

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

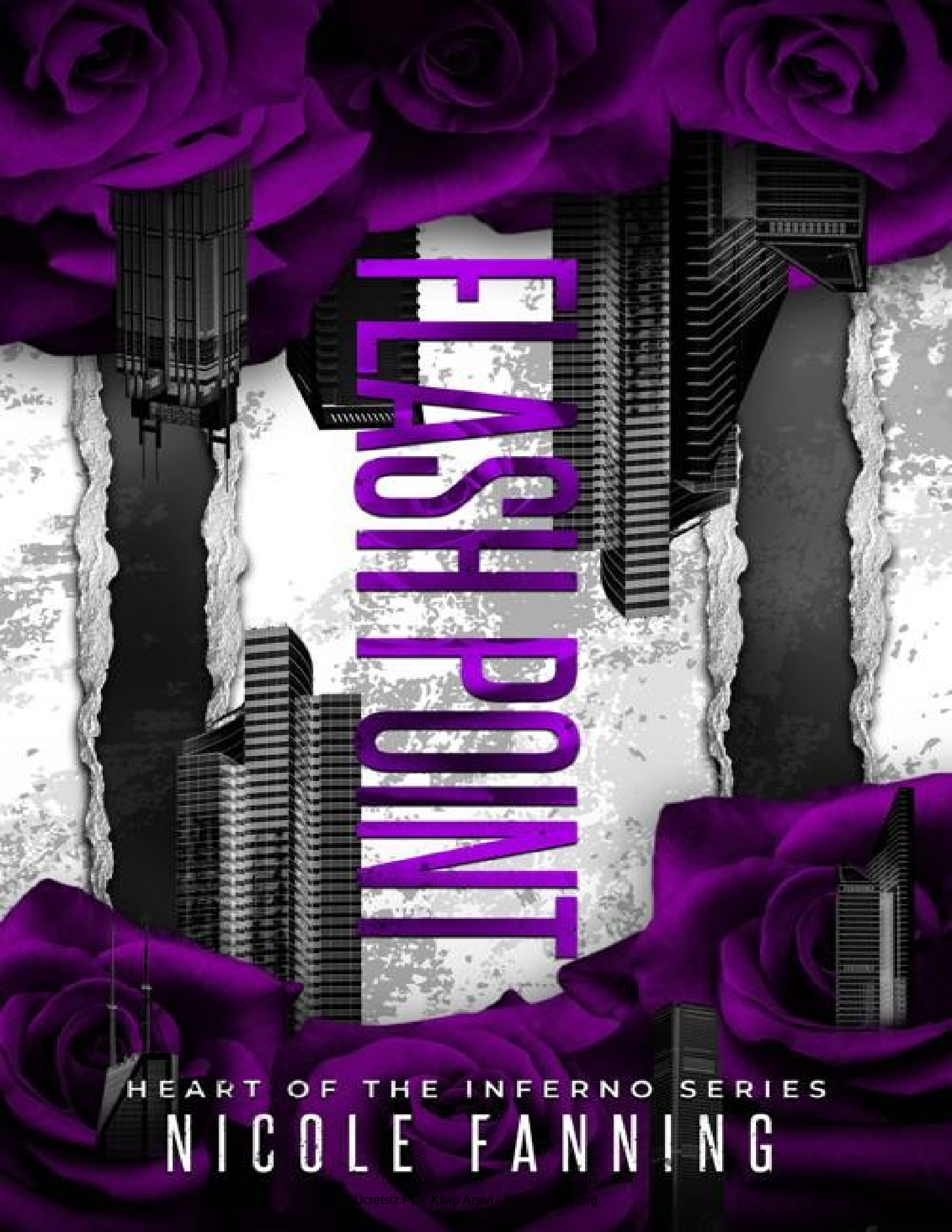
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FLASHPOINT

HEART OF THE INFERNO SERIES

NICOLE FANNING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Parlama Noktası

Cehennemin Kalbi Serisi 3.
Kitap

Nicole Fanning

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45 Sonsöz](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Teşekkür İletişimde](#)
[Kalın](#)

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

Tell It To My Heart - MEDUZA, Hozier Right
Now - NURKO, Misdrom
Drift Away - I_o, Lights 100
Ways - Austen Hull
Chills - Karanlık versiyon - Mickey Valen, Joe Myron
Demons -Massane Remix - Jerro, Sophia Bell, Massane You're
the One - Luca Fogale
Play Me Like A Violin - Stephen Drive
- Edit - Black Coffee
FRZZN - OZZIE, Teflon Sega
Wrong (feat. Lil Uzi Vert) - MAX
Fall Into Me - Forest Blakk
Smoke - Son Lux Remix - BOBI ANDONOV Assassin -
Sultan + Shepard
Savaşı Git - BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL
Gümüş Hatlar - TRACES
Cold Lights - 6 am Remix - KC Lights, Leo Stannard Joker
And The Thief - Wolfmother
Millions - Always Never Last
One Standing - Skylar Grey
Play with Fire - Sam Tinnesz Fuck
U Love U - Alison Wonderland Worlds
On Fire - Afrojack, R3HAB Unholy
(feat Kim Petras) - Sam Smith
Easy On Me - Adele

OceanofPDF.com

Önsöz

RACHEL

Yaşadığım sürece Ethan'ın bacağının kırılma sesini asla unutmayacağım. Metal sopanın kemiğe değme şekli. Çığlık attığında sesinin nasıl çatladığını. Ve bunu yaptığında kardeşim Michael'ın yüzündeki saf coşku ifadesi

o.

"Yüce ve kudretli Ethan White," diye tıslıyor kardeşim. "O kadar da yüksek değil

ve güçlüsün, değil mi?"

Ethan acıdan titreyerek, "Bu... benimle ilgili değil," diye fısıldar. "O... senin için gelecek."

Michael Ethan'ı saçlarından yakalar ve titreyen, inleyen adamı kendisine bakması için yukarı çeker.

"Söyle bana, buradan yürüyerek çıkabileceğini mi sanıyorsun?" Michael gülüyor. "Seni kurtaracağını mı düşünüyorsun? Ha! Nerede olduğun hakkında hiçbir fikri yok. Kimsenin yok. Bilse bile, Jaxon Pace'in affedici bir tip olmadığını biliyorum."

Ethan yüzünü buruşturarak, "Onun hakkında bilmediğin çok şey var," dedi ve patlamış dudağındaki kanı yere tükürdü. "Ve beni kurtarsa da kurtarmasa da seni durduracağını biliyorum."

"Onun yeteneklerini abartıyorsun."

"Ve sen onları hafife alıyorsun."

Michael, Ethan'ın kırık bacağına tekme atarak çığlıklarının karanlık depoda yankılanmasına neden olur. Tüm öfkesiyle Ethan'ın suratına defalarca yumruk atıyor, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar.

"Michael! Dur!" Hücreye girerek bağırdım.

Dileğim yerine geliyor ama Michael dönüp bana ters ters bakıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Siktir.

"Eğer ona çok zarar verirsen," diyorum hızlı düşünmeye çalışarak. "Bu geceki yayın malzemesini mahvedersin."

"Hmm," diyor elini saçlarının arasında gezdirirken. "Haklısın."

Birden bana doğru koştu, boğazımdan yakaladı ve beni sertçe boğdu.

"Ama bir daha sözümü kesersen, sevgili *kardeşim*," diye hırlıyor, ben boynumdaki elini kaşırken. "Ona katılacaksın."

Beni serbest bırakıyor ve ben yere yığılıp öksürürken ve nefes nefese kalırken hücreden çıkıyor.

Dondurucu depodaki hücresinin köşesinde kırık ve kanlar içinde yatan Ethan'la göz göze geldiğimde tek bir şey biliyorum: Michael onu öldürecek. Ethan da bunu biliyor.

Onu dışarı çıkarmalıyım... Onu bu gece dışarı çıkarmalıyım.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

NATALIE

"Ve ben seni vücudumdaki her nefesle sevecek ve onurlandıracakken," diyor Jaxon, sikini agresif bir şekilde içime sokarak.

"Ayrıca sana şaplak atacağım, seni döveceğim, saçını çekeceğim ve seni o kadar çok şekilde ve o kadar sık alacağım ki, günün hangi saati olursa olsun, lanet tohumum her zaman içinde olacak."

Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en canlı rüyadan vücudum ter içinde uyanıyorum. Geriye dönüş... düğün gecemden.

Ancak, şimdi tamamen uyanık ve tamamen tahrik olmuşken, damadımın benimle yatakta olmadığını görüyorum.

Odaya göz gezdiriyorum, banyo kapısının altındaki ışığın karanlık yatak odasına parladığını fark ediyorum. Saati kontrol ediyorum.

Sabah 6:12.

Tanrım, daha çok erken. Jaxon'ın standartlarına göre bile. Ve yatağa geleli daha dört saat oldu.

Yatağıma uzanmış, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Tanrım, bu rüya çok gerçekçi ve çok iyi hissettirdi.

Tekrar uyumamın mümkün olmadığına karar veriyorum ve kocamı bulmaya karar veriyorum. Onu duşta buldum bile. Sırtı bana dönük, bir eliyle duvara yaslanmış. Sessizce soyunup ona katılıyorum.

"Günaydın aşkım," diyor Jaxon, ben duşa girerken kibar bir gülümsemeye bana bakıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum tatlı tatlı, arkasından yaklaşarak.

Yavaşça geniş omuzlarına dokunuyor, ılık suyun altında ona masaj yapıyorum.

Hiçbir şey söylememeyi tercih etsem de kollarında, sırtında ve göğsündeki taze, derin morlukları fark etmekten kendimi alamıyorum. Birkaç gün önce ona vücudunda gördüğüm diğer morlukları sordum ve o da bunların 'antrenman' yüzünden olduğunu söyledi. Ancak, son bir haftadır ben de biraz antrenman yapıyorum ve vücudum böyle görünmüyor.

Bir hafta önceki olaylardan sonra ve Jaxon'ın itirazlarına rağmen, Charlie'den beni kendini savunma konusunda eğitmesini talep ettim. Tereddüt etmesine rağmen, devam etti ve bana göğüs göğüse dövüşün temellerini öğretmeye başladı.

Ama Jaxon temel şeylerin çok ötesinde. Dahası, vücudundaki mor, mavi ve yeşil lekelerin şiddeti, yaptığı şey her ne ise, inanılmaz derecede şiddetli olduğunu gösteriyor.

Bu da beni onun için daha fazla endişelendiriyor, özellikle de bana gerçekte neler olup bittiği hakkında pek bir şey söylemeyi reddettiği için. Tek bildiğim, oteldeki ofisinde geçirdiği günlerin uzadıkça uzadığı ve ister burada spor salonumuzda ister dışarıda *işinin* diğer yönleriyle ilgilenerek geçirsin, gecelerinin gittikçe daha geç olduğu.

Kollarımı ona doluyorum, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken ılık suyun ikimizi de yıkamasına izin veriyorum. Kilo vermiş, yontulmuş karın kaslarının normalde olduğundan daha da belirgin olduğunu hissedebiliyorum. Yine de yemek yiyip yemediği hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü bugünlerde hemen başka bir yere çekilmeden onunla yarım bir yemeği bile paylaştığım için şanslıyım.

"İyi uyudun mu?" Boğuk sesi beni zihnimdeki tavşan deliğinden çekip çıkararak soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, dudaklarımı sırtına bastırarak. "Sonunda yatağa geldikten sonra tabii ki."

Jaxon elini benimkinin üzerine koyup dudaklarına götürmeden önce boğazını temizliyor.

Endişeli kalbim küt küt atıyor.

Bir haftadan uzun bir süredir ellerini üzerime koymuyor. Ama bu hissettiriyor.

Vücudu gevşiyor ve elimi bükerek bileğimi öpüyor ve içimin erimesine neden oluyor. Onun şefkati, güzel kocamı özlememe neden oluyor.

Sadece bir aylık evlilikten sonra bile mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğim yollar.

Yüzünü bana dönüyor ve işte o zaman endişelerinin tüm ağırlığını görüyorum. Güzel yüzü bitkin ve aklını kurcalayan şeyi düşünmek bile kalbimi acıtıyor.

"Özür dilerim Nat," diyor yavaşça. "Geç saatlere kadar süren geceler için."

Yüzümden bir saç telini nazıkçe alıyor ve bir an için buz mavisi gözlerinin ardında bir hayat parıltısı gördüğümü sanıyorum.

"Son zamanlarda dikkatimi vermem gereken pek çok şey oldu. Ama bu kadar devamsızlık yaptığım için özür dilerim."

"Jax..." Nefes alıyorum, kendimi durduramıyorum. "Biliyorum.

Gerçekten biliyorum. Ben sadece-" Birden bir öpücükle sözümü kesti.

Tehlikeli mafya kocamdan almaya alışık olduğum uzun süreli tutkulu bir öpücük değil ama yine de damarlarımdaki ateşi tutuşturmaya yetiyor.

"Bunların hepsi yakında bitecek." Alnını benimkine bastırarak söylüyor. "I söz veriyorum."

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve ben de onunla geçirdiğim bu çalıntı anın her saniyesinin tadını çıkararak dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Jax, ben-"

"Seni güvende tutmalıyım. Sen ve Jessica bu dünyada benim için önemli olan tek şeysiniz ve sizi güvende tutmalıyım."

Alnımdan öpüyor ve derin bir nefes alıyor.

"Eğer sana bir şey olursa..." diye devam ediyor.

Yüzünü iki elimin arasına alıyorum.

"Jaxon, güvendeyiz. Söz veriyorum." Gözlerimi ona kilitleyerek kararlı bir şekilde söyledim. "Bize hiçbir şey olmayacak."

"Biliyorum, sadece emin olmalıyım. Bu aileye göz kulak olmak benim işim." Eli kalçama yerleşiyor ve kalbim bir yarış atı gibi göğsümden fırlıyor.

Tanrım, onun dokunuşunu özlemişim.

"Bizimle ilgileniyorsun, Jax. Ama senin için endişeleniyorum. Yemek yemiyorsun ve zar zor uyuyorsun. Bu şekilde köle gibi çalışarak kendini öldürdüğünü görmek istemiyorum."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve o da gözlerini kapatıyor. Derin bir nefes alıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor, aşılmaz zırhındaki en küçük çatlakları görebilmem için gardını yeterince indiriyor.

"Ve senin karın olarak," diyorum cesaretimi toplayarak. "Seninle ilgilenmek benim işim."

Güzel yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve bedenimi onunkine bastırıyorum, keskin nefes alışını duyuyorum ve tenim onunkine değdiğinde gerildiğini hissediyorum. İmparatorluk mavisî gözlerinin derinliklerine bakıyorum, şimdi onlarda yansıyan ateşî hissediyorum.

Beni daha sıkı kavlıyor.

"Peki, *senin* için ne yapabilirim aşkım?" Parmaklarımı yavaşça boynunda ve göğsünde gezdirerek baştan çıkarıcı bir şekilde soruyorum.

Gözlerini kapatıp derin derin nefes alıyor ve arzusunun bacağıma sıkıca bastırıldığını hissediyorum.

"Sana nasıl bakabilirim *kocacığım*?"

Ama tam elim göbek deliğinin altına kayıyor, küçük kaçamağımızı daha da hızlandırmayı umarken, Jaxon aniden elimi tutuyor ve beni tamamen durduruyor.

"Zaten biliyorsun." Beni çok nazıkçe öperek söylüyor. "Ve söz veriyorum, ben iyiyim."

Ben daha cevap vermeyi düşünmeden duştan çıktı ve beni tamamen sersemlemiş ve nefessiz bıraktı.

İçimden ağlamak geliyor ama bunun bencillik olacağını biliyorum.

Bu adam kendini zar zor toparlıyor ve gerçek duygularını benden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Bilmediğim çok şey var ama şu anda bildiğim bir şey var:

İyi değilsin, Jaxon Pace. Uzun bir atışla değil.

Ben

Sabah 8:02: Marta nasıl?

Steph

Sabah 8:04: Durumu çok daha iyi. Doktorlar sonunda ağrısını kontrol altına almış görünüyorlar. Böbreklerinin nasıl çalıştığına göz kulak olmak için onu bir gün daha tutacaklar ama umarım yarın taburcu edecekler.

Ben

Sabah 8:05: Bu harika! Bugün ziyaretçi kabul edecek kadar iyi hissediyor mu?

Steph

Sabah 8:06: İkimiz de seni görmeyi çok isteriz. Özellikle de paket servis getirirseniz! ;)

Ben

Sabah 8:07: Tamamdır. Annesini kontrol ettikten sonra uğrayacağım.

Kendi kendime gülüyorum.

"Günaydın anne!" Jessica'nın sesi aniden yemek odasını dolduruyor ve neyse ki çayımı henüz bırakmıştım ki hemen sıkı ama minik bir kucaklamanın içine çekiliyorum.

"Günaydın baş belası," diye sırtıyıyorum, onu sıkıca kavıyorum. "Nasıl uyudun?"

"Gözlerim kapalıyken!" Yanımda otururken bulaşıcı bir şekilde kıkırdıyor.

Yulaf ezmesinden tam üç ısırık almıştı ki mutfaktan Jaxon'ın sesinin yankılandığını duyduğumda bana dün gece gördüğü son derece detaylı rüyayı heyecanla anlatıyordu.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor Peter, bu kahve berbat! Dün de söyledim, tadı bok gibi. Değiştir yoksa yarın ben seni değiştirim!"

Sesi koridorda öyle gürliyor ki, yemek odasındaki duvarlarda asılı resimler sallanıyor.

Jessica neyse ki etkilenmiyor, hikayesinin ortasında nefes almak için zar zor duruyor.

Evet... kesinlikle iyi değil.

Ancak gösterişli kocam kapıda belirttiği anda yüzünde her zamanki büyüleyici gülümsemesi beliriyor. Sanki son otuz saniyesini aşçıyı azarlayarak geçirmemiş gibi.

"Günaydın hanımlar." Dedi, bize doğru yürürken.

"Günaydın babacığım!" Başının üstünü öperken Jessica heyecanla "Günaydın," diyor.

Yanıma oturuyor ve o mükemmel takım elbisenin ve sarhoş edici kolonyanın altında patlamaya hazır bir duygu ve öfke yumağı olduğuna inanmak neredeyse zor.

"Bugün gündemde ne var, ha?" Jaxon'ı son derece dikkatli bir şekilde değerlendiren aşçılar, her zamanki kahvaltısını geçici olarak önüne koyarken soruyor. "Jessibear bugün sınıfta ne yapıyorsun?"

"Kil alıyorum!" Jessica kaşığındaki yulaf ezmesini yalayarak söylüyor. "Ne?" Jaxon bana bakarak soruyor.

Yüzündeki şaşkınlık beni biraz eğlendiriyor.

"Bugün resim dersinde heykel yapacak," diyorum gülümseyerek. "Bütün hafta bunu dört gözle bekledi."

"Ahhh," diyor Jaxon. "Babama kül tablası yapmayın, çünkü artık sigara içmiyor." Göz kırparak söylüyor.

"Kül tablası nedir?" Jessica burnunu kıvrarak soruyor ve hem Jaxon'ı hem de beni güldürüyor.

Onu gülerken duymak güzel.

"Yok bir şey Jessibear," diyor Jaxon, elini gülümseyerek benimkinin üzerine koyarak. "Peki ya sen, Αγαπημένη?"

Gülümsüyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

"Bugün Marta'yı hastanede ziyaret edeceğim," diyorum ve Jaxon'ın bu uzun gezintiyi tamamen veto etmesinden korktuğum için Marta'nın annesini ziyaret etme ve paket servis alma kısmını atlamayı tercih ediyorum.

Başını sallıyor, yumurtasından bir ısırık alıyor.

"O nasıl?" Bugünkü gezintimle ilgili karmaşık duygularını gizlemeye çalıştığı belli olan bir şekilde soruyor.

"Durumu çok daha iyi, yarın taburcu bile edebilirler." "Bu harika." Suyundan bir yudum aldığını söylüyor. "Belki de gitmeliyiz

Dr. Frank'i çağırın-"

"Dr. Franklyn ve ekibi döndüklerinde hem Marta hem de annesiyle ilgilenecek." Memnun bir sırıtişla söyledim.

Çayımдан bir yudum alıyorum, bana baktığının farkındayım. "Ben çoktan hallettim."

"Tabii ki var." Kıkırdıyor.

Kahvesinden bir yudum alır ve tadından iğrendiği anlaşılan bir şekilde anında irkilir.

"Al, bunu dene." Ona fincanımı uzattım. "Gerçekten hoşuna gidebilir."

"Çay?" diyor, kaşlarını kaldırarak. "Sanmıyorum-"

"Oh, bebek gibi davranmayı bırak." Ona gözlerimi devirerek söylüyorum.

"Evet!" Jessica kıkırdıyor, yulaf ezmesini bırakıp bana doğru yürüyor.

"Bebek gibi davranma!"

Jaxon kaşlarını kaldırarak altı yaşındaki şımarık çocuğuna ve sonra da bana bakıyor.

"Oh, anlıyorum, siz hanımlar şimdi de bana karşı birleşiyorsunuz, öyle mi?"

Jessica bana bakıyor ve ben ona göz kırpıyorum, o da kıkırdamaya başlıyor.

Jaxon, erkekliği için verdiği bu savaşı kaybettiğini kabullenmiş bir halde, dumanı tüten fincanımdan bir yudum alıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Biliyor musun," diyor bir yudum daha alarak. "Fena değil." "Sana söyledim-"

"Böldüğüm için özür dilerim, Bay ve Bayan Pace," Charlie'nin sesi aniden kapı aralığından duyuldu. "Efendim?"

Jaxon'ın yüzünde yankılanan bir anlık sıcaklık anında kaybolur, yerini soğuk ve dehşet verici bir ifade alır.

"Affedersin sevgilim," diyor ayağa kalkarak. "Çay çok lezzetliydi."

Alnımdan öptükten sonra hızla odadan çıkıyor, tam o sırada Yaşlı Nine Jessica'yı yemek odasından almaya geliyor.

"Ders zamanı Bayan Pace," diyor gülümseyerek.

Jessica isteksizce bana bakıyor ama ben eğilip kulağına fısıldıyorum ve ona Matematik ve Fen derslerinden sonra kille oynayabileceğini hatırlatıyorum. Bu onu Nan'in elini tutmak için koşuşturmaya itiyor.

Onların çıkışıyla kapı açıldığında, Jaxon'ın sesinin koridorda tekrar yankılandığını duyuyorum.

"Bu mu?! Ailemle geçirdiğim zamanı bana bunu söylemek için mi böldün?"

Tanrım, şimdi ne olacak?

Benim ve Jessica'nın dışında Jaxon'ın herkesi olabildiğince az kibarlık ve samimiyetle idare ettiği ev personeli için bir sır değildi.

Ama adamlarına karşı tam bir pislik. En ufak bir hatalarında ya da hoşuna gitmeyen bir haber aldıklarında onlara sürekli bağıyor. Ve zavallı Charlie, Jaxon'ın öfkesinden nasibini alıyor. Ama bugün yeterince çektim zaten.

Hızla ayağa kalktım ve koridora doğru yürüdüm.

Charlie, Jaxon'ın öfkesine rağmen devam ederek, "Bir haftadan uzun süredir görülmedi, efendim," diyor. "Herhangi biri tarafından. Birkaç adamım evini kontrol etti ve-"

"Sana daha önce de söyledim, umurumda değil. Kayıp ya da ölü olması umurumda değil! O adam umurumda bile değil! Bu yüzden, sana önerim

- "Jaxon Charlie'yi azarlamanın tam ortasındaiken başını kaldırıp ona doğru yürüdüğümü fark etti ve konuşmayı tamamen kesti.

"Tatlım," diyorum tatlı tatlı. "Bir sorun mu var? Bağışmalar duydum."

Jaxon neredeyse dişlerini sıkarak, "Hayır," diyor. "Charlie de tam gidiyordu."

Charlie koridorda hızla kaybolmadan önce bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. Jaxon bana dönmeden önce duruşunu ve kravatını düzeltti. "Emin misin? Kulağa gergin geliyordu."

"Önemli bir şey değil," diyor Jaxon. "Charlie sadece yeni pozisyonuna alışmaya çalışıyor." "Hı hı," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Özür dilerim ama yola çıkmam gerekiyor." İç çekerek başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Birdenbire Jaxon beni kalçalarımın yakalıyor ve derin bir öpücükle kendine çekiyor, neredeyse ciğerlerimdeki tüm rüzgârı söküp atıyor.

"Özür dilerim," diyor alnını benimkine bastırarak. "Başa çıkmam gereken çok şey olduğunu ve geceleri geç saatlere kadar çalıştığımı biliyorum. Bunu düzelteceğim."

"Jaxon, düzeltilecek bir şey yok. Sadece... seni *özledim*." Kravatıyla oynayarak söylüyorum. "Birini bu kadar özlemenin mümkün olduğunu düşünmezdim. Özellikle de aynı evde yaşarken."

Jaxon gözlerini kapatır ve boyun eğerek başını sallar.

"Son zamanlarda seni çok fazla yalnız bırakıyorum," diyor başparmağıyla yanağını okşayarak.

"Bu doğru," diyorum utangaç bir şekilde, dudağımı ısırarak. "Yani, birlikte tam bir öğün yemeyeli uzun zaman oldu."

Gülümüyor ve bu sefer daha sıcak ve gerçekçi bir his veriyor.

"Otelde halletmem gereken birkaç işim ve saat 14:00 civarında belediye başkanıyla geç saatte bir öğle yemeği toplantım var."

"Anlıyorum," diyorum zorlukla yutkunarak, bakışlarım onunkilerden ayrılıyor.

"Ama," diyor Jaxon, çenemi nazikçe yukarı iterek ona bakmamı sağlıyor. "Ondan sonra bize biraz zaman ayıracağım."

"Gerçekten mi?" Gülümsemekten kendimi alamayarak soruyorum. Eğilip beni usulca öpmeden önce başını sallıyor.

"Ancak bugün Wesley'nin sana hastaneye kadar eşlik etmesine izin vermeni istiyorum." Dedi.

Gülümsemem anında kayboluyor. "Jaxon."

"Natalie, bu senin iyiliğin için, seni temin ederim." "Hayır."

"Buradaki sorun nedir?" Kafası karışmış bir halde sorar. "Wesley'den hoşlandığını sanıyordum? Levi mi yoksa Josiah mı olmasını tercih ederdin?"

"Hayır, Jaxon," diyorum ellerimi kalçalarımaya koyarak. "Alfa Ekibini de yanında götürmeni tercih ederim. Ben yetişkin bir kadını ve refakatçi olmadan da hastaneye basit bir ziyaretin üstesinden gelebilirim."

"Natalie, mesele bu değil," diyor Jaxon, sanki bir kavgaya hazırlanıyor gibi bakarak. "Bunu konuşmuştuk. Tehdit şu-"

"Kafam karıştı, Jaxon." Gözlerimi ona dikerek söylüyorum. "Bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyip duruyorsun ama yine de yanımda sürekli bir bebek bakıcısı bulundurmamı istiyorsun."

"Wesley bir bebek bakıcısı değil Natalie," diyor Jaxon, elini saçlarının arasında gezdirerek. "O seni korumaya yemin etmiş, iyi eğitilmiş bir koruma ve tetikçi."

Koridorun hemen aşağısında duran Wesley'nin omuzlarını düzeltmesini izliyorum ve bir an kendimi kötü hissediyorum. Wesley harika biri ve Jaxon'ın Alfa Ekibi'ndeki diğer erkeklere kıyasla en rahat olanı.

"Bunu anlıyorum ve o inanılmaz biri ama kendimi daha çok şartlı tahliye memurum varmış gibi hissetmeye başladım." Biraz çocukça da olsa söylüyorum. "Yanılıyorsam düzeltin ama Pace Malikanesi'ne gelir gelmez bana istediğim gibi girip çıkma özgürlüğüm olduğu da söylendi, değil mi?"

Jaxon bana bakıyor, gözlerinin arkasında sessiz bir öfke fokurduyor. "O da seninle geliyor." Kararlı bir şekilde söyledim.

"Peki." İsteksizce içini çekerek, "Tamam," diyor. "Hanımefendi ne isterse." *Güzel.*

"Bu akşam görüşürüz." Acı bir ifadeyle, parmaklarını Wesley'e doğru şıklattı ve ardından topuklarının üzerinde dönerek hemen ön kapıdan çıktı.

O kadar iyi değil.

Geri döneceğine söz vermesine rağmen, bunun için heyecanlanmalı mıyım yoksa korkmalı mıyım emin değilim.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

JAXON

"Onu takip et," diye bağıryorum Natalie duyma mesafesinden çıkar çıkmaz. "Efendim?" Wesley kafası karışmış bir şekilde sorar. "Ama... Bayan Pace az önce sizinle geleceğimi söyledi?"

"O yaptı. Ve şimdi sana onun söylediği her şeyi gölgede bırakacak bir *Alfa* emri veriyorum. Karımı güvende tut. Ama bunu uzaktan yap. Varlığının farkına varmasına asla izin verme, anladın mı?"

"Evet, efendim." Wesley başıyla onayladı.

Garaja girerken, "O gün için ayrılana kadar ortalıkta görünme," diyorum. "Sonra telefonundaki ve arabasındaki takip cihazlarını kullan. Ama varlığınızı belli etmeyin."

Arabanın kapısını açıp saatimi kontrol ediyorum. "Xiang saat kaçta gelmemizi istedi?" "Dokuz, efendim."

Saatime baktım. Saat 8:15'i geçiyordu.

"Fazladan zamanımız olduğu için önce kahve içmek için durmamızı ister misiniz?"

"Siktir et." Koltuğumda kayarak söylüyorum. "Önce beni oraya götür. Bu şerefsizleri her halükarda diken üstünde tutmalıyız."

Bu şekilde çok rahat edemezler.

"Evet, efendim."

On beş dakika sonra Çin Mahallesi'ndeki kalabalık bir balık pazarının arka tarafına park ediyoruz.

Arka personel girişine doğru ilerlerken Charlie kulaklığına, "Gözünüz ve kulağınız açık olsun çocuklar," diyor.

Her iyi mafya babası gibi, bu binanın her girişini bilirim ama her zaman önden giderim. Xiang ve ekibi de bunu bekliyor olacak. Bu nedenle, arka kapıdan sessizce girebiliyoruz ve hiçbir güvenlik bulamıyoruz.

Aslında, beşimiz binanın içinde ilerlerken neredeyse hiç başımızı çevirmiyoruz.

Kahve içmek için durmadığıma pişmanım, çünkü çiğ balığın keskin kokusu sanki vücudumdaki her gözeneğe nüfuz ediyor ve midemi bulandırıyor. Sonunda müdürün ofisine ulaştığımızda minnettarım, ama daha kapının kolunu çevirmeden içeriden sesler duyuyorum.

"Pezevenklerden biri bir arkadaşıma en iyi kızlarından ikisinin kayıp olduğunu söylemiş. Polis arkadaşım da bu sabah birini kanaldan çıkardıklarını söyledi." Bir kadının söylediğini duydum.

"Yani?"

"Yani? Lanet olası boğazı kesilerek açılmış! Ve bu hafta ikincisi! Belki bu seni rahatsız etmiyor ama benim korumam gereken kızlar var. Bu yırtıcı saçmalığı için zamanım yok!"

"Bakın, polisle herhangi bir ilişkim yok, bu yüzden benden burada ne yapmamı beklediğinizi bilmiyorum."

"Buraya gelmenin bir hata olduğunu biliyordum. On yıl boyunca hiç aksatmadan haracımı ödedim ve bir kez bile alarm vermedim. Şimdi burada durmuş sana bir sorun olduğunu söylüyorum ve sen beni başından savıyorsun!"

"Sizi ekmiyorum ama burası *sizin* departmanınız ve bunu benim üzerime yıktınız. Bu sabah büyük bir toplantım var ve sabah dokuzdan önce dilimlenmiş fahişeler hakkında konuşmaya hazır değilim."

"Öyleyim." Kapıyı iterek açtım.

Hazırlıksız yakalandıklarını anlayan korumaları ilgili görünmek için çabalarken, ürkmüş bir Xiang saatini kontrol eder.

Xiang saatine bakarak, "Bay Pace," dedi. "Ben... Ben dokuzda buluşacağımızı sanıyordum?"

"Öyleydik," diyorum, sandalyelerden birinin tozunu aldıktan sonra Xiang'ın adamlarından birine sandalyeyi silmesi için işaret ediyorum. "Erkenciyim."

"İçecek bir şey ister misiniz? Kahve belki?"

"Hayır," diyorum, oturuyorum. "Bugün zaten bir fincan boktan kahve içtim."

Dikkatimi çeken Xiang değil, onun ofisinde bizimle birlikte duran kadın.

"Vay canına," diye iç geçiriyor, dilini yanağına bastırarak. "Eğer bu Pace Ailesi Mafyasının Prensi değilse... Jaxon Pace, kanlı canlı."

"O benim. Ya sen?"

Kum saati formuna mükemmel bir şekilde uyarlanmış ve fermuarı göbeğinin yarısına kadar açık siyah bir tulumun içinde, neredeyse benim kadar uzun, merlot rengine uzun saçları olan, kıvrımlı, koyu tenli bir kadın duruyor. Kendine güveni aşikâr ve odanın içinde ilerlerken gözleriyle adamlarımı süzüyor. Josiah'ın önünde kısa bir süre durup dilini yanağına vuruyor.

"Merhaba. Ne kadar yakışıklısın."

"Eğer beni tahmin ettiğin gibi tanıyorsan, zamanımın değerli olduğunu ve kendimi tekrar etmekten hoşlanmadığımı da biliyorsundur," diyorum sert bir şekilde. "O halde uzun tanıtımları atlamaya ne dersiniz? Kimsiniz ve ne iş yapıyorsunuz?"

"Adım Glow, şekerim," diyor sesi yumuşak ve pürüzsüz. "Glow Bourdeaux. Pek çok şey olabilirim ama çoğu insan beni Aparat Odası'nın sahibi ve madamı olarak tanır."

Bu neden bu kadar tanıdık geliyor?

"Burası bir BDSM kulübü ve gizli bir genelev," diyor sırtarak. "Ama bunu zaten biliyorsunuz çünkü siz de zaman zaman müşteri oldunuz. Yine de uzun zaman olduğunu söyleyebilirim."

Oh...işte bu yüzden.

"Bunu hiç hatırlamıyorum," diye yalan söyledim. "Belki de beni başka biriyle karıştırdınız."

"Hayır, kesinlikle sendin şekerim. Jaxon Pace kadar ünlü hiç kimse kapımdan fark edilmeden giremez," diyor bana yaklaşarak. "Ayrıca, sen her zaman hanımların gözdesiydin ve hanımlar konuşmayı sever."

"Öyle mi? Peki küçük kuşlarınız ne tür masallar anlatıyor? Neden burada ona hitap ediyorsun?" Xiang'ı işaret ederek söylüyorum.

"Kendilerini güvende hissetmiyorlar," diyor Glow cesurca, ilgisiz Xiang'a ters ters bakarak. "Koruma için para ödememize rağmen."

"Bağışlayın ama bu da işin bir parçası değil mi?"

"Darbeler, çürükler ve hatta ara sıra morarmış gözler ne yazık ki bölgenin getirdiği birkaç kötü şey. Ama hiçbirisi bunun gibi değil..."

"Ne gibi?"

"Boğazlarının kesilip nehre atılması gibi," diyor kararlı bir şekilde. "Parasını ödeyen bir müşteri olarak buraya Don'umla konuşmaya geldim ama bu sabah bana ilgi gösterecek gibi görünmüyor."

"Şimdi de benimkini aldın," diyorum arkama yaslanarak.

"Öyleyse konuş." Glow kollarını göğsünde kavuşturarak iç geçiriyor.

"Bu yeni adam, Valentine ya da adı her neyse. Black'ten sonra kulüpleri ele geçiren kişi," diyor bana bakarak. "Tehlikeli biri. Beladan nasıl uzak duracağını bilen deneyimli dansçılar kayıplara karışıyor, şanslılarsa da sonları ölüm oluyor."

"Açıkla."

"O başa geçtiğinden beri daha az para kazanıyorlar ve daha fazla fiziksel şiddet uyguluyorlar. Adamları için özel etkinlikler düzenliyor. Kızları yerden kaldırıyor ve onları arka oda alemlerinden başka bir şey olmayan küçük partilerinde çalışmaya zorluyor. Black bir pislikti ama asla böyle bir şey yapmazdı."

Xiang'ın komutanlarından biri alaycı bir şekilde, "Muhtemelen o orospu çocuğu adamlarına bedava am veremeyecek kadar cimri olduğu içindir," diye homurdanıyor.

Tabancamı alıp arkasındaki pencereden ateş ediyorum, neredeyse kafasını ısıtıyor ve arkasındaki camı kırarak zıplamasına neden oluyorum.

"Kapa çeneni ufaklık, yetişkinler konuşuyor." Xiang'a ters bir bakış fırlattım. Ben Glow'a dönerken Xiang öfkeyle sarsılmış komutanını kovuyor. Sırıttırıyor, görünüşe göre etkilenmemiş.

"Lütfen devam edin Bayan Bourdeaux," diyorum tabancamı ceketimin cebine koyarken.

"Dediğim gibi, kızlar akıllanıyor ve kulüplerini terk ediyorlar," diye devam ediyor. "Ancak, geçimlerini sağlamak zorunda oldukları ve çoğunun şehir dışına çıkıp başka bir kulübe gitmeye gücü yetmediği için fuhuşa yöneliyorlar."

"Anlamıyorum, bu nasıl bir sorun olabilir?"

"Bu bir sorun çünkü bunlar *deneyimsiz* kızlar ve şehrin sorunlu bölgelerini sular altında bırakıyorlar. Bilirsiniz, çalışmamaları gereken yollar çünkü şehir merkezine kadar gitme yetkimiz yok."

"Ne olmuş yani?" Xiang aptalca ateş eder. "Bırak polisler onları yakalasın o zaman. Çabucak öğrenirler."

"Bu ondan daha büyük bir şey Xiang. Her şey birbiriyle bağlantılı," diye çıkışıyor Glow. "Düzenli müşteriler kulüpte her zamanki hizmeti alamazlarsa, sokaklara düşüyorlar ve orada buldukları kızlardan hınçlarını çıkarıyorlar."

Xiang'a bir bakış fırlatarak bir sonraki kurşunu kafasına sıkmadan önce çenesini kapatmasını öneriyorum.

"Ve şimdi tadına baktıklarına göre, Valentine'ın haydutları şehrin her yerinde sorun çıkarmaya başlarsa şaşırmam."

Hay sikeyim. Bu konuda yanılmıyor. Michael kesinlikle bir sorun.

"Korumam gereken kızlar var."

Glow diyor. "Kızlar mı?"

"Dediğim gibi Bay Pace, ben pek çok şey yaparım," diyor sırtarak. "Ama ben ve kızlarım, işleri biraz farklı yapıyoruz. Bir kooperatif gibi çalışıyoruz. Kızlarım satışlarının bir kısmını ödüyorlar ve ben de onların barınma ve güvenlik gibi temel ihtiyaçlarını karşılıyorum. Apparatus Room sadece bir örtü ve para çamaşırhanesi olarak işlev görüyor, sokak işleri için, bilirsiniz."

Başımı sallıyorum ve onun yaratıcılığından biraz etkilendiğimi fark ediyorum.

"Kızlarımdan bazılarının kendi evleri var ama ben şehir dışında sekiz yatak odalı bir ev kiraladım ve bu evi birkaç düzine kızın yanı sıra ben ve ortağımı barındıracak şekilde dönüştürdük. Kulüpten kaçanların birçoğunu kabul etmeye çalıştım ama doluyum."

"Dinleyin, Bayan Bourdeaux," diye söze başladı Xiang, umursamaz bir tavırla. "Bu konuda ne yapmamızı beklediğinizi bilmiyorum ama-"

"Bizim halletmemizi bekliyor." Ona çıkıştım. "Biz de tam olarak bunu yapacağız. Ve senin daha fazla menfaatin olmalı Xiang, çünkü masaj salonlarından en az bir düzinesi müşterileri adına seks işçiliği yapıyor."

Xiang, ikiyüzlülüğü ortaya çıkmış bir halde rahatsızca kıpırdanır.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, seks işçiliği bu şehrin altyapısının değerli bir parçasını oluşturmaktadır."

"Düzgün çalıştığında." Glow diyor ki. "Ama her gece daha da kaotik bir hal alıyor."

"Bu da alamayacağımız bir risk," diyorum ayağa kalkarak.

"Anlaştık. Ve kızlarımın ve işlerimin korunacağı anlamına geliyorsa, elimden geldiğince yardım etmeye hazırım," diyor Glow, Xiang'a ters ters bakarak. "*Düzgünce*."

Xiang savunmacı bir tavırla, "Koruma sağlıyoruz," diyor.

"Pek sayılmaz," diye homurdandı. "Baban seni dinlemedi ve ben de o kaypak kışını bir kulak bulacak kadar bile zor tutuyorum."

Xiang, "Hâlâ rahmetli babamın tüm hesaplarını tasnif etme sürecindeyim," diyor. "Sadece çok meşguldüm."

"Bu benim sorunum değil! Sana her ay hiç aksatmadan haraç ödüyorum, korunman için ve sen bizi korumuyorsun! Dikkatin o kadar dağınık ki koruyamıyorsun!"

"Ama yapabilirim," diyorum kararlı bir şekilde. "Şimdi bana rapor vereceksin."

"Ne?" Xiang'ın kafası karışmış. "Yüce Don ne zamandan beri onunki gibi küçük bir klanın sorunlarıyla uğraşıyor?"

"*Atadığı* Don ailevi saçmalıklarıyla meşgul olduğu için görevinin gereklerini yerine getiremiyor," diye tersliyorum onu.

"Peki ya haracı?"

"Bu artık sizi ilgilendiren bir konu değil ve Bayan Bordeaux ile mali durumunu gözden geçirirken konuşacağız."

Ona doğru bir adım attım.

"Bu sana ders olsun Xiang," diye homurdandım. "Senin kişisel saçmalıkların beni ilgilendirmez. Ama benim emrimdeki bir Don olarak etkisizliğin beni ilgilendirir. Eğer görevinin gerektirdiklerini yerine getiremiyorsan, seni görevden alır ve yerine getirebilecek birini bulurum."

Dönüp kapıya yöneliyorum.

Adamlarıma "Burada işimiz bitti" dedim.

"Toplantımız ne olacak?" Xiang kafası karışmış bir şekilde söylüyor. Ceketimin düğmelerini ilikleyerek ona dönüyorum.

"Başka bir zaman ayarlarız. Bu arada, lanet olası evinizi düzene sokun."

Xiang hiçbir şey söylemez, yüzü hâlâ şaşkındır.

"Bayan Bordeaux," diyorum, onu işaret ederek. "Benimle yürüyün."

Xiang ve adamlarının doğrudan duyamayacağından emin olana kadar depoda sessizce yolumuza devam ediyoruz.

"Michael Valentine tarafından kontrol edilen tüm kulüplerden diğer kızlarınızı çekin. Onlara iş bulacağız ve kulüp ve sokak kızlarınız için size yeni bir koruma ekibi ayarlayacağız."

Glow elini uzatarak, "Sizinle iş yapmak bir zevkti Bay Pace," diyor.
Hızlıca salladım.

"Josiah'a bilgilerinizi verin. Kendisi sizinle temasa geçecek ve ilerleyen süreçte her şeyi sizin için halledecektir."

"Oh, şekerim," diye gülüyor Glow. "Henüz benimle başa çıkabilecek bir erkek bulamadım.

Çoğu benim çok fazla olduğumu düşünüyor."

"Ben öyle demezdim." Genelde sessiz olan Josiah arkamdan söylüyor.

"Oh?" Sırtarak söylüyor. "Senin için fazla kadın olduğumu düşünmüyorsun, değil mi yakışıklı?"

"Senin mükemmel bir kadın olduğunu söyleyebilirim." Josiah sırtıyor.

Bu da ne...?

Charlie bana şaşkın bir bakış fırlatıyor ve eminim ki bu bakış benimkiyle aynı.

"Dediğim gibi, Josiah, numarasını al," diyorum boğazımı temizleyerek.
"Sadece onun numarasını."

Ben dönüp arabalara doğru yürürken o gülüyor.

Josiah Glow'un bilgilerini toplayıp diğer arabaya yüklerken ben içeri giriyorum.

Otoparktan çıkarken Charlie, "Efendim," dedi. "Bu da neydi böyle?"

"Biliyorsam ne olayım," diyorum güneş gözlüklerimi çıkararak. "Adam zar zor konuşuyor, özellikle de tanımadığı kadınların yanında."

Charlie sessizce, "Hayır, efendim," dedi. "Bayan Bordeaux'nun bize anlattıklarını kastetmiştim. Kaybolan tüm o kızlar hakkında... ya da *daha kötüsü*."

"Bilmiyorum Charlie," diyorum iç çekerek. "Ama Michael iktidardayken bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Ve o ne kadar uzun süre iktidarda kalırsa, işler o kadar kötüye gidecek."

"Yedi, efendim," diyor Josiah sessizce. "Şefe göre son bir hafta içinde yedi kız bulunmuş."

"Ölüm nedeni?"

"Bıçaklama," gözleri benimkilere kilitlendi. "*Diğer* şeylerin yanı sıra."

"Onlara işkence mi ediyor?" Levi gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Şaşırmış görünüyorsun," diyorum alaycı bir tavırla, masamın arkasında volta atıyor, dosyaya ve Levi'nin benim için hazırladığı resimlere bakıyorum.

Josiah boğazını temizlerken Levi sertçe yutkunuyor ve sessizce ofisimdeki kitaplığa yaslanıyor.

"Ayrıca dört kişi daha kayıp."

"Tanrım..." Travis başını sallayarak söylüyor.

"Bu bir sorun," diyor Charlie masaya yaklaşarak. "Bir hafta içinde on bir kız kayıp ya da ölü mü? Bir haber kaynağının bunu öğrenmesi an meselesi ve o zaman çok dikkat çekecektir."

"Bu aynı zamanda onun standartlarına göre bile cesur bir hareket."

"Standartları yok," diye homurdanıyorum. "Bunu düzeltmek zorundayız. Derhal."

Şakaklarımı ovuşturuyorum, kafein eksikliğimin ve artan kan basıncımın migrenimi azdırmak için birlikte çalıştığını hissediyorum.

"Josiah, Bayan Bourdeaux'a ihtiyacı olan kas gücünü getir. Ama bu bilgiyi kendine sakladığından emin ol. Durumu kontrol altına almadan önce yayılmasına ihtiyacımız yok."

Travis bir telefon alır ve dışarı çıkar.

"Tüneller ne olacak?"

"Soruşturma hâlâ dondurulmuş durumda," diyor Charlie iç çekerek. "Ama bürodan arkadaşımız hâlâ Jefferson'da misafir."

Harika.

"Michael'ın yeni karargahıyla ilgili ipuçlarımız ne olacak?"

Levi bana başka bir dosya uzatarak, "Hâlâ üzerinde çalışıyorum efendim," diyor. "Şehrin dört bir yanında onun son deliğini bulmaya çalışan ekiplerim var."

Charlie, "Her nasılsa o da hâlâ ürün taşıyor," diye ekliyor. "Evsiz ağlarımızı kontrol ettim ve çok sıcaktılar."

"Daha sıkı bastır," diyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Bir yolunu bul. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Travis odaya geri dönüyor.

"Efendim," diyor belli belirsiz ama hemen sessizleşiyor.

"Ne?"

Travis'in Charlie'ye bakışını izliyorum. "*Ne?!*"

Talep ediyorum.

"Bilmek isteyebileceğini düşündüm, Ethan'ın arabasını bulduklarını duydum."

"Affedersiniz?" Fısıldıyorum.

"Adamlarımızdan biri onu demiryolu raylarının yakınında buldu, yakılmış gibi görünüyordu. Muhtemelen bir molatav-"

"O amcık sikimde bile değil!"

Travis gözlerini yere indirirken elimi sertçe masaya vuruyorum.

"Duyun beni," diye homurdanarak odaya bakıyorum. "Görünüşe göre hiçbiriniz anlamıyorsunuz. O adam artık bu ailenin bir üyesi değil. Benim yanımda Ethan White'ın adını anacak bir sonraki sersem, onu bir tabutun içinde bırakacak."

Oda sessiz.

"Defol git ofisimden," diye öfkelen dim. "Şimdi!"

Adamlar sessizce odadan çıkarken ben de sandalyeme çöküp dosyayı elime alıyorum.

Bu şerefsizlere inanamıyorum.

Hepsi de Ethan'ın kayıp olmasıyla, aslında acil olan şeylerden daha fazla meşgul görünüyor.

Ofisimin kapısı çalındı. "Siktir git!"

Bağırıyorum.

Ama kapı kolu döndüğünde ayağa fırlıyorum ve elimdeki dosyayı yere çarpıyorum.

"Az önce hepinize siktirip gitmenizi söyledim!"

"Benim efendim," diyor sarışın güzel bir kadın, elinde bir fincan kahveyle odaya girerken.

Ona bakıyorum, hayal kırıklığımı bastırmaya ve en azından profesyonel görünmeye çalışıyorum.

"Yarım saat önce iyi bir fincan kahve istediğinden yakındığını duydum ve molamda kendime bir tane almaya gidiyordum, bu yüzden sana da bir tane alabileceğimi düşündüm."

Ne oluyor be?

"Bu gereksizdi-"

"Sanırım doğru hatırladım," diyor masama doğru yürürken. "Şu kahve dükkanından mı tercih edersin, The Roast? Sade ve ekstra sıcak."

Utangaç bir şekilde gözlerini kaçırmadan önce koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Bir şey söylememi istiyor gibi hissediyorum.

"Evet," diyorum, kibar olmaya çalışarak. "Teşekkür ederim, Bayan...?"

Kahretsin, bu kaltağın adını asla hatırlayamam.

"Ben Anna," diyor bu kez gülümseyerek.

"Anna. Bu gereksizdi ama teşekkür ederim." Boğazımı temizleyerek söylüyorum. "Gerçi seni daha önce oraya gönderdiğimi hatırlamıyorum?"

"Şey, birkaç ay önceydi." Masamın yanına doğru yürüdü ve kahveyi rahatça bırakıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ve hatırladığım kadarıyla son seferinde sen de oldukça stresliydin. Ama ben... sana bu konuda yardımcı oldum."

İşte o zaman, bizim üniformamız olamayacak kadar kısa olan eteğini ve bluzunun düğmelerini zorlayan çıplak dantel sütyeninin içine tıktırılmış, kesinlikle bir beden küçük olan göğüslerini fark ediyorum. Ve bu iki ayrıntıyı kaçırmış olsam bile, onu bu masaya çarparken havada olduğunu açıkça hatırladığım çakma ayakkabılarını kaçırmak imkansız olurdu.

Birdenbire anladım.

Anna beni becermek istiyor.

Tam olarak ne zaman başladığını hatırlamıyorum ama Anna'yı birkaç kez becerdiğimi biliyorum.

Ama bunların hepsi eşimle tanışmadan önceydi.

Anna yere düşürdüğüm kâğıtları toplamak için eğiliyor ve çoraplarını tutan siyah jartiyer kemerini kasıtlı olarak görmemi sağlıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve masaya dönüyorum.

"Düşündüm de," diyor, bana yaklaşıyor ve kâğıdı uzatıyor. "Belki yardımcı olabilirim... *herhangi bir şekilde.*"

Gözleri bana kilitlenmişken, yavaşça gömleğinin en üst düğmesine uzanıyor ve onu açıyor.

Tanrım... Bunu durdurmalıyım. Şimdi.

Elimi havaya kaldırıyorum.

"Anna, ne zamandır burada çalışıyorsun?" "Ne?"

diye soruyor bana, kafası karışmış bir şekilde.

"Ne zamandır otelimde çalışıyorsun?" Tekrar soruyorum.

"Şey, üç yıldır buradayım," diyor, kafasının hâlâ karışık olduğu belli.

"Birkaç farklı pozisyonda çalıştım."

"Yakın zamanda bir terfi aldınız, değil mi?"

"Evet, ön büroda başladım ama Francesca İtalya'ya taşındığında Etkinlik Müdürü oldum."

"Yani sen benim Etkinlik Yöneticimsin," diyorum gözlerimi ona dikerek.
"Fahişem değil."

Yanakları hemen kızarıyor ve gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce rahatsız bir şekilde kayıyor.

"İşine geri dönmelisin." Elimdeki işe geri dönerek söylüyorum. "Ben... Ben sadece... Bu gerçekten çok iyiydi," diyor cesurca bana doğru adım atarak.
"Ve endişelenmenize gerek yok, Bay Pace. Sır tutabilirim.

Vay anasını... Bu sürtük ciddi mi?

Anna artık o kadar yakın ki hızlı nefes alışını duyabiliyorum.

"Daha önce kimse bizi öğrenmedi, değil mi?" diye soruyor, yavaşça dizlerinin üzerine çökerek. "Geçen seferi hatırlıyor musun? Masanın altına girip sikini koyduğum zamanı-"

"Dur." Sertçe söylüyorum. "O günler geride kaldı. Ben evliyim."

"Beni rahatsız etmiyor." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Sadece şansına lanet ediyorum *ki*
aynı gün giriş yaptı."

"Anna," diyorum, onunla gözlerimi kilitleyerek.

"Ama dilimde senin dölün varken onu kontrol ettiğimi ona *söyleyecek* değilim," diyor bana doğru uzanarak.

Hemen bileğini yakaladım.

"Kalk. Kalk."

Homurdanıyorum.

Anna keskin bir nefes alıyor, gözleri kocaman. Ben onu yerinde tutarken yavaşça ayağa kalkıyor.

"Şimdi beni dinle, o günler... *geride* kaldı." Sertçe fısıldıyorum. "Ve eğer otelimde yeni kazandığın terfini korumak ve kışını işsizlik kuyruğunda bulmamak istiyorsan, sana o günleri unutmanı ve ofisimden siktir olup gitmeni öneririm."

"Evet... Evet, efendim," diye kekeledikten sonra hızla arkasını döndü ve ofisimden dışarı fırladı.

Bir süre arkasından bakıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Az önce oldu.

Bir zamanlar onun teklifini hiç düşünmeden kabul ederdim. Ben böyle çalışıyordum. Ama artık işler değişti.

Artık farklıyım.

Sol elimdeki beyaz altın kordona bakıyorum ve parmaklarımın arasında döndürürken kendi kendime alay ediyorum.

Artık evliyim.

Bazen hala gerçek gibi gelmiyor. Sabah 10'dan önce seksi kadınların oral seks tekliflerini geri eviren bir adam olmayı hiç hayal etmemiştim. Bu asla ben olmayacaktım. Ama işte buradayım, yüzük parmağımı saran dövmeye bakıyorum.

Karım her şeyi değiştirdi. Kalıcı olarak.

Onu bu sabah becermeliydim.

Cebimden telefonumu çıkartıyorum.

Neyse ki bunu hemen dzeltebilirim.

"Charlie" diyorum ceketimi iliklerken telefonuma, "Arabayı al... ve karımı bul."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

NATALIE

Marta'nın annesini kontrol ettikten ve şehirdeki en iyi Tayland yemeklerini aldıktan sonra hastaneye varıyorum.

Odaya adımımı atar atmaz Steph beni sıcacık bir kucaklamayla karşılıyor ve Marta bana gülümsüyor.

"Şu haline bak," diye gülümsüyor Steph Tayland yemeğini benden alırken. "Kaçak mal getiriyorsun. Seni küçük asi."

Bu doğru. İçimdeki *hemşire*, hastane diyeti uygulayan hastaların dışarıdan yemek yemeye zorlanmasının personel için ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor. Ancak, sadece birkaç ay önce vurulduğumda ve oğlumu düşürdüğümde *hasta* olan yanımda, her gün zorla hastane yemeği yedirilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Steph'e gözlerimi devirip Marta'ya gülümseyerek, "Sadece bu seferlik ve çok az iç," diyorum. "Yarın nihayet eve gidebilecek olmanı kutlamak için."

"Tanrım, çok hazırım." Marta iç çekerek şöyle diyor. "Kendi yatağымda uyumaya ne kadar hazır olduğumu anlatamam."

"İnan bana, bu duyguyu biliyorum," diyorum başımı sallayarak. "Ve Dr. Franklyn'in önümüzdeki birkaç ay boyunca haftada iki kez seni ve anneni evde kontrol etmek için uğrayacağını bilmelisin."

"Birkaç hafta içinde yeniden ayağa kalkmayı ve işimin başına dönmeyi umuyorum. Biliyorum ki Bay Pace-"

"Jaxon iyi, sizi temin ederim." Gülümseyerek söylüyorum. "Ve benden ihtiyacın olduğu kadar tıbbi izin alabileceğini ifade etmemi istedi. İkimiz de iyileşmen için acele etmeni istemiyoruz. Hazır olduğunda işin her zaman orada olacak."

"Bu harika." Steph gülümseyerek söylüyor.

Marta için bir tabak hazırlayışını izliyorum, hemşirenin uğrama ihtimaline karşı tabağı hastanenin tabağının içinde geldiği cloche'un altına saklamaya dikkat ediyor.

Steph'i böyle görmek çok güzel.

Sevdiklerine karşı her zaman cömert olmuştur, ancak konu partnerleriyle ilgilenmeye geldiğinde biraz cimri olmakla suçlanmıştır. Ve tek bir kişiyle yuva kurmaya pek ilgi duymadığı konusunda her zaman çok açık olmuştur. Bu yüzden Marta'nın yastıklarıyla uğraşmasını ve çok da gizli olmayan bir şekilde ona bakışını izlerken, göğsümdeki sevinci hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Chicago'da ne kadar kalmayı planlıyorsun kuzen?" Sırtarak soruyorum, bir sigara böreğini gelişigüzel mideye indiriyorum.

"Şirketim uzaktan çalışma talebimi onayladı," diyor ve Marta'ya bir kez daha bakıyor. "Ve buradaki hastanın en azından birkaç hafta ağır bir şey kaldırmasına izin verilmeyeceği için, en azından bir ay kadar kalacağımı düşünüyorum. Ya da bilirsiniz, benden bıkana kadar."

"Pek olası değil." Marta cesurca mırıldanıyor, yanaklarına alışılmadık bir kızarıklık yerleşiyor.

Vay anasını. İkisi de aşık olmuş.

En sevdiğim kuzenimin yanaklarına yayılan gülümsemeyi izlerken hissettiğim mutluluğu anlatamam.

"Ben kendi adıma bu kadar yakınımda olduğun için çok mutluyum." Gülümseyerek, gizlice gözlerimi silerek söylüyorum. "Ve Bayan Prevost'a yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Steph önce bana, sonra Marta'ya gülümsüyor ve işte o zaman aralarındaki bu hassas ana müdahale etmeye başladığımı hissediyorum.

"Ah, saate bak," diyorum telefonuma bakarak. "Gerçekten gitmeliyim, bir saat içinde dekoratör Lucien'le buluşmam gerekiyor."

Steph ayağa kalkarak, "Seni aşağıya kadar geçireyim," diyor. "Senin için sorun olmadığı sürece, bebeğim?"

Bebeğim? Aman Tanrım!

"Elbette," diyor Marta sırtarak. "Her şey için çok teşekkür ederim Bayan Pace."

"Natalie," diyorum başımı ona doğru sallayarak. "Bayan Pace değil, hatırladın mı?" Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Teşekkür ederim, Natalie."

"Ee," diyorum kuzenime kaşlarımı kaldırarak, koridora çıkarken. "Bebeğim, ha? Bunun ayrıntılarını yakında bir kahve içerken kesinlikle dinlemem gerekecek."

Steph kıkırdıyor ve gözlerini deviriyor, şakacı bir şekilde beni asansöre itiyor Ama kapılar kapandığı anda bana dönüyor, yüzü üzgün görünüyor ve ciddi.

"Nat, bir noktada bana o gece gerçekten neler olduğunu anlatacaksın, değil mi?" diyor neredeyse yalvarırcasına.

Lanet olsun.

Zor yutkunuyorum.

Ne söylemem gerekiyor?

"Steph... Ben..." Söylemeye başladım, ama kalbim göğsümde çarparken beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Her ne sebeple olursa olsun bana söyleyemediğini anlıyorum," diye iç geçiriyor. "Marta da kocana olan sadakatini korumak için benden bu konuda daha fazla soru sormamamı istedi. Ama ben aptal değilim. Biliyorum, birisi ona saldırdı, acımasızca, sana ulaşmaya çalışıyordu. Marta'yı gerçekten önemsememe rağmen, seni daha çok önemsiyorum. Böyle bir saldırıya neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Başım dönüyor ve boğazım tamamen kuruyor. Steph'e söylersem sırrımı saklayacağını biliyorum ama Jaxon'ın nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Yine de Jaxon'ın tüm bu duruma nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değilim.

"Steph," diyorum asansörden çıkıp lobiye indiğimizde. "Haklısın, bu hikâyede daha fazlası var ve senden böyle sırlar saklamak istemiyorum. Ama durum biraz karışık."

Steph'in gözleri başını sallamadan önce bir an benimkileri tarıyor.

"Jaxon'la konuşmama izin ver, en azından burada olup bitenlerden onu haberdar edeyim." Elini elime alarak söylüyorum. "Ama onun bu konudaki düşünceleri ne olursa olsun, sana gerçeği söyleyeceğime söz veriyorum, tamam mı? Tüm gerçeği."

Steph iç çekiyor.

"Pekala, bunun adil olduğunu düşünüyorum. Yeni kocanızın kalp krizi geçirmesine falan gerek yok."

Rahatlayarak iç çekiyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Seni seviyorum kuzen, burada olman çok güzel ve seni bu kadar mutlu görmek daha da güzel," diyorum uzaklaşırken. "Bunu hak ediyorsun."

Steph homurdanıyor.

"Bundan emin değilim," diyor omuz silkerek. "Çoğu zaman ne yaptığımı ben bile bilmiyorum."

Gülümsüyorum.

"Bana ne demiştin? Ressam hala fırçayı tutarken bir resmi yargılamamakla ilgili bir şey mi?"

Steph de gülümsüyor.

"Marta harika bir kız, şansını denemeye değer." Steph'in omzunu ovarak sessizce söyledim.

"Ben de öyle düşünüyorum." Steph de aynı fikirde.

Vedalaşıyoruz ve ben yavaşça otoparka doğru ilerliyorum, kuzenimin Marta'yla ne kadar heyecanlı olduğunu düşünüp kendi kendime kıkırdamaya devam ediyorum. Telefonum çaldığında neredeyse arabama varmışım.

Çantamdan çıkarıyorum ama ekranda ismi gördüğüm anda damarlarımdaki kan donuyor.

Gelen arama: Rachel Valentine

Aman Tanrım.

Görmezden gelip sesli mesaja yönlendirmeyi düşünüyorum. Ama yapamıyorum.

"Ne istiyorsun?" Diyorum, nefret dolu adrenalin anında vücudumu sarıyor ve kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor.

"Kahretsin," diyor hattın diğer ucundan alaycı bir şekilde, "Bu harika bir selamlama, Bayan Pace."

"Evet, nezaketimi gerçekten sevdiğim insanlara saklarım." Soğuk bir şekilde söyledim. Gülüyor, sesi beni iliklerime kadar sarsıyor.

"Yeterince adil."

"Seninle konuşmamam gerekiyor Rachel." İçimi ç e k e r e k , elimi yumruk yaparak söylüyorum. "Kocam bunu yasaklıyor."

"Oooh. Kocanız bunu yasaklıyor, ha?" diye alay eder. "O zaman söyleyin bana, Bayan.

Pace, neden bu numarayı engellemedin?"

Kahretsin. Haklı.

Gerçek şu ki bu soruya verecek bir cevabım yok.

Bunu defalarca düşündüm ve kendime, beni karnımdan vuran ve doğmamış oğlumu öldüren aynı kadınla bir iletişim hattını açık bırakmam için hiçbir neden olmadığını söyledim.

Ama Konsey Toplantısı'nın olduğu gece Jaxon'ın hayatını da kurtarmıştı. Onun istihbaratı ve bize sağladığı kasetler olmasaydı, Konsey Toplantısını basmak ve Black'in suçlarını ortaya çıkarmak için gerekli cephaneye sahip olamazdım... Bu da nihayetinde kocamı katliamdan kurtardı.

"Alo?" Tersledi. "Uyuyakaldın mı yoksa?" "Sana ne istediğini sordum, Rachel?"

"Bu çok kolay," diyor.

Koridorun karşısındaki bir arabanın kapısının açıldığını duyuyorum ve sesi aniden garajın taş duvarlarında yankılanıyor.

"Sadece konuşmak istiyorum."

O kapıyı kapatana kadar çantamdan tabancamı çıkardım ve ona doğrulttum.

"Seninle konuşmak gibi bir niyetim yok Rachel." Çıkışa kadar olan mesafeyi tarayarak ve Wesley'nin eskortunu geri çevirme kararımdan anında pişmanlık duyarak söylüyorum.

Rachel ellerini havaya kaldırarak, "Sakin ol," diyor ama bana doğru ilerlemesini durdurmayı reddediyor. "Sadece seninle sohbet etmeye geldim. Gerçi itiraf etmeliyim ki bunu tek başıma yapma fırsatı bulacağımı düşünmemiştim."

"Beni affet," diyorum gözlerimi ona dikerek. "En son yalnız sohbet ettiğimizde, kardeşin beni kaçırdıktan sonra, senin derme çatma hapisane hücrenin düşmanca tarafındaydım."

"O zamandan beri çok şey değişti." Diyor, bir adım daha yaklaşarak. Silahı kaldırıyorum ve ona doğru doğrultuyorum.

"Kesinlikle haklısın."

Sonunda ilerleyişini durdurdu.

"Ne istiyorsun Rachel?"

"Bakıcın nerede?" "Meşgul. Ne istiyorsun?"

"Şimdiden işe mi döndü? Hah. Seni egzotik bir yere götüreceğinden emindim." Rachel gözlerini devirdi. "Bilirsin işte, seni çilekle falan besler."

"Evet, Konsey Toplantısı'nda yaşananlardan ve Malikâne'ye zorla girilmesinden sonra planlarımızda bir değişiklik oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu sizi ilgilendirmez."

"Dokunaklı, dokunaklı. Şimdiden cennette sorun mu çıktı?"

"Ne istiyorsun Rachel?" Silahım hâlâ havadayken ona doğru bir adım atıyorum. "Bir daha sormayacağım."

"Vay canına. Hem de düzgün bir şekilde." Bana bakarak söylüyor. "Haklısın, işler değişti."

Hiçbir şey söylemiyorum, ona ters ters bakmaya devam ediyorum, bir yandan da onu vurmamla sonuçlanmayacak bir kaçış senaryosu olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Senin balayı ışıltısına sahip olman gerekmiyor mu?" Alay ediyor. "Yoksa Jaxon 'babam kim' meselesi yüzünden şirretlik mi yapıyor?"

Kahretsin, bunu biliyor mu?! Tabii ki biliyor, Michael kulak misafiri oldu.

"Bugün gerçekten yapmam gereken şeyler var."

"Lanet olsun, bu nasıl bir şey? Yani, sanırım bir bahse girebilirim. Muhtemelen bir felakettir. Zorluklarla hiçbir zaman iyi başa çıkamadı. Her zaman düşünceli bir pisliğe dönüştü."

"Durumu iyi." Ne kadar doğru söylediğinden nefret ederek yalan söylüyorum.

"Ama sanırım bu yüzden sana sahip. Bacaklarının arasındaki o şey de aklını başından alıyor."

"Neyi ima ettiğinizden emin değilim ama sizi temin ederim ki o iyi. Hepimiz iyiyiz. Ve bilginiz olsun, seksi yara bandı olarak kullanmıyoruz."

"Neden olmasın ki?" diye gülüyor, sonra delici kahverengi gözleri beni anında rahatsız edecek şekilde üzerime dikiliyor. Yüzüne yayılan kötücül memnuniyeti izliyorum. "Anlıyorum... Şimdi anlıyorum. Aman Tanrım, bu çok mantıklı. Sikişmiyorsun, *değil* mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmak zorunda
değilsin." "Siktir
git."

"Hayır kızım," diye acımasızca gülüyor. "Bence buna benden daha çok ihtiyacı olan sensin."

"Bu bir hataydı." Silahımı indirerek söyledim. "Buna kandiğima inanamıyorum ama lütfen senden korkmadığımı bil. Ve buna daha fazla müsamaha göstermeyeceğim. Benden bu kadar."

"Bekle..." diyor hala gülerek.

Ama onu geçip arabama doğru devam ediyorum.

"Natalie, ciddi." "

"Siktir git, Rachel."

"Natalie, dur! Ethan bu gece ölecek!"

Sözleri duvarlarda yankılanıyor ve ben olduğum yerde donup kalırken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Kes şunu Rachel. Kes şunu!" Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Neden beni rahat bırakıp oynaşacak başka bir şey bulamıyorsun bilmiyorum ama artık yeter!"

"Sadece dinle."

"Etrafta dolaştırdığınız isimler önemseydiğim insanlar olduğu için beni kandırmanızdan bıktım. Ama bu benim için bir şaka değil! Büyü artık!" Hışımın arabama doğru döndüm.

"Nat-"

"Hayır!"

"İyi! Her neyse! Ama Michael onu aldı!" Yüksek sesle söylüyor. "Ve onu öldürecek, sana söz veriyorum. Ve bunu bu gece yapacak. Kayınpederini ölüme göndermeden önce bunu bilmek istersin diye düşündüm..."

Lanet olsun. Neden şu an hayatım bu?

"Peki ben sana inanmalı mıyım, neden?"

Ceketinin içine uzanıyor ve anında silahımı tekrar çekiyorum, ona nişan alıyorum ve işi şansa bırakmıyorum.

Gözlerini deviriyor ve telefonunu çıkarıyor.

"İşte," diyor ve bana doğru yürüyüp telefonu kaldırarak Ethan'ın bağlı, hırpalanmış ve kanlar içinde olduğu güvenlik kamerası görüntülerini gösteriyor.

"Aman Tanrım..." Dehşete düşmüş bir şekilde fısıldıyorum.

Rachel rahatsız bir şekilde kayar ve sonra telefonunu kaldırır.

"Onu dışarı çıkarmalısın." Sessizce söylüyor. "Yardım edebilirim ama bu gece olmalı."

Yüce Tanrım! Ethan!

Jaxon'ın acilen bilmesi gerekiyor. "Bu ne zaman oldu?!" Talep ediyorum.

"Konsey Toplantısı'nın olduğu gece." Rachel öyle diyor.

Birden Charlie'nin bu sabah Jaxon'la yaptığı konuşma aklıma geliyor.

"Bir haftadır kayıp, efendim..."

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" Şüpheyile sordum. "Bunun bir numara olmadığını ve Michael'la *birlikte* çalışmadığını nereden bileceğim?"

"Yapamazsın." Rachel bana ters ters bakarak, "Ama kardeşimle tanıştın. "Ama kardeşimle tanıştın, sence Jaxon'ı Ethan'ı kurtarmaya davet eder ve bir *ödül*den vazgeçme riskini alır mı?"

Damarlarımdaki kan donuyor.

"Sana bunu gösterdiğimi bilseydi beni öldürürdü." Yumuşak bir sesle, rahatsız bir şekilde etrafına bakınarak, tavrının değiştiğini söylüyor

Aman Tanrım... Ondan korkuyor.

"Bunu Jaxon'la konuşmalıyım." İhtiyatlı bir şekilde söylüyorum. "Ama bunu neden yaptığını hâlâ anlamıyorum? Bundan ne istiyorsun?"

"Her zaman istediğim şeyi istiyorum. Kızımı görmek istiyorum." Kollarını kavuşturarak söylüyor. "Ve görünüşe göre Jaxon'un hayatını kurtarmak yeterince iyi olmadığından, babasınınkini de kurtarırsam belki yeniden düşünür."

"Neden yapsın ki?" Gözlerimi kısarak soruyorum. "Ani fikir değişikliğini bir kenara bırak, söylediğin her şeye neden inansın ki? Ben neden inanayım?"

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıp ayağıyla bir kayayı kaydırıyor.

"Bak, ben... Michael'ın gücü ele geçirmesine yardım ederek bir hata yaptım, tamam mı?" Sessizce söylüyor. "Ve şimdi sanki... sanki... Şeytanla bir anlaşma yapmışım gibi hissediyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?!"

"Anlamıyorsunuz. O kontrolden çıktı. Bu sabah Ethan'ı öldürmesini zar zor engelledim." Sessizce söylüyor. "Ethan'a deneyeceğime söz verdim."

Sertçe

yutkunuyorum.

"Neden?"

"Çünkü Ethan beni birden fazla kez kurtardı." Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle söylüyor. "Ve yıllar önce benim için yaptığı onca şeyden sonra... denemek zorundaydım."

Rachel'a bakıyorum, tüm mantıksal nedenlere rağmen şu anda ona gerçekten inanıyor olmaktan nefret ediyorum.

Ethan, Michael'ın tutsağı.

Ve o haklı. Marta ve Walter'ın söyledikleri doğruysa, Ethan ciddi bir tehlike altında.

"Tamam," diyorum zorlukla yutkunarak. "Eğer, hem de çok büyük bir *eğer*, şu anda sana inansaydım- ne yapardık? Onu nasıl geri getireceğiz?"

Rachel uzun bir süre bana bakıyor.

"Bir planım var ama muhtemelen bunu Jaxon'a kendim vermeliyim."

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum kesin bir dille. "Seni öldürmek istiyor Rachel. Buna yemin etti. Ve ben dahil hiçbirimiz onu bundan vazgeçiremeyiz. Şu anda kesinlikle mantıklı bir şekilde konuşacak durumda değil."

Alay ediyor ve başını sallıyor.

"O kadar kötü, ha?"

"Tekrar söylüyorum, şu anda tartışma konusu bu değil," diye sinirli bir şekilde çıkışıyorum. "Yani, sahip olduğun şey benim. İster kabul et, ister etme."

Sözlerimi düşünerek bana bakıyor.

"Peki," diyor ve bir zarf çıkarıp bana uzatıyor. "Hepsi burada."

"Neymiş o?"

"Benim planım." Tersledi. "Bir harita da dahil. Ama her ayrıntıya dikkat edilmesi gerekiyor. Düzenli devriyelerinin her birinin zamanları ve yerleri orada. Ama o zaman bile neler olabileceğini garanti edemem."

"Yani temel olarak, bu planlara dayanarak tuttuğunuz bir mahkûmu kurtarmak için kocamı kontrol ettiğiniz tesise göndermemi ve sadece size *güvenmemi* istiyorsunuz."

"İnanın bana, burası benim tesisim değil," diyor Rachel kesin bir ifadeyle.

"Michael'ın."

Ve evet. Sanırım sahip olduğun şey benim. Kabul et ya da etme."

Uzun bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz. Başımı sallamadan önce. "Bunu iletceğim."

"Ne zaman?"

Sorusu beni rahatsız ediyor çünkü Jaxon'ı bir daha ne zaman göreceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Onu görür görmez, Rachel." Tersliyorum. "O meşgul bir adam. Ve olan biten her şeyi göz önüne alırsak, çok fazla çalışıyor."

Gözlerini yere indirmeden önce bana bakıyor. "Senden hoşlanmadığım bir sır değil." Sessizce söylüyor.

Homurdanı

yorum.

"Yok

artık."

"Ama onun seni neden seçtiğini ya da senin onu neden seçtiğini anlayamasam da iyi bir insana benziyorsun."

"Ben iyi bir insanım."

"Sadece... kaç saatini '*çalışarak*' geçirdiğine dikkat edin." "Bu da ne demek şimdi?"

"Tam olarak düşündüğün şey. Bölgeyle birlikte geliyor. Ofisi değişkenlik gösteriyor. Bir gün gerçek bir ofis olabilir, bir sonraki gün

striptiz kulübü."

Bunu bilsem de, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmıyor.

"Bunu biliyorum. Ama Rachel'ı terk etmesinden endişe etmiyorum," diye çıkışıyorum, duygularım beni ele geçiriyor. "Eminim bu senin için zor bir kavramdır ama o senin tanıdığın adam değil."

"Tatlım, neye istersen inan ama bir kaplan her zaman kaplan olarak kalacaktır. Zamanla ne kadar evcilleşirse evcilleşsin, çizgilerini ya da doğasını asla değiştiremez. *Kaplan* olmaktan asla vazgeçmez."

"Ya da ölümcül." Jaxon'ın sesi aniden otoparkta yankılanır. Tıpkı silahının kurulma sesi gibi.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

JAXON

Rachel'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Jaxon?" Natalie yavaşça dönüp bana bakarak soruyor. "Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Homurdanıyorum. "Ve inan bana daha sonra geleceğim." Natalie sinirli bir şekilde, "Sana bugün hastaneye geleceğimi söylemiştim," diye tersliyor, Gözlerini bana dikti. "*Senin* bahanen ne?"

Wesley, "Bu benim hatam, hanımefendi," diye araya girer. "Sizi gözden kaybettiğimde Bay Pace'i aradım."

Tanrım.

"Wesley." Ona bir bakış fırlattım. "Kapa şu lanet çeneni." "Evet, efendim. Özür dilerim, efendim."

Ama artık çok geç. Olan oldu. Natalie ona kendisini takip etmesini emrettiğimi biliyor ve yavaşça bana doğru adım atarken kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor.

"Kabul ettin." Sesi alçaktan geliyor.

"Fikrimi değiştirdim."

"Sana bugün koruma istemediğimi söylemiştim." Kızgın olduğu her halinden belli. "Ve sen de kabul ettin."

"İsteğinizi değerlendirdim," diyorum karanlık bir sesle. "Ve sonra bu aile için bir güvenlik kararı verdim."

"Bu bir gerçek mi?"

"Bu lanet bir
gerçek."

"Woof," diyor Rachel sessizce. "Sanırım cennette sorun var." "Kapa eneni," diye tersliyor Natalie onu.

"Sonra konuşuruz." Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeyi başaramayarak bağırdım. *Neden burada onu öldürmeye çalışan kadınla birlikte duruyor?!*

"Bayan Valentine," diyorum, sesimden nefret akarken, "bunu ona vereceğim.

Bize oldukça iyi bir kovalamaca yaşattınız, ama ne yazık ki sizin için bu artık sona erdi."

"Jaxon," diyor Natalie, bana doğru bir adım atarak, "bekle."

"Beklemekten bıktım," diyerek onu kendime doğru çekiyor. "Gidelim de bu işi bitirsinler."

Ama Natalie kımıldamıyor. Onun yerine meydan okurcasına bana bakıyor.

"Bak, Jaxon, kızgın olduğunu biliyorum ama," diye söze başladı Rachel, "ama ben buraya-"

"Deli mi?! Deli mi?!" Sesim otoparkın içinde gürüyor. "Söyle bana Rachel, kızgın bir ergen gibi mi yoksa öfke nöbeti geçiren bir ocuk gibi mi görünüyorum?"

"Gününe göre değişir..."

"Tanrı aşkına Rachel," diye gözlerini deviriyor Natalie. "Ne zaman çeneni kapatacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi? O seni öldürmek istiyor, sen de ukalalık ederek onu kışkırtmaya çalışıyorsun."

"S o r u n değil tatlım, onun u k a l l ı ğ ı beni rahatsız etmiyor. Çünkü bugün ona bir kurşun sıkacağım."

"Oh, Tanrı aşkına bak, ben... ben sıçtım." Rachel hayal kırıklığı içinde söylüyor.

İleri doğru adım atıyor, ancak adamlarımın hepsi içgüdüsel olarak silahlarını kaldırıncaya duruyor.

Duraksıyor, durumu değerlendiriyor ve sonra hızla bakışlarını kaçırmadan önce benimle göz göze geliyor.

"Üzgün olduğumu zaten söyledim..." diye fısıldar.

"Özür dilemek oğlumu ölümden geri getirmeyecek. Ne de yaptığınız zulümler için sizi affetmeme neden olacak."

"Vahşet mi?!" Rachel bağılıyor, "Gerçekten mi, Jaxon?! Sırf adresimi öğrenmek için beş adamı canlı canlı pişiren adam mı söylüyor bunu? Öldürdüğün tüm adamların kesilmiş dövmelelerini bana gönderen adamdan mı?!"

Natalie dönüp bana bakıyor, yüzünü kaplayan tiksinti bir an için geri çekilmeme neden oluyor.

Hayır. Siktir et. Onun saçmalıklarına tekrar kanmayacağım.

"O adamların arkasında isteyerek durdunuz ve onlardan sizin için yalan söylemelerini ve ölmelerini istediniz!"

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım seni pislik! Burada durup beni ahlakımla yargılama cüretini göstermenin tek sebebinin hayatını kurtarmış olmam olduğunu da unutmayalım, Jaxon Pace!" Rachel aniden sinirlenir. "O bendim!"

Patlaması beni şaşkına çevirdi, çünkü bir an için beş silahın doğrudan kendisine doğrultulduğunu unutmuş gibi görünüyor ve meydan okurcasına bana bakıyor.

"Robert'ı öldürmediğini kanıtlayan o güvenlik görüntülerini vermeseydim, konsey seni oracıkta öldürürdü." Göğsünü işaret ediyor. "Bunun olmasını engelledim!"

"Oh, beni rahat bırak Rachel! Bunların hiçbirisi benim içinmiş gibi davranmayalım! Kafan o kadar karışık ki istediğini elde etmek için ne söylemen ya da yapman gerekiyorsa onu yapıyorsun! Gözettiğin tek kişi kendisin ve bu yüzden istediğini elde etmek için yalan söyleyecek, çalacak, aldatacak ve öldüreceksin çünkü günün sonunda sen busun!"

"Söyle bana Don Supreme, her gün ne yapıyorsun?! Yalan söylemek, çalmak, hile yapmak ve öldürmek, tıpkı benim gibi!"

"Aradaki fark, ben lanet olası Don Supreme'im." Gümbürdüyorum. "Ben yargıç, jüri ve cellatım ve bu anlaşmanın bittiğini söylüyorum."

Bir adım geri çekilip Natalie'ye doğru yürüyorum ve koluna giriyorum. "Bitir işini." Ona nişan aldıklarında adamlarıma emrediyorum. Rachel gözlerini kapatmadan önce keskin bir nefes aldı.

"Rachel Valentine, ben, Jaxon Pace, Pace Ailesi Mafyası'nın Yüce Don'u seni ölüme mahkûm ediyorum."

"Jaxon! Hayır!" Natalie bağılıyor, ben onu sıkıca tutarken bana karşı mücadele ediyor. "Beyler," diyorum elimi havaya kaldırarak.

Natalie aniden ayağıma vurarak onu bırakmama neden oluyor ve benden ayrılarak Rachel'ın önünde durmak için acele ediyor.

"Nat! Ne oluyor lan?! Ateş etmeyin!"

Ona uzandım ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Kes şunu Jaxon!" Öfkeyle bağılıyor. "Bu lanet deliliğe göz yummayacağım!"

"Natalie! Çekil yolumdan! Şimdi!"

Şimdi Rachel'ın tam önünde durmaktadır ve sırtı, anladığından çok daha tehlikeli olan bir kadına dönüktür.

"Jaxon! Sadece dinle!"

"Dinlemekten bıktım. Charlie, Bayan Pace'i uzaklaştır."

"Charlie, bunu dikkate alma!" Natalie ters ters bana bakıyor. "Bana doğru bir adım daha atma."

Charlie dondu kaldı, sonra bana baktı.

"Bay Baptiste, Bayan Pace'i çıkarın dedim!" Homurdanıyorum.

"Hayır! Jaxon kes şunu!" Natalie çığlık atıyor. "Rachel, ona neden burada olduğunu söyle!"

Garaj sessiz.

"Ethan Michael'ın elinde." Rachel gözlerinin benimkileri bulduğunu söylüyor. "Saçmalık." Homurdanıyorum. "Bunu dinlemeyeceğim-"

Natalie sözümü keserek, "Evet, çünkü evet, o biliyor," diyor. "Ve bu gece, baban olduğunu tüm dünyaya açıklamadan hemen önce onu öldürecek," diyor Natalie.

Bütün hava ciğerlerimden kaçıyor.

"Rachel seni uyarmaya geldi, Jaxon." Natalie hâlâ öfkeli bir şekilde devam eder. "Onu dışarı çıkarmaya yardım etmek istiyor. Onu kurtarmak için bir plan getirdi."

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Bu gerçekten şu anda olmuyor.

"Kahretsin, hepsi burada, Jaxon. Sadece kendin bak."

Sesindeki kırılmadan mı, yoksa elime beyaz bir zarf sıkıştırırken karımın yanağından süzülen tek bir damla gözyaşından mı bilmiyorum ama kafamın içindeki savaşı aniden susturuyor.

Rachel bir yalancı olabilir, ben de şeytan olabilirim. İkimiz de kurtuluşa en az layık olan unvanı için yarışan zehirli bir çift sefil ruh olabiliriz.

Ama karım öyle değil.

Natalie'nin bu karanlık hayatımda bana bahşedilen tek lütuf olduğu inkar edilemez. O tanıdığım en iyi insan ve Rachel'a inandığı çok açık... onun hayatını sonlandırmaya çalışan kadın için hayatını riske atacak kadar.

Beni durduruyor.

"Efendim? Emriniz nedir?"

"Git," diye fısıldıyorum, elimdeki silaha bakarak. "Fikrimi değiştirmeden önce."

İlk başta kimse kıpırdamıyor ama sonra Rachel'ın nefes verdiğini ve bir adım geri attığını duyuyorum, ama sonra birden beş silah birden ona nişan alıyor.

"Yeter," diyor Natalie, sesi gergin. "Don'unuzu duydunuz. Silahlarınızı indirin. O buradan ayrılıyor."

Natalie'yle aramızda yayılan gerilime rağmen, malikâneye dönerken araba yolculuğu sessiz geçti.

Kesinlikle söyleyecek şeylerim var.

Zorlukla kontrol altında tuttuğum öfkemi boşaltmadan bunları söyleyebileceğim konusunda kendime güvenmiyorum.

Çok öfkeliyim. Ancak bu öfkem yeni bir şey değil, z i r a bir haftadır öfkeliyim.

Natalie kollarını vücudunda kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyor.

O da kızgın.

Bahse girerim onu takip ettirmemle ilgilidir, ama Rachel'la yüz yüze konuşmama veya buluşmama talimatımı ihlal etmeyi seçen kendisidir.

Sessizce arabayı evin ön kapısına kadar çekip park ediyorum. Natalie arabaya bindiğinden beri ilk kez bana bakıyor, Görünüşe göre garaja çekmediğim için kafası karışmış.

Gerçek şu ki, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ancak bu şekilde kaynayan öfkemi ondan çıkarabilirim, zira otokontrol hiçbir zaman benim güçlü yanımdı.

"Sen... içeri gelmiyor musun?" diye soruyor usulca, gözleri uzaklara bakmadan önce benimkileri buluyor.

Zehrimi geri yutuyorum.

"Seninle içeride buluşuruz," diyorum, sesimde zoraki bir sakinlik var.

Dudaklarını büzüp bana bir kez daha baktıktan sonra kapının kolunu tutup çekerek açtı. Dışarı çıktı ve kapıyı öyle bir kuvvetle çarparak kapattı ki tüm araba sarsıldı.

Alt dudağımı ısııyorum ve direksiyonu sıkıca kavıyorum, bedenim içgüdüsel olarak onun öfkesine tepki veriyor ve arabayı yerinden söküp bahçeye fırlatmak istiyor.

Bu kadın çıldırmaya ne kadar yakın olduğumu bilmiyor.

Arabayı döndürüyorum ve başımı koltuk başlığına yaslayıp a s l a m a d a n önce garaj yolunda park ediyorum.

Şu an hayatımda neler oluyor?

Ancak bu sorunun yanıtlarını zaten biliyorum ve hiçbirisi hoşuma giden yanıtlar değil;

Natalie, Rachel ile buluştu.

Rachel Michael ile çalışıyor.

Michael'ın elinde Ethan var.

Ethan benim babam.

"Efendim," diyor Charlie, arabanın dahili telefonundan. "Adamların nereye gitmesini istersiniz-"

"Çalışma odamda." Aramayı sonlandırmadan önce soğuk bir şekilde tersliyorum.

Eşimin bugün ana hedeflerimizden biriyle gözetimsiz olarak görüşmesine izin veren büyük güvenlik açığına değinmek zorundayım.

Alnımı ovuyorum. Şu anda ne istediğimi bilmiyorum ama her zamanki çıkış noktalarımın hiçbirine ulaşamıyorum. Eğer on yaş daha genç olsaydım, çoktan bir kulübe gidip bir sıra kokain çeker ve bayılmadan önce becerebildiğim kadar fahişeyi acımasızca becerirdim.

Ama artık benim hayatım bu değil.

Ben uyuşturucu çekmem. Fahişelerle yatmıyorum. Artık sigara bile içmiyorum.

Hepsi inanılmaz bir kadınla evli olduğum için.

Benim lanet güvenlik protokollerime uymayı reddeden inanılmaz bir kadın.

İçimi çektim ve sonunda araştıran çıktım.

Bir noktada Natalie'yle güvenlik önlemlerine uymaması hakkında konuşmam gerekiyor. Ama bu şekilde değil. Ona karşı öfkemi bastırdım ve bugün dağılmayacağım.

Ama eve girdiğimde Alfa Takımımı, Charlie'ye toplanmaları için açıkça talimat verdiğim çalışma odasında değil, antrede ayakta buluyorum.

"Bu da ne-" Charlie'ye bir şeyler söylemeye başlamıştım ki Natalie'nin ofisimin kapısından boğazını temizlemesiyle sözüm kesildi.

Oh. Şimdi herkesin neden burada olduğunu anlıyorum.

"Bay Pace," diyor dikkatle, "konuşabilir miyiz?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallayıp onu içeri kadar takip etmeden önce boynumdaki kravattı çekiştiriyorum.

Arkamda, Natalie kapıyı kapattı. Ve kilitleti.

Bara doğru yürüyorum, bundan sonra ne olacaksa muhtemelen kendime hala izin verdiğim tek kötü alışkanlık olan alkolle daha iyi gideceğini fark ediyorum.

"Pekâlâ, Jaxon," diyor Natalie, sesi yumuşak ama sert. "Bu kadar yeter."

"Ne?" Yavaşça ona dönerek söylüyorum.

"Beni duydun," diyor kollarını kavuşturarak. "Bu kadar yeter." "Sen ne-"

"Bu evde tepinip duruyorsun, herkesi tersliyorsun ve ben seninle yumurta kabuklarının üzerinde yürümekten yoruldum."

Şu anda ciddi mi?

Ona bakıyorum, kasıtlı olarak tartışmacı tonuyla sakın kalmaya çalışıyorum.

"Anlayışlı olmaya çalışıyorum, seni rahat bırakmaya çalışıyorum, benden ne istiyorsan onu yapmaya çalışıyorum ama artık bunu yapamam!" Elleri havaya kaldırdığını söylüyor. "Bu sen değilsin! Sen bundan daha iyisin Jaxon!"

"Özür dilerim," diyorum, gözlerimi ona dikerek ve bara yaslanarak. "*Sana* karşı kaba mı davrandım?"

"Hayır, ama-" diye söze başladı ama bu sefer ben sözünü kestim. "Seni tersledim mi ya da sesimi yükselttim mi?"

"Hayır, ama, Jax-"

"O zaman beni affet Natalie, ama kendi hayal kırıklıklarımı ve mücadelelerimi senden saklayarak takdire şayan bir iş yaptığımı hissediyorum."

"Demek istediğim de bu, Jaxon!" Natalie beni h a z ı r l ı k s ı z yakalayarak tersledi. "Benden bir şeyler saklıyorsun!"

"Ne?"

"Bana karşı dürüst değilsin!" Bana doğru adım attığını söylüyor. "Ve alabileceğim kadarını aldım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana karşı çok tatlı ve nazıksın, ama sonra kahveni yanlış yaptıkları için personeli azarlıyorsun!" Natalie tersliyor. "Jekyll ve Hyde gibisin! Ve erkeklere bok gibi davranıyorsun. Her bir şey için onları tersliyorsun."

."

"Adamlar..." Başımı sallayarak alay ediyorum. "Gerçekten üzüldüğün şey *bu*."

"Özel olarak değil, ama evet! Çünkü erkekler sana iyi davranıyor ve senin bu saçmalıklarını hak etmiyorlar!"

"Adamlarımla nasıl başa çıktığım *beni* ilgilendirir!" Bu sefer sesimdeki zehri tutamayarak hırladım. "Bu senin öncelikli endişen değil."

"Benimle evlendiğinde bunu benim meselem yaptın, Jaxon!" Natalie karşılık verir. "Ama haklısın, onlar benim öncelikli meselem değil, *sen* benim öncelikli meselemsin! Ve sen tam bir pisliksin."

"Ben iyiyim."

"Saçmalık!" Neredeyse bağırıyor. "Değilsin!"

"Ben iyiyim." Dişlerini sıkarak söylüyorum.

Kendini toparla Jaxon.

Natalie bana ters ters bakıyor. Birden masama doğru yürüdü ve tüm kağıtlarımı ve lambamı yere attı.

Ne oluyor lan?!

Hiçbir şey söylemiyorum, kalan azıcık kendimi tutma gücümü sıkıca kavıyorum. "Natalie..."

"Bana gerçeği söyle Jaxon!" Bağırıyor, masanın üstündeki eşyalarını itiyor.

"Nat!" Yumruğumu ağzıma götürmeden önce şaklatıyorum.

Onun üzerine gidemem. Durmak için kendime güvenmiyorum.

"Söyle bana, Jaxon!" Bağırıyor. "Bana *bunun* nasıl hissettirdiğini söyle! Bana gerçekten ne hissettiğini söyle!" Masamdaki kâğıtları yerde büyüyen dağınıklığın üzerine itiyor. "Tanrım, Tanrı aşkına bana gerçek bir tepki ver!"

"Natalie," diye homurdandım. "Sana daha önce de söyledim, ben iyiyim." "Saçmalık! Sen-"

"İyi! Yapmayacağım!" Kendimi toparladım, kararlılığımı tamamen yitirmiştim. Anında geri çekiliyor.

"Duymak istediğin bu mu?! İyi olmadığımı mı?! Öfkeli olduğumu mu?"

"Evet, çünkü en azından o zaman bana gerçekten neler olup bittiğine dair dürüstçe gerçeği söylemiş oluyorsun!"

"Sana veriyorum!" İçimdeki taşkınlığı daha fazla tutamayarak bağırıyorum. "Sana tüm sevgimi verdim ve saçmalıkları senden olabildiğince uzak tuttum!"

"Bunu yapmanı istemiyorum, Jaxon!" Bağırıyor. "Anlamadığın şey bu! Gerçek duygularını benden sakladığını düşünmek istemiyorum! Ne olursa olsun gerçeği istiyorum!"

"Natalie, bunun bir parçası olmak istemezsin, sana söz veriyorum," diyerek masama doğru yürüdüm.

"Bana söz verdiğin şeyi istiyorum, Jaxon. Hepinizi istiyorum!"

"Siktir!" Bağıryorum, masamdaki bokun diğer yarısını da itiyorum.
"İstedğin bu mu lan?!"

Natalie

donakalır. Ama

artık çok geçtir.

Uçurumun kenarına itildim... ve kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı.

"Babamı öldüren bir adama güvendiğim için ne kadar kızgın olduğumu söylememi mi istiyorsun?!" Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sadece Dimitris Pace'in *aslında* babam olmadığını öğrenmek için! Hayır, aslında hiç *Pace* olmadığım ortaya çıktı! Çünkü gerçek babam aslında *sözde* babamı öldüren, ikinci komutanım olan ve bu gerçeği benden saklamayı seçerek hayatımın her günü bana yalan söyleyen adamlarla aynı kişi!" Feveran ediyorum. "Ya da belki de bu muazzam ihaneti, evime ikinci kez girip karımı ve kızımı öldürmeye çalışırken en sadık ajanlarımdan birini katleden bir psikopatın düşüncelerinden öğrendiğim gerçeği?!"

Kendi kendime alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Ya da pastanın üzerindeki kremaya ne dersiniz? Katil eski kız arkadaşımın karıma sürpriz biyolojik babamın artık kardeşinin tutsağı olduğunu söylemesine ne dersiniz?" Pencereden dışarıyı göstererek bağıryorum. "Ve şimdi benden sadece onun sözüne güvenerek hayatımı, mürettebatımı riske atmam ve gidip onu kurtarmam mı bekleniyor?!"

Natalie zorlukla yutkunuyor ama başka tarafa bakmayı reddediyor.

"Söyle bakalım karıcığım, önce hangi konuyu konuşmak istersin?!"

"Hangisini istersen." Yumuşak bir sesle. "Bu senin neye ihtiyacın olduğuyla ilgili,

Jaxon."

"İhtiyacım olan şey bunların hiçbirinin bizim lanet gerçekliğimiz olmaması!" Bağırarak elimdeki bardağı odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve duvara çarparak kırıldığını duyuyorum.

Ama onun bir an için benden korkup kaçışını izlediğimde, maskem düşüyor.

Kendimi tamamen yenilmiş hissederek masa sandalyeme yığılıyorum.

"Tek istediğim," diye fısıldadım, "seninle ve Jessica'yla mutlu olmaktı. Sadece birlikte bir hayat kurmamızı istedim."

Natalie derin bir iç çekerek bana doğru yürüyor. Kollarını kavuşturarak artık boş olan masaya oturuyor.

"Yaptığımız şey *bu*, Jax," diyor sessizce. "Bu sadece onun bir parçası."

"Bunu bizim için hiç istemedim." Derin bir iç çekiyorum, dizlerimin üzerine çöküp başımı öne eğiyorum. "Ve kesinlikle beni bu şekilde görmeni hiç ama hiç istemedim."

Kendi kendine sessizce alay ediyor.

"O zaman imkansızı istedin, aşkım." Dediğini duyuyorum ve elinin saçlarımda gezindiğini hissediyorum.

Onun dokunuşunu hissettiğim an, göğsümdeki şiddetli ateş azalıyor ve felç oluyorum.

"Bunu seninle olan hayatımdan ayrı tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Seni korumak istiyorum," diye fısıldıyorum sessizce, "bu... *karanlıktan*."

"Sana zaten söyledim Jax," diyor Natalie, parmaklarını hâlâ saçlarımda gezdirerek. "Senin karanlığını gördüm. Ve bundan korkmuyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Elleri yüzümü nazikçe kaldırıp kendi yüzüne bakmamı sağlarken, sözleri üzerimde yıkanıyor.

"Ne tür savaşlar verirsen ver, ne tür zorluklarla karşılaşırsan karşılaş, bunların üstesinden birlikte geliyoruz." Yumuşak parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Biz bir takımız, Jaxon. Bir paket anlaşma. Ben senin karınım ve bu yükleri taşımana yardım etmek ve bunu çözmene yardımcı olmak benim işim. Ama beni içeri almalısın."

"Bu konuda pek iyi değilimdir."

"Biliyorum," diyor. "Ama bana şu anda aklından neler geçtiğini söylemekle başla. Nasıl hissediyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Bunların hiçbirini nasıl sindireceğimi bilmiyorum." Başımı eğerek söylüyorum. "Ben sadece..."

"...Kızgın." Natalie benim yerime bitirdi. "Ve bu adil, Jax."

Homurdanıyorum.

"Kızgın olmakta haklısın," diyor güven verici bir şekilde. "Az önce saydığın tüm nedenlerden ve son altı ayda yaşadığımız diğer her şeyden dolayı."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ethan'a kızgın olduğunu biliyorum." Natalie gözlerini yere indirerek, "Ama onu orada bırakamayacağını da biliyorum," dedi. "Ama onu orada öylece bırakamayacağını da biliyorum."

Kendi kendime

alay ediyorum.

"Ama yapamaz

mıyım?"

"Jaxon." Kararlı bir şekilde söylüyor.

"Bana yalan söyledi!" Sesimdeki hayal kırıklığını ve çocuksuluğu fark etmemeye çalışarak söylüyorum.

"O yaptı. Ama aynı zamanda sayamayacağın kadar çok kez kışını kurtardı ve neye inanmak istersen inan, neredeyse tüm hayatını seninkinin devam etmesi için feda etti." Natalie uyarıyor.

"O benim..." Cümleyi bile bitiremiyorum.

"Ama *neden*, Jaxon?" Natalie sorar. "Bunu bir düşün. Ethan hakkında bildiğin her şeyi düşün ve bir nedeni olması gerektiğini biliyorsun. Ne zaman bencilce ya da kötü niyetli davrandı ki?"

Başka tarafa bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Nedenini bilmek istemiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum!" Ona ters ters bakıyorum.

Kendi tepkime sinirlenerek ayağa kalktım ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

"Tek bilmek istediğim bu."

Pencereden dışarı, karla kaplı çimenlere bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum, zihnim daireler çiziyor.

Natalie'nin ellerinin kaburgalarımın dolandığını hissetmeden önce orada ne kadar durduğumu bilmiyorum.

"Cevaplar istediğini biliyorum, Jax." Yumuşak bir sesle sırtıma doğru söylüyor. "Ama onları elde etmenin tek yolu kalbinde doğru olduğunu bildiğin şeyi yapmaktır."

"Doğru olan şey..." Kendi kendime alay ediyorum.

"Nedir o?" "Ethan'ı kurtarmak."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Huzur bulmanın tek yolu bu. Eğer ölmesine izin verirsen, asla cevap alamayacaksın ve bu seni yiyip bitirecek, paramparça edecek. Vicdanında bu suçluluğu hissetmek istemeyeceğine söz veriyorum."

Sikeyim.

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum... Bundan nefret etsem bile.

"Peki *siz* ne istiyorsunuz Bayan Pace?" Bütün bunları sindirememiş bir halde, bana sarılmış ellerini ovuşturarak soruyorum.

Ama Natalie hiçbir şey söylemiyor, ben de yüzümü ona dönüyorum. "Ne istediğimin bir önemi yok." Yumuşakça söylüyor. "Benim için önemli." Yanağını okşayarak söylüyorum.

Dudağını ısırtıyor ve gülümsüyor ama bana bakmayı reddediyor. "Ne oldu?" Ben soruyorum

Başını sallıyor.

"Αγαπημένη," diyorum çenesini parmaklarımla hafifçe kavrayarak. "Eğer sana karşı dürüst olmamı istiyorsan, sen de bana aynı nezaketi göstermelisin."

Bana tereddütle bakıyor.

"Her ne ise, sadece sormanız yeterli."

"Dürüst olmak gerekirse, ben... Ben sadece beni becermeni istiyorum." Utangaç bir şekilde kızarak söylüyor.

"Ne?"

"Beni becermeni istiyorum... sanki benim için *para ödemişsin* gibi." Halüsinasyon gördüğüme eminim.

"Ne?"

Natalie kollarımın arasında kayarak elini göğsümde gezdiriyor. "Beni gayet iyi duyduğunu biliyorum, Jaxon."

Ne oluyor be?

"Evet," diyorum temkinli bir şekilde. "Ama kastettiğim bu değildi. Ne yapıyorsun Nat?"

"Ben... beni... benim için para ödediğin gibi becermeni istiyorum." Yavaşça söylüyor, bakışları değişmeden. "Beni bir *fahişe* gibi becermeni istiyorum."

Vay anasını!

Zor yutkunuyorum.

Gerçekten bunu kastetmiş olamaz, değil mi?

Hayır. Tabii ki yapamaz. Bu Natalie.

"Nat," diyorum, hızla akan zihnimi sakinleştirmeye çalışarak, ellerimi onunkilerin üzerine koyarak. "Sen benim karımsın. Fahişe değilsin."

"Bunu biliyorum," diyor kravatımla oynayarak. "Ama kartlarını doğru oynarsan ikisi de olabilirim."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde tekrar sordum.

"Ah! Biliyor musun, boş ver!" Ellerini bırakıp öfkeyle iç çekti. "Unut gitsin, Jaxon!"

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama onu belinden sıkıca kavrayıp durduruyorum.

"Yapma bunu," diyorum sakince. "Ben sadece bunun nereden geldiğini soruyordum."

"Nereden geldiğini biliyorsun!" Kız tersledi. "Bir haftadır beni çekici buluyormuşsun gibi bana dokunmadın! Ve Tanrı biliyor ki

Sana dokunmama izin ver çünkü bu kadar inatçı olmayı bırakırsan kolayca düzeltebileceğin bir şey için öfkelenmeye çok kararlısın!"

Vay be.

Her ne kadar sözleri sivri ve öfkelenendirici olsa da, şimdi onunla ilgili başka bir şey olduğunu anlıyorum.

"Nat," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Bütün bunları zaten konuşmuşuz gibi hissediyorum. Sadece benden seni *'bir fahişe gibi'* becermemi istemen kafamı karıştırdı."

"Evet, şey, karın olarak becerilmiyor gibiyim, bu yüzden onun yerine fahişe yolunu deneyebileceğimi düşündüm."

"Natalie, söz veriyorum bunu istemezsin."

Yüksek sesle alay ediyor.

"Jaxon, yemin ederim bugün ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok," diyor alaycı bir şekilde. "İşini kolaylaştırmaya çalışıyordum ama görünüşe göre istediğim şey senin yapabileceğin bir şey değil."

"Ben fazlasıyla yetenekliyim, sadece seni bu şekilde becermemi kaldıramazsın."

Ben daha ne dediğimi anlamadan Natalie bana tokat attı. Sertçe.

"Bu ne cüret!" diye fısıldıyor öfkeyle. "Yaşadığımız onca şeyden sonra!"

Vay anasını... Gerçekten bana tokat attı.

Ağzımda kan tadı alıyorum ve elimi uzattığımda parmaklarımın kırmızıya boyandığını görüyorum. Aslında dudağımı kesmiş... Ve kan akıtmış.

"Çok şeyle başa çıktığımı bilmeni isterim Jaxon!" diye bağırıyor bana. "Kıçını kurtardım, oğlumu gömdüm, üç adam öldürdüm ve sen burada oturup bana bunu söyleme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Tamam," diye homurdanıyorum, yüzüme hınzır bir sırıtma yayılıyor.

"Anlaşıldı."

Pekala. Güzel. Oynamak mı istiyor? Hadi oynayalım.

Bölüm 5

NATALIE

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni yakalıyor ve hemen masaya yapıştırıyor.

"Hayır." diye fısıldıyor.

Beni sıkıca tutuyor ve elini agresif bir şekilde boynumdan boğazıma doğru kaydırırken sıcak nefesini boynumda hissediyorum.

"Jax..." Nefes nefese kaldım, titremeye başladım.

"Şşşt." Dudaklarını boynumda gezdirerek fısıldıyor.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum.

Neler oluyor?

"Özür dilerim Bayan Pace. Kesinlikle haklısınız. Topu düşürüyordum," diye homurdanarak kalçalarımı kavradı. "Ne yazık ki bunu görmem bu kadar uzun sürdü."

"Şey, ben... Ben öyle bir şey demedim." Nefes nefese kaldım.

"Sen, canım, o kapıyı kilitletiğinden beri becerilmek için bir savaş yolundasın. Bu da bana kocan olarak görevlerimi çok uzun zamandır aksattığımı gösteriyor."

Diğer elini ensemden yukarıya, uzun sarı saçlarıma doğru kaydırıyor, aniden kavırıyor ve başımı geriye çekerek köprücük kemiğimi ortaya çıkarıyor.

Ürperiyorum.

"Ama bunu düzelteceğim... Hemen."

Vay anasını.

Beni derinden öpüyor, yavaşça boynumdan aşağı inmeden önce alt dudağımı sertçe emiyor.

"Ama... Belediye başkanıyla bir randevunuz olduğunu sanıyordum?" Titreyerek söylüyorum, nefesi tenimde tüylerimi diken diken ederken vücudum hemen tepki veriyor.

"Siktir et onu."

Titrek bir nefes daha alıyorum.

"Jax-" demeye başlıyorum ama Jaxon çenemi sıkıca kavlıyor ve sıçramama neden oluyor. "Hayır," diye homurdanıyor ve saçlarımı sıkıca kavlıyor. Beni sertçe öpüyor, dilini ağzıma soktu. "Şu anda bana böyle hitap etmeyeceksin."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Şu anda bu," diyor elini bacaklarımın arasına sokup parmaklarının arasında amımı sıkarken. "Kime ait olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı var."

"Oh Tanrım..."

İnliyorum. Jaxon kıkırdıyor.

"Hayır, pek sayılmaz... ama madem bir fahişe gibi muamele görmek istediğini söylüyorsun," diyor karanlık bir gülümsemeyle, "dizlerinin üzerine çökebilirsin."

Aman Tanrım.

"Tamam bebeğim," diye gülümseyerek kemerine uzanıyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor, çenemi aniden tekrar kavlıyor. "Bebek' değil. Bu sefer olmaz. Karım gibi muamele görmek istemedin, hatırladın mı? Benim fahişem gibi muamele görmek istedin."

Otoriter bir şekilde kulağıma fısıldamadan önce başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Öyleyse devam et, bir *fahişe* ol." Tehlikeli bir şekilde fısıldıyor. Beni serbest bıraktığında ürperiyorum.

Pekala, Bay Pace. Eğer böyle oynamak istiyorsanız... Güzel.

"Evet... *Baba*." Meydan okurcasına söylüyorum, bu basit kelimenin kocama ne yaptığını çok iyi biliyorum.

Pantolonunun üstünden okşarken sikinin zonkladığını hissedebiliyorum. Sandalyesine geri oturuyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum, hemen ereksiyonunu çekiyorum ve tereddüt etmeden ağzımı etrafına sarıyorum.

"Mmm. İşte orada."

Saçlarımı tutuyor ve kendini boğazımın derinliklerine sokarak beni boğuyor. Sonra tekrar yapıyor. Ve tekrar, hava almam için bana izin vermeden önce.

Tam olarak ne zaman duracağını biliyordu... Bunu nereden biliyordu?

Keskin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum, bir sonraki adımını görmek için bekliyorum. "Yeterince içtin mi?" Kendini beğenmiş küçük bir sırıtışla soruyor.

Garip bir şekilde, beni sinirlendiren de bu sırıtış oluyor, sanki biraz kaba saba davranmanın benim için yeterli olacağını düşünüyor. Onunla göz temasını kesmeden dilimi sikiinin üzerinde gezdiriyorum ve yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkararak sakso çekmeye devam ediyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor titreyerek. "İşte bu, hepsini yut."

İtaat ediyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, onu çıldırttığını bildiğim lezzetli bir şekilde ritmik olarak çalıştırmaya devam ettiğimde açıkça ellerime yapıyor.

Uh huh...şu anda kontrol gerçekten kimde Bay Mafya Patronu?

"Bu inanılmaz bir his." İnliyor, saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve sadece başımın arkasını okşuyor.

Eğer ağızım dolu olmasaydı, onu tam istediğim yerde tuttuğumu bilerek gülümserdim.

"Ama... Devam etmesine izin verirsem, iflas ederim." Gözleri benimkileri bulurken sessizce söylüyor. "Ve on dakika önceki küçük patlaman bana *ikimizin* de bir rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ve ben cömert bir hayırseverim."

Aman Tanrım.

Yavaşça başımı geri çekiyor ve kendisi ağızımdan çıkıyor.

"Yukarı." Elimle işaret ederek diyor ki

Titreyerek ayağa kalkıyorum.

"Bir sürtük için çok fazla kıyafet giymişsin," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Çıkar onları."

Seks sırasında benimle bu şekilde konuşmasına izin verme konusunda hissettiğim tereddüt, kocamın yüzündeki kendini beğenmiş küçük gülümsemeyi gördüğümde ortadan kalkıyor.

Bundan zevk alıyor. Ve lanet olsun... ben de öyle.

Soyundum, kasten sadece külotumu giydim.

Dudağını ısıırıyor ve parmaklarını çevirerek onun için dönmemi söylüyor. Bunu yaptığında beni kendine çekiyor ve göbek deliğimin hemen altından karnımı nazikçe öpüyor.

"Vücudunun şeklini sevdiğimi söylemeliyim." Gözleri yavaşça ve sinsice tüm vücudumu tarayarak söylüyor. "Her kıvrım. Her çil. Bu

İsteyebileceğim her şeyi."

Sesinin bu kelimeleri mırıldanma şekli kalbimi aşırı hızda çarptırıyor.

"Buraya gel." Bacağını okşayarak söylüyor.

Oturuyorum.

Bir eliyle sol göğsümü kavırıyor, beni sertçe okşuyor ve dudaklarını meme ucumun etrafına sarıyor. Sertçe emmeye başladığında yüksek sesle nefes alıyorum ve o da kıkırdıyor. Diğer elini kalçamın içinde gezdiriyor, işaret parmağıyla külotumun dışından amımı okşuyor.

"Sen... mükemmel bir vücuda sahipsin." Meme ucumu tekrar sertçe emerek söylüyor. "Burada tadını çıkaracak çok şey var."

"Oh! Jax!"

"Sana daha önce de söyledim," diye aniden çıkışıyor ve agresif bir şekilde saçlarımı avuçluyor, "Bugün benim adım bu değil."

"Özür dilerim, *baba*." Kırpıklarımı bilerek ona doğru savurarak, bu kelimenin onu nasıl çözdüğünü izleyerek söylüyorum.

"Daha iyi." diyor, "Şimdi aç o lanet ağzını."

İtaat ediyorum ve parmağını dudağımda gezdirdikten sonra boğazıma sokarak beni boğuyor.

Külotumu kenara itiyor ve parmağını içime sokuyor. İnliyorum, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine tepki vermekten kendimi alamıyorum. Titriyorum, meme ucumu daha sert emerken tüm vücudumun gerildiğini hissediyorum ve parmaklarını içimde tıngırdatmaya devam ediyor.

Yüce Tanrım!

"Oh lanet olsun!" İnliyorum.

"Yakında," diye fısıldıyor, şeytani bir şekilde boynumu yalıyor ve kulağımın arkasındaki en sevdiğim noktayı kemiriyor. "Ama sen, *sürtük*, bunun için yeterince ıslak değilsin."

Elini çekiyor ama ben itiraz etmeye fırsat bulamadan ıslak parmaklarını dudaklarıma götürüyor.

"Tadına bak," diyor.

Parmaklarını yalarken yüzüsüzce ona bakıyorum. Jaxon dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni sertçe öpüyor.

Ger i çekilirken, beni kaburgalarımından tutup kaldırıyor ve masasının kenarına koyuyor, külotumu vücudumdan çıkarıyor.

"Bacaklarını aç." Talep ediyor.

Siketim.

Bunun olacağını bilmeliydim. Kendimi bu duruma ben soktum. Gerçekten. Sertçe yutkunuyorum, gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Benimle göz temasını kesmeden yavaşça kalçamın iç kısmını öpüyor.

"Beni gayet iyi duyduğunu biliyorum canım." Hırlıyor. "Ama yeterince dinlediysen burada durabiliriz."

Hadi Nat, kes şunu. İstedğin her şey bu. Bunu yapabilirsin.

Başımı sallıyorum, sonra utanarak itaat ediyorum, bacaklarımı onun için açıyorum. "Aferin kızıma," diye fısıldıyor karanlık bir sesle, her iki bacağımı da yatağın üzerine yerleştirmeden önce.

kollarında, bu skandal teşhirle boğuşmamı sinsi bir zevkle izliyor.

"Senin kadar güzel bir kadının neden kendine güvensiz olduğunu bir türlü anlayamıyorum," diyerek baldırımı öpüyor ve tüylerimin diken diken oluşunu izliyor. "Ama seni böyle pozisyonlara soktuğumda zorlandığını öğrendim."

"O zaman... neden... bana bunu yaptırıyorsun?" Titriyorum, bacaklarımın titrediğini hissediyorum.

"Çünkü benimle yaşamaya başladığından beri yatak odasında kendine olan güvenini artırmak öncelikli hedeflerimden biri oldu."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Ama haklıydın... Seni menüye almayalı çok uzun zaman oldu. Ve biliyorum ki bu şekilde oturduğun her dakika daha da ıslanıyorsun."

Vay anasını!

"Bu çok seksi," diyor ve ellerini yavaşça kalçalarımın gezdirmeye devam ediyor. "Şimdi kendine dokun."

"Ne?" Gözlerimi açarak soluk soluğa kaldım. "Dokun. Kendine." diye hırlıyor.

Dizlerinin üzerinde öne doğru eğilir ve ellerini çenesinin altında birleştirir.

"Ön sırada yerim var. Şimdi uslu bir fahişe ol ve sana üçüncü kez sordurma."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor ama şaka yapmadığını anlayınca parmaklarımı amıma bastırmadan önce yavaşça ıslatıyorum.

"Klitorisini ov," diye sırtıyor. "Gerisi *sadece* benim için."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve yavaşça klitorisimin etrafında daireler çizmeye başlarken utanarak başka tarafa bakıyorum.

"İşte bu kadar..."

Nefes alışverişim artıyor ve bacaklarım onun iki yanındaki kol dayanaklarında titremeye başlıyor.

"Bana bak," diyor nazikçe, rahatlık alanımın çok dışında olduğumu bilerek. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni tam burada çözme tehdidinde bulunuyor.

"Bu nasıl bir duygu?" diye soruyor, "*Benim* için böyle sergilenmek nasıl bir duygu, yaramaz kız?"

"İyi hissettiriyor..." Onun bu terimi kullandığını duyunca eridim. "Güzel. Şimdi seni ödüllendireceğim."

Birden yüzünü amıma gömdü. Klitorisimi yalayıp emerken yüksek sesle haykırıyorum. Titreyen bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, ama kalçalarımı tutuyor ve başımı geriye atarken onları açıyor.

"Mmm, şimdi *gerçek* bir fahişe gibi konuşuyorsun." Kıkırdayarak söylüyor.

Kollarını bacaklarımın altından geçiriyor ve amımı daha da ağzına çekiyor, ben kontrolümü kaybedip boş masanın üzerine düşerken diliyle klitorisimi acımasızca okşuyor. Sırtımı eğmekten ve parmaklarımı saçlarında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

"Ne manzara ama. Önümde, masamın üzerinde yayılmışsın. Ve bu amcık, Belediye Başkanı'yla yediğim öğle yemeğinden bile daha lezzetli."

"Ben...Ben üzgünüm..." İnliyorum.

Hayır, değilim.

"Hayır, değilsin," diye homurdanıyor Jaxon, dilini tekrar klitorisime bastırıyor ve ben onun altında kıvranıp inerken acımasızca devam ediyor. "Ve ben de değilim. O ya da bu odanın dışındaki hiçbir şey umurumda değil."

"Evet... Aman Tanrım!" İnliyorum. "Bunu yapmaya devam edersen, Jax... Yani... Özür dilerim... Siktir!"

"Ne? Boşalacak mısın?" diyor, bir eliyle karnıma bastırırken parmaklarım diğer eline dolanıyor ve onu sıkıca kavırıyor.

"Evet! Siktir!"

"İzin istesen iyi olur."

"Lütfen!" Nefes nefese kaldım. "Gelebilir miyim?!" "Lütfen ne?"

"Baba! Lütfen gelebilir miyim?!" Bacaklarımın sandalyenin kolçaklarında şiddetle titremesini istiyorum.

"Hayır... Bunun için gerçekten yalvardığını duymak istiyorum," diyor ritmini artırarak,

"Lütfen baba! Ben de gelebilir miyim?!"

Bağırıyorum. "Henüz değil..."

"Oh! Siktir! Lütfen!" Umutsuzca yalvarıyorum. "Hayır."

"Lanet olsun! Dayanamıyorum! Geliyorum! Geliyorum!"

Doruk noktam vücudumu sarıyor ve masasının üzerinde kıvranıyorum, başını kalçalarımınla sıkıyorum. Ritmini yavaşça yavaşlatıyor ve benim çok ihtiyaç duyduğum salıverilmemi uzatıyor.

"Aman Tanrım..." Nefes nefese kaldım. "Özür dilerim... Ben... Ben sadece..."

"Aman Tanrım," dedi, yüzü ve ses tonu sertti. "Ne kadar itaatsizsin."

Aman Tanrım... Bu kasıtlıydı. Dayanamayacağımı biliyordu.

Bana sinsice gülümseyerek zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

"Tsk tsk. Ne büyük hayal kırıklığı. Orospum benden önce indi," diyor çenesini ovuşturarak. "Bu konuda ne yapmalıyım, hmm?"

"Sen... ne istersen... yapabilirsin." Nefes alıyorum, doğruluyorum ve ona uzanıyorum.

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor, çıplak kıkırmı zonklayan ereksiyonuna bastırarak şekilde döndürüyor ve memelerimi agresif bir şekilde ellemeye başlıyor.

"Niyetim o," diye homurdanıyor. "Şimdi eğil." Keskin bir nefes alıyorum, aniden gerginleşiyorum.

Lanet olsun.

Kıkırma vuruyor ve şaşkınlıkla inlememe neden oluyor.

"Eğil," dedi, kıkırma tekrar vurarak. "Lanet olsun... Tamam."

Hemen itaat ediyorum ve hiç uyarmadan parmaklarını içime sokarak beni zevkle inletiyor.

"Bencil kız... Teşekkür bile etmedin, şimdi de talimatlara uymayı reddediyorsun."

"Teşekkür ederim..." Ürperiyorum.

"Hayır, artık bunun için çok geç," diye hırlıyor, sırtımı öpüyor, parmaklarını içime sokup çıkarıyor.

"Şunu dinle. Ne kadar ıslak bir sürtük olduğunu duyabiliyor musun?" diye homurdanıyor, diğer elini boğazıma sarıyor, ıslak amımın sesi

odada yankılanır.

"Evet..."

"Evet ne?!" diye kıcımlı tokatladı. "Evet!

Baba!" İnliyorum.

"Güzelce ve yüksek sesle söyle," diye bağıyor, beni daha sert parmaklıyor. "Bana şu anda ne olduğunu söyle."

"Siktir! Ben ıslak küçük bir sürtüğüm!"

"Evet, öylesin. Peki ıslak küçük sürtükler ne diyor?" diyor kıcımlı tekrar şaplak atarken.

"Teşekkür ederim!"

"Oh... bana teşekkür edeceksin," diye homurdanarak göğüslerimi masanın üzerine itti ve sikini girişime bastırdı. "Hemen *şimdi*."

Kendini sertçe içime sokuyor.

"Aman Tanrım!" Kendimden geçerek bağıyorum. "Evet!"

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor, kalçalarını sıkıca kavıyor ve agresif bir şekilde bana çarpıyor. "O kadar çok istediğin bu siki al ve minnettar ol."

"Sikeyim evet!" Bana acımasızca vururken inliyorum. "Teşekkür ederim!"

Elini omurgamdan ve başımın arkasından yukarı doğru kaydırıyor, saçlarımı kökünden tutup başımı geriye çekiyor.

"Evet! Siktir! Jax!"

"Bu da neydi?!" diye bağıyor, bana sertçe şaplak atıyor ve tekrar tekrar içime giriyor.

"Evet *baba!*" İçimden tamamen çıkarken bağıyorum.

Bu harika hissettiriyor.

Göğsünü sırtıma bastırıyor, omuzlarımı öpüyor ve elini boğazıma sararken boynumu ısıtıyor.

"Kahretsın... bu çok güzel bir amcık," diye kulağıma homurdanıyor. "Ve hepsi *benim*."

"Evet! O senin!" İnliyorum.

"Dizlerinin üstüne çökmeni istiyorum. Kalk şu lanet masanın üzerine." Kıcımlı tekrar vurarak söyledi.

Nefes nefese masaya tırmanıyorum ve o da benimle birlikte tırmanıyor, hemen başparmağını amımın içine sokuyor, parmaklarıyla klitorisimi ovuyor.

Mutlak bir zevk içinde inliyorum.

"*Bu kimin?*" diye soruyor, sikini tekrar içime bastırarak.

"Senin!"

"Benim mi?!" diye homurdanıyor, kıcımlı tokatlıyor. "Evet! Evet! Senin! Hepsi senin!"

"Hepsi benim mi?" diye soruyor, sonra aniden başparmağını göt deliğine bastırıyor, ben de içgüdüsel olarak onun etrafında kenetleniyorum.

"Jax!" Sinirle bağırıyorum.

"Bugün benim adım ne lan?!" diye soruyor, kıcıma tekrar vuruyor ve başparmağıyla daha sert bastırıyor.

"Baba!" İnliyorum.

"Doğru," diye homurdanıyor, içime daha sert giriyor, beni çılgına çeviriyor ve amımın onun etrafında sıkışmasını sağlıyor. "Tekrar söyle *sürtük*, bu kimin?!"

"Senin!" İnliyorum, teslim oluyorum. "Hepsi senin *babacığım*!"

"İşte böyle!" diyor, başparmağını yavaşça içime bastırarak. "Vay anasını!" Saçlarımı geriye atarak bağırıyorum.

"Oooh hoşuna gitti, değil mi?" "Evet!"

Nefes nefese kaldım. "Siktir, evet!"

"Başparmağımı kıcına sokmam hoşuna gitti mi, benim pis küçük sürtüğüm?!" diye homurdanıyor, doruğa yaklaştığımı hissettiğimde kalçalarımı daha sıkı kavriyor.

"Evet!" İnliyorum, bacaklarım kontrolsüzce titriyor. "Aman Tanrım! Geliyorum!"

"Hadi o zaman, baban için boşal!" diyor başparmağını içimde daha derine iterek.

"Siktirkkk!"

Jaxon içime boşalırken ben de sertçe boşalıyorum.

Yavaşça üstüme kıvrılıyor, sırtımı öpüyor ve endorfin dalgası ikimizin de vücudunu sararken nefesini tutmaya çalışıyor.

Bu adam. Bu inanılmaz adam.

Jaxon beni şefkatle öperken ve şakacı bir şekilde yüzünü boynuma gömüp beni kıkırdatırken masanın üzerine düşüp sırtüstü yuvarlanıyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken yüzünü kucaklayıp onu öpüyorum. Zevkin artçı sarsıntıları yavaşça azalırken, boş masadan kayıyor. Kendine bir içki koymadan önce ellerini yıkamak için durdu.

"Lanet olsun!" Masadan kalkarken nefes nefese kaldım. "Bu... bu inanılmazdı."

Jaxon bir içki alıyor ve bana döndüğünde bir haftadan uzun süredir yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyi sergilediğini görüyorum.

"Evet," diyor yüzümü şefkatle kavrayarak. "Bir daha sevişmek için bu kadar beklemeyelim."

Beni derinden öpüyor ve alnını alnıma bastırıyor. Kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum.

"Sen, Αγαπημένη, açıklanamaz bir şekilde içimdeki en şiddetli fırtınaları bile yatıştırma gücüne sahipsin ve bunun için seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Gülümsüyorum ve onu tekrar öpüyorum.

"Söz veriyorum biliyorum Jaxon," diyorum usulca. "Çünkü sen de benim için aynısını yapıyorsun. Ve ben de seni aynı şekilde seviyorum. Bu yüzden bu sefalet içinde yalnız yaşamana izin veremezdim."

Bardağı elinden alıp bir yudum alıyorum ve

"Böyle bir pislik olduğum için özür dilerim." diyorum.

"Ben de özür dilerim," diyorum yüzümü şakacı bir şekilde buruşturarak. "Çünkü sanırım belediye başkanıyla yapacağın öğle yemeği toplantısına kesinlikle geç kalacaksın."

Jaxon gülümsüyor,

Elimi tutuyor ve derin bir öpücük için beni kendine çekiyor. Sonra etrafımızda dağınık bir şekilde duran eşyalarının altından masa telefonunu çıkarıyor ve dahili telefonun düğmesine basıyor.

"Charlie," diyor bir içki daha alıp sütyenimi bağlayışımı izlerken. "Evet, efendim?"

"Belediye başkanıyla olan yemeğimi iptal et."

"Ne?" Şok içinde fısıldıyorum, anında ona bakıyorum, gözlerim kocaman.

"Aslında, bugünkü *tüm* toplantılarımı iptal et."

"Evet, efendim. Halledilecek," diyor ve telefonu kapatıyor. "Jaxon! Ne oldu? Neden?" Ona doğru yürüyerek sordum.

"Çünkü bugün karım onu parasını ödediğim gibi becermemi istedi," diye homurdanarak beni kendine çekti ve yüzünü boynuma gömdü. "Ve eğer Ethan'ı kurtarmaya gideceksem, *önce* paramın karşılığını almayı planlıyorum."

Bölüm 6

JAXON

"Ona güvenemeyeceğini düşünen bir yanın var mı?" Natalie dolabın kapısından bana soruyor.

Siyah bir kot pantolon giyerek homurdanıyorum.

"Sanırım daha iyi bir soru şu olurdu: Eğer bir parçam ona güvenebilirsiniz."

Natalie hiçbir şey söylemiyor ama endişesi yüzünden okunuyordu, söylemesine de gerek yoktu.

"Özür dilerim," diye iç geçirdim. "Şu anda duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum." Dolabın ortasındaki banka oturdu.

"Duymak istediğim tek şey senin ön kapıdan geri dönmen," diye fısıldıyor.

Kollarını vücudunda sıkıca kavuşturmuş, sol başparmağını ısırıyor ve yere bakıyor. Önüne geçiyorum, nazıkçe çenesini elime alıyorum ve bakışlarını kendime doğru kaldırıyorum.

"Bak, Rachel'a güvenilirip güvenilemeyeceğinden bağımsız olarak, bu işteki en seçkin ekibe sahibim. Bir Charlie, Levi ya da Wesley bile Michael'ın bin kiralık katiline bedeldir," diyorum başparmağımla yanağını okşayarak. "Sana söz veriyorum Αγαπημένη, bu akşam hepimiz geri döneceğiz."

"Öyle olsa iyi olur," diyor elimi avuçlarının içine alarak. "Çünkü... şey..."

Dudağını ısıyor ve derin bir nefes alıyor. "Ne oldu?"

"Geç kaldım, Jaxon."

"Geç mi? Ne için?" Kıkırdarak kollarını boynuma dolmasını izlerken şaşkınlıkla soruyorum.

"Hayır, geç kaldım... *hamile* olabilirim."

"Sen... hamile misin?" Yüzüme yayılan gülümsemeye karşı koyamamaya soruyorum.

"Olabilir dedim," diye sırtıyor. "Henüz Dr. Townsend'i görmedim, çünkü kendisi tatilde, ama bir hafta önce başlamam gerekirdi. Ama başlamadım."

Onu hemen kollarıma aldım, havaya kaldırdım ve etrafında döndürdüm.

"Henüz bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim, her şeyin önüne geçmek istemiyorum. Ama sonra tüm bunlar oldu ve bilmeden gitmene izin veremezdim," diyor onu yere bırakırken. "Sadece bilmeni istedim ki eve, yanıma gelmek için bir nedenin olsun."

Onu derinden öpüyorum.

"Natalie, bebek olsun ya da olmasın, eve, sana gelmek için her zaman bir nedenim olacak." Yüzündeki bir saç telini fırçalayıp yumuşak yüz hatlarına bakarak söylüyorum. "Sen benim evimsin,"

Beni usulca öpmeden önce bana olan sevgisini fısıldarken alnımı onunkine bastırıyorum.

Birden kapı çalınır.

"Efendim?" Charlie'nin sesi yatak odasından geliyor.

"Vakit geldi." "Kötü adamlarla savaşma zamanı mı?"

Natalie iç geçirir.

"Hayır, bebeğim. Biz kötü adamlarız."

Normalde, düşmanım tarafından kontrol edilen bir tesise girdiğimiz bir senaryoda, tüm askeri birlikleri yanımda getirirdim. Ancak Michael'ın adamlarının ağır silahlı, ancak yetersiz eğitilmiş olduğu göz önüne alındığında, büyük bir ekip getirmenin bir varlıktan çok bir sorumluluk olacağını biliyorum.

Yani bu gece, Alfa Takımı neler yapabileceğini gösterme şansını yakalıyor. "Diğer araba, evlat," diye homurdanan Josiah, sürünmeye çalışan Wesley'i durdurur

Josiah'ın tercih ettiği Range Rover'ın ön koltuğuna oturdu.

"Fark eder mi?"

"Bu gece öyle," diyor Charlie, bagajı açıp eşyalarını atarken. "Patron elimizde. Sen Travis ve Levi ile birliktesin."

"Oh, harika! O zaman, ben-"

"Kesinlikle olmaz." Levi araya giriyor.

"Oh, hadi ama! *Sadece bir çizikti!*"

"Bu da bir çizik fazla, çok teşekkür ederim." "Pekâlâ hanımlar," diye kıkırdıyorum.

Alfa Ekibi'nin çoğundan neredeyse on yaş daha genç olan Wesley, diğer adamlardan en çok fırça yiyen kişi. Çoğunlukla genç ve gürültücü olduğu ve ne zaman çenesini kapatması gerektiğini bilmediği için.

Ama onu henüz öldürmediler, bu da ona duydukları gerçek sevginin söze dökülmemiş bir kanıtı. Çünkü onlar da benim gibi biliyorlar ki, acelecî, huysuz ve zaman zaman pervasız bir sürücü olmasına rağmen, mermi konusundaki hassasiyeti ve tartışılmaz cesareti onu yanınızda isteyeceğiniz bir adam yapıyor... özellikle de söz konusu olan hayatınız olduğunda.

"Peki, plan nedir?" Charlie soruyor. "Levi binanın eski iskelede olduğunu ve hayvan mezatları için kullanıldığını söyledi?"

Başımı salladım.

"Şey, hayır, teknik olarak yıllar boyunca pek çok farklı şey için kullanıldığını söyledim, ancak son zamanlarda canlı hayvan sevkiyatları için bir bekletme tesisi. Görünüşe göre kırk yıl kadar önce orada müzayedeler de düzenliyorlarmış."

"Ben de öyle dedim," diye gözlerini deviriyor Charlie.

"Levi'nin adamları bölgeyi rahatça taradı ve şimdiden iyi bir gözetleme yaptılar, yani tamamen körlemesine gitmeyeceğiz."

"Güzel," diye başını salladı Charlie. "Peki, Rachel ne yapmamızı istiyor?"

"Rachel'ı siktir et," diyorum otoparkta bana verdiği kâğıdı kaldırarak. "Onun planını gözden geçirdim ve kendi planımızı yapmaya karar verdim."

"Ethan müzayede katının ortasındaki bir hücrede tutuluyor," diye devam ediyorum. "Rachel'a göre, Michael gece yarısı Ethan'ın benim biyolojik babam olduğunu açıklamayı ve ardından ölümünü dark web sunucusunda canlı yayınlamayı planlıyor. Bunun tepkilere yol açacağını ve hatta belki de bir klan savaşını ateşleyeceğini umuyor."

"Tanrım..." Levi iç çekiyor.

"Rachel'ın planı, Ethan'ı idam etmelerinden bir saat önce ortaya çıkmak, nezarethanelerden birinden içeri sızmak ve gardiyanların rotasyonunu atlatarak Ethan'ı kimseye fark ettirmeden kaçırmaktı."

Adamlar sessiz.

"Bunun neresi eğlenceli?" Charlie sonunda mırıldandı.

"İşte bu yüzden biz de tam tersini yapacağız." Sırıtıyorum. "Tam Michael yayına başlarken, biz de partiyi basacağız. Ethan'ı kurtaracağız ve aynı anda izleyen herkese yüksek sesle ve net bir mesaj göndererek bu şehri kimin yönettiğini... ve yolumuza çıkanlara ne olacağını hatırlatacağız."

"Daha iyi." Josiah onaylıyor.

"Levi, sen ve Wes elektriği keseceksiniz. Sen ana kutuyu al, Wesley de jeneratörü alsın. İçeri girip istediğimiz gibi hareket edebilmek için her ikisine de ihtiyacımız var. Bu iş bittikten sonra geri dön, arabaya bin ve bizi çıkarmaya hazır ol."

"Evet, efendim."

"Charlie, Josiah ve Travis siz benimlesiniz," diyorum Rachel'ın kâğıdını önlerine koyarak. "Parmak izi tarayıcısı olan arka kapıda bir nöbetçi var. Kapıyı açmak için onun parmak izine ihtiyacımız olacak."

"Sadece parmak izleri mi?" Josiah sırtıyor.

"Sadece parmak izleri," diye onaylıyorum. "Eski rıhtım elektrik kesintileriyle ünlüdür, bu yüzden Wesley elektriği kestiğinde bahse girerim olanın bu olduğunu varsayacaklar ve gerçekten bir şeyden şüphelenmeye başlamadan önce Ethan'a ulaşmak için on dakikamız olacak."

İç çekiyorum.

"Ama ondan sonrası muhtemelen boktan bir gösteri olacak."

"Patron, neden endişeleniyorsun?" Charlie sırtarak gece görüş gözlüklerini kaptığını söylüyor. "Boktan gösteriler bizim uzmanlık alanımız."

"Vay anasını! Bu bir roketatar mı?!" Arabanın bagajından eşyalarımızı çıkarırken Wesley soruyor.

"Evet ve göğüslerini uçuracaksın, o yüzden sakın dokunma." Josiah ön koltuktan bağıırıyor.

"Yapmayacağım, yapmayacağım," diye iç geçirdi Wesley. "Ama şimdi neden *bunu* tercih ettiğini biliyorum. araç."

Josiah homurdanıyor.

"Bunlardan birini ne zaman çekeceğim?"

"Taşaklarında kıl çıkmaya başladığında," diye cevap verir Travis gözlerini devirerek, Wesley küskün bir şekilde arkasını dönerken.

Cebimde telefonum çalışıyor.

Natalie.

Hemen midem sıkışıyor. Bu akşam ne yaptığımı biliyor ve önemli olmadığı sürece aramayacağını biliyorum, bu yüzden aramayı cevaplıyorum.

"Hey Nat, ne oldu?"

"Jaxon, Rachel neden telefonumu patlatıyor?"

"Ne?"

"Sekiz kere falan aradı ve saat 23:00 civarında gelip gelmeyeceğini soran bir mesaj gönderdi, ama ben Jess'i yatırmakla meşguldüm, o yüzden şimdi görüyorum," diyor bıkkın bir şekilde. "Ama numarayı geri aramaya çalıştığımda sürekli telesekretere düşüyor."

Kahretsin. Natalie'ye ulaşacağını tahmin etmemiştim.

"Muhtemelen planından biraz saptığımız için kafası karışmıştır." "Biraz mı?" Natalie soruyor, sesi temkinli. "Jaxon, o gerçekten planlarına bağlı kalma konusunda kararlı. Sen-"

"Tatlım, bittiğinde seni arayacağım, söz veriyorum. Ama şimdi gitmem gerekiyor. Eğer tekrar ararsa, ona her şeyi hallettiğimizi söyle," diyorum ve onu aceleyle telefondan uzaklaştırıyorum. "Seni seviyorum."

O itiraz edemeden telefonu kapattım.

Muhtemelen bunun bedelini daha sonra

ödeyeceğim. "Her şey yolunda mı?" Charlie soruyor.

"Peki," diyorum, telefonumu bir kenara koyuyorum.

Rachel'ın Natalie'ye ulaşmış olması beni rahatsız ediyor. Her ne kadar sadece onun planına bel bağlayacak kadar aptal olmasam da, başından beri planında açık sözlü ve dürüst olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

11:30.

"Sadece hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

Josiah ve Levi arabaları müzayede salonunun yanındaki terk edilmiş depolardan birinin içine park ettiler.

Adamlar tüm teçhizatlarını topladıktan sonra onlara sesleniyorum.

"Hepimiz göreve çağrılmayalı uzun zaman oldu, ama tam da bunun için eğitiliyoruz beyler," diyorum sessizce. "Önümüzdeki on dakika içinde tüm gözetleme ekipleri Michael'ın binanın ön tarafına gelişine odaklanmış olacak. Yani eğer zamanlamayı doğru yaparsak, arkadan sıvışırken herhangi bir sorun yaşamayız ve bu plan işe yarar."

Öyle olmalı.

"Maskelerinizi takın, burada tanınmayı göze alamayız," diyorum sakince. "Ethan'ı dışarı çıkaracağız ve buradan birlikte ayrılacağız. Açık ve net. Kayıp yok."

Wesley elini kaldırıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Efendim," diyor boğazını temizleyerek. "Kayıp yok derken sadece bizi kastediyorsunuz, değil mi? *Onları* hâlâ öldürebiliriz, değil mi?"

Travis homurdanıyor ve Levi iç çekerek gözlerini ovuşturuyor.

"Kardeşim," diye iç geçirdi Charlie. "Bunu gerçekten sormadın." Josiah hayal kırıklığı içinde homurdanır ve uzaklaşır.

"Ne?" Wesley kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Bütün bu silahları ne için getirdiğimizi sanıyorsun, salak?" Travis gülüyor. "Gösteri için mi?"

"Hey, sadece açıklıyordum!"

"Yeter," diye bağıriyorum sessizce. "Binaya girdiğimizde onların kör olması gerekiyor."

"Biz hallederiz, efendim." Levi onaylıyor.

"İçeride elimizi oynattığımızda ve dikkatleri tamamen dağıldığında, arabaya geri dönün ve bizden haber bekleyin," derin bir nefes alıyorum. "Ethan'ın ne durumda olacağını bilmiyorum ama bagajda sağlık kitlerini bulundurun ve en kötüsüne hazırlıklı olun."

Derin bir nefes alıyorum.

"Hadi işe koyulalım beyler."

Bununla birlikte, karanlığa doğru yola çıkıyoruz.

Karla kaplı eski iskele loş bir şekilde aydınlatılmış, sadece birkaç eski aydınlatma direği bir kilometre uzunluğundaki kalbinden geçen ana yolu işaret ediyor. Karanlığın örtüsü altında, Rachel'ın belirttiği binaya doğru ilerliyoruz.

Saatimi kontrol ediyorum.

11:40.

Michael yakında burada olur.

Sessizce Levi'ye elektrik kutusunu ve jeneratörü işaret ediyorum, o ve Wesley gecenin içinde kayboluyorlar. Ben ve diğer adamlar binanın arka tarafındaki şişman güvenlik görevlisi görünene kadar rıhtım boyunca gizlice ilerliyoruz.

Ama yalnız değil.

Kapının dışında, ikinci kattaki metal güvertenin üzerinde sigara içen iki adam var. Neyse ki, sohbetlerine o kadar dalmışlar ki, güvertenin altından gizlice geçerken varlığımızın farkında değiller.

"Açlıktan ölüyorum," diyor bir adam. "Her ne kadar ihtiyarın hak ettiğini bulduğunu görmek istesem de patronu tanıdığım için muhtemelen iştahım kaçacak. Bu yüzden, onlar gelmeden gideceğim."

"Çoktan yola çıktı," diyor diğer adam. "Biraz gecikme yaşadılar ama görünüşe göre şimdi bir tane daha var."

"Başka biri mi? Kim?"

"Meraklı bir danganak daha," diyor ikinci adam, sesi sinirli geliyor. "Bilmiyorum, sanırım bir polis?"

Polis mi? Ne oluyor lan?

Adamlarımın geri kalanı da aynı şekilde şaşkın görünüyor.

"Ama gideceksen şimdi gitsen iyi olur. Aksi takdirde, kim bilir bu gece ne kadar sürecek ve eğer burada kalırsan başka bir vardiyayı çekmeye zorlanabilirsin."

"Evet, ben çıktım." diyor ilk adam, merdivenlerden inerken.

Josiah'a bakıyorum ve başımı sallıyorum. Hızla merdivenin dibine yakın bir destek kirişine yaslanıyor ve bekliyor. Adamın ayakları betona çarptığı anda Josiah onu yakalıyor, ağzını kapatıyor ve boynunu kırıyor. Vücudunu sessizce güvertenin altına çekiyor.

Sonra, sessizce binanın yan tarafına tırmanmaya başlayan Travis'e başımla selam veriyorum.

"Eddie?" Üstteki adam güvertenin sağ tarafına doğru yürüyüp etrafına bakarak kendi kendine sorar. "Lanet olsun, nasıl bu kadar çabuk çıktı?"

Sessiz Travis arkasındaki korkuluktan tırmanırken ve Josiah sessizce merdivenden çıkarken, adam arkadaşını görmeye çalışarak otoparka bakar.

"Kahretsin," diye bağıır adam, belli ki arkasını dönmüş ve Travis'i görmüştür. "Sen de kimsin?"

"Öcü," diyor Josiah, merdivenlerden onu şaşırtarak. "Lanet ellerini havaya kaldır."

Onları yerleştirdikten sonra merdivenleri tırmanıyorum. İkinci katın tepesine vardığımda adam ellerini havaya kaldırmış, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde duruyordu. Daha önce şaşkın görüldüğünü düşündüysem de maskemi indirdiğimde yüzünde beliren ifade bunu tamamen yok ediyor.

"Siktir," diye fısıldıyor. "Sen-"

"Evet," diyerek sözünü kestim. "Kim olduğumu zaten bildiğine göre ve biraz da zaman sıkıntım olduğuna göre, hemen devam edelim, olur mu?"

Adam hiçbir şey söylemiyor.

"Kapıyı aç ve yaşamana izin vereyim."

"Ama... yapamam," diyor adam titreyerek. "Beni öldürür."

"Eğer yapmazsan seni öldürürüm," diyorum sakince. "Ne de olsa bu kapıyı açmak için sadece parmak izine ihtiyacım var."

Adam sertçe yutkunur.

"Başka bir şekilde söyleyeyim, ya şimdi bu lanet kapıyı benim için açarsın," diyorum hınzır bir gülümsemeyle. "Ya da Josiah'a elini kestirir ve kan kaybindan betonun üzerinde ölmeni sağlarım."

Adamın çenesi düşer.

"Seçim sizin."

Bir an sessiz kaldı ama benim boş vaktim yok. Saatile bakıyorum.

11:47.

Harekete geçmeliyiz.

Taktik bıçağını açıp adamın eline uzanan Josiah'ya başımla selam veriyorum.

"Hayır! Ben yaparım!" Dedi.

Arkasını döner ve tarayıcıya uzanır. Ancak aniden fikrini değiştirir ve bunun yerine hızla telsizine uzanır.

Ama bunu bekliyordum.

Telsizden adamın elini tutuyorum ve bir bıçağı sertçe adamın koltuk altına sokarak iki kez saplıyorum.

"Yanlış seçim dostum," diye fısıldıyorum.

Josiah adamın diğer elini tutup arkasına sıkıştırırken, Charlie adamın ağzını kapatır ve kan güverteye sıçrarken çığlık atmasını engeller.

Josiah adamı kapının önüne götürürken, "Az önce brakiyal pleksusundaki sinirleri kopardım," diye fısıldıyorum.

Charlie adamın topallayan kolunu tutmadan önce telsizi ondan çekip alıyor. "Bu demek oluyor ki, artık senin üzerinde hiçbir kontrolün olmamasının yanı sıra

Bu kola ne olacak? Brakiyal arteriniz kanıyor ve birkaç dakika içinde kan kaybından öleceksiniz."

Elini tarayıcıya bastırıyorum ve adam cansız bir şekilde güverteye düşüp hareket edemez hale gelirken, yerde kısa bir süre kasılırken kapı açılıyor.

"Dediğim gibi, yanlış seçim."

Devam ediyoruz.

Önümde bir koridor ve sağımda bir koridor var. Çabucak saatimi kontrol ediyorum.

11:50.

"Levi, Wesley," diyorum sessizce tarayıcıya. "İçerideyiz. Gücü kesin."

"Evet, efendim."

Saniyeler içinde eski binadaki tüm güç titriyor ve sonra vızıldayarak kesiliyor.

İnanılmaz derecede hareketsiz durup sesleri dinliyoruz. İlk başta sadece sessizlik var ama sonra uzaktan birinin bağırdığını duyuyoruz.

"Hey Randy, bir şey mi yaptın? Lanet olası elektrikler yine kesildi ve patron az önce geldi!" Bir adamın telsizden bağırdığını duydum.

Gece görüş gözlüklerimizi açıp ayrılıyoruz.

Josiah ve Travis soldaki koridoru kullanırken, Charlie ve ben sağdaki koridoru kullanıyoruz. Solumdaki duvarın açıldığını, koridorun geri kalanının ikinci katı saran bir balkon gibi devam ettiğini ve ana müzayede katına bir iç avlu gibi baktığını fark ediyorum.

Altımdaki zemin gıcırıyor ve aşağı baktığımda nedenini görüyorum. Eski ve çürümüş ve bir bölümü eksik.

Charlie'yi elimle durdurup çürümüş döşeme tahtalarını gösterdikten sonra parmağımı kulağıma götürüyorum.

"Ayaklarına dikkat et," diyorum sessizce.

Josiah'a benzeyen bir ses duyuyorum, bir şeyler söylemeye başlıyor ama sesi parazitlerle bastırılıyor.

"Josiah? Tekrar et," diye fısıldıyorum ama cevap alamıyorum.

Charlie'ye sessizce, "Kahretsin, burada telefon çok az çekiyor," diyorum. "Ya sen?"

Charlie deniyor ama yine cevap yok.

Dikkatli bir şekilde balkon kısmına yaklaşıyoruz ama güvende olmak için her bir tahtanın üzerindeki ağırlığı sadece bir adamla sınırlıyoruz. Sonunda iç duvarın kenarına ulaşıyoruz ve aşağıdaki müzayede salonunun zeminine bakabiliyoruz.

Gece görüş gözlükleriyle odanın ortasındaki kafesi ve köşeye yığılmış, kafasına torba geçirilmiş bir adamı görebiliyorum. Bu mesafeden nefes alıp almadığını anlayamıyorum.

Birden ayağımın altındaki tahta çatladı.

"Efendim!" Charlie bana doğru uzanarak fısıldıyor ama artık çok geç, yere çakılıyorum.

Başımı soğuk beton zemine sertçe çarparak yere yığılıyorum.

Neyse ki çoğunlukla yan tarafımın üzerine düştüm, bu yüzden vücudum sersemlemiş olsa da, hiçbir şey hemen kırılmadı.

Sikeyim acısını.

"Hey! Bunu duydun mu?" Seslerin yaklaştığını duyuyorum ve çılgınca odanın etrafına bakıyorum. Vücudum hala şokta olduğu için uzuvlarım yavaş tepki veriyor. Ama tüm gücümü toplayıp kendimi görüş alanından çıkarıyorum, tam o sırada birinci katın kapısında iki adam beliriyor ve müzayede salonunun zemininde baygın bir adamı taşıyorlar.

Soldaki adam baygın adamın ayaklarını indiriyor ve telefonunun fenerini koridora tutuyor; gece görüş gözlüklerimin verdiği tepkiyle geçici olarak kör oluyorum ve gözlüklerimi çıkarıyorum.

"Dostum, onu düşürmeyi bırak! Muhtemelen yaşlı adam öksürüyordur," der diğer adam, "Şimdi bu kadar paranoyak olmayı bırak ve lanet olası ayaklarını tut."

"Öksürük değildi, sanki bir şey kırılmış gibiydi," diye cevap veriyor sağdaki adam, taşıdıkları adamın ayaklarından tutup yürürken

Odanın ortasındaki kafese doğru.

"O zaman belki de tavadır! Kim bilir. Tanrım, bütün bina dökülüyor."

Adamlar kafese doğru yürür ve tutsaklarını kapının hemen dışına bırakırken, birinci adam cebini karıştırır ve kapının kilidi için bir anahtar çıkarır.

Adamlardan biri hücredeki adama "Sana arkadaş getirdim," diye sataşır. Diğer baygın adamın bedenini sürüklerken silahını ona doğrultuyor.

"Sal ve Vinnie, duyuyor musunuz?" Adamlar hücreden çıkıp arkalarından kilitledikten sonra telsizleri devasa ve sessiz müzayede salonunda yankılanıyor.

Soldaki adam kemerinden telsizi çıkarıyor.

"Evet, duyuyoruz," diyor, sesi sinirli geliyordu. "Vinnie yine bir şeyler duyuyordu. Siz pislikler ışıkları yakın zamanda açacak mısınız?"

"Yapamayız," diye telsizden bir ses yükseldi. "Yedek jeneratörün de işi bitmiş gibi görünüyor, parçaları eksik."

"Evet, sizi bu konuda uyarmıştım. Lanet hurdacılar çivilenmemiş her şeyin parçalarını çalıyorlar."

"Binayı taradınız mı? Patron içeri girmeye hazır ama sen bitirene kadar bekleyeceğiz."

"Evet, her yeri baştan aşağı süpürdük," diye telsize takılıyor.

Kesinlikle değil.

Telsizden yanıt gelmeyince Sal telsizi kemerine geri takar.

"Şu Cameron denen çocuk beni gerçekten kızdırıyor." Sal öfkeyle fısıldıyor. "Biz burada ceset taşıırken ve kığımız donarken o yirmi yaşındaki hıyar orada oturmuş Michael'ın sikini emiyor ya da o sıcacık arabada ne halt ediyorsa onu yapıyor."

"Ağzından çıkana dikkat et," diyor diğer adam, karnına vurarak. "Kimin dinliyor olabileceğini bilmiyorsun!"

"Sen neden bahsediyorsun? Burada sadece biz varız göt herif!"

"Gerçekten mi? O zaman bu da kim?" Arkamdan bir ses geliyor ve döndüğümde kendimi bir tüfeğin namlusuna bakarken buluyorum.

Sikeyim.

"Evet, Jaxon," diyor Michael sırtarak. "Bu gece seni burada görmeyi beklemiyordum."

Bir sigara yakar ve uzun bir nefes çeker.

"Ama şaşırdığımı söyleyemem."

Birkaç dakika önce boş olan odada şimdi Michael'ın yaklaşık iki düzine adamı, tutma kafesinin birkaç metre uzağına kurulmuş büyük bir metal masanın etrafında duruyor.

"Başka birini buldun mu?" Sarı saçlı, iyi giyimli bir adam beni bulan adama soruyor.

"Yalnızdı."

"Cameron," diye tersliyor Michael. "Sadece bilgisayarı kur."

Sigarasından bir nefes daha çekiyor ve dumanı yüzüme üfleyerek yavaşça bana doğru yürüyor.

"Ben ve babam sensiz iyi vakit geçiriyoruz diye mi endişelendin?" Alay ediyor. "Acaba bana ne gibi sırlar veriyor olabilir?"

"Ethan sana bir bok anlatmaz," diye homurdanıyorum.

"Öyle mi?" Michael gözlerini bana dikerek söylüyor.

Sırıyorum ama cevap vermeyi reddediyorum.

Michael başını sallar ve döner, kafese doğru yürür.

"Bir de bu adam var." Cameron'dan bir el feneri alır ve Sal ile Vinnie'nin daha önce getirdiği adamı işaret eder. "Kulübüme koklayarak gönderdiğin FBI Ajanı."

İşte o anda Michael'ın ışını altındaki bu baygın adamın Ajan Adam Westwood'dan başkası olmadığını fark ediyorum.

"Onu kulübünüze ben göndermedim," diyorum alaycı bir tavırla ve arkamdaki adamın soluğunu duyuyorum. "FBI ile herhangi bir işim yok ve o adamı hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Yalancı," diye alay eder Michael. "Gerçi yalan söylediğinde senden daha çok hoşlanıyorum. En azından seni daha sevimli kılıyor. Özellikle de bu kadar yumuşamışken."

Ethan'ın ayağına tekme atıyor ve Ethan acı içinde inliyor. "Söyle bana Jackie, bu seni rahatsız ediyor mu?"

Homurdanıyorum.

"Onu öldürmen neden umurumda olsun ki? Ona kendim bir kurşun sıkmalıydım ama-"

Ben sözümü bitiremeden Michael silahını çekip Ethan'ın kaval kemiğine bir el ateş ediyor ve Ethan'ın çığlık atmaya başlamasına neden oluyor.

Ona doğru hamle yaptım ama arkamdaki adam tarafından durduruldum. "Dur!" Kolumu zorla tutarak bağırıyor.

"Dediğim gibi," diyor Michael, kafesten çıkıp bize doğru yürürken sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Yumuşak."

Onu şu anda öldürebilirim. Ben yaşamayabilirdim ama o da yaşamazdı.

"Tepki verme," diye fısıldıyor arkamdaki maskeli adam ve donup kalıyorum. "O Ethan değil. Adamlarına geri çekilmelerini söyle, eğer hepsinin yerlerini belli edip ölmelerini istemiyorsan."

Ne?

"Bana Ethan'ı getirin," diye alay ediyor Michael, video kamerayı ayarlarken. "Ve Jaxon'ı buraya getirin. Ön sırada oturmasını istiyorum."

"Argh! Arghhhh!" İki adam onu kaldırırken, kafasında torba olan adam homurdanıyor.

"Kim-" Sese bakmak için arkamı dönmeye başlıyorum ama o kişi beni silahıyla itiyor.

"Sen de bana tepki verme," diye tersliyor ses. "Sana ellerini başının üzerine koymayı söylediğimde, adamlarına geri çekilmelerini söyle!"

"Kimsin sen?"

"Sana yardım etmeye çalışan biri," diye fısıldıyor ses. "Ama sen beni hiç dinlemiyorsun."

Kahretsin... Düşündüğüm kişi olmasına imkan yok...

"Ellerini başının üstüne koy!"

Yavaşça itaat ediyorum, Michael'ın adamlarından biri gözlerime el feneri tutarken gizlice kulaklığıma dokunuyorum.

"Haydi beyler, acele karar vermeyelim." Yüksek sesle söyledim. "Neden hepimiz sakinleşip *rahatlamıyoruz*?"

"Herkes pozisyonunu korusun," diye onayladığını duyuyorum Charlie'nin kulağımın dibinde, gizli mesajımı anlamış.

Beni duydular.

"Ben rahatım," diye homurdanıyor Michael. "Sen ve baban benimle istediğim her şey arasında duran tek şeysiniz. Ve engellenen kurtarma girişiminiz sayesinde *ikiniz* de tam istediğim yerdesiniz."

"Arghhhh! Argh!" Çantalı adam bilgisayar ekranının bulunduğu masanın önüne otururken bağıyor.

"Oh, kapa çeneni!" Cameron torbalı adama bağıyor. Michael yüzünde kötü bir sırıtişla bana bakıyor.

"Anlaşılmadıysa söyleyeyim, artık karar verme yetinizi kaybettiniz," diye gülümsüyor. "Artık kontrol bende. Ve sen, tüm yeraltı dünyasıyla birlikte Ethan'ı öldürmemi izleyeceksin."

Onu boğmak ya da en azından kafasına vurmak istiyorum ama ellerim arkadan kelepçeli.

"Bundan nasıl kurtulacağımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"*Rachel*?" "Evet... kelepçelerin kilitli değil," diye karşılık veriyor.

Yok artık.

Michael masaya doğru yürür ve bilgisayarda bir düğmeye tıklar.

"Hoş geldiniz arkadaşlar," diyor sahte bir sırıtişla. "Gecikme için özür dilerim, bu akşam beklenmedik birkaç ziyaretçimiz oldu. Ama bu gece sizin için bir gösterimiz var!"

Bilgisayarı alır ve sandalyede oturan, kafasına poşet geçirilmiş, kanlar içinde, titreyen adamın önüne götürür.

"Öncelikle hepinize küçük bir hikaye anlatmama izin verin," diye anlatıyor Michael, etrafta dolaşıp torbalı adamın arkasında durarak omzuna dokunuyor ve onu zıplatıyor. "Hayatı boyunca ilginç bir sırla yaşamış bir adamın hikâyesi. Tüm Pace Ailesi Mafyasını çökerteceğini bildiği bir sır. Ama durun... Neredeyse unuttuyordum. Bu gece evde özel bir konuğumuz var. Don Supreme'den başkası değil!"

Michael kamerayı bana doğrultuyor ama ben sessiz kalıyorum, sabırla doğru anı bekliyorum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu, Jaxon?" Michael alay eder. "Sorun değil. Senin için de özel bir planım var. Ve şuradaki küçük polis arkadaşın için de."

Hala FBI ajanının bulunduğu kafese doğru bakıyorum ve o zaman Michael'ın adamlarının benzin bidonlarını topladığını görüyorum.

Bu sırada Michael oturur ve bilgisayarı tekrar masaya koyar, dirseklerine yaslanır ve kameraya bakar.

"Hepinizin bildiği gibi, bu şehir bir asırdır Pace Ailesi Mafyasının kontrolü altında," diyor sakince. "Biz açlıktan ölürken, bu şişko fareler iş yerlerimizi istila ettiler ve çok uzun zamandır geri kalanımızın kemikleriyle ziyafet çektiler."

Ellerinde benzin bidonları olan adamlar farklı yönlerde doğru gitmeye başladılar ve her an içlerinden birinin adamlarımdan birine rastlayacağını anladım.

"Ve bir istilayı sona erdirmenin tek yolu, onu ateşle temizlemektir," diyor gülümseyerek. "Yani bu gece, bu hanedanlığa bir son vereceğim ve cayır cayır yanan bir cehennemde yok oluşunu izleyeceğim."

Ayağa kalkıyor, kamerayı çeviriyor ve kafasında çanta olan adama doğru yürüyor.

"Ethan White ile başlıyoruz."

Bıçağın açıldığını duyuyorum ve adamın boğazına acımasızca saplayarak her yere kan sıçramasına neden olmasını izliyorum. Zavallı adam bir an kasılıyor ama sonunda sakinleşiyor.

"Merhaba de Ethan," diyor Michael, artık ölmüş olan adamın başındaki çantayı kaldırarak.

"Dur bir dakika," der Sal. "Bu Ethan değil. Bu.. Randal. O benim *Kardeşim!*"

"Bu ne lan!" Vinnie şok içinde bağırır. "Bu da ne böyle?"

Michael şok içinde sandalyedeki ölü adama ve hemen ardından ona saldıran Sal'e bakar.

"Seni piç!"

Ancak Cameron silahını çeker ve onu başından vurur, ardından Vinnie'ye dönüp onu da göğsünden iki kez vurur.

"Kapat şu lanet kamerayı," diyor Michael, duygusuzca adama bakarak.

"Hey sen kimsin?!"

Koridorun aşağısından bir adamın bağırdığını duyuyorum ama hemen ardından silah sesleri geliyor.

Gitme zamanı!

Kelepçelerimden kıpırdanarak kurtuluyorum ve ayağa fırlıyorum. En yakındaki adamın yüzüne dirsek atıp silahını alıyorum ama onu karnından vuran ilk kişi Rachel oluyor.

Silahımı bana soldan saldıran adama çevirmeden önce ona bakıyorum.

"Patron burada yangın var!" Charlie köşeden bağırıyor, Josiah da onun arkasını kolluyor.

Michael merdiven boşluğuna doğru koşuyor, etrafı şimdi bana ve metal masayı çevirip siper alan Rachel'a nişan alan adamlarıyla çevrili.

Benzin izi hızla parlıyor ve yoluna çıkan yanıcı her şeyi ateşe veriyor.

"Kapı dışarıdan kilitli!" Michael'ın adamlarından biri yükleme bölümünün kapısından bağıyor.

Charlie tarafından hemen vurulur.

Bi

z. "Trav nerede?"

"Onu Levi ve Wes ile buluşması için geri gönderdik. telsizler çalışmıyordu!" Charlie nefes alıyor ama sonra birden gözleri açılıyor. "Dikkat et!"

Michael'ın adamlarından biri ikinci kattan saldırı tüfeğiyle üzerimize ateş açarken metal bir çöp kutusunun arkasına saklanıyor. Yoğun duman havayı doldururken öksürmeye başlıyorum.

"Duyan var mı? Ateş altındayız ve tahliye edilmemiz gerekiyor!"

"Siktir et, yangının içindeyiz!" Rachel bağıyor.

Michael'ın adamları çürümüş ahşap tahtalar üzerinde yavaşça ilerlemeye çalışmaktadır, ancak yangın hızla binanın birinci katını sarmaktadır ve kalan tek çıkış Michael'ın AK-47'li adamları tarafından kapatılmıştır.

Kapana kısıldık.

Birden, ikinci kattaki adamlardan birinin boynuna bir kurşun yediğini ve yere yığıldığını, vücudunun mide bulandırıcı bir gümbürtü çıkardığını görüyorum.

Ve sonra bir diğeri, Michael'ın etrafında oluşan gruba geri geri çarparak, kazara bir üçüncüsünü omzundan vurdu.

Çılgılık atmaya başlar, ancak bir kurşun başının yan tarafına isabet edince çılgılığı kesilir.

Michael'ın adamları durur ve önünde dizilir, silahlarını yeni tehdide doğru doğrulturlar ama her yöne dengesiz bir şekilde nişan aldıklarından havadaki dumandan önlerini göremedikleri bellidir. Ve hiçbirisi ateş edemeden dördü art arda vurularak öldürülür.

"Patronu koruyun!" Cameron bağıyor.

Kalan adamlar onun etrafında toplanıyor ve üst katın duvarlarla korunan tek kısmı olan köşeye doğru çekiliyorlar. Bir halat görüyorum ve sonra biri bize doğru yere iniyor.

"Biri tahliye mi istedi?!" Wesley'nin sesi karanlığın içinden bağıyor.

"Wes!" Rahatlamış bir şaşkınlıkla gülüyorum.

Bize doğru bir adım atıyor ama yukarıdan, köşeden bakan adamlardan silah sesleri yükseliyor.

"Koruyun onu!" Bağırıyorum, Charlie ve ben silahlarımızı ateşin geldiği yöne doğrultuyoruz.

"Tek çıkışı kapatıyorlar! Kapana kısıldık!" Öksürüyorum, duman daha da belirginleşiyor.

"Ben olsam öyle demezdim!" Wesley bağırarak karşılık verir. "Travis şimdi!"

BOOM!

Tam kafamı çevirdiğimde eski, paslı yükleme bölmesi kapılarından biri Range Rover'ımın arka ucu tarafından aşağıya indiriliyor. Birkaç dakika sonra bagaj açılıyor ve Travis elinde otomatik bir tüfekle beliriyor.

"Devam edin!" Cameron olarak bilinen adam bağırıyor. "Ama patron bizi vuracaklar!"

"Siktir et onları! Çıkarın bizi buradan sizi aptallar!" Michael adamlarını isteksizce ileri iterek bağırır.

Saniyeler içinde adamlarım Michael ve Cameron balkona doğru ilerlerken onlara canlı kalkan olmak zorunda kalan dört adamdan ikisini öldürdü.

Wesley Cameron'ın omzuna vurur ve Cameron merdiven boşluğunun yanındaki arka köşeye ulaştıklarında duvara çarpar

Michael'ın ölü adamlarından birinin düşürdüğü tüfeği alarak, "Siktir git, pislik!" diye bağırır.

"Wesley! Dikkat et!" Charlie ateş açarken bağırır, tam o sırada Wesley bir tuğla yığınının arkasına saklanır.

Cameron geride kalıp hepimize ateş ederken Michael çıkış koridoruna girmeyi başarıyor.

"Dikkat!" Travis bağırıyor ve ben de tam zamanında arkama bakıp onun roketatarın tetiğini çektiğini görüyorum.

Lanet olsun!

Cameron'a ve arka duvara çarparak patlatır. Alevler ve çürüyen büyük tahta parçaları o köşeden her yönden aşağı doğru iniyor.

"Eğer hayatta kalırsak, hepiniz zam alacaksınız," diyorum kulaklığa, dumandan ağzımı kapatmadan önce.

"Charlie!" Kocaman bir tahtanın altına sıkışmış olan Rachel'ı göstererek bağırıyorum.

Bilinci yerinde olmayan FBI ajanının nabzını kontrol ediyorum ve ne yazık ki nabzın hızla attığını görüyorum.

Lanet olsun, adamdan ne kadar nefret etsem de, onu buradan çıkarmalıyım.

"Patron gitmeliyiz, yoksa lastikler eriyecek!" Josiah bağırarak Charlie'nin Rachel'in üzerindeki dev tahta parçasını kaldırmasına yardım ediyor.

FBI ajanının kolundan tutup onu sırtıma çektim ve arabanın arkasına doğru koşmaya başladım. Onu arka koltuğa bıraktım.

Charlie ve Rachel arabaya doğru koşarken, yapı gıcırıyor ve destek kirişlerinden bazıları yıkılırken inliyor.

"Git! Git!" Arabaya vurarak bağırıyor.

"Adam?" Rachel soluk soluğa FBI ajanına baktı. "Onun burada ne işi var?!"

Onu tanıyor mu?!

Ama bu konuda ne kadar meraklı olsam da, şu anda gerçekten bilmek istediğim tek bir şey var.

"Ethan nerede, Rachel?" Ben soruyorum.

"O diğer arabada," diye öksürüyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Sen gelmeden hemen önce onu dışarı çıkardım. Güç kutusuyla uğraşan Levi'ye rastladım. Herif neredeyse kendini elektrik çarptıyordu ve telsizlerini yakıyordu. Ama Ethan'ı o arabanın arkasına koyduk."

Araba telefonundan Levi'yi aradım. "Levi, neredesin?"

Diğer Range Rover önümüzde yola çıkarken, "Buradayım patron," diyor. "Ve arka koltukta kimin oturduğunu asla tahmin edemezsin..."

Eski iskeleden birkaç mil uzakta, değerlendirme yapmak için araçları terk edilmiş bir restoranın otoparkına çektik.

"Sağlık çantasına ihtiyacım var!" Kenara çeker çekmez Levi bağırıyor.

"Trav ve Wes onda olan arabayı aldılar!"

"Bu ne lan, Jaxon?!" Arabadan iner inmez Rachel tersliyor. "Planın hangi kısmını anlamadın lan sen?!"

Onu görmezden geliyorum, Levi ve Travis'in Ethan'ı ilk Range Rover'in arkasına yatırmak için koltukları indirmelerine yardım ediyorum.

"Hey! Seninle konuşuyorum lan!" Rachel bağıyor, omzumdan tutup beni geriye doğru çekiyor.

"Geri çekil lan!" Charlie hem kendisi hem de Josiah silahlarını çekerken bağıır.

Ama silahım Rachel'ın çenesinin altında olduğu için bir santim bile kıpırdamayacak.

"*Bunun* neresini anlamıyorsun?" Ona tısladım. "Sana ya da planlarına güvenmiyorum! O yüzden kapa şu lanet çeneni yoksa kafana bir kurşun sıkarım!"

"Fark etmediysen diye söylüyorum, az önce kışını kurtardım! Ve Ethan'ın!" Meydan okurcasına tersledi. "Ama beni dinleseydin ve plana sadık kalsaydın buna gerek kalmazdı!"

Silahımı bırakıyorum, şu anda onu tehdit etmenin bile bir anlamı olmadığını fark ediyorum.

Travis Ethan'ın bilincini açık tutmaya çalışırken Levi yaraları hızla sarmaya çalışır.

"Siktir git!" Rachel bağıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve etrafımızda siren sesleri yükselirken soğuk havada yükselen dumana doğru bakıyor.

Charlie silahını indirmeden Rachel'ın her hareketini izlemeye devam eder.

"Gitmeye hazır mıyız?" Levi'ye sordum. "Nat mesaj attı ve doktorun evde onu beklediğini söyledi."

"Neredeyse," diye yanıtlıyor. "Sadece onu nakil için yeterince stabilize etmeye çalışıyorum."

Rachel bana dönerek, "Tek yapman gereken sessizce içeri girmek ve sessizce çıkmaktı," dedi. "Hepsi bu! Ethan'ın işleri bir şekilde çözdüğünü ve kendi başına çıktığını varsayabilirlerdi. Bunun yerine sen her şeyi karmaşıktırdın!"

"Onu çıkardık, önemli olan da bu," diye çıkıştım. "Ve kimse yaralanmadı."

"Ama her şeyin içine sıçtın! Neden sadece benim Plan mı? Koruyabilirdi-"

"Sen." Sesim onunkinin üzerinde gürüyor. "Kes şu saçmalığı. Bu karmaşadaki tek kayıp senin lanet olası çit hattında yürümeye devam etme yeteneğin."

Bir adım geri çekilir, konuşamayacak kadar sersemlemiştir.

"Bana fikrini değiştirdiğini mi söylüyorsun? Michael'ı desteklemekle hata yaptın ve şimdi onu alaşağı etmek istiyorsun."

Sana güvenmek mi? *Mükemmel* planının deliklerle ve *seni* her ne pahasına olursa olsun koruyan olasılıklarla dolu olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet, biliyorsun Rachel. Evet, biliyorsun. Michael'a karşı tarafsızlığını koruyabilmek ve küçük oyunlarını oynamaya devam edebilmek için Ethan'ı gizlice dışarı çıkarmamızı istedin," diye çıkışıyorum. "Artık oynamıyorum!"

"Tüm seçeneklerimi açık tuttuğum için özür dilememi mi istiyorsun? Dilemeyeceğim!" Rachel tersledi. "Ben yapmam gerekeni yaparım! Benim bir Alfa Ekibim yok, Jaxon. Kimse arkamı kollamıyor. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek nedeni bencilliğim, ben ve sadece ben!"

"Yalnızsın çünkü kimse sana güvenemez! Sen sadece daldaki bir maymunsun. Artık sana uymayana kadar tutunuyorsun ve sonra yeni bir dala sallanıyorsun. Müttefik olmak istediğini iddia ediyorsun ama sadece işine geldiği sürece! Eğer Wesley ortaya çıkıp durumu lehimize çevirmeseydi, ölmemize izin verecek ve gözünü bile kırpmadan Michael'a geri dönecektin."

"Onunla *yaşadım*, Jaxon! Ve nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Öz yeğenini öldürmeye çalıştığını itiraf ederken kulak misafiri oldum. Onu takip etmek ve Jessica için bir tehdit haline gelmesini önlemek için ona yakın kaldım!"

"Bana kalırsa Jessica için tehdit *sensin*." "Efendim, biz hazırız," diyor Levi, sözümüzü keserek.

"Ve şimdi ben mahvolurken sen kalene geri dönüyorsun. Ben ne halt edeceğim, ha? Bir şeylerden şüpheleneceğini ve insanların beni arayacağını biliyorsun. Şimdi nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Neyse ki bu konuda endişelenmene gerek yok," diyorum içimden, Charlie'ye bir bakış atarken.

Bir anda sol bileğindeki kelepçeyi tokatladı. "Ne oluyor lan?!"

Ona karşı koymaya çalışıyor ama nafile. Adam onu hızla yere yatırıyor ve her iki bileğine de arkadan kelepçe takıyor.

"Bizimle geliyorsun."

Bölüm 7

NATALIE

Komuta Merkezi'nin dışında volta atarak adamlardan haber bekliyorum, her otuz saniyede bir telefonumu kontrol ederek çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum.

Eğer ona bir şey olursa ve ben onu gitmesi için cesaretlendirirsem.

Hayır. Böyle düşünmeye gücüm yetmez. Eve döneceğini biliyorum. Ve Ethan'ı da eve getirecek.

Birden garaj yolunda ışıklar belirdi ve ben de ön kapıdan çıkıp yaklaşan arabalara doğru koşmaya başladım.

"Jax!" Nefes alıyorum, araba daha hareket etmeden kapısını çekip açarken gözlerimden sevinç gözyaşları akıyor.

Boynuma doğru nefes alıyor, beni kollarına alıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu sertçe öpüyorum. Ama benden uzaklaşırken göğsüme baktığını ve zeytin yeşili kazağımın artık kanla kaplı olduğunu fark ettiğini görüyorum.

"Tanrım..." Nefes alıyorum, göğüs kafesindeki kan lekesini görmek için hemen takım elbisesinin ceketini geri çekiyorum. "İçeri gir, sana pansuman yapacağım."

Omuzlarımı sabitliyor.

"Ethan," diyor sessizce. "Önce ilgiye ihtiyacı var."

"Bir oda hazırlandı, Dr. Franklyn burada ve yanında bir asistan da getirdi, yani bol bol-"

Ama Ethan'ı arabadan indiren adamları gördüğümde sesim titriyor ve midem bulanıyor.

Levi ve Josiah onun cansız bedenini destekliyor, kırık ve kanlı cildi solgun, kesikler ve çürüklerle kaplı. Sol gözü koyu mor renkte ve şişerek tamamen kapanmış, kafasındaki yara yüzünden sürekli kan akmasına neden oluyor.

Adamlar onu arabadan çıkarıp sedyeye koyarken dudaklarından dökülen o iç burkan inilti olmasa, kayınpederimin cesedine baktığıma yemin edebilirdim.

"Ethan..." Kalbim göğsümün içinde paramparça olurken fısıldıyorum.

Ama kalbimin şu anda kontrolü elinde tutamayacağını biliyorum. Tıbbi yardıma ihtiyacı var, hem de hemen.

"Bacağı," dedi Wesley, yardıma koşarak, "doktor falan değilim ama eminim böyle görünmemesi gerekiyordu."

Bacağı o kadar doğal olmayan bir şekilde bükülmüş ki nefesim kesiliyor.

"Natalie..." Ethan yumuşak bir gülümsemeyle sessizce nefes alır. "Teşekkür ederim."

Jaxon'a da orada ölmeme izin vermediği için teşekkür ederim."

"Bugün kimse ölmeyecek, benim gözetimimde değil," diyorum kararlılıkla, beni boğmakla tehdit eden duygularımla boğuşurken. Gözyaşlarımı yutuyorum ve sedyeyi taşıyan adamlara dönüyorum.

"Onu içeri götürün! Doktor Franklyn bekliyor!"

Ethan'ı evin içine çekerlerken, şimdi göğüs kafesini tutan kocama dönüyorum.

"Sen de kışını içeri sok," diyorum ona nazıkçe dokunarak.

Gülümsüyor ama birden yüzü ciddileşiyor ve bir avuç Beta silahlarını çekmiş evden çıkarken diğer minibüse doğru bakıyor.

"Ne-"

Ama sonra *onu* gördüm.

"Çekilin!" Charlie bağıriyor ve kelepçeli Rachel Valentine'ı kolundan tutup bize doğru itiyor.

"Onu... buraya mı getirdin?"

Jaxon hiçbir şey söylemiyor, onun ardından bakıyor. "Onu hücrelere götürün."

"Bekle... Ne?" Rachel'ın nefes nefese kaldığını duyuyorum. "Gerçekten ciddi olamazsın?!"

"Jaxon," diye fısıldıyorum sessizce, Rachel beni görmesin diye arkamı dönüyorum. "Katılıyorum, bunu yapamazsın."

Jaxon kafası karışmış gibi bana bakıyor.

"O benim tutsağım. Ethan'la konuşup gerçeği öğrenene kadar."

"Bunu anlıyorum ama onu cidden hücreye gönderemezsiniz. Ocak ayındayız. Hücreler ısıtılmıyor ve dışarısı ancak on beş derece."

"Ve?"

"Jaxon," diye sessizce onu uyarıyorum, "Bu barbarca."

"Evet! Onun dediği gibi."

Jaxon sanki aklımı okuyormuş gibi bana bakıyor.

"Onu eve getirin." Kolunu belime dolamadan ve bizi kapıya doğru çevirmeden önce hala bana bakarak söylüyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür!" Rachel'ın nefes aldığını duyuyorum.

Lobiye adım attığımızda, şömine soğuktan donmuş kemiklerimizi anında ısıtmaya yardımcı oluyor. Jaxon'ın takım elbisesini çıkarmasına dikkatlice yardım ediyorum. Charlie ve Betalar Rachel'ı lobiye götürürken yarasının ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

"Teşekkür ederim!" Rachel birden bana döndü. "Yani, bir sürü boş odanız yok değil ya."

Kollarımı yavaşça vücudumda kavuşturarak ona dönüyorum.

"Oh, yanlış anladınız. *Burada* kalmıyorsun," diyorum gözlerimi ona dikerek.

"Ne?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Burası bir merhamet, ama aynı zamanda bizim *evimiz*.

Bu evde özgürce dolaşmana izin vermeye hiç niyetim yok." Rachel bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Onu sığınağa götürün," diyorum ve Rachel'ın yüzündeki sevincin kayboluşunu memnuniyetle izliyorum. "Ve eğer yeni yeri için minnettar değilse, ona hücrelerde hâlâ bir sürü boş yer olduğunu hatırlatın."

"Evet, hanımefendi."

Rachel sessizce odadan çıkarılıyor ve ben dönüp bana sırttan kocama bakıyorum.

"Bayan Pace, hatırlatın da sizi asla kızdırmayayım."

"Kimi kandırıyorsunuz Bay Pace?" diyorum gözlerimi devirerek ve oturma odasına gitmesine yardım ediyorum. "Bunu her zaman yapıyorsun."

Jaxon'ın yan tarafındaki kesik dikiş gerektirecek kadar derindi ama çok daha kötü olabilirdi.

Onu tekrar bir araya getirirken, gecenin ayrıntılarını dinliyorum.

Michael'ın barbarlığı kusma isteği uyandırdı. Ethan'ın nelere katlandığını ve Michael'ın neler planladığını duyunca içimde bir şüphe kırıntısı varsa bile hemen yok oldu. Onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğuna ikna oldum.

Korkunç yaralanmalar bir yana, en endişe verici kısım FBI ajanının rastgele bu karmaşanın içine sürüklendiğini duymaktı.

"Orada ne işi vardı?" Jaxon'ın kaburgalarını sararken sordum. "Yani, Michael'la çalışmadığı çok açık, değil mi?"

Jaxon viskisinden bir yudum alır ve başını sallar.

"Hayır, öyle olduğuna inanmıyorum. Ama Rachel onu tanıyor."

Nasıl? Michael'ın peşinden tek başına gitmesine ne sebep olmuş olabilir?

"Efendim?" Charlie içeri adım atmadan önce kapıyı çalıyor.

"Ne oldu, Charlie?" Jaxon bir başka harap gömleğin yırtık pırtık kalıntılarını toplarken, "Ne oldu Charlie?" diye soruyor.

"Bayan Valentine sığınakta güvende, iki Beta da nöbet tutuyor."

Jaxon'a sığınağın video görüntülerini gösteren bir tablet uzatır. "Kilitli mi?"

"Evet, efendim."

"Erişim kodunu 'Camelot86' olarak değiştirin ve sadece Alfa'ya dağıtın," diyor Jaxon, gözlerini yayından ayırmadan.

"Efendim?"

"İşimizi şansa bırakamayız. Max'e ulaştı, unuttun mu? O usta bir manipülatör," diyor karanlık bir sesle. "Kimse oraya tek başına giremez. Her açıldığında bir Alfa hediyesi istiyorum."

"Evet, efendim."

"Rachel yaralandı mı?" Charlie'ye sordum. "Kolunu garip bir şekilde tuttuğunu gördüm."

Bakışları yere düşer.

Charlie'nin Rachel'a aşık olmadığını biliyorum ama soğukkanlı duruşundaki bir anlık kırılma zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

"Sanırım bazı yaralar almış Bayan Pace." diyor, fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Sanırım kolundan."

Jaxon'a döndüğümde çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Hayır."

"Jaxon..."

"O iyi." Jaxon homurdanıyor. "Onu gördüm ve sana söz verebilirim, daha kötülerini de yaşadı."

"O halde ona bir göz atmamdan zarar gelmez," diyorum nazikçe. "Özellikle de onu pazarlık gücü olarak kullanmak niyetindeyseniz, mikrop kapıp ölmesi riskini göze alamazsınız."

Ağır ağır iç geçiriyor.

"Peki, madem ısrar ediyorsun, ben de seninle geleyim." Yataktan kalkmaya çalıştığını söylüyor ama onu elimin altına sıkıştırıyorum.

"Hayır, dinlenmen gerek," diyorum kararlılıkla. "Günlerdir uyumuyorsun, Jaxon."

Çok yorgunsun ve iyileşmeye ihtiyacın var."

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğim," diyor

Jaxon.

"Onunla gideceğim, efendim," diyor Charlie. "Onu güvende tutacağım."

Jaxon itiraz edecekmiş gibi bana bakıyor ama sonunda pes ediyor.

Yukarı.

"Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa," diyor Charlie'yi göstererek. "Ne yapacağını biliyorsun yap."

Aman Tanrım.

"Charlie, aşağıya in ve aşçıya akşam yemeğinden kalan çorbayı ısıttır," diyorum ona dönerek. "Süslü bir şey olmasın, basit bir şey olsun. Aletlerimi toplayıp sterilize ettikten sonra seninle birkaç dakika içinde aşağıda mutfakta buluşuruz."

"Evet efendim."

Charlie'nin gitmesini bekleyip yatağa doğru yürüyorum ve bana sadece başını sallayan yorgun kocamın yanına oturuyorum.

"Düşmanla ilgilenmek," diye alay ediyor, "Seninle ne yapacağım ben?"

Ona bir bardak su koyuyorum ve hemen içmesi için ağrı kesici veriyorum.

Yorgunluğuna rağmen buklelerime uzanıp yüzümü dudaklarına götürüyor, beni derinden öpüyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Sen, Αγαπημένη," diyor alnını nazikçe benimkine dokundurarak. "Bu dünya için fazla iyisin."

Ona gülümsüyorum, onu tekrar öpüyorum ve rahatlatıcı kokusunu içime çekerken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Ve sen, kocacığım, düşündüğünden daha iyisin."

"Hayır," diyor Jaxon, saçlarımı yüzümden çekerek. "Ama böyle düşünmen hoşuma gitti."

Onun güzel yüzüne bakıyorum, söz verdiği gibi bana döndüğü için minnettarım ama aynı zamanda kalbimin acıdığını hissediyorum.

İçine doğduğu bu acımasız dünya tarafından öylesine kırılmış ve parçalanmış olan bu adam, kalpsizliğine hâlâ o kadar inanıyor ki.

Ama ben farklı biliyorum.

Çünkü Ethan'ın ihanetine duyduğu öfkeye rağmen onu öldüremiyordu. İnatçılığına rağmen onun ölmesine izin vermek istemedi, hatta bu gece onu kurtarmak için hayatını riske attı. Rachel'a olan nefretine rağmen onu sığınağa yerleştirmeme izin verdi. Bunlar başkalarına küçük gelebilir ama benim için onun kalbinde hâlâ ışık olduğunu doğruluyor. Belki de bildiğinden daha fazla.

"Asla senin kadar iyi kalpli olamadım," diye nefes alıyor, gözleri benimkileri tarıyor.

Elini kendi elime aldım.

"Sana bir şeyi açıklamama izin ver aşkım: bu işler böyle yürüyor. Aynı madalyonun iki yüzü gibi, sen ve ben boşlukları doldurmak için varız. Birbirimizi tamamlamak için. Sen benim ifade edemediğim öfkem olacaksın... ve ben de senin kabul edemediğin merhametim."

Beni tekrar öpmek için doğrulmadan önce bana bakıyor, başparmağını yanağımda gezdiriyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Seni hak edecek ne yaptım ki?"

Kızarıyorum, elini dudaklarıma götürüyorum.

"Bolca. Sana aşık olmamın pek çok nedeni var, Jaxon Pace. Gücün, cesaretin, ama hepsinden önemlisi, beni her yönüyle sevmen."

"Seni sevmek kolay."

"Sen de öylesin Jaxon Pace," diyorum onu usulca öperek. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Aletlerimi sterilize ettikten ve artık uyumakta olan Don Supreme'i kontrol ettikten sonra, saat 1:00'den hemen sonra Charlie ile mutfakta buluşuyorum.

Levi'nin Beta komutanı Alexi yemek tepsisini taşıyor ve tünellere doğru ilerliyoruz. Sığınağa girdiğimizde Rachel ayağa kalkıyor, kanayan kolunu tutuyor ve bizi dikkatle izliyor.

"Şimdi ne olacak?" Masanın etrafından dolanarak soruyor.

Charlie ve Alexi arkamdaki sığınağı kapatıp emniyete alırken, "Yaralandığımı duydum," diyorum nazikçe. "Ve aç olabileceğini düşündüm."

Masaya doğru yürürken Rachel beni temkinli bir şekilde değerlendiriyor ve sonra alay ediyor. "Bu çok komik," diyor sessizce.

"Neymiş o?"

"Sana söylediğim ilk şey buydu," diyor bana alay ederek. "İlk tanıştığımızda mı? Ama muhtemelen hatırlamıyorsundur."

"Seninle tanışmak asla unutamayacağım bir şey. İnan bana, denedim."

Alexi bir leğene ılık su doldururken çantamı masanın üzerine bırakıp aletlerimi çıkarmaya başlıyorum.

"Otur da koluna bakayım." "Neden?"

"Çünkü kanıyor ve dikiş atılması gerekebilir." "Neden umursuyorsun ki?"

"İstemiyorum," diye çıkıştım. "Ama sen yaralısın ve ben yıllar önce ihtiyacı olanlara her zaman yardım etmek için elimden geleni yapacağıma dair yemin ettim."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye alay etti Rachel, arkasını dönerek. "Ben de istemiyorum o."

Ancak o uzaklaşmak için döndüğünde Charlie ona doğru adım atar ve onun üzerinde.

"Regina Vestra sana oturmanı söylediğinde," diye homurdanıyor.

"Oturacaksın amına koyayım."

"Vay canına, çok heveslisin," diyor Rachel, gülümseyerek Charlie'ye dönerek. "Sana ne bundan, güzelim?"

Adam bir şey söylemiyor, ama kadın yumuşuyor ve yavaşça ceketini çıkarıyor. "Anlıyorum, belki de sadece kıyafetlerimi çıkardığımı görmek istiyorsundur?"

Sağlam koluyla Charlie'nin yüzünü okşamak için uzanıyor ama Charlie onun elini tutuyor ve hemen karşımdaki sandalyeye kelepçeliyor.

"Hey! Ne oluyor lan?!" Bağırıyor, kurtulmaya çalışıyor.

"Kıpırdamadan otur."

"Bırakın beni!" Çığlık atmaya ve sağlam koluyla sandalyeye vurmaya devam ediyor. "Ya da beni öldürün artık!"

"Seni ölüme terk etmek isteseydim, bunu halımın üzerinde değil, araba yolunda yapardım." Alaycı bir şekilde söyledim. "O yüzden debelenmeyi bırak da bir bakayım."

Kendi kendine alaycı bir şekilde söylenirken bana şüpheyle bakıyor.

"Sen tuhaf birisin."

Kesiğe daha iyi erişebilmek için kolunun bir kısmını keserken gözlerimi deviriyorum.

Bunu yaptığımda, derisine oldukça büyük bir tahta parçası gömülü olduğu anlaşılıyor.

"Ne kadar kötü?" Kesiğe bakarak soruyor. "Tanrım... Siktir."

"Kıpırdama." Diyorum ama Rachel debelenmeye devam ediyor.

"Dokunma ona!" Beni biraz ürküterek bağırıyor.

Charlie onu disipline sokmak için hamle yaptı ama başımı sallayarak onu durdurdum.

Çok korkmuş.

"Rachel..."

"Bırakın beni! Bırakın beni!" Sandalyeye doğru çırpınıyor.

"Rachel!" Elimi masaya vurarak bağırıyorum. "Buraya sana işkence etmeye gelmedim, sana yardım etmeye geldim ve eğer sinir krizi geçirmeyi bırakmazsan durumu daha da kötüleştireceksin."

Çırpınmayı bırakıyor ve gözlerinden akan yaşları görüyorum.

"Sikeyim böyle işi! Bundan nefret ediyorum! Hepinizden nefret ediyorum!"

"Evet, ben de senden hoşlanmıyorum ama bunu kolunda bırakamayız! Enfeksiyon kapacak ve ne kadar uzun süre bırakırsan doku ve kasların o kadar tahrip olacak ve sonunda kolunu tamamen kaybedebilirsin!"

Titreyerek nefes alıyor ve gözyaşları yanaklarını boyarken bana bakıyor "İstersen benden nefret et ama ben sana yardım etmek için buradayım."

Bir kez başını sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor.

"Charlie, bıçağını bana ver." Rachel'ın yüzünde yeniden bir panik ifadesi belirirken, "Charlie, bıçağını ver," diyorum.

Ellerimi havaya kaldırıp tek kelime etmeden bana güvenmesi için yalvarıyorum. Charlie bana bıçağını uzatıyor, ben de onun deri ceketini alıyorum.

"Hey! Bu da ne! Bu harika bir ceket!" Ben arkasından kocaman bir kare keserken hayal kırıklığı içinde bağıyor. "Lanet olsun, mahvettin! Çok pahalıydı!"

Bıçağı Charlie'ye geri vererek, "Ceket senin için en önemsiz şey," diyorum. "Bir dakika içinde o tahta parçasını kolundan çekeceğim ve sen de kıpırdamadan durmak için elinden geleni yapacaksın. Amaç, nasıl girdiyse öyle çıkarmaya çalışmak ve parçalanmasını ya da etrafındaki dokulara daha fazla zarar vermesini önlemek."

"Bu hala ceketimi neden kestiğini açıklamıyor!" Tersledi. Deriyi sessizce kaldırıp ona uzatıyorum.

"Bu, dişlerini kırmamak için ısırman için. Ve inan bana, yeni kronlar bir ceketten bile daha pahalı olur."

"Bu... bu kadar acıtacak mı?" Diye soruyor, gözleri korkudan kocaman olmuş. Hiçbir şey söylemiyorum, söylemek zorunda olmadığımı biliyorum.

"Kahretsin," diye iç geçiriyor, başını öne eğiyor, "şu saçmalığı bir an önce bitirelim."

Yirmi yedi dikişten sonra, bandajlanmış ve sakinleştirilmiş Rachel'ın yatağa yerleşmesine yardım ettim.

Gitmek için döndüğümde "Natalie," diye fısıldıyor. "Burası... kızımın odası, değil mi?"

Derin bir nefes alıyorum.

"Evet, onun için yapıldı."

Dr. Franklyn'in önerdiği güçlü sakinleştirici etkisini gösterince göz kapakları düşüyor.

"Söyle bana..."

neden?" "Korumak için-"

"Hayır, bunları benim için neden yapasın ki?" Yorgunluğuyla savaşıyor soruyor. "Neden beni buraya koydun? Beni öldürmek yerine?"

Sorusu beni şaşırttı. Ama cevap vermeme gerek kalmadan, ilaca teslim olurken gözleri tamamen kapanıyor.

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum..." Charlie kapının yanında dururken nefesinin altından şöyle diyor.

Uyuyan Rachel'a bakmadan önce gözleri benimkilerle buluşuyor. Çantamı alıyorum, sığınak emniyete alınıyor ve sonunda ana eve geri dönüyoruz.

Mutfak lavabosunda aletlerimi yıkıyorum ve Charlie mutfakta bana katıldığında son birkaç saatin olaylarını tekrar ediyorum.

"Bayan Pace?" diyor sessizce.

"Bunu konuşmuştuk Charlie," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Jaxon etraftayken ben sadece Bayan Pace'im. Sadece biz varken Natalie'yim."

Başını sallıyor.

"Natalie," diyor temkinli bir şekilde, "bilmek zorundayım. Tüm bunları onun için neden *yaptın*?"

Yüzü samimi ama bir şekilde çelişkili. "Ne demek istiyorsun, Charlie?"

Hiçbir şey söylemiyor, yere bakıyor, duruşu sert.

"Yani, senin için bunu asla yapmazdı," diyor tezgâha yaslanarak. "Tünellerdeki kafesleri gördüm. Seni öldürmeye çalıştığı gece oradaydım. Neden onun sana sağlamayı düşünebileceğinden çok daha fazla lüksü ona sağladın?"

Derin bir nefes alıyorum. Bir açıdan Charlie'nin haklı olduğunu biliyorum. Rachel, varlığını öğrendiğim andan beri benim için düpedüz bir canavardan başka bir şey değildi.

"Ona yardım ederek yanlış bir seçim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Suyu sessizce kapatıp ellerimi kurulayarak söylüyorum.

Kaşları çatıldı.

"Bilmiyorum ama bu dünyada nezaketin zayıflıkla eşdeğer olduğunu biliyorum. Ve senin zayıf olmadığını bilsem de, merhametinin onun gibi biri üzerinde kaybolduğunu da biliyorum." Başını sallayarak söylüyor. "Onun için yaptıklarını asla takdir etmeyecek. Onda insanlıktan eser kalmamış."

"Mesele bu değil," diyorum yumuşak bir sesle. "Yaptıklarımın onun insanlığıyla hiçbir ilgisi yoktu Charlie. Benimkiyle ilgisi vardı."

Bana bakıyor, hala kafası karışık.

"Gerçek şu ki, *neden* ona yardım etmek için motive olduğumu bilmiyorum. Belki Jaxon'u kurtardığı için ona teşekkür etmek için, belki de onun cesaretinden etkilendiğim için.

Ethan'ı kurtarmaya çalışıyorum," diyorum sertçe yutkunarak. "Ya da bilmiyorum. Belki de sadece acıma duyğusudur."

Arka pencereden dışarı, sabahın karanlık saatlerine bakıyorum. "Ama sanırım Jessica'yı sevdiğim için. Ve eğer Rachel'ın ölmesine izin verirsem, biliyorum ki

O küçük kızın gözlerine her baktığımda, bir zamanlar annesine yardım etme gücüne sahip olduğumu ve bunu yapmamayı seçtiğimi bilecektim."

Charlie boğazını temizler ama bir şey söylemez.

"Bana bir şey söyle Charlie," diye soruyorum, tezgâhın etrafından dolaşıp ona doğru yürürken. "Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Alay ediyor.

"Nereden başlasam?" Alaycı bir şekilde söylüyor. "Affedilemez şeyler yaptı."

Başını kaldırıp bana bakması uzun zaman alıyor ama baktığında gözlerinde biriken yaşları görüyorum.

"Sizi vurdu hanımefendi." diye fısıldıyor. "Çocuğunuzu kaybettiniz ve neredeyse ölüyordunuz. Sizi korumak için yemin ettim ama bana ihtiyacınız olduğunda yanınızda değildim. Yeminimi bozdum."

Aman Tanrım.

"Eğer orada olsaydım, siz ve Bay Pace yakında bu aileye bir oğul katıyor olacaktınız," diyor yumuşak sesi çatlayarak. "O gün sizi hayal kırıklığına uğrattım. Ve bunun için ne onu ne de kendimi affedebilirim."

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Pişmanlığı. Nefreti. Hepsi oğlumza olanlarla ilgili açıklanamaz suçluluğuna bağlı.

"Charlie," diyorum önüne geçerek. "O gün beni hayal kırıklığına uğratmadın." Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum.

"Bu hayatta hiçbir şey garanti değil. Hepimiz zamanı ödünç alıyoruz ve elimizdekileri en iyi şekilde değerlendirmeyi umuyoruz. Söz veriyorum, o gün olanları durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Natalie..."

"Hayır." Sertçe söyledim. "Senin olmayan bir yükü taşımayı bırak."

Hiçbir şey söylemiyor ama başını yere eğiyor.

"Bu öfkeye tutunmanın sana getireceği hiçbir fayda yok. Gitmesine izin vermelisin."

"Yapamam..."

"Bu gece onu sandalyeye kelepçelediğinde nasıl tepki verdiğini gördün," diyorum zorlukla yutkunarak. "Uzman değilim ama bu senin vereceğin bir tepki değil."

anlatılamaz şeyler yaşamadığın sürece. Hiç değilse ona merhamet edin."
Başını tekrar sallamadan önce sözlerimi düşündüğünü
görüyorum. "Ağza alınmayacak şeyler *yaptı* Bayan Pace."
"Bırak gitsin," diye fısıldadım. "Onu affet, Charlie."
"O bunu hak etmiyor. Yaptığı onca şeyden sonra, huzuru hak etmiyor."
"Belki de değil," diye iç geçiriyorum ve elimi omzuna koymak için
duruyorum. "Ama sen biliyorsun."

OceanofPDF.com

Bölüm 8

JAXON

Ethan'ın yaraları çok büyük. Beyin sarsıntısı, kırık bir çene ve iki siyah gözle sonuçlanan kırık bir yüz kemiği. İki kırık kaburga, yırtılmış bir dalak ve üç yerden kırılmış bir kaval kemiği. Hayatta olduğu için şanslı olduğunu söylemek yetersiz kalır. Daha zayıf adamlar çoktan pes etmiş olurdu ve ben şahsen daha sağlıklı adamları mezara gönderdim.

Tüm bunlara rağmen, Dr. Franklyn'in yetenekli bakımı altında üçüncü günde iyileşmeye başlar.

Duvara yaslanıp Ethan'ın hayati değerlerini kontrol etmesini izliyorum.

"Belki de bu odalardan bazılarını hastane kanadı yapmayı düşünmeliyiz, burada ne kadar çok deri ve kemiğin dikildiğini veya zımbalandığını düşünürsek." Natalie iç çekerek serum torbasını değiştiriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu hiç de fena bir fikir değil." Ethan'ın sesi hepimizi şoke etti.

"Ethan?!" Natalie hemen onun yanına koşar. "Aman Tanrım! Tekrar konuşabilmen için haftalar geçmesi gerekecek sanıyordum. Ağrın nasıl?"

"Çenem artık yerinden çıkmadığına göre daha iyiyim. Eminim bunun için size teşekkür borçluyum," diyor gülümseyen Dr. Franklyn'e bakarak.

Şu ikisine bakar mısın?

Her ikisi de Ethan'ın akıl almaz ihaneti yüzünden sürgün edildiğini unutmakta çok hızlıdır.

Ama unutmadım.

Dr. Franklyn gözüme takılıyor ve hemen sırtımayı bırakıyor.

"Neden sizi... biraz yalnız bırakmıyorum?" dedi ve hemen özür diledi.

"Oturmama yardım edebilir misin?" Ethan Natalie'ye sorar.

"Emin misiniz? İstersen biraz dinlenmen için seni yalnız bırakabiliriz." Morarmış elini nazıkçe onunkini sıkarken izliyorum.

"Hayır. Söylenmesi gereken şeyler var," diyor zayıf bir s e s l e , kadın yatağını kaldırmaya yardım ederken. "Ve söylenmeleri gerekiyor."

Benden bahsediyor.

"Ethan, eminim bunların hepsi birkaç gün bekleyebilir," diyerek bana sert bir bakış attı. "Değil mi, Jaxon?"

Ona hak vermek için ağzımı açıyorum ama Ethan tek sağlam gözü benimkini bulduğunda sözümü kesiyor.

"Hayır. Yeterince uzun süre bekledi."

Natalie bana bakıyor, gözleri sessizce yalvarıyor.

"Sana minnettarlığımı borçluyum," diyor sessizce. "Ve bir açıklama."

Bunu şimdi yapmak istiyor.

"Sadece kendini iyi hissediyorsan."

"Jaxon..." Natalie uyarıyor.

"Nat, onu zorlamıyorum," diye omuz silkiyorum, önce ona sonra ona bakıyorum. "Ama eğer yapabileceğini söylerse onu susturmayacağım."

Şezlonglardan birine çökmeden önce ellerini sessizce havaya kaldırıyor ve onaylamadığını belli edercesine kollarını vücudunda kavuşturuyor.

Onu sessizce değerlendiriyorum.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyor Ethan. "Şu anda aklından geçenleri okumaya çalışmak çok zor."

"Sen benim sağ kolumdun. Koruyucumdun. Sırdaşımdın," diyorum ciddiyetle. "Otuz dört yıldır benim bir Pace olmadığımı biliyordun ve bu sırrı benden sakladın... Sadece nedenini bilmek istiyorum?"

"Sen bir Pace'sin."

"Değilim ama."

"Açıklamak için en başa dönmem gerekecek." "Zamanım var," diye iç geçirdim.

"Doğduğundan beri sana büyükbaban Stefanos Pace'in tek varisi olduğun söylendi."

Başımı salladım.

"Ama bu doğru değil. Stefanos Pace'in, kendisinden önceki her akıllı Don gibi iki oğlu vardı: Dimitris ve Mikanos. Mikanos en büyükleri, Dimitris ise en küçükleriydi. Varis ve yedek."

"Ne?"

"Benim adım," diyor Ethan boğazını temizleyerek. "Gerçek adım... Mikanos Pace, Pace Ailesi Mafyası'nın en büyüğü ve gerçek varisi."

"Ne?!" Natalie hemen ayağa fırlıyor ve bana doğru yürüyor. "Bu... imkânsız," diyebildim sadece, aklım başımdan gitmişti.

"Sizi temin ederim, öyle değil. Ben ilk doğan ve varis olan kişiydim. Kaderimde Pace Ailesi Mafyası'na liderlik etmek vardı ve benden önceki tüm varisler gibi ben de doğduğum andan itibaren o adam olmak için eğitildim."

"En iyi arkadaşım Greg adında bir adamdı. Çocukken her boş vaktimi onunla, ailesiyle ve kız kardeşi Eliza ile geçirirdim. O bizim dünyamızdan değildi, ama hayatımın daha tatsız kısımlarını ondan saklamaya dikkat ediyordum. Ancak yaşıma ilerlediğinde hayatlarımızın farklı yönlere doğru gittiği anlaşıldı. Greg orduya katılmak istiyordu, oysa ben yeraltı dünyasının bir sonraki Don'u olmak için yetiştirilmiş ve eğitilmiştim. On sekiz yaşına bastığı gün askere yazıldı ve bunu kutlamak için yerel bir bara gittik. Mekânı seçtim çünkü bizim maaş bordromuzdaydı ve bar sahibinin iki reşit olmayan içiciyi sorun etmeyeceğini biliyordum... özellikle de geleceğin Yüce Don'unu."

"Birkaç kadeh içtik, biraz bilardo oynadık. Greg bana her zaman yaptığı gibi askere yazılmam ve onunla birlikte denizaşırı ülkelere savaşmaya gitmem için baskı yaptı. Ama bir noktada biraz fazla sarhoş oldu ve bir fedaiyi kışkırttı. Copperhead dediğimiz adam, Black'in tugayına infazcı olarak katılmadan önce ülkesi için savaşırken üç parmağını kaybetmişti."

Ethan başını sallayarak iç geçiriyor.

"Greg, sarhoşluk sersemliğiyle adamın üzerine gelmeye devam etti ve Copperhead'i onunla dövüşmesi için yemledi. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama önce Greg'in saldırdığını biliyorum. Copperhead ona saldırdı... ve bıçağı boğazına sapladı."

Natalie'nin nefesi kesilir ve hemen eliyle ağzını kapatır.

"Birkaç saniye içinde, dünyadaki en iyi arkadaşım kendi kanında boğuluyordu. Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Polis çağrıldı ama

Her zamanki gibi tutuklama ya da raporlama yapılmadı. Babam herkese çenelerini kapalı tutmaları için para ödedi. Buna Copperhead denen pislik de dahil. İntikam talep ettiğimde, babam Black'le uğraşmaya değmeyeceğini söyleyerek beni reddetti."

"Tanrım," diye fısıldıyor Natalie yanımda.

Ethan başını sallayarak, "O eski kafalı bir Don'du," diyor. "Onlar... farklı bir türdü."

Ethan derin bir nefes alır ve hikâyesine devam eder.

"Eliza ve ben Greg'in ölümünden sonra birbirimizi teselli ettik ama Copperhead'in cezasız kalmasına izin veremezdim. Bir gece onu evine kadar takip ettim, gizlice dairesine girdim ve oradan hiç çıkmadığından emin oldum."

Ethan sırtıyor, gözlerinde sinsi bir parıltı yanıp sönüyor.

"Ama sonunda haber babama ulaştı ve o da çok öfkeleni. Diğer klanlarla başıma açtığım belalar ve ihlal ettiğim barış anlaşmaları hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledi. Yaşlı adam ve ben aslında yumruk yumruğa geldik, bu da onun bana silah çekmesiyle sona erdi. Ona, onun izinden gitmeyeceğimi ve sırf görüntüyü kurtarmak için böyle bir vahşetin cezasız kalmasına izin verecek bir ailenin parçası olmak istemediğimi söyledim."

Ethan bir an duraklar, yüzü acı içindedir.

"O gece öz babam beni evlatlıktan reddetti."

Vay anasını...

"O zamanlar umurumda değildi, ona o kadar kızmıştım ki gecenin karanlığında hışımla kaçtım. Ama birkaç gün sonra sakinleşip eve dönmeye çalıştığımda, kapıdan geçmeme bile izin verilmedi. Sadece üç gün önce benim için ölmeye ve öldürmeye yemin eden aynı adamlar, şimdi kendi evime girmemi engelliyorlardı. Sonunda annem beni kapıda karşıladı. Babamın o gece söylediklerinin benim yeni gerçekliğim olduğunu açıkladı: Artık bir Pace değildim... Hatta onun oğlu bile değildim. Bana yeni kimliğimin ve 100.000 doların yazılı olduğu büyük bir zarf verdi ve beni bir daha asla göremeyeceğini söyledi."

"Yani, 'Beyaz' babanın senin için seçtiği isim miydi?" Natalie sorar.

Ethan alay eder.

"Pislik herif bunun komik olacağını düşündü. Beyaz, sanki temizlenmiş gibiydim. Ailemizden ve geçmişimizden hiçbir şey yokmuş gibi uzaklaştırıldım. Ne kadar beklediğimi bilmiyorum ama askere yazılmayı seçmem uzun sürmedi. Greg'in şerefine. Yetiştirilme tarzım nedeniyle bir avantajım vardı. Her bir fiziksel test ve mücadelede üstün başarı gösterdim ve benden önceki herkesten daha hızlı rütbe atladım. Dört yıl içinde, birliğimin ikinci komutanıyım.

Özel Harekât Lideriydim ve ikinci çocuğumuza hamile olan Eliza ile evliydim."

"Bir gün brifingimizde, bir sonraki görevimizin Chicago şehrindeki bir suç patronunun oğlunu bulup çıkarmak olduğunu öğrendim. Ve o oğul... benim öz kardeşimdi. Kartelle olan savaş çok karışık ve *gürültülü* geçmişti. Chicago'nun tanınmış mafya babalarını bazı Ulusal Güvenlik bürolarının radarına sokmuştu, öyle ki ekibim bu konuyla ilgilenmek üzere çağrılmıştı."

"Ailemin geri kalanı umurumda olmasa da kardeşimi hâlâ seviyordum. Tüm seçeneklerimi değerlendirdikten ve Eliza'yla konuştuktan sonra Dimitris'i uyarmam gerektiğini biliyordum. Babamın kardeşime benim hakkımda ne tür bir zehir verdiğinden emin değildim ve ne beklemem gerektiği konusunda da hiçbir fikrim yoktu ama denemek zorundaydım. Chicago'ya uçtum ve İsmena'yla randevularından birinin ardından onu köşeye sıkıştırmayı başardım. Tam bir sürpriz oldu, kardeşim beni gördüğüne çok sevindi."

Natalie gülümsüyor.

"Bir barda saatlerce oturduk ve olaylar yatışana kadar onu güvenli bir şekilde şehirden uzaklaştırmak için bir plan yaptık. Ancak, tam biz ayrılırken, Mühür Ekibim ortaya çıktı. Görünüşe göre üstlerim seçimimi doğru tahmin etmişti... ve ben bilmeden *yemden* başka bir şey olmamıştım. Dehşete kapıldım, Dimitris esir alındı ve acımasızca sorgulandı. Ama komutanımın kardeşime durmadan ağlamasını izlerken, buna dayanamadım. Yapmam gereken bir seçim vardı ve ben kardeşimi kurtarmayı seçtim. Komutanımı vurduğum, Dimitris'i dışarı çıkardım ve tesisi ateşe verdim... ekibimin geri kalanı hala içerideyken."

"Aman Tanrım..." Natalie fısıldıyor.

"Kardeşimin durumu kötüydü ve tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama Dimitris eve dönmemiz konusunda ısrar etti."

Ethan bir an duraksıyor, anıların içinde kayboluyor. "Ev."

"Nasıl karşılandınız?" Karım sessizce soruyor.

"Görünüşe göre mafyayı kontrol eden babam değilmiş. Dimitris'miş. Sendika içindeki her klanı ve Don'u kızdıran Stefanos Pace, Don Supreme olarak uygun görülmedi ve tahtını Dimitris'e bırakmak zorunda kaldı."

"Dimitris'e ne oldu?" Natalie sorar.

"Mühür Ekibimin saldırısından zar zor kurtulmuştu. O kadar kötü yaralanmıştı ki yaklaşık altı ay boyunca yürüyemedi. Ancak, çok kararlıydı.

o güzel kütüphaneciyle evlenmeye karar verdi. Böylece, ağır bir rehabilitasyondan sonra tamamen iyileşti ve hatta düğünlerinde onunla dans edebildi."

Natalie'nin gözleri kısa bir süreliğine benimkilere takılıyor, yanaklarına hafif bir kızarıklık yerleşiyor. "Sadece bir yıl sonra, o ve Ismena gebe kalmayı başaramadıklarında, durumu hakkındaki gerçeği öğrendik. Komutanımdan aldığı yaralar nedeniyle ona çocuk veremiyordu. Bu aynı zamanda bir varis üretemeyeceği ve soyumuzu tehlikeye atacağı anlamına geliyordu."

Ethan derin bir iç çeker.

"Dimitris'in başına gelenler benim hatamdı," diyor sertçe yutkunarak. "Bu yüzden, Eliza ve bana teklifleriyle geldiklerinde, onu reddedebilmem mümkün değildi. Soyumuzu güçlü tutmamız gerektiğini biliyordum, bu yüzden donör olmayı kabul ettim. En iyi doktorlara danıştık ve tüp bebek konusunda uzmanlaşmış birini seçtik. Kendisi süreci sorunsuz ve basit hale getirdi."

"Basit," diye homurdanarak başımı sallıyorum. Ethan benimle göz göze geliyor.

"Onun iyi bir Yüce Don olacağını her zaman biliyordum," diyor kararlılıkla. "Ve daha da iyi bir baba."

"Öyleyse onu neden öldürdün?"

Duraklıyor, ellerine bakıyor. "İşin bu noktaya gelmesini hiç istemedim."

"Ama oldu," diyorum, öfkem göğsümde yükseliyor. "Neden?"

Ethan bana bakmaya devam ediyor, yüzündeki çatışma açıkça görülüyor.

"Haklıydım," diyor yavaşça. "O iyi bir babaydı. Kendi babasının ona olduğundan çok daha iyi. Seni büyüttü ve kendi canından biriymişsin gibi sevdi. Bu bana doğru kararı verdiğimi ve belki de ailemize gurur duyulacak bir şey vereceğini hissettirdi."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, annen öldükten sonra o eskisi gibi olmadı."

"Soruma cevap ver," diyorum, öfkem göğsümde kabarıyor. "Neden öldürdün-"

Ethan sözümü keserek, "Sana zaten söyledim," diye tersliyor. "Onu öldürdüm çünkü *seni* öldürecekti."

Kanım damarlarımda donuyor ve bir hafta önce hücrelerde duyduktan sonra bile kendimi bu düşünceyi aklıma getiremezken buluyorum.

"Bu hiç mantıklı değil," diye homurdandım. "Az önce onun iyi bir baba olduğunu söyledin."

"Öyleydi. Ama günün sonunda, oğlun olsun ya da olmasın, sen bu aileye ve mirasına hizmet etmek için doğdun. Ama Jessica'yı doğurduktan sonra ne oldu?"

Ona cevap veremiyorum, kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Bu hayatı *terk* etmeye karar verdin," diye devam ediyor Ethan. "Yasal olmak için yatırım yapmaya ve otellerini inşa etmeye başladın. O hep senin bu işi bırakacağını düşündü. Ama sendeki değişimi gördü ve sonra onu daha da şok eden bir şey yaptın. İşe yaramasını sağladın. *Başarılı* oldun."

"Bu yüzden bana karşı hiçbir zaman düşmanlık beslemedi," diyorum savunmacı bir tavırla. "Benimle gurur duyuyordu."

"Seninle gurur duyuyordu," diye başını salladı Ethan. "Ama bunu onun bakış açısından düşünmelisin. Sen bir amaç için doğmuştun. Bir amaç için yetiştirildin. Dimitris'in gururuna büyük ama sessiz bir bedel ödeyerek, kardeşinin oğlunu Mafya'yı ele geçirme niyetiyle kendi oğlu gibi yetiştirmişti. Ve sen farklı bir yol seçtiğin anda... başarısız olmuştu."

"Benden bunu kabul etmemi istiyorsun," diye alay ediyorum. "Ama ondan gördüğüm tek şey *gururdu*."

"Çünkü seni seviyordu." Ethan sessizce söyledi. "Bu asla bir soru değildi. Benim oğlum olabilirsin ama sen de onun oğluydun."

Sözleri karşısında afallamış bir halde ona bakıyorum ve zihnim daireler çiziyor. Pace Malikânesi'nin çimlerine bakan pencereye doğru yürüyorum.

"Ama sizin ayrılığınızın yarattığı sorun, eğer iktidarda kalacaksak Dimitris'in yerine geçecek birini bulması gerektiği idi. Yönetimi devralabilecek birini." Ethan iç çekerek şöyle dedi. "Girin, Michael."

"Michael?" Natalie haykırır. "*Michael*, Michael gibi mi?"

Ethan başını sallar.

"Ne?!"

"Baban-" diye boğazını temizliyor ve rahatsız bir şekilde bana bakıyor. "Şey, *Dimitris*, Ismena'yı yeni kaybetmişti. Pek de iyi bir ruh halinde değildi. Michael da her zaman şimdiki gibi değildi. O bir Don'un oğluydu. Şiddet yanlısı ve acımasızdı ama aynı zamanda zeki idi." Ethan'ın sesi hafifçe kısılır.

Tekrar iç çekti.

"Diyelim ki çatlaklar henüz ortaya çıkmaya başlamamıştı." "Peki, ne oldu?"

"Dimitris zaten Michael'a akıl hocalığı yapıyordu. Michael'ın acımasızlığı ve savaşta üstünlüğü ona Jaxon'un koruma ekibinde tartışmalı bir yer kazandırmıştı."

"İhtilafı mı?"

"Onu orada istemiyordum," diyorum, anılar gözümün önüne geliyor. "Harika bir infazcıydı ve Rachel'in kardeşıydı ama takımın geri kalanını rahatsız ediyordu."

"Ama hayır diyemedin?" Natalie soruyor.

"Babam ısrar etti," diye iç geçirdim. "Sanırım bunun onu normalleştirmeye yardımcı olacağını düşündü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kartelle olan uyuşturucu savaşı sırasında Michael yakalandı ve acımasızca işkence gördü. Her ne kadar kurtarılmış olsa da, aldığı hasarın çok büyük olduğu açıktı. Bir daha asla eskisi gibi olamadı," diye açıklamaya çalışıyorum. "Babam onu kanatları altına aldı ve bizzat eğitti. Onu koruma ekibime yerleştirdi ama o her zaman serseri mayın gibiydi. Adamlarımın geri kalanı onunla çalışmaktan nefret ederdi. Kendini kaybedip *onlardan* birini öldürmesi en az düşman kadar olasıydı."

Ethan, "Ve Jaxon otelcilik işine devam etmek için ayrıldığında, Dimitris Michael'ı olası bir halef olarak yetiştirmeye başladı," diyor. "Tüm iyi niyetli konseyimize rağmen."

"Ama sen onun kardeşıydin," diye soruyor Natalie. "En azından seni dinleyeceğini düşünürdün."

"Dimitris, Jaxon'a göz kulak olmam ve onu korumam için yanında kalmamda ısrar etti."

Rahatsız bir şekilde kayıyor, gözlerini kapatıyor ve yastığa yaslanıyor.

"Her ne kadar inkar etse de, Jaxon'un benim izimden gitmeyi seçmesinden dolayı içinde bir kırgınlık olup olmadığını hep merak etmişimdir."

"Ve dışarı çıkmaya çalışıyor," diye

fısıldıyor Natalie. Sertçe yutkunuyorum.

Babamın Ethan'ın benimle kalması için ısrar ettiğini hatırlıyorum.

"Ve sonra Michael'ın Denemeleri geçmesini talep etti," diye iç geçiriyor Ethan. "Ve işte o zaman her şey kontrolden çıktı."

"Duruşmalar mı?"

"Testler," diyorum, gözlerim onunkileri buluyor. "Tam olarak dört tane. Her yeni Don Supreme'nin fizikselliğini, zekâsını, metanetini ve eleştirel düşünme becerilerini test etmek için tasarlandı."

"Bekle, Don Supreme'in kalıtsal olarak geçen bir unvan olduğunu sanıyordum?"

"Evet... ve hayır," diyor Ethan temkinli bir şekilde. "Teknik olarak Yüce Don'un oğlu olarak ilk kabul hakkına sahipsiniz. Ama Denemeler

gerekli."

"Olması gerektiği gibi. Adamlarınızın size güvenmesi gerekir ve testler bir güç gösterisidir. Unutmayın ki bu adamlar sizin emirlerinize itaat etmeye ve sizi ölene kadar korumaya yemin etmiş kişiler." "Bu düzeyde bir bağlılık güven gerektirir. Testler onların sadakatini ve saygısını sağlamanın yanı sıra sizin değerinizi göstermek için tasarlandı."

"Ancak, bu kalıtsal hakkı reddederseniz veya Denemelerde *başarısız* olursanız, bu diğer klanlar için bir pencere açar. Bir meydan okuyucu sunabilir ve potansiyel olarak tüm Don Üstünlüğü'nü yerinden edebilirler." Ethan devam ediyor. "Jaxon sınavı başarıyla geçti. Tıpkı Dimitris gibi. Ve tıpkı benim gibi."

"Bu testler nedir?" Natalie soruyor.

Duvara yaslanarak, "Gauntlet, fiziksel güç, cesaret ve dayanıklılıkla ilgili bir dizi meydan okumadır," diyorum. "Kule, zekanızı ve problem çözme becerilerinizi test etmek içindir."

"Neden adı Kule?" Natalie soruyor.

"Teknik olarak 'Müzakere' deniyor, ya da en azından uzun yıllar öyleydi," diye açıklıyor Ethan. "Ama 'Kule' lakabını aldı çünkü zamanlanmış bir zeka ve akıl testi. Beş katlı eski bir ışık evinde düzenleniyor. Her katta farklı bir test yapılıyor ve bir sonraki kata ancak bulmacayı çözerek geçebiliyorsunuz."

"Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Natalie. "Neden bunların daha kolay olmayacağı hissine kapılıyorum?"

"Çünkü öyle değil." Kollarımı kavuşturarak söylüyorum. "Özellikle de Sıkıntı üçüncü test olduğu ve bu sadece saatler süren bir işkence olduğu için."

"Ne?"

"Seni acıya karşı duyarsızlaştırmak için," diyorum bu kez gözlerini kaçırarak. "Baskı ya da sorgulama altında kırılmayacağını teyit etmek için."

"Ve sen... buna zorlandın?"

"Hiç kimse Denemeler'e katılmaya zorlanmaz," diyorum başımı sallayarak. "Yüce Don'un oğlu olarak bu bir onur ve belli ki baban için bir gurur kaynağı."

Natalie kollarını vücudunda kavuşturarak, "Bir babanın oğlunun bu zulümlere maruz kalmasına nasıl seyirci kalabildiğini anlamıyorum," diye fısıldıyor.

"İnan bana," diyor Ethan sessizce, kucağındaki ellerine bakarak. "Bu hiç kolay değil."

Ne?

Ama hikâyesine devam ediyor.

"Dediğim gibi, Jaxon Denemeleri çoktan geçmişti. Ama sonra Dimitris'e ayrılmak istediğini söyledi. Dimitris kontrolü kaybetmek istemedi, bu yüzden hemen bir alternatif bulmak zorunda kaldı. Michael'ı seçti."

"Neden?" Natalie sorar. "Özellikle de Michael'ın orada olmadığını biliyorsa?"

"Çünkü Michael dengesiz olmasına rağmen güçlü ve iyi eğitimliydi. Tüm o testleri kolayca geçti," diye devam ediyor Ethan. "... 'Yargı' hariç.

"Sormaya korkuyorum," diyor Natalie sessizce.

"Bu basit bir testtir ancak en önemlisi olarak kabul edilir. Adayın duygusal bütünlüğünü ve istikrarını test eder."

"Ne oldu?"

Ethan omuz silkerek, "Bu her insan için değişir," diyor. "Genellikle adaya en yakın olan ve adayın zayıflıklarının farkında olan kişiler tarafından seçilir. Bu onların sınırlarını zorlamak ve onlardan bir karar vermelerini istemek içindir... ya da merhamet."

"Ve sanırım Michael merhameti seçmedi."

Ethan başını sallar.

"Test, *hangi* kararı verdiğinizi değil, *nasıl* karar verdiğinizi değerlendirmek içindir. Kullandığınız yöntemleri ve önünüze konan seçimin ciddiyetini gerçekten düşünmekte tereddüt edip etmediğinizi görmek istiyorlar."

"Anlamıyorum," diyor Natalie, bana doğru yürürken.

"Yüce Don'un yargıç, jüri ve infazcı olması gerekiyor. Dünyamızda son sözü söyleyen kişi. Ve adalet ya da savaş kararları nihayetinde başvurulmadan onun ellerinde olduğu için, buna hakkınız olmalı," Ethan duraksıyor. "... bunun için anayasa."

"Michael'a ne oldu?"

"Charity adında bir fahişe ve pezevengi Michael ve Konsey'in huzuruna çıkarıldı. Charity hamileydi ve hamileliği sırasında ailesinin yanında yaşamak için şehri terk etmişti. Pezevengi onu takip etti ve dövdü. Acımasızca. Hamileliğini kaybetmesine neden oldu."

İçgüdüsel olarak Natalie'nin sırtını ovuyorum, bunu duymanın kolay olmayacağını biliyorum. "Ne... oldu?" Fısıldıyor.

"Michael ona bebek olmadan ailesiyle kalması için bir neden olmadığını söyledi. Pezevengi için çalışmaya geri dönmesini emretti." Ethan sessizce söylüyor. "Kadın reddedince de onu idam etti. Hiç tereddüt etmeden."

Natalie gözlerini kapatır ve sertçe yutkunur.

"Michael bunu yaparak Duruşma'da başarısız oldu."

"Başarısız mı?"

"Anlamak için zaman ayırmadığı şey, kararın asla Charity için verilmediği idi. *Pezevenk* içindi."

"Aman Tanrım..."

Ethan derin bir iç
çeker.

"Bu durumdan çıkan tek iyi şey, onun değişken ve aşırı tepkisel doğasının ortaya çıkması ve değerlendirmeden çıkarılması oldu."

"O gece babam kararımı yeniden gözden geçirmemi istedi," diyorum temkinli bir şekilde. "İlk ve tek kez."

"Peki sen ne yaptın?" Natalie soruyor.

"Reddettim," diyorum zorlukla yutkunarak. "Ve o gece öldü."

Ethan iç çekiyor ve gözlerini kapatıyor. Mini bir sonsuzluk gibi hissettiren bir sürenin ardından, yüzünün her yerinde acı yazılı olarak bana bakıyor.

"Kütüphanede," diye iç geçiriyor bana bakamadan. "En üst rafta, en soldaki son kitaplıkta Dörtlerin İşareti'nin bir kopyası var. Ölümün üzerine mal varlığının tasfiyesini isteyen bir mektup bulacaksın. Onun imzasını taşıyan bir mektup."

"Ne?" Nefes alıyorum, kalbim aniden kulaklarımda çarpıyor.

Bu doğru olamaz.

"Mektubu o Denemeleri izlerken buldum. Ön bahçede onunla yüzleştim ama sağlıklı düşünemiyordu ve ne söylersem söyleyeyim mantıklı düşünmeyi reddetti." Ethan gözyaşlarını tutamayarak anlatıyor. "Bana itaatsiz bir oğlun olacağına ölü bir oğlun olmasının daha iyi olduğunu söyledi. Tüm aileyi utandırmana izin vermektense senin yasını tutmayı tercih edeceğini iddia etti."

"Hayır..." Kendi kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Bana bunu o gece yapması gerektiğini söyledi, böylece herkes başarısızlığından dolayı öfkeli olan Michael'ın yaptığından şüphelenecekti. Ona, sırf gururunu kurtarmak için bu saçma planı yapmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Kavga ettik ve bir anda oldu."

Ethan'ın dudakları titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Hiç böyle bitmemesi gerekiyordu. Her zaman, her konuda onun arkasıydım! O benim kardeşimdi! Onu seviyordum!"

Natalie'nin kolunu bana doladığını hissediyorum ama sessizim. "Ama," diyor gözlerini silerek. "Ben de *seni* sevdim."

Hava ciğerlerimde donuyor.

"Sen benim oğlumdun," diyor Ethan, gözlerini bana kilitleyerek. "Ve sadece benim kanımdan ve canımdan olduğun için değil, seni ben yetiştirdiğim için. Seni ben eğittim. Senin bir adam oluşunu izledim. Bir kez daha imkânsız bir seçim yapmak zorunda kaldım ve seni seçtim."

Etrafımızdaki oda sessiz ve ben nefes aldığımı bile hissetmiyorum, sanki zamanın kendisi durmuş gibi.

"Bunların hiçbirini duymanın kolay olmadığını biliyorum ve inanın bana, ölene kadar öz kardeşimi öldürmenin suçluluğuyla yaşayacağım," diye fısıldıyor Ethan. "Ama o gece yaptığım seçimden asla pişman olmayacağım. Sen, Jaxon, hepimizin en iyisisin ve bu aile bunun için daha iyi."

Bana söylediği her şeyi sindirmeye çalışarak ona bakıyorum.

Kolay olmasa bile Ethan'ın bana doğruyu söyleyeceğine her zaman güvenebildim. Ve bunu benden saklamasına rağmen, şimdi neden yaptığını anlıyorum. Neden yapmak *zorunda olduğunu*. Bu adamın yapmak zorunda kaldığı korkunç şeylerden ve seçimlerden nasıl kurtulduğunu asla bilemeyebilirim. Ama onlar olmadan burada olamayacağımı da biliyorum. Ya da *onsuz...*

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum, özellikle de yaşadığın onca şeyden sonra."

Ethan hiçbir şey söylemiyor, yüzü benimkini okuyor.

Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var.

"Daha sonra konuşacağız, dinlenmeye vaktin olduğunda." "Ben bir tutsak mıyım?" Ethan sessizce sorar.

"Neden, gitmen gereken bir yer mi var?"

Ethan kıkırdar.

"Hayır, sadece içinde bulunduğum durumu anlamak istiyorum."

"Bu noktada daha çok kendi bedeninin tutsağı olduğunu söyleyebilirim. En azından ayakta işeyene kadar."

Kapıya yöneliyorum ama elim kapı koluna değdiği anda duruyorum ve Natalie'nin elinin sırtıma hafifçe bastırdığını hissediyorum.

"Ama şunu bilmelisin ki Jessica bir haftadır seni sorup duruyor." Onunla yüzleşmek için arkamı dönerek sessizce söyledim. "Burada tutsak değilsin, ama bir psikopatın çiğneme oyuncağı olarak bir hafta geçirdikten sonra zamanını burada *torununla* geçirmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Hiçbir şey söylemiyor ama yüzüne yayılan gülümsemeyi yanlış anlamak mümkün değil.

...Ya da karımınkinin karşısındaki.

Balkonda kaç saat durduğumu bilmiyorum, tek bildiğim Natalie'nin kollarını bana doladığını hissettiğimde yıldızların gökyüzünde asılı olduğu.

"Hey sen," diye fısıldıyor, dudakları sırtıma değiyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Elimi onun elinin üstüne koyarak gülümsüyorum.

"Bütün gece burada oluruz," diyorum yüzümü ona dönerek. "Hadi, içeri girelim."

Ana yatak odasına geri dönüyorum ve açıklanamaz bir şekilde oturma alanındaki harlı ateşe doğru çekiliyorum. Kendime bir viski daha dolduruyorum.

Bu benim beşincim mi? Yoksa altıncı mı? Saymayı unuttum.

Natalie bir battaniye alıp ince geceliğine sarıyor ve benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor.

Natalie sessizce, "Jessica'yı yatırdıktan sonra Ethan'ı kontrol ettim," dedi. "Rahatça dinleniyordu. Doktor Franklyn tamamen iyileşeceğini düşünüyor."

Yavaşça başımı sallayıp bir yudum alıyorum.

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, Jaxon. Ve bu konuda konuşmak istememeni anlıyorum ama bilmeni isterim ki ben yanıdayım. Her zaman. Her zaman."

Uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. Elim ters çevirip parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve dudaklarıma götürüyorum.

"Biliyorum," diyorum ona gülümseyerek ve ateşin etrafına yaydığı ısıltıya hayranlıkla bakarak.

Aramıza sessizlik çöküyor, her kelime sanki bin ton ağırlığında.

"Sen... kütüphaneye mi gittin?" Natalie fısıldıyor, bakışları ellerimize düşüyor.

Cebimden Ethan'ın bana bahsettiği kâğıdı çıkardım. 'Babamın' hazırladığı, zamansız ölümüm halinde tüm mal varlığımı aile adına tasfiye eden kâğıt.

"Dimitris imzalamış aslında," diyorum ona uzatırken.

"Dimitris mi?"

"Artık ona 'babam' diyemem," diyorum viskimden bir yudum alarak. "Beni öldürmeye çalıştı."

Natalie iç çeker, kağıdı tekrar ikiye katlar.

"Neyi anlamıyorum biliyor musun?" Gözlerimi ateşe dikerek söylüyorum. "Otelleri açtığım ve başarılı olmalarını sağladığım için gerçekten mutlu görünüyordu ve benimle gurur duyuyordu."

"Öyleydi," diyor Natalie. "İnsanlar karmaşık yaratıklardır. Aynı anda hem mutlu hem de üzgün olabilirler. Tüm varoluşumuz ahlak ve lanet arasında hiç bitmeyen bir savaş. Öyleyse neden duygularımız çelişkiden başka bir şeyi yansıtsın ki?"

Bir içki daha alıyorum.

"İki kurdun hikâyesi gibi," diyor sessizce. "Ne?"

"Büyükanneimin bana anlattığı eski bir Kızılderili hikayesine göre her birimizin içinde iki kurt vardır. Birinci kurt öfke, kıskançlık, açgözlülük ve kibirdir. İkinci kurt ise sevgi, umut, neşe ve barıştır."

Natalie gözlerini ateşe diker, gölgeler odanın içinde dans etmektedir.

"Bu iki kurdun sonsuza dek ruhumuz için bir savaşa kilitlendiğini söyledi. Ve biri her zaman kazanacak."

"Hangisi?"

Natalie bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Beslediğin kişi."

Vay be.

"Bana öyle geliyor ki," diyor sessizce, "Dimitris hayatının son yıllarını yanlış birini besleyerek geçirdi."

Kendi kendime sessizce homurdanıyorum.

"Bu kadar iyi uyması çok ironik," diye kendi kendime sessizce alay ediyorum. "Ama ne yazık ki Ethan'la olan sorunumu ve tüm bu karmaşayı çözümüyor."

Natalie bir an sessiz kalır.

"Ya," diyor sessizce, "düşündüğün kadar büyük bir karmaşa değilse?" "Ne demek istiyorsun?"

"Eh, soyun artık bir soru değil," diyor omuz silkerek. "Sen bir Pace'sin. Her zaman bir Pace oldun. Aslında, sen meşru varisin, meşru varisin meşru varisisin. Dimitris seni sevdi, sana baktı, seni korudu ve sana bir oğul gibi davrandı. Gerçek babanın Ethan olması, onun da seni sevmek ve korumak için yanında olması... sadece bir bonus."

Homurdanıyorum.

"Ama bence Ethan'ın sana olan gerçek sevgisini, Dimitris *yerine* seni seçmiş olması inanılmaz derecede anlatıyor. Ve o korkunç seçimden sonra bile senin yanında kaldı ve seni bugünkü haline getirmeye yardımcı oldu."

Natalie kızarıyor, kirpiklerinin arasından bana bakmadan önce bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Sevdiğim adam."

Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Bir kez daha bu inanılmaz kadın benim kurtarıcım oluyor. Zihnimde kopan fırtınaya rağmen benim dayanağım.

"Nasıl oluyor da ben saatlerdir bununla uğraşırken sen beş dakika içinde bugün yaşanan tüm kaosu anlamlandırabiliyorsun?"

Dudağını ısırarak bana gülümsüyor.

"Size söyleyip duruyorum Bay Pace," diyor göz kırparak. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok."

Gülüyorum.

Sessizlik küçük, şirin köşemize geri dönüyor ama itiraf etmeliyim ki kalbim daha hafif hissediyor.

"Bir soru sorabilir miyim?" diye soruyor

usulca. "Her zaman."

"Sınavın neydi?" diye soruyor belli belirsiz. "Kıyamet için mi?"

Viskimin kalanını yudumluyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Aslında bu hikâyeyi size daha önce anlatmıştım," diyorum sessizce. "Bir uyuşturucu satıcısını infaz etmekle görevlendirildim."

"İlk cinayetiniz," diyor Natalie, gözleri kocaman. "Hatırlıyorum. Walter'ın öldüğü gece bana bundan bahsetmiştin."

"Bizden çalmıştı ve her halükarda ölümü hak ediyordu." "Ama..."

"Ancak, karısı karar duruşmasında hazır bulundu. Ona hoşgörü göstermem için bana yalvardı. Beni ikna etmek için elinden geleni yaptı, borçlarını faiziyle ödemeyi, hatta benimle yatmayı teklif etti," diyorum derin bir nefes alarak. "Onun iyi bir koca ve baba olduğunu söyledi ve onu kızlarından ayırmamam için bana yalvardı."

"Tanrım," diye nefes alıyor Natalie.

"Neredeyse ikna oluyordum," diyorum zorlukla yutkunarak. "Ama sonra yanında duran yedi yaşındaki kızını fark ettim."

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey," diyorum başımı sallayarak. "Ama oturduğum yerden bile yüzündeki ve boynundaki morlukları görebiliyordum. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Babasını idam etmeyi seçtim. Ve *annesini*."

Natalie uzun bir süre bana bakıyor ve sonra başını sallıyor.

"Onun adına bir vakıf fonu oluşturuldu," diyorum bakışlarına karşılık veremeyerek. "Ve onu hak ettiği şekilde seveceğini ve bakacağını bildiğim iyi, nazik bir aile tarafından evlat edinilmesini sağladım."

Odaya bir sessizlik çöküyor ama birden Natalie elimi tutuyor ve nazikçe öpüyor.

"Sanırım dediğin gibi," diyor gözlerini silerek. "Bizi tanımlayan her zaman seçimlerimizdir. O adam o küçük kızı taciz etti ve annesi bunun olduğunu biliyordu ve olmasına izin verdi. Sen doğru seçimi yaptın."

"Yine de işleri kolaylaştırmadı."

"Ama testin amacı da bu, değil mi? Kararları vermesi gereken kişinin siz olduğunuzu teyit etmek. Zor kararları."

"Bazen daha kötü adamları kontrol altında tutmak için biz kötü adamlar gerekir." Başımı salladım. Ayağa kalkıyor ve battaniyeyi etrafına sarıyor.

"Yatağa gel," diye fısıldıyor, eğilip beni öpüyor. "Hemen geliyorum."

Durup bana bakmak için geri dönmeden önce yatağa doğru yürüyor.

"Sen iyi bir adamsın Jaxon. Beni aksi yönde ikna etme kararlılığına rağmen."

"Hayır bebeğim," diyorum alaycı bir şekilde. "En iyi ihtimalle ikisiyim. İyi ve kötü. Karanlık ve aydınlık. Benim korkum, Dimitris'e olanları gördükten sonra, sonunda hangi tarafın kazanacağı."

Natalie gülümsüyor ve yatağa doğru dönüyor.

"Hangisini *beslersen*."

Bölüm 9

NATALIE

Sonraki birkaç gün içinde Ethan, onu sistematik bir şekilde her seferinde bir parça daha bir araya getiren efsanevi ama sessiz Dr. Franklyn'e olan inancımı yeniden teyit ederek içten bir şekilde iyileşir.

Her ne kadar ayağa kalkıp kendi başına birkaç adım atabiliyor olsa da, ki bu normal bir adam için muazzam bir görevdir, bu sefer Michael Valentine'ın Pace ailesinin en büyük oğlunu ve yasal varisini tamamen ortadan kaldırmaya çok yaklaştığı açıktır... bu gerçeği hazmetmekte çok zorlanıyorum.

Özellikle de bir sabah uyandığımda kocamı Ethan'ın odasında oturmuş, daha önceki maceralarından bazılarını anarken bulduğumda. Onları bölmek istemediğimden, Jaxon'a son birkaç gündür Ethan'ı birkaç kez ziyaret ettiğini ve hem ebeveynliğini hem de ilişkilerini çözmeye çalıştığını izlediğimi söylememeyi tercih ediyorum.

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Bu vahiyler dizisinin onun için ne kadar zor olduğunu ve affetme kavramının ona ne kadar yabancı olduğunu biliyorum.

"Beni *inciten* birini nasıl affedebilirim?" diye sordu Ethan'ın kurtarılmasından sonraki sabah yanımda yatarken. "Yani, nereden başlayabilirim ki?"

"Sadece bizi gerçekten sevenler bizi gerçekten incitebilir," dedim ve kollarımı ona dolayarak çıplak göğsünü öptüm. "Ve sen tam olarak kaldığın yerden başlarsın. *Yeni* bir şeyle inşa edersin."

Bu kesinlikle yeni bir şey.

Gülümseyerek durup iki adamı gözlemliyorum. Bir zamanlar bilinçaltında inanılmaz derecede yakın ilişkilerine atfedilen benzer ama ince yüz hatları ve tavırları şimdi kör edici derecede açık görünüyor.

Ama Ethan'ın söylediği bir şey Jaxon'ı güldürdüğünde ve yüzünün nasıl aydınlandığını gördüğümde, yardım edemem ama onlarca yıldır bu evi boğan ağırlığın nihayet kalktığını hissediyorum.

Belki de kocamı bugünkü haline getirmek için gerçekten de iki babaya ihtiyaç vardı. Yeni bir şeyler inşa etmeye istekli bir adam.

Pace Ailesi El Yazmaları Koleksiyonu'nu kataloglamaya devam etmek umuduyla kütüphaneye doğru yoluma devam ediyorum.

Ancak William Shakespeare'in eserlerinin yırtık pırtık bir kopyasına rastladığımda, suya bakan büyük cumbalı penceredeki en sevdiğim şezlonga çekiliyorum.

Saatler sonra kütüphanenin kapısının açıldığını duyuyorum ve kocam belli belirsiz kafasını içeri uzatıyor. Utanarak eski kitabı hızla kapattım ve doğruldum.

"Hayır," diye emrediyor, bana doğru yürüyor, yüzü sıcacık. "Böyle kal."

"Bunun gibi mi?"

"Evet, aynen böyle," diyor önümde diz çökerek. "Sen bir hayal gibisin, Αγαπημένη. Kendi evimde gördüğüm manzarayla karşılaşmak için herkes yalvarır."

Elimi tutuyor, bileğimi nazikçe öperken gözleri gözlerimde parlıyor, kokumu içine çekiyor ve beynimin bulanıklaşmasına neden oluyor.

"Sonra yine," diyor sessizce, başparmağıyla bileğimi ovuşturarak. "Yaşlı William'ın da dediği gibi 'aşkta hesaba katılabilecek bir dilencilik vardır."

"Sen... Shakespeare'i tanıyor musun?" Tamamen afallamış bir halde ayağa kalkarak sordum.

Kıkırdıyor.

"Annem tam bir soysuz olmamam için ısrar etti," diye göz kırparak beni kendine çekti. "Sonuçta o bir kütüphaneciydi ve Shakespeare'i çok severdi. Bu paha biçilmez el yazmalarının çoğunu o topladı."

Beni nazikçe öpüyor, dudaklarımda oylanmak için zaman ayırıyor ve bana olan aşkını fısıldıyor.

"Dönüştüğün adamla çok gurur duyardı," diyorum uzaklaşırken, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. "Ben de öyle."

Bana bakıyor, şimdi sessizliğe gömülmüş olan o. Bu fırsatı değerlendirip parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Gözlerini kapatıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. Gözlerini tekrar açtığında, buz mavisi gözleri bir duygu okyanusunu barındırıyor.

"Buna devam etmenize izin vermeyi çok istiyorum Bayan Pace," diyor bana gülümseyerek ve boynuma kışkırtıcı bir öpücük kondurarak. "Ama o zaman sizi yukarı çıkarıp sevişmek isteyeceğim ve bunu yaparsam uçağımızı kaçıracağız."

Az önce ne dedi?

"Ne uçuşu?" Ben soruyorum.

"Sanırım Otto'ya her zaman yeni bir uçuş planı hazırlatabilirim," diyerek omuz silkti ve sorumu duymazdan geldi. "Ona bunun için para ödüyorum."

"Jaxon, hangi uçuş?" Gözlerimi ona dikerek tekrar soruyorum.

"Balayımız," diye sırtıyor. "İki hafta önce ortalık karıştığında ertelediğimiz balayımız. Onu almanın zamanı geldi."

Alay ediyorum, çenem açık kalıyor.

"Sen... Şaka yapıyorsun, değil mi?" Gülüyorum, yüzüne bakıyorum, şaka yapıyor olması gerektiğine ikna olmuş bir şekilde, maskesinin düşmesini bekliyorum.

Ama öyle değil.

"Shakespeare ne demiş?" diye göz kırpmıyor. "Küçük meseleler büyük meselelere yol vermelidir."

Gerçekten Shakespeare'i bana karşı mı kullandı? Yine mi?

"Tamam, *Lepidus*," diyorum alaycı bir şekilde. "Ama ortalık hâlâ karışık! Şu anda balayı için ayıramayız."

"Biz, aşkım," diyor kendini beğenmiş küçük bir sırıtışla. "Ne istersek yapabiliriz."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve ona aklını kaybetmiş gibi bakıyorum.

"Jaxon!" Gülüyorum, bıkkınlıkla. "Elimizde bir deliyle savaşımız var, Ethan'ı daha yeni geri aldık ve sığınağımızda senin psikopat eski kız arkadaşın bebek annen var! Duyarlılığına minnettarım ama bu işle hiç işimiz yok. Şu anda balayına gidiyoruz, hedonistik fantezilerimizi gerçekleştirmek için."

"Aslında, hedonistik hayaller tam olarak aklımdaki şeydi ve Bu benim uzmanlık alanım," diyor Jaxon ve beni kendine çekiyor.

"Jax!" Nefes nefese kalıyorum, ama o hemen bir kahkahayla sözümü kesiyor.

"Bakın, ekiple konuştum," diyor güven verici bir şekilde. "Alfa Ekibi Jessica'yla birlikte burada kalacak ve Alexi ile diğer iki Beta komutanını da yanımıza alacağız. Rachel sığınakta güvende ve Michael bu yerleşkeye bir orduyla bile giremez."

"Peki ya Ethan?"

"Bu onun fikriydi," diyor sessizce, alnımdan öperek. "Durumu çok daha iyi ve benim yokluğumda Jessica'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğinden hiç şüphem yok."

"Ama..." Aklıma başka bir itiraz gelmediği için sesim kesiliyor, ancak bu fikir bana hala kesinlikle gülünç geliyor.

"Son birkaç haftadır ikimizin de çok gergin olduğunu biliyorum," diyor ellerimi ellerinin arasına alarak. "Ama geçen ay hayallerimin kadınıyla evlendim ve bunu onunla kutlamak istiyorum."

"Beni zaten kutluyorsun," diyorum başımı sallayarak. "Sana olan aşkı duyurmak için süslü gezilere ihtiyacım yok, Jaxon. Sadece sana ihtiyacım var."

Bana kendi iyiliği için fazla çekici olduğunu hatırlatarak sırtıyor.

"Endişeleniyor musunuz Bayan Pace?" diye göz kırpmıyor. "Belki biraz kendini şımartmak iyi hissettirir diye mi?"

Birkaç ay önce kuzenimin düğününde dans ederken bana bunu sorduğunu hatırlayarak gülüyorum.

"Toparlandın bile, araba hazır ve uçak kırk beş dakika içinde kalkıyor," diye hınzırca gülümsüyor. "Yani ya kendi isteğinle gelirsin ya da seni omzuma atar ve bu evden çıkarırım."

"Buna cesaret edemezsin," diye kıkırdıyorum.

Ama birden kolları kalçalarımın dolanıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni omzunun üzerinden kaldırıyor.

"Jax!"

"Ciğerlerinizi çok erken yıpratmayın Bayan Pace," diye gülüyor ve beni kütüphaneden çıkarırken arkamdan vuruyor. "Bunun için çok uzun bir uçuşumuz var."

Yere indiğimizde hava karanlıktı ve tamamen farklı bir kıtadaydık.

Ancak dışarısı hâlâ çok soğuk. Ama Chicago'ya kıyasla Nuuk, Grönland çok sessiz.

Şehirde, günün veya gecenin hangi saatinde olursa olsun, her zaman gürültü vardır, ama burada öyle değil. Hava soğuk ve berrak, ancak daha önce hiç solumadığım kadar hafif ve jetten inerken ayaklarımızın altında çıtırdayan karı hissedebiliyoruz.

Burada bizi bekleyen süslü megalitik bir havaalanı değil, bir futbol sahasından daha büyük olmayan kare şeklinde bir binadır.

Jaxon bizim için Range Rover'ın kapısını açıyor ve adamın burada bile lüksten kaçınmadığını fark ediyorum.

"Onlar otele ait," diyor sessiz sorumu yanıtlarken. "Tesisini satın aldığımızda buraya bir filo getirttim. Bizimle konaklayan her misafirimiz bu araçlarla alınıyor ve şoförlü olarak otele geri getiriliyor."

Jaxon'un son projesi olan Qanik, kutup dairesi boyunca inşa ettiği iki lüks tatil köyünden biri.

"Inuit dilinde 'kar' anlamına geliyor," diyor Jaxon otelin kapısından içeri girerken. "Teknik olarak, yağan kar anlamına geliyor ve sadece belirli kabileler için geçerli. Aslında, yerel kabilelerin kar için elliden fazla farklı kelimesi var."

Otelin lobisi muhteşemdir ve bir dünya uzakta olmasına rağmen Chicago'daki The Jefferson ile pek çok benzerlik taşımaktadır. Tertemiz mermer yüzeyler çeşitli siyah deri mobilyalarla eşleşiyor ve duvarlar çeşitli grilerden oluşuyor, hepsi de altın rengi beneklerle süslenmiş. Öte yandan sanat eserleri çok daha renkli ve çeşitli renkli hayvan çizimlerini sergiliyor. Özellikle bir baykuş çizimi dikkatimi çekiyor ve hemen kusursuz çizgileri ve parlak renkleri beni kendine çekiyor.

Alexi ve güvenlik ekibi valizlerimizi lobiye getirirken Jaxon arkamdan yaklaşarak, "Tüm sanat eserleri yerel sanatçılara ait," diyor. "Bu araziye tamamen çevre dostu bir otel olarak işleteceğimize ve burada gelişen topluma geri vereceğimize söz vererek aldık."

"Bu... gerçekten harika," diyorum

şaşkınlıkla. Jaxon kıkırdıyor.

Kravatını düzelterek, "Evet, gündemime serpiştirilmiş birkaç insani amacın kamuoyundaki imajımı yumuşatmaya yardımcı olacağını düşündüm," diyor. Eğiliyor

boynumu öptü, tenimde oyalanmak için zaman ayırdı. "Ve biliyorsun, iskeletleri dolabımda daha da gömülü tutuyorum."

Gerçek iskeletleri kastettiğini bildiğim için ürperiyorum. "Gel," diye emrediyor, elimi tutarak.

Bizi üst kata çıkaracağını sanıyorum ama onun yerine doğruca resepsiyona gidiyor.

"İyi akşamlar hanımlar," diyor, sesi yumuşak ve sakın.

"Tekrar hoş geldiniz Bay Pace," diyor ilk kız, umutsuzca onunla çok uzun süre göz teması kurmamaya çalışarak. "Her zamanki gibi çatı katını sizin için hazırladık efendim."

"Harika. Sizi karımla da tanıştırmak isterim," dedi beni yanına çekerek. "Ben buradayken bana gösterdiğiniz nezaketin aynısını ona da göstereceğinize ve onun hiçbir ihtiyacının karşılanmadan kalmayacağına inanıyorum."

"Evet efendim," diye başlarını sallayan üç kız bana endişeyle gülümsüyor.

"Uzun bir uçuş yaptık ve yorgunuz," diyor beni asansörlere doğru çekerek. "Mutfaktan yiyecek bir şeyler getirtin."

İçeri girdiğimiz anda elleri yüzümü kavıyor ve dudaklarıma nazik ama tutkulu bir öpücük konduruyor.

Ancak kapılar saniyeler sonra açılıyor çünkü Jefferson'ın aksine bu otel sadece dört katlı ve dördüncü kat küçük bir bekleme alanına açılıyor. Jaxon parmak izlerini tarayıcıya okutur ve kapı vızıldayarak çatı katının ihtişamına açılır.

Jaxon'ın Chicago'daki çatı katının modern havasıyla tam bir tezat oluşturan bu çatı katı, sıcak ve rustik bir havaya sahip.

İki adım atarak, bozulmamış dokulu kilimlerle örtülü sıcak sedir zeminlere ve köşede titreyen devasa bir gaz şöminesine iniyoruz. Koridorun sonunda yer alan banyo hariç, çatı katının tamamı devasa, açık bir odadan oluşuyor. Ren geyiği boynuzlarından oluşan bir koleksiyonu andıran el oyması bir çerçeveye sahip devasa California King yatak, bizden çapraz köşede yükseltilmiş bir platform üzerinde uzanıyor, Ancak ne sanat eserleri ne de mobilyalar bu odanın ana cazibesi değil.

Tavan.

Devasa bir cam kubbe tüm çatı katı süitini kaplıyor. Bu kubbenin içinden kuzey ışıklarının gökyüzünde dans edişini izliyorum ve nefesim kesiliyor.

Nefes nefese kaldım, ellerimle ağzımı kapattım.

"Ne düşünüyorsun?" Jaxon fısıldar.

"Bu... çok güzel," diyorum, gökyüzünde süzülen unutulmaz güzellikteki yeşil ve mavi dalgalara bakarak.

"Hâlâ senin kadar güzel değil," diyor arkama geçip kollarını belime dolayarak yanağımdan öperken, ben gökyüzüne bakmaya devam ediyorum.

"Onları kendi gözlerimle gördüğüme inanamıyorum!"

"Seninle tanıştığım andan beri seni buraya getirmek istiyordum," diye fısıldıyor. "Yılın bu zamanında burada neredeyse yirmi saat karanlık olur ve her an ortaya çıkabilirler. Güneş ortaya çıktığında cam tavan kararacak, ancak geceleri kristal berraklığında kalacak, böylece onları çatı katının herhangi bir yerinden her zaman görebilirsiniz."

"Bu inanılmaz," diyorum arkamı dönüp ona bakarak. "Burayı nasıl bir sır olarak sakladın?"

Gülümsüyor, beni şefkatle öpüyor.

"Kolay olmadı," diyor, elleri sırtımda hafifçe kayıyor. "Tesisini yaklaşık beş yıl önce inşa ettim ama tavanı birkaç ay önce ekledim... *senin* için."

Kalbim neredeyse duracaktı.

"Benim için mi?"

Gülümsüyor, mavi empyrean gözleri durduğum yerde beni felç ediyor.

"Natalie, sen benim hayatımın aşkıydın," diye fısıldıyor usulca.

bir anlığına gökyüzüne baktı. "Dünyam zaman zaman ne kadar soğuk ya da gölgeli olursa olsun, sen benim karanlığımın ışığıydın."

Kalbim göğsümde çarparken gözleri beni buluyor. "Benim kendi aurora borealis'im."

Sözlerim boğazımda düğümlenirken gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum. Keşke söyleyecek akıllıca bir şeyim olsaydı diye düşünsem de, onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

"Ve sen, *benim* harika, düşünceli ve kıyaslanamayacak kadar muhteşem kocam, *benimsin*."

Jaxon ve benim hava alıp çatı katından çıkmamız için tam kırk sekiz saat çıplak, borealis mutluluğu yaşamamız gerekiyor. O zaman bile muazzam miktarda ikna gerekiyor.

"Şimdiden pantolon giydiğime inanamıyorum," diye homurdanıyor Jaxon kot pantolonunun kemerini ayarlarken. "Dün pantolonu veto ettiğimi sanıyordum?"

Asansör lobiye inerken beni belimden kavrayıp kulağımı ısırırken "Öyle yaptın," diye kıkırdıyorum. "Ama daha tam bir tur bile atmadım!"

Yaramazca sırtıyor ve muhtemelen uygunsuz bir şey söylemek için ağzını açıyor, ancak lobinin kapıları açılınca sözünü kesiyor.

"Peki," diye homurdanıyor, gözlerini devirerek. "*Çok* hızlı bir tur ve sonra pantolonunu teslim ediyorsun. Hepsini. Anlaşıldı mı?"

Kıkırdıyorum.

"Anlaşıldı."

Elimi tutuyor ve beni lobiye doğru çekiyor, bu sırada neredeyse bir kadına çarpıyordum.

"Affedersiniz," diye tersledi ve ters ters bakarak arkasını döndü. "Sen de kimsin?"

Birdenbire yüzüne şaşkın bir ifade yerleşir.

"Vay, vay, v a y," diyor kollarını kavuşturarak. "Bu yakalanması zor Jaxon Pace değil mi?"

Jaxon hiçbir şey söylemiyor, beni kendine çekerken vücudu sertleşiyor.

"Aylarca süren telsiz sessizliği ve aniden dünyanın tepesinde tesadüf bir buluşma," diyor, buz gibi bakışları aniden üzerime düşüyor. "Sanırım hayat ironi duygusundan yoksun değil."

Gözleri beni tepeden tırnağa tararken, kocama karanlık bir şekilde gülümsemeden önce soğuk hoşnutsuzluğunu gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyor.

"Aylarca telsiz sessizliği mi?" Onu tanıyor.

"Özür dilerim," diyorum gözlerimi ona dikerek. "Tanıştığımızı sanmıyorum, siz kimsiniz?"

"Hayır tatlım," diye alaylı bir şekilde alay ediyor. "Bence daha iyi bir soru, *sen* kimsin?"

"Benim karım." Jaxon buz gibi tersler.

Kadın tokat yemiş gibi geri çekilir, yüzündeki şok belirgindir.

"Karın mı?" diye soluk soluğa kalıyor. "Evlendiğimiz gecedan beri evlisin-"

"Geçen ay," diyor Jaxon kararlı bir şekilde, ona ters ters bakarak.

Ah. Belli ki eski bir ilişkisi.

"Vay canına, biraz hızlı oldu galiba," diyerek kabaca omuz silkti. "Böyle bir haberi duymadığıma şaşırdım... ya da bir davetiye almadığıma."

"Konuk listesinde yer yoktu," diye alay ediyor.

Kadın dudaklarını büzerek bir kez gülüyor. Ama kocamla daha fazla üstü örtülü acı alaycılık yapamadan araya giriyorum.

"Merhaba," diyorum kararlılıkla, elimi uzatarak. "Ben Bayan Pace. Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan...?"

"Demoines," diyor iç çekerek, isteksizce elimi bir kez sıkıyor. "Britta Demoines. Babam Chicago'nun önde gelen emlak komisyoncusu olduğu için beni duymuş olabilirsiniz."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyleyerek Jaxon'ı sıktım ve bu şirret sarışın kadından bir an önce ayrılmak istediğimi belirttim. "Gitmemiz gerekiyor ama iyi eğlenceler."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Jaxon o söyleyemeden beni yanından çekip koridorun sonuna götürüyor.

"Bu kesinlikle hoştu," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bu bir hataydı," diye sinirli bir şekilde homurdanıyor Jaxon. "Gerçekleştiğini bile unutmak istediğim bir hata."

Koridordaki hızlı adımlarına yetişmek için neredeyse koşuyordum, çünkü onun gürültülü ayak sesleri neredeyse resimleri çerçevelerinden çıkaracaktı.

Onu koridorun ortasında aniden durdurdum.

"Jaxon," diyorum sakince, elimi göğsüne bastırarak. "Nefes al."

Ağır ağır iç geçiriyor.

"Özür dilerim Nat, seni böyle bir duruma sokmak istemezdim. Ama yemin ederim ki o seni tanımadan önceydi... teknik olarak."

"Teknik olarak mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Şey, seninle tanışmadan önceki geceydi. Teknik olarak seninle tanışmadan önceki *sabah*."

Tanrım.

Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Gerçekten büyüleyici birisin, Jaxon Pace." Gözlerimi devirerek ve yüzünü ellerimin arasına sıkıştırarak söylüyorum. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım, tamam mı? Benden önce kim olduğun önemli değil."

Gülümsüyor ve beni derinden öpmek için eğiliyor.

"Senden önce hiçbir şey yoktu, Αγαπημένη," diyor dudaklarıma karşı, ellerini gömleğimin arkasından gizlice kaydırırken. "Ve senden sonra hiçbir şey olmayacak. Sen benim her şeyimsin."

Gülümsüyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Şimdi, bazı hedonistik fanteziler için söz verildiğine inanıyorum," diyorum elini tutarak. "Ve kocam her zaman sözünü tutar."

Jaxon kıkırdıyor ve beni koridora doğru çekiyor.

"O zaman muhtemelen spa ile başlamalıyız."

Ertesi gün, lezzetli bir akşam yemeğinden ve ateşin önünde tutkulu bir seksten sonra, ayı derisinden halının üzerine sırtüstü uzandım ve cam tavandan muhteşem kuzey ışıklarına baktım.

Çıplak kocam yanımda yatıyor, yere çektiğimiz yumuşak battaniyenin altında mışıl mışıl uyuyor.

Ama ben tamamen uyanığım.

Acaba alt kata inip şu mineral banyolarından birine girebilir miyim?

Yatak odamızdaki muhteşem gece gökyüzü manzarasının ve dün kızak köpekleriyle yaptığımız muhteşem yolculuğun yanı sıra, mineral banyoları tesisin açık ara en sevdiğim kısmı.

Jaxon'ın bu özel araziye seçmesinin nedeni, yeni keşfedilen bir kaplıcanın hemen üzerinde yer almasıydı. Yerel hükümet yetkilileri ve kabile şefleri, ondan önce birçok geliştiriciyi geri çevirmiş, onların sadece kaynağı ve araziye üretim amaçlı kullanmayı planladıklarına inanmışlardı.

İşte o zaman Jaxon devreye girdi. Toplulukla birlikte çalışarak, kaynağın hem korunmasını hem de etik bir şekilde otelden süzülmesini sağladı ve dünyanın hiçbir yerinde olmayan mineral banyoları sağladı. Dahası, personelinin çoğunluğunu bilinçli olarak yerel halktan seçti ve şehirden gelen herkesin ücretsiz olarak kaynakların keyfini çıkarabileceğini ilan etti.

Huzur içinde uyuyan kaslı mafya adamıma bakarak gülümsüyorum.

Yaşlı yumuşak.

Gölgelerin bu kralını kolay lokma olarak görmek neredeyse ölümcül bir hata olsa da, zırhında bazı çatlaklar olduğunu ve ara sıra bir ışık huzmesinin parlamasına izin verdiğini bilmek kalbimi kabartıyor.

Ve banyolar inanılmaz.

Cildim hiç bu kadar yumuşak görünmemiş ya da hissetmemişti ve Jaxon tüm hafta boyunca onlara olan takıntıyla dalga geçti.

Bahse girerim o uyanmadan önce hızlı bir dalış için gizlice inebilirim.

Onu uyandırmayı reddederek, sessizce siyah tek parça mayomu ve ona uygun şifon bornozumu giyiyorum. Onu nazikçe öpüyorum ve onun kitabından bir sayfa almaya karar vererek yanına bir not bırakıyorum.

Benim aşkım,

Sizi rahatsız etmeye dayanamadım ama bir mineral banyosu daha yapmaya gittim.

Evet, biliyorum, takıntılıyım.

-N

Sonra kapıya doğru sürünüyorum, olabildiğince sessizce açıp kapatıyorum, kendimi yine ailemin evinden gizlice kaçan bir ergen gibi hissediyorum.

"İyi akşamlar, Bayan Pace," derin bir ses beni irkiltiyor. "Ahh!" diye bağırdım, telefonumu ve havlumu düşürdüm.

Döndüğümde Alexi'nin yanı sıra diğer Beta Seth'in de koridorda durduğunu görüyorum.

"Oh, iyi akşamlar Alexi," diyorum, yanaklarım kızarıırken utangaç bir şekilde bornozumu biraz kapatmaya çalışıyorum. "Jaxon uyuyor, ben de tam spaya gidiyordum."

Alexi başını sallayarak zaten bildiğim şeyi sessizce onaylıyor: Jaxon'ın amansız talimatları uyarınca ne olursa olsun bana eşlik edecek. Çatı katında uyuyan devimi uyandırma riskine girmemeye karar vererek, onun da benimle gelmesine izin veriyorum.

Dev havuz ve banyo alanına girdiğimde, burayı sessiz ve şaşırtıcı derecede boş buluyorum. Durulanıyorum ve mineral banyosunun sıcak suyuna giriyorum.

Buraya geldiğimden beri ilk defa yalnızım.

Muhtemelen boğulmadığımdan emin olmak için periyodik olarak kafasını kapılardan içeri sokan sevimli ve saygılı Alexi'yi saymazsak.

Muhteşem bir yarım saat boyunca ıslandıktan ve rahatlatıcı sıcak banyoda neredeyse uyuyakaldıktan sonra, kapıların açıldığını duydum ve başımı kaldırıp baktım

Üç sarışın kız, içinde küçük bir çaydanlık ve minik fincanlar olan bir tepsi taşıyarak, kendi kendilerine gülerек içeri girerler.

Muhtemelen Jaxon'ın yanına dönmeliyim.

Küvetten çıkıyorum ve durulanmak için duşa giriyorum. Sıcak su üzerimi yıkarken kendi kendime gülümsüyorum ve kocamın ellerinin bu gece her santimimi nasıl şefkatle okşadığını hatırlıyorum. Adamın inanılmaz bir aşık olduğuna şüphe yok.

Ve o benim.

Spa'dan çıkmak üzereydim, birinin adımı seslendiğini duyduğumda onu daha fazla çıplak müfredat için uyandırmayı planlıyordum.

"Natalie!" Britta şakacı bir şekilde sesleniyor.

"Buraya gel!" Donup kaldım.

Gerçekten Jaxon'ın eski sevgilisi tarafından mı çağrılıyorum?

"Hadi ama, ısırmam," diye mırıldanıyor ve yanındaki diğer iki kızın kıkırdamasına neden oluyor. "En azından sert bir şekilde değil."

Onu görmezden gelmeyi düşünüyorum ama bunun inanılmaz derecede zayıf görüneceğini fark ediyorum... ki böyle olmayı reddediyorum. Ne de olsa ben korkunç bir mafya babasının karısıyım ve bu kadına kanıtlayacak hiçbir şeyim yok.

Ve zayıflık pek benim tarzım değil.

"İyi akşamlar," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

"Görüyorum ki sonunda bakıcını sarsabilmişsin," diye takılıyor Britta, beyaz bikinisinin içinde sinir bozucu derecede iyi görünürken arkasına yaslanıp dilini yanağına vuruyor. "Belki de sende biraz daha fazla *havlama* vardır."

Gerçekten beni bir köpeğe mi benzetti?

"Isırıklarımı görmelisin," diye gülümsüyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Gerçi bu benim balayım olduğu için çok fazla *kaltak* olmamaya çalışıyorum."

Bir süre bana bakıyor ve sonra omuz silkerek küçük fincanıyla kadeh kaldırıyor.

"Oturun."

"Hanımefendi?" Alexi tereddüt ettiğimi hissederek kapıyı açtı. "Bayım. Pace bekliyor. Yukarı çıkalım mı?"

Sorusu beni yukarıya, Jaxon'ın yanına dönmeye ve burada basit bir karar vermeye çağırıyor. Ama Britta'nın Jaxon'ın benim 'idarecim' olduğuna dair yorumu hâlâ kulaklarımda çınlarken başımı sallıyorum.

"Bir dakika Alexi."

"Ben Ivanka, bu da Isla," diyor sağındaki güzel sarışın kız, yanındaki tek yumurta ikizi olması gereken kızı işaret ederek. "Kocalarımızla birlikte İsveç'e dönmek üzere bir haftalığına buradayız."

Çaydanlığa uzanıyor ve bir fincan daha dolduruyor. "Al, tadını çıkar," diyor ve gülümseyerek bana uzatıyor. "Oh, hayır, mümkün değil."

"Hayır, ısrar ediyoruz," diye cesaretlendiriyor Britta. "Ne oldu?"

"Çay." Ivanka gözlerini devirerek "Çay" diyor. "Amerikalılar da çay içiyor, değil mi?"

Nedense içkiyi kabul etmekte tereddüt ediyorum, özellikle de Britta gibi benden hoşlanmadığı belli olan birinden. Ancak Britta ve Isla'nın kendilerininkini bitirip Ivanka'dan bardaklarını doldurmasını istemelerini izliyorum ve biraz rahatladığımı hissediyorum.

Bu kadar paranoyak olmayı bırak Natalie. Herkes sana zarar vermek için dışarıda değil.

Bir yudum alıyorum, biraz tatlı ve topraksı olduğunu fark ediyorum. "Mm, bu çok lezzetli."

"Ee," diye soruyor Isla. "Sen ve kocan da sallanıyor musunuz?" Çayım boğazımda düğümleniyor.

"Şaşırmış görünüyorsun," diyor içtenlikle, yüzü duygusuz.

"Biraz şaşırdım, evet," diyorum, hâlâ öksürüyorum.

Ivanka omuz silkerek, "Bu gibi yerlerde sık rastlanan bir şey," diyor. "Pek çok varlıklı çift, bir şeyleri değiştirmek ve yeni şeyler deneyimlemek için küçük kaçamaklar yapmak üzere bu gibi uzak tatil yerlerine gelir."

"Oh...ne kadar ilginç." Sorusu karşısında hâlâ şaşkınlık içindeyim.

"İkiniz de çekicisiniz. Muhteşem bir çift oldunuz. Kocanız da çok yakışıklı."

"Teşekkür ederim ve evet, öyle," diyorum, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışırken rahatsız edici bir şekilde yer değiştirerek.

"Yani, sen... şıarmıyor musun?" Isla tekrar soruyor.

Oh, o ciddi.

"Hayır, yapmıyoruz," diyorum hızlıca, ama sesimdeki kasıtsız tonu fark ediyorum ve hemen geri adım atmaya çalışıyorum. "Yine de bunu yapan hiç kimseyi yargılamıyoruz."

Britta homurdanıyor.

Ivanka'ya göz kırparken nefesinin altından "Şey, yani *tabii ki*," diyor.

"Affedersiniz?"

Britta bana hınzırca sırtarak, "Yeni kocanın epey bir ünü var, tatlım," diye alay ediyor. "Chicago'daki kadınların yarısını becerdi, bazen aynı anda."

Söyleyecek bir şey bulamadığım için yüzümün ısındığını hissediyorum. Britta gülüyor.

"Sakin ol," dedi ve gözlerini devirerek beni başından savdı. "Seni üzmeye çalışmıyordum."

Bu koca bir yalan.

"Ben sadece onunki gibi sabıka kaydı olan bir adamın başkalarıyla oynamaktan hoşlanan birini yargılamayacağına işaret ediyordum."

Birden onu saçlarından tutup havuza atmanın ne kadar zor olacağını merak ettim.

Pekala Britta, ne kadar kaltak olabileceğimi görmek üzeresin.

Gülümsüyorum, çayımdan bir yudum daha alıyorum.

"Bu doğru. Kocam asla başkalarının cinsel ideolojilerini ya da eğilimlerini yargılamaz. Hepimiz gibi o da anlamsız uğraşlardan payına düşeni almıştır," diyorum göz göze gelerek. "Ama şimdi adam sadece *karısıyla* seks yapmayı tercih ediyor."

Grubun üzerine sessizlik çöküyor ve hava sanki odadan çekilmiş gibi hissediliyor.

"Ooohh," diye kıkırdıyor Isla Ivanka'ya. "Pençeleri varmış."

Britta'nın yüzü kızarıyor, üstü kapalı hakaretimi anlıyor. Ama o cevap vermeden önce küçük fincanı masaya geri koydum ve ayağa kalktım

"Hanımlar, bunun için teşekkür ederim," diyorum kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Ama geri dönmek zorundayım. Ne de olsa kocam beni bekliyor."

Britta bana ters ters bakıyor, hâlâ sessizce öfkeleniyor.

Güzel. Hak ettiğini buldun seni sürtük.

"Çay çok lezzetliydi. Daha önce hiç böyle bir çeşit yememiştim," diyorum onu duymazdan gelerek ve Ivanka'ya dönerek "Ne oldu?"

"Oh, bahsetmedim mi? Bu benim," diye tersliyor Britta, şimdi gözlerini nefret dolu bir alaycılıkla bana dikmiş. "Siyah çay, ginseng, bal... ve *ecstasy*'den yaptığım eğlenceli bir karışım."

Duraksadım, onu yanlış
duyduğumdan emindim. "Bekle...
Ne?"

"Ben ona Ecsta-Tea demeyi seviyorum." Britta sırtıyor, ani paniğimle eğlendiği belli. "Afiyet olsun, *Bayan Pace*."

"Şaka yapıyorsun," diyorum, umarım öyledir.

Ivanka homurdanır ve Isla kıkırdamasını bastırır, çünkü o anın gerçekliği içi ortaya çıkar
nd

e. "Oh, kesinlikle değilim," diye kıkırdıyor Britta.

"Erkek arkadaşıyla seks yapmayı katlanılabilir kılan şey bu," diye kıkırdıyor Isla. "Isla, kapa çeneni." Ivanka ikizine tokat atıyor.

Aman Tanrım. Ben...Ben uyuşturuldum.

"Affedersiniz," dedim, kapıya doğru döndüm ve endişeyle bekleyen Alexi, şimdi bana endişeyle bakıyor.

Kapılar kapanır kapanmaz, kendileriyle gurur duydukları her hallerinden belli olan kahkahalar attıklarını duyuyorum.

Kızgın olmalıyım. Tüm hesaplara göre öfkeli olmalıyım. Ama şu anda dehşete düşmüş durumdayım.

İsteğim dışında bana ilaç verildi... ve hamile olabilirim.

Jaxon'a ihtiyacım var. Şimdi.

Bölüm 10

JAXON

"Bu hiç komik değil, Jaxon!"

"Bu *biraz* komik," diyorum kolumu tokatlarken. "Kendini yanlışlıkla uyuşturucu denerken bulabilecek tanıdığım tek kız sensin."

"Uyuşturucu *kullanmıyorum!*" Ona bağıyorum.

"Yani... yaptığın tam olarak bu, ekstazi deniyorsun." "Bana çayın içinde ecstasy olduğunu söylemediler!"

Britta'nın az önce karımı isteği dışında uyuşturmuş olmasına hemen öfkelenirken, azize gibi karımın bu duruma düşmüş olmasına gülmekten de kendimi alamıyorum.

Ancak, yüzündeki açık paniği gördüğümde eğlencem kısa sürdü.

Tamam, dizginleme zamanı. Bana ihtiyacı var.

"Tatlım," diyorum onu kendime çekerek. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." "Bu iyi değil ve hiç komik değil," diyor gözyaşlarına boğularak. "Benim

Vücudumdaki ilaçlar, hamile olabilirim, çıldırıyorum ve bunların hepsi senin için büyük bir şaka!"

Beni itmeye çalışıyor ama ben onu sıkıca kendime bastırıyorum.

"Haklısın," diyorum, başını öpüyorum ve sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum. "Özür dilerim. Şimdi buradayım ve bunu kontrol altına alacağız. Bu gerçekten

iyi olacak."

"Bunu nereden biliyorsun Jax?" diye sorar.

"İnan bana, biliyorum."

Gözlerini siliyor ve bana bakıyor. "Bunu

daha önce... yaptın mı?"

Ona gülümsüyorum.

"Hatırlayabildiğimden daha fazla. Yirmili yaşlarımdan çoğunu elime geçen her şeyi deneyerek geçirdim."

"Ciddi misin?"

"Evet." Saçlarını yüzünden okşayarak söylüyorum. "Yani, evet, neden bahsettiğimi biliyorum. O kadar da kötü değil."

"Peki... ne yapacağım?"

"Şey," diyorum derin bir nefes alarak. "Eğer reaksiyon gösterecek olsaydın çoktan göstermiş olurdun. Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var: Eğer gerçekten endişeleniyorsan, bir doktor bulmaya memnuniyetle başlayabilirim ve bunu sisteminden temizleyebiliriz."

"Buraya bir doktor getirmek ne kadar sürer?"

"Ne kadar uzaktayız?" İç çekiyorum. "En iyi ihtimalle birkaç saat."

"Tanrım..." Ellerini saçlarında gezdirerek söylüyor. "İkinci seçenek nedir?"

"Sadece zevk alıyorsun." Omuz silkerek söyledim. Alay ediyor.

"Bakın, tam dozun etkisi en iyi ihtimalle birkaç saat sürer ve birkaç yudum çayla yarım doza yaklaşmış olmanızın imkânı yok."

"Oh..."

"Bebegi kaybetme riskiniz var mı?"

"Yani evet, doğal olarak, ama çok az şeyim vardı," diyor ayağa kalkıp karnına dokunarak. "Ve bir bebek olduğunu bile bilmiyoruz. En azından kesin olarak."

Yanına gidip ellerini ellerime alıyorum.

"Bakın, siz ne yapmak istiyorsanız biz de onu yapacağız. Açık ve net." Güven verici bir şekilde söyledim. "Ama bu yüzden panik atak geçirmeni istemiyorum."

"Yani... sence bunu atlatmalı mıyım?" Diye soruyor. "Bu nasıl bir his olurdu ki?"

Bu sefer sırtımama engel olamıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Size gerçekten tarif edebileceğim bir şey değil, ama buna ecstasy denmesinin bir nedeni olduğunu söyleyebilirim."

Derin bir iç çekiyor ve ben de kolumu beline dolayarak çenesini kaldırıp onu nazıkçe öpüyorum. Ama geri çekildiğimde tenindeki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum...

Vay anasını. Başladı bile.

"Neden öyle sırtıyorsun?" Bana şüpheyle bakarak soruyor. "Sanki iyi bir şey yapmıyormuşsun gibi görünüyorsun."

Oh, ben değilim.

Dudaklarımı yavaşça boynuna indiriyorum, kulak memesinin altında gezdiriyorum ve titreyerek nefes aldığını duyuyorum.

"Jaxon..."

"Evet, bebeğim?"

"Ben... Ben... Hatırlamıyorum." Dedi, beni sertçe öperek.

"Eğer bu işin üstesinden gelmeye kararlıysan," diye fısıldıyorum, çenesini öpüyorum ve onu büyüyen ereksiyonuma doğru bastırıyorum. "Bir fikrim var."

Natalie dudağını ısırarak, "Dinliyorum," diyor.

Odanın karşısındaki telefona doğru yürüdüm ve resepsiyonu aradım. "İyi akşamlar Bay Pace, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Alo Inet," diyorum telefonda, kafası karışmış karıma bakarak. "Çatı katına acilen bir masöz gönderilmesini rica ediyorum, lütfen."

"Ne?" Natalie fısıldar. "Ve iyi bir puro."

"Evet, efendim." Inet diyor ki. "Sadece bir masöz mü?" "Sadece *bir* masöz. Tercihen Rosie." "Jaxon, ne yapıyorsun?" Natalie soruyor.

"Balayındayız," diyorum dudaklarını öperek. "Ve sen, hayatım, kendinden geçmiş durumdasın. Bir masajın senin için uhrevi bir deneyimden başka bir şey olmayacağını söylediğimde bana güven."

"Doğru, ama" diyor, deri sandalyeyi tutup çevirirken, "sevişeceğimizi sanıyordum."

"Bunu kesinlikle yapacağız."

"Ama... neden sadece bir masöz istiyorsunuz?"

"Senin için, evet."

"Ama... peki ya sen?"

"Oh, çok eğleneceğim," diye kıkırdıyorum skandal bir şekilde kulağına, kapının çalındığını çoktan duymuştum. "Merak etme."

Gidip kapıyı açıyorum ve masözün odaya girmesine izin veriyorum.

"İyi akşamlar Bay Pace," diyor Rosie, hayatımdaki en iyi masajlardan bazılarının sorumlusu olan esmer tenli çekici kadın, gülümseyerek. "Bana masaj istediğiniz söylendi?"

"Ben değil," diyorum gülümseyerek. "Karım."

Rosie odanın öbür ucundaki Natalie'ye bakar, aynı anda hem biraz utanmış hem de hayal kırıklığına uğramış görünmeyi başarır.

Rosie ve benim özel bir ilişkimiz var. Şimdiye kadar yaptığım en iyi masaj işlerinden bazılarını yaptı ve hala onu baştan çıkarma girişimlerimi reddeden tek kadınlardan biri. Yine de, flörtöz sohbetlerimizden, atışımı tekrar tekrar yapmamı ve her seferinde başarısız olmamı izlemekten biraz daha az keyif aldığından hep şüphelenmişimdir.

"Evet efendim," diyor hiç vakit kaybetmeden. "Her şeyi ayarlamam için bana birkaç dakika verin."

Ben bara doğru giderken o süitin oturma bölümüne yöneldi ve sadece birkaç saniye sonra Natalie bana katıldı.

"Jax! Ne yapıyorsun?" Çılgınca fısıldıyor. "Viski dolduruyorum," diyorum sırtarak.

"Başka birinin bana yakından dokunmasını istemiyorum! Britta ve ikizlerin sallanmakla ilgili söylediklerini sana sadece tuhaf olduğunu düşündüğüm için anlattım."

Onu sertçe öptüm. Onu tamamen susturuyorum. "Nat, sadece bana güven, tamam mı?" Kıkırdıyorum.

"Sana güveniyorum! Ben sadece... *üçlü* yapmak istemiyorum," diye fısıldıyor çılgınca.

"Bu öyle bir şey değil." "Ama... o zaman anlamıyorum-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve sanki elektrik çarpmış gibi aniden tepki vermesini izliyorum.

"Oh...siktirkkk." Titriyor.

"Bana ecstasy'nin nasıl bir his olduğunu mu sordun?" Kulağına fısıldadım. "Bu. İşte böyle hissettiriyor."

Natalie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bu hissin verdiği nefes alış verişini duymak bile beni zorluyor.

"Anla, Αγάπημένη, seni kimseyle paylaşmaya niyetim yok," diye kulağına sessizce hırlıyorum. "Başkalarıyla oynamak istemediğini biliyorum. Ancak, *aynı zamanda* daha yeni hissetmeye başladığını *da* biliyorum.

özel çay. Yan etkilerden biri aşırı duyarlılık, yani en ufak bir dokunuş bile yoğun hissedilecek."

"Aman Tanrım..." diyor, parçaları bir araya getirmeye başlayarak.

Arkasına geçip kollarımı beline doluyorum ve masöz Rosie'ye doğru başımı sallıyorum.

"Şuradaki hoş bayan mı? O sadece size tamamen profesyonel ve uygun bir masaj yapmak için burada. Sana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayacak." Karanlık bir şekilde boynunu usulca öperek söylüyorum. "Ama ben yapacağım."

Natalie hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok çünkü nabzının dudaklarıma vurduğunu hissedebiliyorum.

"Ve tam artık dayanamayacağını düşündüğün anda, onu göndereceğim, sikimi içine gömeceğim ve seni becereceğim. Ama o zamana kadar burada oturup izleyeceğim," diye homurdanıyorum kulak memesine karşı. "Peki, söyleyin bakalım kulağa nasıl geliyor Bayan Pace?"

"Her şey hazır," diyor Rosie kibarca. "Masaya yerleşebilmeniz için ben çıkıyorum hanımefendi. Sizin için de uygunsa, yüzüstü başlayalım lütfen."

"Gerçeklik anı," diye fısıldıyorum kulağına. "Ne olacak?"

"Tamam, teşekkür ederim," diyor Natalie sessizce.

Rosie odadan çıkarken ben de deri koltuğuma oturup puromu yakıyorum.

Natalie önce bana, sonra masaya, sonra tekrar bana

bakıyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

"O zaman nasıl yapılacağını biliyorsun," diye sırtıyorum, dudağımı ısırarak. "Soyun."

Dudağını ısırmasını ve sonra yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başlamasını izliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, sadece birkaç dakika önce dehşete kapılmış bir kadın için, şimdi gözlerinde yanan bir ateşle bana bakıyor. Gömleğinin düğmelerini bilerek açıyor, mükemmel göğüslerini ortaya çıkarıyor ve bu süreçte beni çılgına çeviriyor.

"Külotumu çıkarmıyorum," diyerek beni gülümsetiyor.

Sessizce başımı sallıyorum, sikim şimdiden zonkluyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum, bacağımın üzerinde duran elimle ona işaret ediyorum. "Otur."

Nazikçe bacağıma yerleşiyor, belli ki korkusu merakının önüne geçmiş.

Yüzünü avucumun içine alıyorum, alt dudağını sertçe emiyorum ve başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

"Söyle bana Natalie, bana güveniyor musun?" Dudaklarımı göğüs ucuna dolamadan ve elimi sırtında gezdirmeden önce boynuna doğru fısıldıyorum, şimdi tüylerim diken diken olmuş güzel teninin her santimetresinin tadını çıkarıyorum. "Seni asla incitecek bir şey yapmayacağıma ve sadece senin zevkin için yaşadığıma güveniyor musun?"

"Tamamen." Yumuşakça inliyor.

"Güzel. Çünkü bu," diye fısıldıyorum, parmağımı amının dışına sürterek. "Sadece benim için, anlaşıldı mı?"

"Evet." İnliyor.

"Seni paylaşmam konusunda asla endişelenmene gerek yok. Asla."

Yavaşça parmaklarıma sürtünürken vücudu dokunuşuma doğru eğiliyor ve birden kendimi onu hemen alma dürtüsüyle savaşıırken buluyorum.

Hay sikeyim. Bu geri tepti.

"Hazır olduğunuzda," diyorum, kendime hakim olmaya çalışarak ve masaya doğru başımı sallayarak.

Üstüme tırmanmadan önce beni tekrar öpüyor ve o yerleştikten sonra Rosie'yi geri çağırıyorum.

"Hadi başlayalım." Sırıtarak söylüyorum, sessizce hangimizin önce kırılabileceğini merak ediyorum.

Yirmi iki dakika. Bu kadar dayandık.

Rosie'nin ellerinin Natalie'nin tenini okşayış şekli beş dakika sonra kravatımı gevşetmeme neden oldu. On dakika sonra, Rosie kalçalarının arkasını ovarken Natalie'nin nefes nefese kaldığını duydum. On beş dakika sonra, bastırılmış küçük iniltisi ereksiyonumun pantolonuma doğru zonklamasına neden oldu. Ve yirmi iki dakika sonra Natalie'nin elinin çarşafı can havliyle kavradığını gördüm... ve daha fazla dayanamayacağını anladım.

"Rosie," diyorum puromu yere bırakırken. "Sanırım bu kadar yeter, teşekkürler." Rosie bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Efendim?"

"Harika bir iş çıkardın ama sanırım burada her şey hazır. Gidebilirsiniz."

"Oh, tamam o zaman. Masayı başka bir zaman toplamamı ister misiniz?"

"Mükemmel."

O gider gitmez dikkatimi hemen masadaki kadına veriyorum. Benim güzel karıma.

"Kımıldama." Fısıldıyorum, sesim kısık. "Seni aynen böyle istiyorum."

Bir elimle kravatımı boynumdan çekerken diğer elimle parmaklarımı vücudunda gezdiriyorum.

"Ellerini arkana koy," diye emrediyorum ve Natalie itaat ettiğinde onu bağlamak için kravatımı kullanıyorum.

Bir yastık alıp yavaşça karnının altına koyuyorum.

"Söyle bana tatlım, nasıl hissediyorsun?" Onu öperek homurdanıyorum.

"Bu *inanılmazdı*, Jaxon." Nefes alıyor. "Ama ben... Ben senin için ölüyorum.

bana dokunmak için."

"Öyle mi?" Karanlık bir şekilde sırtıyorum, elimi şimdi havaya kaldırılmış şımarık kıcının üzerinde gezdiriyorum. "Yani, böyle mi?"

Elimi bacaklarının arasına sokuyorum, parmaklarımı yavaşça bacaklarının içinde gezdiriyorum, başparmağımla klitorisini kesiyorum.

Natalie inliyor ve ben işlemi tekrarlarlarken, vücudunu elime doğru bastırdığını, umutsuzca daha fazlası için yalvardığını hissediyorum.

Tanrım, bu çok ateşli.

Başparmağımla külotunun kumaşına bastırarak amını kavriyorum. "Evet!

Aman Tanrım! Lütfen benimle alay etmeyi bırak!"

Başparmağımla amını tıngırdatmaya devam ediyorum.

"Dalga mı *geçiyorsun*?" Hınzırca kıkırdıyorum. "Sevgili karıcığım, başka birinin vücudunun her yerine yağ sürmesini izlemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bastırılmış küçük inlemelerini duymak ve amının ne kadar ıslak olduğunu bilmek istemek?"

Ona karşı daha sert bastırıyorum, elimi külotunun altına kaydırıyorum, girişine bir parmağımla bastırmadan önce doğrudan klitorisini ovuyorum.

"Vay anasını! Jaxon!"

"Şimdiden çok ıslak hissediyorsun. Söyle bana, benim için hazır mısın, yaramaz kız?" "Evet!"

"Bakalım."

Başparmağımla klitorisine doğru kaydırırken, iki parmağımla birden derinlerine bastırıyorum.

"Lanet olsun!" Masanın üzerinde kıvranarak bağılıyor. "Evet! Al beni!"

"Yakında," diyorum, içine daha derin bastırarak. "Çok yakında."

"Jaxon, daha fazla beklemek istemiyorum!" Parmaklarımı içinde gezdirirken Natalie haykırıyor. "Dayanamıyorum!"

Natalie altımda inlerken, "Tanrım, bu açı olağanüstü," diyorum. "Şu anda içinde çok derindeyim ve damlıyorsun."

Pantolonumun kemerini çözerken parmaklarımı onun içinden çekiyorum.

"Jaxon!" Natalie masanın üzerinde kıvranarak soluk soluğa kalıyor. "Ben... Ben... delirecekmişim gibi hissediyorum. Seni istiyorum. Hem de çok."

Kollarını çözmeden ve onunla birlikte masaya atlamadan önce kendi kendime gülümsüyorum.

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve her zaman söylediğim gibi," diye homurdanıyorum, yastıkla desteklenmiş şımarık kıçını sıkarak. "Kadın ne isterse."

Hiçbir uyarıda bulunmadan zonklayan sikimi içine bastırıyorum ve zevkle haykırıyor.

"Evet, Jaxon! Evet!" Bağırıyor, sikimi içine sokup her santimini doldururken masayı sıkıca kavırıyor.

"Siktir, harika hissediyorsun Nat," diye inleyerek göğsümü sırtına bastırıyorum. Onu daha sert becerirken, omzunu nazıkçe ısırırken onu kendime doğru tutuyorum. "Oh, evet siktir!"

"Genelde bir şeyler için beklemek zorunda kalan bir adam değilimdir," diye fısıldıyorum, altına uzanıp memelerini ellerimle sıkıyorum "Ama lanet olsun, bu amcık kesinlikle beklemeye değerdi."

Her kelimemle onu daha sert ve daha derin beceriyorum, durmaksızın sikimi içine sokuyorum.

"Jaxon, ben... Ben..."

"Biliyorum bebeğim... Ben de. Siktir!"

"Benimle gel Jaxon," diye inliyor Natalie, öne doğru eğilip yüzümü boynuna gömdüğümde. "Ben seninim. Bu amcık sana ait."

"Evet...öyle."

Kendi doruk noktası etrafımda sıkılaşıırken, sikimi sıkarken onun içinde pathıyorum.

Natalie yastığı altından çekip sırt üstü döndüğünde hâlâ derin derin nefes alıyordu. Bana bakıyor, parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor ve dudaklarımı kendine doğru çekiyor.

"Seni seviyorum Jaxon," diye fısıldıyor. "Doğru yanlış ya da deli."

Başını masaya yaslıyor ve cam tavandan gece gökyüzüne bakıyor. Birden gözleri benimkilere takılıyor ve dudağını ısırarak kızarıyor

"Ama ben... lanet olsun, hâlâ senden daha fazlasını istiyorum."

"Seni istediğim gibi, Αγαπημένη." Nefes alıyorum, onu kendime doğru çekiyorum.

Masadan kalkıp Natalie'nin ayağa kalkmasına yardım etmeden önce bir süre daha birbirimize sarılmış halde yatıyoruz.

"Şimdi git yatağa gir ve beni bekle," diyorum kışına vurarak. "Seninle işimin bitmesine daha çok var, yaramaz kız."

Ben telefona uzanırken o kıkırdıyor ve yatağa doğru ilerliyor.

"Bir emlak varisi ile ilgili hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 11

NATALIE

"Eve gitme vakti geldi."

"Sofia?" Arkadaşımın burada olduğunu ve bana baktığını görünce afallayarak soruyorum. Koyu kahverengi saçları rüzgârda usulca dalgalanırken, kıpkırmızı işlemelerle kaplı uzun beyaz keten elbisesiyle benden sadece birkaç adım ötede duruyor.

"Ne zaman... Burada ne yapıyorsun?"

Karanlık kalın bir battaniye gibi etrafımı sarıyor, bunun tek istisnası dışarıda dururken üzerimde beliren kuzey ışıkları. Ama aşağıya baktığımda ve karda tamamen çıplak ayakla, ince ipek geceliğimden başka bir şey giymeden durduğumu ve yine de bir şekilde acı soğuğa karşı bağışıklığım olduğunu fark ettiğimde, sonunda anlıyorum.

"Bu... bir rüya." Sofia'ya söyledim.

Sofia gülümsüyor.

"Hayatın tamamı bir rüyadır."

Üzerinde uçuşan kozmik yeşillerin çizgileriyle aydınlanan karanlık gece göğüne bakıyor.

"Ama aileni korumak istiyorsan eve gitmelisin... şimdi."

"Onları korumak mı? Neyden?" Bana doğru adım atarken kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Ya da kimden?"

"Ne yazık ki bunu size söyleyemem. Benden saklı," diyor bana doğru bir adım atarak. "Ama bir şey geliyor. Büyük bir şey. Ve senin evde olman gerekiyor."

"Ama anlamıyorum," diyorum, saçlarımı kulağımın arkasından okşarken.

"Bazen böyle olur, mija. Bazen anlamamız gerekmez.

Anlıyorum," diyor parmağını alnıma bastırarak. "Bazen sadece görebiliyoruz."

Birden her şey kararıyor ve sanki geriye doğru düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Yatağımda nefes nefese uyandım.

"Nat?" Jaxon dirseğinin üzerinde y a n ı m a oturarak soruyor. "Ne oldu? Sorun ne?!"

Başımı sallıyorum, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. İşte o zaman silahının çoktan elinde olduğunu fark ediyorum.

"Tanrım, Jaxon! Ne zamandan beri yastığının altında bir silahla uyumaya başladın?!"

"Evlendiğimden beri," diyor gözlerini ovuşturarak ve ışığı açarak. "Karım beni sürekli tetikte tutmayı seviyor. Sen iyi misin?"

"Sanırım öyle. Az önce çok çılgın bir rüya gördüm." Homurdanıyor.

"Evet, bunu unutmuşum. E'deyken rüya görmek harika bir şey," diyerek gülümsüyor ve yastıklara gömülüp elini dağınık kestane rengi saçlarında gezdiriyor.

"Jax," diye yaltaklanıyorum, "sanki kafayı bulmayı seçen on sekiz yaşında bir adrenal bağımlısıymışım gibi konuşmayı keser misin?"

"Benim hatam," diye kıkırdıyor "ama kendimi savunmam gerekirse saat sabahın dördü ve benim dayanıklı orta batı cazibem hala uyuyor."

"Böyle mi diyorsun?" Gülüyorum.

"Buraya gel kadın," diyor beni ona doğru sallayarak.

Bir yanım hala bu deneyimden dolayı biraz tedirgin olsa ve hemen Sofia'yı arama dürtüsüyle savaşa da, Jaxon'un şu anda inanılmaz derecede yakışıklı görüldüğünü itiraf etmeliyim... ve çok *çiplak*.

Uzanıp omzundaki en sevdiğim köşeye sokuluyorum ve onun rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum.

"Rüyanda ne oldu?"

"O... Sofia'ydı," diye fısıldıyorum, güçlü kolunu belime doladığını hissederek. "Eve gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Neden?"

"Emin değilim. O bile bilmiyordu."

"Bu çok ilginç," diyor Jaxon alnımdan öperek. "yle mi?"

"Evet, ben de aynı Şeyi düşünüyordum."

"Gerçekten mi?" Dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum, elimi göğsüme bastırıyorum "Neden daha önce bir Şey söylemedin?"

"nk," diyor eliyle yanağımı hafifçe okşayarak. "Bencilce seninle biraz zaman geçirmek istedim. Tüm bu dramadan uzakta."

"Gerçekten mi? Peki bu nasıl sonuçlandı Bay Yastığımın Altındaki Silah?" Kıkırdıyorum.

"Tipik," diyor muzip bir sırıtışla. "Dediğim gibi beni sürekli tetikte tutuyorsunuz Bayan Pace."

Tanrım, çok seksi. YasadıŐı olmalı.

Ama o rüya...

"Jaxon," diyorum dalgalı göğsünü okşayarak. "Belki *de* birlikte eve git."

"Mmhmm." Bacağımı vücuduna doğru çekiyor, uyluğumun iç kısmına dokunuyor ve kemiklerimi ateşe veriyor.

"Bebeğim..."

"Bunu yarın düŐünelim. Bundan zevk alıyorum."

Bu yataktan çıkmasının tek yolunun ona bunu yapması için bir sebep vermem olduğunu fark ederek, cinsel ikna gücümü kullanmaya karar verdim.

"yle mi?" Onu bacağımın altına sıkıŐtırıp elimi göğsüne kadar takip ederek soruyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Siktir..." diye inliyor sikini sıkarken, yavaşça okşarken elimde büyüdüğünü hissediyorum.

"Sizinle bir anlaşma yapalım Bay Pace," diyorum onu sıkıca kavrayarak. "Beni burada becer, sonra toparlanıp eve gidelim ve sonra beni yatağımızda becer. Kulağa nasıl geliyor?"

"Anlaştık," diye inliyor.

"Bu Şaşırtıcı derecede kolaydı," diyorum, kendimi dudaklarına bırakıyorum, onu sertçe öpüyorum ve elimde tüm uzunluğunu hissediyorum.

"Şey," diyor, aniden yer değiştiriyor ve beni altına çekiyor. "Ne derler bilirsin."

"Ne diyorlar?" Boynumu pp tenimi emdikten sonra Şakacı bir sırıtışla bana bakarken kıkırdıyorum.

"Mutlu eş, mutlu hayat."

Üç orgazm, iki saat ve inanılmaz sıcak bir duştan sonra uçuş planları hazırlandı ve sabah yediden önce eve doğru yola çıktık.

Alexi ve çantalarımızla koridorda yürüyen görevliye "Teşekkür ederim," diyorum.

"Rica ederim Bayan Pace," diye kibarca gülümsüyor. "Benim için zevkti!"

Diz üstü çizmelerimin fermuarını çekiyorum ve Jaxon'ın buraya gelirken hediye ettiği paltoyu elime alıyorum. Uzun ve ince, beyaz ve gri suni kürkle güzelce astarlanmış ve Grönland'ın derin soğuğuna dayanabilecek kapasitede.

Jaxon paltoyu benden aldı ve açık tuttu.

"Onlara teşekkür etmek zorunda olmadığının farkındasın, değil mi?" Jaxon elini omuzlarıma dolayarak soruyor ve yanağımı usulca öpüyor.

"Neden yapmayayım ki? Bizim için bavullarımızı hazırladılar." Jaxon gülümsüyor.

"Bu onların işi," diyor elimi tutarak. "Günün her saatinde her türlü ihtiyacın karşılanmasını sağlamak için maaş alıyorlar."

"İhtiyacınız var mı?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

"Makul ölçülerde," diye kıkırdıyor Jaxon. "Bu otelin lüks deneyiminin bir parçası. İnsanlar bunun için para ödüyor. Eğer bir aristokrat gecenin bir yarısı köpüklü suya ya da bir çift ayakkabısının boyanmasına ihtiyaç duyarsa, bunu gülümseyerek karşılayacak personel hazırır."

"İşlerinin bu olması teşekkür edemeyeceğin anlamına gelmez," diyorum gözlerimi devirerek. "Ve bunu yapmaya devam edeceğim. El pençe divan durulmasına alışık değilim."

Jaxon elimi öpüyor.

"Bunun bir ayarlama olduğunu biliyorum. Ama bu artık sizin hayatınız Bayan Pace.

İnsanlar sizi bekleyecektir."

"Bunun için minnettarım ama bilginiz olsun, kendi bavulumu kendim toplayabilecek durumdayım."

"Bundan kimsenin şüphesi yok," diye açıklıyor Jaxon lobiye girdiğimizde.

"Ancak

"Karım, bunu yapmak zorunda değilsin."

Ön büro müdürü kibar bir gülümsemeyle, "Sizi ağırlamak bir zevkti Bay Pace," diyor. "Araba yolda."

Jaxon eldivenlerini giyerek başını sallar.

"Bu bana Chicago'ya döndüğümüzde güvenlik ekibiniz hakkında konuşmamız gerektiğini hatırlattı."

"Ama benim Charlie'm var?"

Arabanın gelmesini beklerken, "Ne yazık ki Ethan'ın Alfa Ekibi'nden ayrılışı kalıcı olacak gibi görünüyor, Charlie'nin benim için daha fazla sorumluluk almaya başlamasını istiyorum," diyor. "Benim ikinci komutanım olarak."

"Bu inanılmaz!" Nefes nefese kaldım.

"Günaydın, Bay ve Bayan Pace." Pietro adında genç ve yakışıklı sarışın bir adam elinde iki bardak sıcak yaban mersini suyu ile belirir.

"Bana bu sabah ayrılacağınızı söylediler ve sizi yakalayabileceğimi umdular," diyor utangaç bir şekilde. "Ne kadar keyif aldığınızı biliyorum. İkiniz de yol için bir tane ister misiniz?"

Heyecanla başımı salladım.

"Ooh evet," diyorum fincanı alırken. "Teşekkür ederim, Pietro."

Masanın arkasına geçmeden önce gülümser ve başını sallar.

Jaxon şakacı bir şekilde gözlerini devirir.

"Her neyse, Charlie'ye düşkün olduğumu biliyorum ve onu geri vermekte tereddüt ediyorsan başka düzenlemeler yapabilirim" diyor sessizce. "Her şeyden önce, rahat olmanı istiyorum"

"Hayır, hayır, Charlie bunu hak ediyor," diyorum sıcak meyve suyundan bir yudum alıp başımı sallayarak. "Ve ben Alfa Takımı'nın hepsine düşkünüm. İçlerinden herhangi biri olur."

"Güvenliğinizi denetlemeye devam edecek, ancak bazen başka bir yerde görevlendirilecek ve nihayetinde kendi koruma ekibinize sahip olmanızı istiyorum."

"Jaxon, bu biraz aşırı gibi-"

Lobideki asansör bir ding sesiyle açılır ve oda bir anda çılgınlarla dolar.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?! Bana böyle davranamazsınız!" "Hanımefendi, lütfen çırpınmayı bırakın!"

Önce iki polis memuru ortaya çıkar ve mücadele eden bir kadını ileriye doğru yönlendirir.

Ama kadının yüzünü gördüğümde neredeyse çenem düşecekti. Görünüşe göre Britta Demoiner polis eşliğinde otelden çıkarılıyor.

"Bu çok saçma! O şeyler benim değildi! Bırakın beni sizi aptallar!"

"Şuna bakar mısınız," diye sırtıyor Jaxon.

"Jaxon..." Fısıldıyorum, o yüksek sesle mücadele etmeye ve protesto etmeye devam ederken cümlemi tamamlayamıyorum.

"Bunu *sana* yapmasına izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?" Kulağıma fısıldıyor ve beni usulca öpüyor.

Başka bir polis memuru yanımıza geldi.

Memur kalın Danimarka aksanıyla, "İhbarınız için teşekkürler Bay Pace," diyor. "Şüphemiz doğrudu ve çok fazla *malzeme* ele geçirildi."

"Sen!" Britta bağırıyor. "Bana tuzak kurdun, Jaxon Pace! Bunu sen yaptın seni piç kurusu!"

"Odanıza hiçbir şey koymadım," diyor Jaxon kendini beğenmiş bir şekilde, memura dönerek. "...Ya da *sisteminize*."

"Sen ve o *kaltak*!"

Bir şekilde kurtuluyor ve aniden bize doğru koşuyor.

Jaxon beni arkasından itiyor, ama o bize ulaşmadan, yeni bir tepsi sıcak yaban mersini suyu taşıyan Pietro'ya çarpıyor... her şeyi onun üzerine döküyor.

"Argh!!! Acı içinde çığlık atıyor, lobiyi bir suç mahalli gibi gösteren kırmızı-sıcak bir meyve suyu birikintisinde oturuyor.

"İkinizi de sikeyim! Bunu ödeyeceksiniz!"

İki polis onu kelepçeleyip polis arabasına doğru sürüklerken çığlık atmaya devam ediyor.

"Teşekkür ederim, Pietro," diyorum neredeyse nefes nefese.

"Endişelenmeyin Bayan Pace," diyor sessizce, etrafımızdaki halı ve mobilyalara verilen zararı inceledikten sonra kocama dönüyor.

"Bay Pace, halıya zarar verdiğim için özür dilerim," dedi bana bakarak. "Ama tek zayıtın bu olmasına sevindim."

Birden anladım.

Pietro bunu bilerek yaptı.

Jaxon'ın yüzündeki ifade bana onun da bunu anladığını söylüyor. "Özür dilemene gerek yok," diyor.

Genç adam özür diler ve masanın arkasına geçer. İki yaşlı kadın onunla ilgilenmeye başlar, giysilerindeki suyu çıkarmaya çalışırlar.

"Özür dilerim," diyor Jaxon, yüzündeki bir saç telini nazikçe okşayarak. "Sen iyi misin?"

Hala çılgılık atan ve yaban mersini kaplı Britta'nın içinde bulunduğu araba uzaklaşırken başımı sallıyorum.

Çenemi kendine doğru çekiyor.

"Bana bir dakika izin verin," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bir şeyi halletmem gerekiyor."

Jaxon tezgaha doğru yürüyor.

"Pietro, bugünün geri kalanında izin alabilirsin."

Zavallı çocuğun yüzü anında bembeyaz olur.

"Efendim?"

Aman Tanrım, ne yapıyor? Onu gerçekten cezalandırıyor olamaz!

Ona doğru koşuyorum, kalbim birazdan yapacağımız tartışmaya hazırlanmak için çarpıyor.

"Jaxon, sen ne-"

"Ve yarın döndüğünüzde, yeni Genel Müdür Yardımcım olarak eğitim için rapor verin."

Ben de rahat bir nefes alıyorum, tıpkı yüzü heyecanla parlayan Pietro gibi.

Jaxon elimi tutarak, "Halılar değiştirilebilir," diyor. "Bazı şeyler değiştirilemez."

"Evet efendim! Bu fırsat için teşekkür ederim!"

Sonunda dışarıda d u r a n arabaya doğru yürürken Jaxon'a sessizce, "Gördün mü seni yaşlı yumuşak," diyorum. "Biraz takdir uzun bir yol kat eder."

Jaxon yanımda yatağa yığılırken "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bu..."

"Sorun değil..." diye kıkırdar. "Biliyorum, bebeğim."

Kendini beğenmiş küçük esprisi karşısında şaşırılmış bir halde ona bakıyorum ve dudağını ısırıldığını görüyorum. Bana göz kırpmıyor ve ben ona vurmaya çalışırken kıkırdayarak hızla yataktan fırlıyor.

"Kendini beğenmiş küçük pislik!" Gülüyorum.

"Az önce söylediğin şeyin tam tersi değil mi *bu*?" Masanın üzerindeki bir kase taze meyveyi karıştırırken ve ona fırlattığım yastıktan kaçarken söylüyor.

"Nasıl bu kadar çekilmez olabiliyorsun?!" İç çekiyorum, çarşaflara geri çöküyorum.

"Hey, en azından ben tutarlı biriyim." Elinde bir salkım üzümle yatağa dönerken gülüyor.

Bir tanesini ağzına atıyor ve sonra eğilip bana uzatıyor. Dudaklarımı etrafına doluyorum ve bu sırada onu öpüyorum. O bana gülümserken dudaklarım onunkilerde oyalanıyor.

Bu lanet adam.

Birden telefonum çalmaya başladı.

"Telefonla mı arıyorum?" Jaxon'a bakarak soruyorum. "20,000 fitte mi?"

"Bu ticari bir uçuş değil, Nat," diyor kuşkuyla. "Kuralları biz koyarız."

"Dediğim gibi," diyorum gözlerimi devirerek ve telefonumu bana uzatmasını işaret ederek. "Çekilmez."

Elime tutuşturuyor, ama ekranımda Sofia'nın adına bakmadan önce değil.

"Evet, bunun hızlı bir telefon görüşmesi olma ihtimali yok. Sanırım ben gidip birinci sınıfta erkeklerle takılacağım ve siz hanımları biraz yalnız bırakacağım."

"Merhaba Sofia!" Diyorum, ağzıma bir üzüm daha atıyorum ve kocamın dövmelerinin ve lezzetli karın kaslarının kısa süre sonra bir kazağın arkasına gizlenmesini izliyorum.

"Merhaba aşkım! Aramanı kaçırdığım için özür dilerim."

Benim de giyinmem gerektiğine karar veriyorum ve kendimi yataktan dışarı atıyorum.

"Muhtemelen deli olduğumu düşüneceksin ama seninle ilgili çok tuhaf bir rüya gördüm."

Kot pantolonumu çekerken telefon bir anlığına

sessizleşiyor. "Sofia? Seni kaybettim mi?"

"Rüyan neydi?" diye soruyor merakla.

"Sen de oradaydın ve bana eve gitmem gerektiğini söylüyordun."

Yatağın kenarına oturuyorum ve telefonun diğer ucunun yine sessiz olduğunu fark ediyorum.

"Tesadüfe bakın ki Jaxon da aynı şeyleri hissediyordu, bu yüzden yolculuğumuzu kısa kestik ve şu anda eve dönüyoruz."

"Güzel," diyor, sesindeki rahatlama belli oluyor.

"Neden?" Botlarımın fermuarını çekerek soruyorum. "Bu, bilmiyorum... bir şey mi ifade ediyor?"

Sofia bir keresinde bana ailesindeki ilk doğan kadınların zaman zaman geleceği görme yeteneğine sahip olduğunu söylemişti. Ve yakın zamanda düşük yapmama rağmen, düğünümde bana Jaxon ve benim daha fazla çocuğumuz olacağını 'gördüğünü' söyledi.

Tüm bunlara inanıp inanmadığımı bilmesem bile.

"Emin değilim," diyor iç çekerek. "Ama son zamanlarda seninle ilgili birkaç rüya gördüm."

"Gerçekten mi?" Gülüyorum. "Şey, bu senin için talihsizlik. Ben biraz sıkıcıyım." "Sana katılmıyorum, mija," diye usulca gülüyor.

"Rüyanda ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse tüm detayları hatırlayamıyorum, sadece son birkaç gecedir çok fazla ortaya çıkıyorsun."

Telefonu hoparlöre alıp aynada saçlarımı düzeltiyorum ve kocamın son bir saattir bana yaptığı leziz şeyleri hatırlayarak yüzüm kızarıyor.

"Ama eğer ben *oradaysam* ve sana eve gitmeni söylüyorsam, bunun bir nedeni olmalı. Oraya gittiğine sevindim. Şu anda olman gereken yer orası gibi geliyor."

Sesindeki ton donup kalmama neden oluyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Ancak ben bu soruya cevap alamadan Jaxon yatak odasına geri dönüyor ve bana muhalefete başladığımızı bildiriyor.

Sofia'yı akşam daha sonra arayacağımı söyleyerek telefonu kapatıyorum.

Chicago'ya indiğimizde hava sıcaklığı rekor kıracak kadar düşüktü. Soğuk, askıdaki kemiklerime çarpıyor ve Range Rover sıcak olmasına rağmen, kendimi birden Miami'nin ılık kışlarını özlerken buluyorum.

Jaxon elimi tutarak, "Özür dilerim Αγαπημένη, ama kısa bir toplantı için otele uğramam gerekiyor," diyor. "Charlie seni eve götürecektir ve ben de

takip edin."

"Eğer sizin için fark etmeyecekse, ben de peşinize takılmayı tercih ederim. Birkaç ay sonra yardım *gecemiz* var ve ne de olsa yeni başkan benim."

Jaxon başını sallıyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ekstra vücut ısısı için minnettar bir şekilde sarılıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bu inanılmaz bir deneyimdi ve küçük balayımızda seninle geçirdiğim her dakikayı çok sevdim."

"Bir dahaki sefere söz veriyorum daha uzun olacak ve seni sıcak bir yere götüreceğim," diye kulağıma fısıldıyor ve beni tekrar ürpertiyor.

"Ooh! Bu sözü size tutturabilirim, Bay Pace." Kıkırdıyorum.

Şefkatle boynumu okşuyor.

"Ben de sana söz veriyorum," diye fısıldıyor kulak mememi öpüp eliyle yüzümü kavrarken. "Eve döner dönmez seni yatağımızda çıplak istiyorum."

Ben de onu öpüyorum, diğer eli kalçamı sıkarken dilini ağzımın içine soktuğunu hissediyorum.

"Yani... eğer o kadar bekleyebilirsem," diye fısıldıyor kulağıma.

"Jax..." Charlie ve Josiah'nın sessizce oturduğu ön koltuğa doğru başımı sallayarak nefes alıyorum.

Birdenbire bacaklarımı kucağına çekti ve elini gizlice bacaklarımın arasından geçirdi, eliyle seksimi sıkıca kavradı ve beni nefessiz bıraktı.

"Adımı böyle söylediğinde," diye kulağıma hırlıyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum. "Anında seni sikebileceğim bir çatı katım olduğunu hatırlıyorum."

Vay anasını!

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlarken yanaklarımın anında ısındığını hissediyorum. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama bu adam beni anında aç hissettirebiliyor.

Neyse ki, arka koltuktaki küçük kaçamağımız arabanın telefonu çalınca etkisiz hale geliyor.

"Devam edin," diyor Charlie, resepsiyonda Sally'den gelen telefona cevap verirken.

"Efendim, Anna Thompson son çekini almak için burada ve sizinle görüşmek istiyor."

Jaxon'ın bana karşı sertleştiğini hissediyorum.

"Reddedildi," diyor kesin bir dille. "İşine son verildi. Tartışacak bir şey yok."

Jaxon bacaklarımı nazikçe tekrar yere koyarken Sally rahatsız bir şekilde, "Katılıyorum efendim," diyor. "Sadece gitmeyi reddediyor."

"Güvenlik bunun için var," diyor sinirli bir şekilde. "Onlardan biraz yararlanın. Ethan'ın... *emekliliğinden* beri yumuşadılar."

Tavrı anında buz keser ve telefonunu çıkarıp öfkeyle mesaj atmaya başlar.

"Evet efendim, ben hallederim."

"Az önce PWK'den ayrıldım ve yarım saat içinde bir müşterim gelecek. Ben gelmeden önce Bayan Thompson'ın mülkten çıkmasını bekliyorum."

Vay be.

"Anlaşıldı." Sally telefonu kapattığını söylüyor.

Araba bir anda sessizleşti. Charlie telefonuna bakıyor ve Jaxon elimi tutmasına rağmen vücut dili bana hala sinirli olduğunu söylüyor, çünkü koltuğa yaslanıp derin bir iç çekiyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor, elimi öpüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Zoraki bir gülümsemeyle beni rahatlatmaya çalışmasından öfkелendiğini anlayabiliyorum, bu yüzden zorlamamaya karar veriyorum.

Valenin önüne yanaşıyoruz ve araçtan ilk inen Charlie oluyor. "Hemen geliyorum."

"Jax, biz-"

Jaxon dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni cümlemin ortasında susturuyor.

"Hayır, *Αγαπημένη*," diyor, dile getirilmemiş sorumu yanıtlıyor ve parmaklarının tersiyle yanağımı nazikçe okşuyor. "Tehlikede değiliz ve her şey kontrol altında."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Charlie çoktan araca dönmüş ve gülümseyerek kapımı açmıştı.

"Bayan Pace," diyor sıcak bir şekilde, çıkmama yardım ederek.

Jaxon arabanın diğer tarafından belirsiz bir şekilde iniyor ve bir anda yanımda bitiveriyor. Yavaşça elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve personelinin çeşitli üyeleri ona karşılıksız merhabalarını söylerken lobiye giriyoruz.

Soğukluğuyla ünlü CEO'dan sıcak bir karşılama almayı başaran tek kişi Sally'dir.

"Sally," diyor gülümseyerek.

"İyi günler Bay Pace," diye sırtıyor. "Ve Bayan Pace. Umarım ikinizin de yolculuğu güzel geçmiştir? Grönland nasıldı?"

"Çok güzeldi, harikaydı ve bir şekilde buradakinden daha sıcaktı," diyorum gülerek ve o da bana katılıyor.

"Evet, hava durumu sunucusu bu sabah neredeyse yirmi yıldır görülen en soğuk hava dalgası olduğunu söyledi, inanabiliyor musunuz?"

"Evet, aslında," diye ürperiyorum.

"Sizin için bir şeyler hazırlamamı ister misiniz? Belki güzel bir sıcak yemek kemiklerinizi ısıtır?"

"Hayır, sorun değil, sanırım kocam gözaltındayken ben de Gala menüsünü kontrol etmek için mutfağa gideceğim."

Jaxon'ın otel çalışanlarından biri paltolarımızı almaya geliyor.

"Etkinlik yöneticisinin bugün burada olup olmadığını biliyor musunuz?" Etrafa göz gezdirerek soruyorum. "E-posta yoluyla sohbet ediyorduk ama henüz onunla yüz yüze görüşme fırsatım olmadı."

"Aslında hayır," diyor ve kısa bir süre Jaxon'a bakıyor. "Ne yazık ki artık bizimle değil."

"Oh..." Jaxon'ın nasıl sertleştiğini fark ederek söylüyorum.

"Ama," diye araya giriyor Sally. "Onun yerine gelen Guiseppe Sinclair yarın işe başlıyor."

"Çok güzel!" Gülümsüyorum. "Onunla tanıştın mı?"

"Evet hanımefendi," diyor heyecanla. "Bence onu seveceksiniz, çok karizmatik biri ve etkileyici bir özgeçmişi var."

"Mükemmel. Eminim sen onu seversen ben de severim."

"Tatlım," diyor Jaxon, telefonundaki bir mesajdan başını kaldırıp sessizliğini bozarak. "Gitmeliyim ama işim bittiğinde gelip seni bulacağım."

Elimi sıkıyor, bir an gözlerimin içine derin derin bakıyor, sessizce milyonlarca uygunsuz şey söylüyor, sonra fikrini değiştirip beni derin bir öpücüğe çekiyor.

"Gelip seni bulacağım," diye fısıldıyor sinsice ve bana etkinlik planlayıcısının etrafındaki garip konuşmayı tamamen unutturuyor.

Sonunda Wesley tezgâha doğru adım attığında kendini benden ayırdı.

"Bayan Pace," diyor sıcak bir şekilde. "Chicago'ya tekrar hoş geldiniz!"

Wesley'i özlediğimi ve aslında onun 'bebek bakıcılığından' gerçekten hoşlanmaya başladığımı fark ederek gülümsüyorum.

"Aç mısın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Diğer Alfa Takımından herhangi birinin duyup duymadığını görmek için etrafına bakılır.

"Her zaman," diye göz kırpmıyor.

"O zaman mutfaklara," diye kıkırdıyorum ve koridora doğru yola çıkıyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

JAXON

"Bayan Bordeaux," diyorum kibarca ayağa kalkıp ofisime girerken. "Lütfen, içeri buyurun."

"Kahretsin Pace, ne güzel bir sarayın varmış burada."

"Teşekkür ederim. Amiral gemisinin incisi olduğu kesin."

"Burayı daha önce hiç fark etmemiştim ama kesinlikle güzel bir yer." Glow etrafına bakınarak söylüyor. "Böyle bir yerde bir gece kalmak için insanlardan ilk doğan çocuklarını falan mı alıyorsunuz?"

"Hayır, elbette değil" diyorum ama sonra ona göz kırpmıyorum. "Sadece bir böbrek."

Gülüyor, Alexi suyu önüne koyarken bana dikkatle bakıyor. O uzaklaşırken kaşlarını kaldırıyor ve sırtarak alt dudaklarını ısırıyor.

"Ayrıca, bu adamları nereden buluyorsun? Kendin mi yetiştiriyorsun yoksa bilmediğim dolgun bir koruma deposu mu var? Tanrım."

Homurdanıyorum.

"Gerçi ben şahsen kalın kıçlı dev beyaz çocuğu tercih ederim," diyerek gülümsüyor. "Hani şu sakallı, kaslı kızıl saçlı. Mmm."

Ne oluyor lan? Sakallı Ginger mı? Josiah'ı mı kastediyor?

Kendi erkeklerimin cinsel çekiciliği hakkında yorum yapmak istemediğim için başımı sallıyorum.

"Bu görüşmeyi siz istediniz Bayan Bordeaux," diyorum ikimiz de otururken. "Peki, söyleyin bana, sizin için ne yapabilirim?"

"Aslında Jaxon," diyor iç çekerek. "Sana Jaxon diyebilir miyim?"

"Şey, sanırım resmiyet adına-"

"Evet, bu formalite saçmalıklarına hiç girmiyorum şekerim," diyor başını sallayarak. "Sadece kızlarımı Sevgililer Günü kulüplerinden çektiğimi söylemeye geldim. Onlar da diğer kızları aynı şeyi yapmaya ikna etmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

"Güzel."

"Kayıp kızlardan haber var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Emniyetteki arkadaşlarımıza bir şey öğrenir öğrenmez benimle iletişime geçmelerini söyledim," diyerek sandalyemde geriye yaslandım. "Yapabileceğimiz bir ipucu için beklememiz gerek-"

"Kızlarım ve ben," diye araya giriyor Glow, "pek bekleyecek türden değiliz, Jaxon. İşte bu yüzden daha iyi bir teklifle buradayım."

Devam etmesi için el sallıyorum.

"Açıkçası, diğerlerini uyarmak için tüm kızlarımızı çekebilir ve kulüplerini boykot ettiğimizi duyurabiliriz, ancak bu yine de onun 'özel partilerinde' neler olup bittiğini bilmemiz gerektiği gerçeğini değiştirmez." Glow sırtarak şöyle diyor. "Bana öyle geliyor ki bir köstebeğe ihtiyacımız var. Bunu kızlarım yapabilir."

"Bir köstebeğin kesinlikle avantajlı olacağını inkâr etmeyeceğim," diyorum iç çekerek başımı eğerek. "Ama aynı zamanda tehlikeli de. Özellikle de bu partilere davet edilen kızlardan herhangi birinin geri dönme ihtimalinin düşük olduğunu siz söylediğiniz için."

"O partilere davet edilen kızlar *benim kızlarım* değil," diye gülümsüyor Glow. "Benim kızlarım daha iyi bilir, çünkü benim kızlarım kariyer sahibi."

"Kariyer mi?"

Glow arkasına yaslandı ve bir sigara yaktı... tam ofisimin ortasında.

Bu kadın gerçekten sikiinde bile değil.

Kendi kendime sırtıyorum, sormadan canının istediği her şeyi yapabilme cüretinden tuhaf bir şekilde etkileniyorum.

O uzun bir nefes çekerken, masamın çekmecesine uzanıyorum ve alttan eski kristal kül tablasını çıkarıyorum. Sessizce masanın üzerinden kaydırıp

Onu.

Bana çantasından bir tane uzatmak için yukarı bakıyor. Başımı sallıyorum ama onu durdurmak için bir şey yapmıyorum.

Natalie'ye sigarayı bırakacağıma dair söz vermiş olabilirim, ancak sigara için *başka* birinin yanında olmak, şu an için mutlu bir şekilde tadını çıkaracağım bir boşluk.

"Dediğim gibi, Kariyerler farklıdır. Bu işi yapmak zorunda oldukları için değil, *istedikleri* için yapıyorlar. Ama kolay lokma değiller. Olamazlar, çünkü müşterilerimizle uğraşmak her zaman kolay olmuyor," diyor iç çekerek ve sigarasını küllüyor. "Özellikle de taşakları boşaldığında, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Bunu söylemenin bir yolu da bu.

"Sanırım bu doğru."

"Öyle," diyor bir nefes daha çekerek. "Kızlarım nasıl ikna edici olacaklarını bilmeli. Ve gerekirse kendilerini nasıl savunacaklarını da. Bundan emin oluyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. "Yine de bu bir risk. Büyük bir risk."

"Kızlarım hazır, Jaxon," diyor Glow, sigarasını söndürürken. "Kızgınlar. Kaybolan o kızlardan bazıları onların arkadaşlarıydı. İntikam istiyorlar. Adalet istiyorlar. Onlara sadece senin verebileceğin türden bir adalet."

İç çekiyorum.

"Michael söz konusu olduğunda adalet zor olacak," diyorum sesimi alçaltarak. "O kurnaz, acımasız ve öngörülemez biri."

"Son duyduğumda siz de öyleydiniz," diyor Glow sırtarak. "Ve biz ondan korkmuyoruz."

"Sorun da bu zaten," diyorum bir içki alarak. "Olmalısın. Olmalısın."

Alay ediyor.

"Demek istediğim, benim kızlarım şakacı değil, Jaxon," diye alay ediyor.

"Ve ben de diyorum ki, neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

" diyorum onunla göz göze gelerek. "Hem de hiç."

Glow bana bakıyor, yüzü hiç değişmiyor. Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum.

"Birkaç ay önce karımın arabasına ve evine bombalar yerleştirdi, hatta bir tanesini ikinci adamımın midesine z ı m b a l a d ı . Ayrıca

Masum yaşı bir adamı doğradı ve kanını yeniden dekore etmek için kullandı. Üç hafta önce iki adamımı katletti ve hizmetçimi yoğun bakıma yatırdı," diyorum ona dik dik bakarak. "Ve iki hafta önce, canlı yayında bir mahkûmun boğazını keserek açmasını izledim."

Glow hiçbir şey söylemiyor ama rahatsız bir şekilde kayıyor.

"Sizin ve kızlarınızın yıllar boyunca korkunç şeyler gördüğünüzden şüphem yok. Ama bu farklı. Bu adam saf, acımasız bir şeytan ve eğer ona karşı geldiğinizi düşünüyorsa, ahlaksızlığının sınırı yok," diyorum kararlı bir şekilde. "Düşmanınızın kim olduğunu anlamanız gerekiyor."

Glow başını sallar. Masanın üzerinde öne doğru eğilir ve ellerini kavuşturur.

"Bana söylediğin her şey için minnettarım Jaxon," diye fısıldıyor. "Anlayışını memnuniyetle karşılıyorum ama söylediklerimin arkasındayım... kızlarım hazır."

Uzun bir süre ona bakıyorum, sonra Alexi'ye başımı sallıyorum, o da sürahimi masama götürüyor.

"Viski mi?"

"Kahretsin, eğer bu senin viskinse? Tabii ki," diye gülüyor Glow.

"Muhtemelen benim kiramdan daha pahalıdır."

Homurdanıyorum.

Bunu söylemek için çok erken olabilir ama sanırım Bayan Bordeaux'dan hoşlandım.

Glow bir sigara daha yakarken ikimize de birer içki dolduruyorum. Bana teşekkür ediyor ve viskiden bir yudum alıyor.

"Kahretsin," diyor gözlerini kapatarak. "Bu çok iyi."

"Biliyorum," diye sırtıtıyorum.

"Söyle bakalım," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Bu piç hangi cehennemden çıktı? Bu canavardan kim sorumlu?"

Sandalyemde arkama yaslanarak bir içki

alıyorum. "Öyleyiz."

"Ne?"

Derin bir iç çektim.

Bir içki daha alarak, "Michael Valentine'ın bugünkü haline gelmesinden bu hayat ve bu hayatın içindeki bizler sorumluyuz," diyorum.

"Yani... her zaman böyle değil miydi?"

Başımı sallıyorum.

"Ne kadar zamandır Chicago'da yaşıyorsunuz, Bayan Bordeaux?"

"Sekiz yıl," diyor bacak bacak üstüne atarak. "Aslen New Orleanslıyım. Saint Roch. Her ne kadar New Orleans'ın yerlisi ya da gözde evladı olmasam da

Midwest, hayatımda çok şey gördüm ve ne demek istediğimi anlıyorsanız, iyi bir arkadaşına sahibim."

Başımı salladım.

"Bu da şu anlama geliyor," diyor öne doğru eğilip kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak. "Eğer bana bu kendini beğenmiş 'Bayan Bordeaux' saçmalığıyla yaklaşmaya devam edersen, arkadaşım olmak istemediğini düşüneceğim, Jaxon."

Sırıyorum.

"Bu çok talihsiz bir durum. Fikrinizi nasıl değiştirebilirim?"

"Formaliteleri bırak," diyor sandalyesine geri otururken. "Benim ne olduğumu biliyorsun ve sanırım senin de ne olduğun hakkında oldukça iyi bir fikrim var. Sadece bu listeye züppe zengin beyaz çocuğu eklemek istemiyorum."

"Yeterince adil," diyorum ellerimi kaldırarak. "Parla o zaman." "Güzel, şimdi devam edin."

"Yirmi yıl önce bu şehir kartel tarafından istila edilme riskiyle karşılaşıyordu," diyorum derin bir nefes alarak. "Babam ve o zamanın diğer yüksek rütbeli Dons'ları gibi güçlüler bunun olmasını engellemek için bir araya geldiler."

"Yani tüm bu güce aç palyaçoların birlikte çalıştığını mı söylüyorsunuz? Dostça mı?"

"Kesinlikle," diye başımı sallıyorum. "Piknik değildi tabii ki ama başka seçenekleri yoktu. O Dons'lardan biri Malcolm Valentine'dı, Michael'ın babası. Malcolm Valentine eskiden kulüplerin, fuhuşun, uyuşturucu ve kumarın kontrolünü elinde tutardı. Şehrin sözde 'kötü alışkanlıkları'."

"Yani, Black her zaman yetkili kişi değil miydi?"

"Hiç de öyle değil," diyorum başımı sallayarak. "O zamanlar Victor Black önemsiz biriydi. Freddy Mack adında ikinci sınıf bir Don'un altında acemi bir elemana dönüşmüş, gözden düşmüş bir kimya profesörüydü. Black'in tek becerisi diplomasiydi ve bu becerisini Valentine'lerle iyi ilişkiler kurarak ve onları 'ürün satışlarını' Bay Mack'e yaptırmaya ikna ederek sinsice yükselmek için kullandı."

"Bu çok fazla bilgi," diyor Glow, bir içki daha alarak. "Daha sonra tüm bunlar hakkında sorgulanacak mıyım?"

"Hayır," diye kıkırdıyorum usulca. "Bu hikâyenin ana fikri, kartelle olan savaşın bir kan banyosu olduğu, ama sonunda Dons'un öne geçtiği. Ancak, tam herkes en kötüsünün bittiğini düşünürken, kartel bir ayrılık hediyesi daha bıraktı... Aslında *iki tane*."

"Oh kahretsin..."

"Birisi Mack ve Valentine'ın yerini ağzından kaçırdı. Freddy'nin arabası bombalandı ama en azından çabuk oldu. Ama Valentine'a yaptıkları öyle değildi. Valentine için geldiklerinde onu evinde buldular... karısı ve çocuklarıyla birlikte. Malcom ve ikinci karısı Heidi'ye acımasızca ve merhametsizce işkence ettiler, Michael da kazara döşeme tahtalarının arasında saklanırken bulundu."

Glow başını sallar.

"Kartel, ellerinde değerli bir bilgi olmadığını anlayınca ailesi gözleri önünde infaz edildi. Ama Michael günlerce işkence gördü, sırf eğlence olsun diye... ve genç delikanlılardan hoşlanan hasta ruhlu yaşlı adamların zevki için."

"Tanrım," diye fısıldıyor, elini tiksintiyle göğsüne bastırıyor.

"Babamın adamları sonunda onu kurtarmaya geldiler ama olan olmuştu," diyorum zorlukla yutkunarak. "O hafta sonu yaşadığı her neyse, içinde bir şeylerin kırılmasına neden oldu. Babam onu yanına aldı, farklı türde yardım ve terapi almaya çalıştı. Ama faydası olmadı, o farklıydı. Yaşlandıkça daha fazla sorumluluk almaya başladı. Her zaman serseri mayın gibiydi. Değişken ve öngörülemezdi, bir dakika önce iyi olabilir ve bir dakika sonra sizi öldürmek isteyebilirdi. İlk adamını henüz on beş yaşındayken öldürdü."

"Aman Tanrım..."

"En küçük şeyler bile onu şiddetli öfkelere sürüklerdi. Babam öldükten ve ben görevi devraldıktan sonra bir şekilde Victor Black'in hizmetine girdi; Black, babamın ölümünden sonra Mack ve Valentine imparatorluklarını satın almış ve birleştirmişti."

"Ne güzel bir tesadüf değil mi?" Glow dudaklarını büzerek şöyle der.

Başımı salladım.

"Victor Black ilk başta onu kontrol edebiliyordu," diyorum omuz silkerek. "Sanırım onu uysallaştırmak için yeterince ilaç veriyordu. Ama Michael'ın Black'in en sert karışımına bile bağışıklık kazandığından şüpheleniyorum... ve işte o zaman cesetler birikmeye başladı."

"Cesetler mi?"

"Cinayetler. Vahşi kesikler. Aynen birkaç ay önce yaşlı adama yaptığı gibi. O zamanlar ne polis ne de kaynaklarımız neler olup bittiğini tam olarak tespit edemiyordu ve suç mahalleri çözülemiyordu. O zamandan beri

Bildiğimiz tek şey elimizde kurbanlarıyla oynamayı seven bir seri katil olduğuydu," diyorum bir yudum alarak. "...Ve onların kanlarıyla."

Glow sandalyesinde arkasına yaslanarak "Siktir git," diyor. "Hiç yakalandı mı?" Elimdeki bardağa bakarak başımı sallıyorum.

"Öyleydi."

"Nasıl?!"

"Aslında tesadüf." "Ne?"

"Yanlış kurbanı seçti," diyorum kendime bir kadeh daha doldururken. "Görünüşe göre eve kadar takip ettiği bir kızın zaten kendi sapığı *varmış*. Ona hâlâ aşık olan eski bir erkek arkadaşı. Michael'ın kızın evine girdiğini görmüş, çığlıkları duymuş ve polisi aramış. Kurbanlarından hayatta kalan tek kişi o."

"Bu şehir her geçen dakika daha da soğuk geliyor," diye titriyor Glow, başını sallayarak. "Her neyse, eğer yakalandıysa neden hâlâ hapiste değil?"

"Çünkü hiç hapse girmedi," diyorum bir içki daha alarak. "Jüri onu akli dengesizlik nedeniyle yargılanmaya elverişsiz buldu."

Glow elini bacağına vurarak, "Hakkını vereyim ama bu tam da hapisanede ihtiyacımız olan tipte bir herif," diyor. "Aslında, siktir et, onu bir tabancayla dışarı çıkarmalıydık."

"Sana daha fazla katılamazdım," diye iç geçirdim. "Aslında savcı da öyle."

"Bekle..." Glow kafası karışmış bir şekilde şöyle diyor. "Eğer bu doğruysa, o zaman nasıl oldu da...?"

"Çünkü savcıyı tanıyordum. Ve Michael'ın kız kardeşini tanıyordum... Rachel."

Glow sandalyesine yaslandı, bu konuşmanın başından beri hem beklediğim hem de korktuğum ani anlayış ifadesi şimdi yüzüne yapışmıştı.

"*Rachel Valentine*," diye nefes alıyor, gözleri bana kilitlenmiş. "Bu ismi neden hatırlıyorum?"

İç çekiyorum.

"Bir zamanlar senin için çalıştığını varsayıyorum," diyorum sessizce. "Gerçi çok uzun süre çalıştığını sanmıyorum."

Glow yavaşça başını sallıyor.

"Yeni doğum yapmıştı," diyor Glow hatırlayarak.

İki elimi de masanın üzerindeki boş bardağımın etrafına koyuyorum.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, kız dans ederek daha fazla para kazanabilirdi ama o sadece barın arkasında yarı zamanlı çalışmak istiyordu. Ama sonra paraya gerçekten ihtiyacı olmadığını da duydum," diyor bardağının kenarından bana bakarak. "Çünkü zengin bir adamla birlikte yaşıyormuş..."

Elimdeki bardaktan iki parmağımı kaldırıyorum. "Bu ben oluyorum," diyorum başımı sallayarak.

"Bir gün ortaya çıkmayı bıraktı... Öldüğünü duydum," diyor Glow, bana şüpheyile bakarak. "Şimdi, Jaxon, bana bununla bir ilgin olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Onunla göz göze geldim.

"Bak, seni yargılamıyorum tatlım. Hepimizin dolabında birkaç iskelet vardır. Ben sadece gerçeği istiyorum."

Benimkinde koca bir mezarlık var. Ama işte başlıyoruz.

"Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok," diyorum kararlılıkla, gözümü kaçırmadan önce. "Ne de dirilişiyle bir ilgim var."

"Ne?"

"Rachel Valentine çocuğumun annesi," diyorum duygusuzca. "Ancak belli ki anneliğin ona göre olmadığına karar verdi ve gecenin bir yarısı kaçmaya karar verdi. Şimdi, bir baba ve eş olarak berbat bir mazeret olduğumu kabul ediyorum ve beni terk etmek için her türlü nedeni vardı... ama kızı suçsuzdu. Ve daha iyisini hak ediyordu."

Glow hiçbir şey söylemiyor ama yavaşça başını sallıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak, "Sonunda bunu aklından çıkarmasını beklemekten yorulduğumda ve onunla uzlaşmaya çalıştığımda, kendi ölümünü uydurdu," diyorum. "Ve sahte bir ölüm numarası yaptığını biliyorum çünkü yedi yıl boyunca onun yasını tuttuktan sonra, altı ay önce aniden ortaya çıktı ve şu anda karım olan kadını kaçırdı."

"Bu ne lan..."

"Ve o zamandan beri hem o hem de son bildiğim kadarıyla hala onu bıraktığım akıl hastanesinde kilitli olan katil kardeşi, Chicago şehri olarak terör estiriyorlar."

"Vay
anasını."

Başımı
salladım.

"Gerçek bu Glow," diyorum masamda öne doğru eğilerek. "Ama gördüğün gibi benim de hâlâ çözmeye çalıştığım birkaç sinir bozucu küçük ayrıntı var."

Glow hiçbir şey söylemiyor, şok içinde başını sallıyor. "Bana inanmanı beklemiyorum."

"Sana inanıyorum şekerim," diye homurdanıyor Glow. "Bu hikâye herhangi bir adamın kendi başına uydurabileceği kadar saçma ve karmaşık."

Sırıyorum.

"Yani, burada topladığım şey," diyor, masamdaki şişeye uzanıyor ve bize bir kadeh daha dolduruyor. "Bütün Valentine ailesi mahvolmuş durumda."

"Bu doğru," diye nefes veriyorum. "Ama Michael tamamen farklı bir canavar. Hem sizi hem de kızlarınızı güvende tutmak için neyle karşı karşıya olduğunuzu anlamanızı istiyorum."

"Evet, bana öyle geliyor ki birileri Valentine'ları bu lanet sefaletten kurtarana kadar Chicago'da hiç kimse güvende olmayacak."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ama seni uyarmalıyım, bu tehlikeli bir oyun Glow. Eğer onun radarına girersen, seni ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyecektir. Onun peşinden tek başına gitmemelisin."

Glow gülümser ve dudaklarını ısırır.

"Sen de öyle yapmalısın," diyor göz kırparak. "Şanslısın ki, dediğim gibi, iyi bir arkadaşına sahibim."

Bardağını masanın üzerinden bana uzattı.

Yavaşça yüzüme hınzır bir sırıtma yayılıyor ve öne doğru eğilip kadehimi onunkine tokuşturuyorum.

Bölüm 13

NATALIE

Jefferson Oteli'nin baş aşçısı Roman adında neşeli bir İngiliz'dir. Her zaman açlıktan ölmek üzere olan Wesley'e sıcak bir tencere rosto yemeği verdikten sonra Gala menüsünün planlarını gözden geçirmek için personeline emir vermeye ara veriyor. Yine de, Roman çayımızı getirene kadar yemek bitmiş oluyor.

Menüyle ilgili vizyonumu açıklamayı neredeyse bitirmiştım ki yükleme alanından gelen yüksek sesli bir patlama sesi mutfakta yankılandı.

"Hey! Burada ne halt ediyorsun?!" Bir adam bağırıyor.

"Affedersiniz, Bayan Pace," diyor Roman kibarca, ayağa kalkarak. "Hemen geliyorum."

Tüm bu gürültünün nedenini merak ederek düşüncesizce peşinden gidiyorum.

Yükleme alanına açılan kapıdan içeri girdiğimde, birkaç adamın evsiz bir adama benzeyen birini tartakladığını görüyorum.

Kısmen boşaltılmış kamyonun yanındaki adamlardan biri, adama bir sırt çantası fırlatarak, "Burada çömelemezsın, pislik," diye bağırıyor. "Bunu sana daha önce de söylemiştik!"

Genç adam itiraz eder ancak başka bir depo çalışanı tarafından tekrar itilir.

"Burası evsizler barınağı değil! Saint Stephens caddenin hemen aşağısında, oraya gidin."

Roman bana dönerek, "Bayan Pace, beni bağışlayın," dedi. "Görünüşe göre bunu halletmişler, içeri geri dönebiliriz."

"Neler oluyor?"

"Önemli bir şey değil," diyor gözlerini devirerek. "Ne yazık ki kış aylarında bununla uğraşıyoruz. Yükleme rıhtımları açık olduğu için bazen bu serseriler buraya girmeye çalışıyor çünkü burası ısıtılıyor, özellikle de bugünkü gibi günlerde."

"Yemin ederim hiçbir şey yapmıyordum! Sadece oturuyordum!"

Genç adamın sesi beton duvarlarda yankılanıyor.

"İsterseniz boşaltmaya yardım edebilirim!"

Soğuğa geri atılmamak için yaptığı çaresiz yalvarışlar kalbimi kırıyor.

Burada öylece oturamam, bir şeyler yapmalıyım.

"Dur!" Bağırıyorum.

Son derece yoğun olan yükleme rıhtımındaki hareketlilik durur ve tüm gözler bana döner.

"Bayan Pace," diyor Roman endişeyle. "Gerçekten, bu konuda endişelenmenize gerek yok, size söz veriyorum bu adamlar bunu halledebilir."

Onu görmezden gelerek yükleme rampasından aşağı, yerde yatan evsiz adama ve iki yükleme görevlisine doğru yürüyorum.

"Siz de kimsiniz hanımefendi?"

Kamyondaki iri yarı bir adam huysuzca sorar Yanında duran adam tarafından karnına sert bir tokat atılır.

"Kapa çeneni be adam," diyor alyansıma bakarak. "Bu Jaxon Pace'in *karısı*! Kafana tokmakla vurulmasını mı istiyorsun?!"

Vay canına, Jaxon'ın etkisi kesinlikle çok geniş.

"Özür dilerim," diyor ilk adam pişmanlıkla, şapkasını çıkararak.

"Bilmiyordum."

"Sorun değil," diye başımı sallıyorum. "Ama söyle bana burada neler oluyor?"

"Biz sadece bu beleşçiye yükleme a l a n ı n d a n çıkarmaya çalışıyorduk, Hanımefendi."

"Dışarısı buz gibi olduğu için burada," diyorum sessizce, yerdeki adama yaklaşarak. "Dur sana yardım edeyim."

Elimi ona doğru uzatıyorum ve o da bana bakıyor, kahverengi gözleri benimkileri buluyor.

Tanrım, çok genç. Yirmiden büyük olamaz.

Gözleri irileşiyor ve ayağa fırlayıp çantasını kaparak benden uzaklaşıyor.

"Sorun değil, ben giderim, sorun istemiyorum Bayan Pace."

"Sorun yok," diyorum i ç t e n l i k l e . "Benimle gel, seni biraz yiyeceklerle iyice ısıtalım."

"Hayır, hayır," diyor yüzü dehşet içinde.

"Yapamam." Kollarımı vücudumda

kavuşturuyorum ve gülümsüyorum.

"Tüm bunlardan sonra misafirperverliğimi reddetmeye cesaret edebileceğini mi söylüyorsun?" diye şakacı bir şekilde soruyorum ve çocuğun gözlerinin tekrar açılmasını izliyorum.

"Hayır, hanımefendi..." diyor gergin bir şekilde. "Oraya geri dönmeyi mi tercih edersiniz?"

Çoktan yanıma gelmiş olan Wesley'e bakıyor ve başını sallıyor. "Tamam, o zaman benimle gel."

Dönüp rampadan yukarı doğru yürüyorum ve odanın geri kalanı sessizce izlerken çocuk belirsiz bir şekilde beni takip ediyor.

Kapıya ulaştığımda Roman, "Hanımefendi," diye fısıldıyor. "Emin misiniz? Onun gibi biriyle gitmesini sağlayamazsınız."

"Onun *türü* de insan Roman," diyorum sessizce. "Tıpkı senin ve benim gibi. O yüzden bir an için insan olalım ve merhametli davranalım."

Roman tereddüt ediyor, tüm yükleyiciler ve mutfak personeli sessizce bakarken arkamdaki rampadan çıkan çocuğa bakıyor.

Sonunda başını salladı.

"Eee? Hepiniz ne diye burada dikiliyorsunuz? Yapacak işiniz yok mu?" Yükleme bölümündeki herkesi aniden tersledi. "İşinizin başına dönün!"

Herkes hemen itaat eder.

"Sen," diyor garsonlardan birini göstererek. "Bana bir kızarmış yemek daha ve biraz ekmek getir."

"Adın ne senin?" diye sordum.

Genç adam, Wesley ve kararımdan hâlâ emin olmadığı belli olan Roman'la birlikte beni balo salonuna kadar takip ediyor.

"Deylan," diyor dev avizeye bakarak.

Ona oturmasını işaret ediyorum ve yemeği önüne getirilirken masalardan birine yerleşiyoruz.

Önündeki tabağı hızla mideye indirmeden önce bana bakıyor. "Ne zamandır yükleme alanında saklanıyorsun?"

"Dün geceden beri," diyor endişeyle Roman'a bakarak. "Batı yakasından Saint Stephens'a kadar yürüdüm, çünkü birisi boş yatak olduğunu söyledi. Ama oraya gittiğimde hepsi doluydu ve beni kabul etmediler. Buraya geldim çünkü donuyordum ve ellerimi hissedemiyordum."

Çatalını yere bırakıyor ve gözleri kucağına düşüyor. "Özür dilerim. Gerçekten kimseyi korkutmak istememiştim."

"Ne z a m a n d ı r ..." Soruyu dikkatle ele almaya çalışarak soruyorum.

"Birkaç ay," diye fısıldıyor. "Hava soğuyana kadar o kadar da kötü değildi."

Daha önce düşündüğümde daha da genç görünen bu çocuk için kalbim acıyor.

"Hâlâ aç mısın? Biraz daha ister misin?" Ben sorarım.

"Hayır, bu harikaydı, teşekkür ederim," diyor ayağa kalkarak. "Gerçekten minnettarım ama gitsem iyi olacak."

"Nereye?" Nazıkçe soruyorum. "Saint Stephen's doluyrsa bu gece nereye gideceğini biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Hayır, ama iyi olacağım," diyor gülümseyerek. "Tüm bunlar için teşekkür ederim."

*I yapamam izin ver Bu Çocuk harcamak başka bir gece
üzerinde ve sokaklar içinde bu sıcaklıklar.*

"Daha iyi bir fikrim var. Benimle gel."

Deylan biraz ikna ettikten sonra Wesley, Roman ve beni koridorda takip etti.

Lobide Jaxon'ı bekleyen Josiah ve Charlie, üçümüz resepsiyona doğru ilerlerken şaşkınlıkla bize bakıyorlar.

Charlie yavaşça gruba katılıyor ve yeni gelene dikkatle bakıyor. "Aman Tanrım."

Sally, üzerine uymayan ve muhtemelen aylardır yıkanmamış kat kat gömlekler giymiş olan çocuğa nihayet baktığında şok içinde sığıyor.

"Sally, bu gece için Deylan'a bir oda bulmanı istiyorum," diyorum sessizce. "Ve Saint Stephens'dan birinin telefon numarasına ihtiyacım var."

"Hanımefendi," diye fısıldar Deylan şok içinde. "Bunu kabul edemem."

"Ve bu soğukta dışarıda uyumanı kabul edemem," diyorum kararlı bir şekilde. "Peki, şuna ne dersin, bu gece burada uyuyacaksın ve yarın Saint Stephens'ta bir yatağın olmasını sağlayacağım, anlaşıldı mı?"

Yavaşça başını sallamadan önce tamamen inanmaz bir şekilde bana bakıyor.

"Ve ertesi gün, barınağa yerleştikten sonra, eğer istersen çalışmak için yükleme bölümüne rapor verebilirsin."

Çenesi düştü.

"Ciddi misin?" O soruyor. "Bana iş mi veriyorsun?"

"Eğer istiyorsan, senin için bir iş var. Sadece saat kaçta orada olman gerekiyor, Charlie?"

"Sabah 7'de başlıyorlar Bayan Pace," dediğini duyuyorum Charlie'nin, sesindeki sırtış belli oluyor.

"Orada olacağım!" Deylan heyecanla, "Orada olacağım!" diyor. "Tanrım, çok teşekkür ederim Bayan Pace! Bunu unutmayacağım!"

"Rica ederim. Çarşamba günü sizin için bir üniforma hazırlamalarını sağlayacağız."

Sally ayarlamaları yapıyor ve birkaç dakika içinde Deylan'a bellmenlerden biri üst kata kadar eşlik ediyor. Ayrıca bana kilisedeki bağlantısının numarasını veriyor.

"Charlie," diyorum ona dönerek. "Birisi Saint Stephens'ı arasın ve Deylan'ın bugün teslim edilmesini ve monte edilmesini istediğim yirmi yeni yatakla birlikte gelmesini ayarlasın. Ne gerekiyorsa yapsın."

"Evet Bayan Pace," diye sırtıyor. "Bunu göreceğim."

O ayrılırken duvardaki saate bakmak için başımı kaldırıyorum ve koyu tenli bir kadının yüzünde nazik bir gülümsemeyle bana baktığını fark ediyorum. Kibarca gülümsüyorum ve valelerden biri tarafından bekleyen aracına doğru çekilmeden önce başını sallıyor.

"Tatlım," Jaxon'ın sesi lobide yankılanıyor. "Ben de tam seni arıyordum."

"Beni buldun." Ona gülümsedim.

Elini belimde gezdiriyor ve beni usulca öpüyor.

"Eve gitmek ister misin?" diye soruyor muzip bir sırtışla. "Yoksa önce seni yukarı mı çıkarayım?"

Onu kendime çektim ve tekrar öptüm.

"Gerçekten Bay Pace," diyorum parmaklarımı saçlarında gezdirerek, imkânsız cazibesine kapılarak. "Senin *olduğun* her yer evimdir."

Elimi tutup beni özel asansörlere doğru çekerken yüzüme hınzır bir gülümseme yayılıyor.

Kapılar kapandığı anda Jaxon'ın dudakları dudaklarımda ve dili boğazımda. Birkaç dakika sonra kapılar açıldığında çatı katı tüm ihtişamıyla önümüzde uzanıyor. Ve tıpkı Jaxon beni çatı katındaki dairesine ilk kez getirdiğinde olduğu gibi, beni kollarına alıyor ve yatak odasına taşıyor.

"Lanet olsun, kadın," diye hırlıyor tenime karşı, kapıyı tekmeleyerek açıyor ve beni yatağa çarpıyor. "Bugün sana dört kez sahip oldum, seni nasıl bu kadar kötü isteyebilirim?"

"Bilmiyorum ama ben de seni istiyorum," diye inleyerek gömleğini yırtıyorum. Botlarımı çıkarıyor ve kot pantolonumun fermuarını açıyor.

"Gözlerim her açıldığında seni ve o küçük, lezzetli amcığını düşünüyorum."

"Yeni bağımlılığın olduğumu mu söylüyorsun, Jaxon Pace?" Gömleğimi agresif bir şekilde başımın üzerinden çekip sütyenimi hassas bir şekilde açarken sinsice fısıldıyorum.

Pantolonumu vücudumdan çekmeden önce köprücük kemiğimi ısırarak kıkırdıyor. Ben zevkle inerken, klitorisimi vahşice yalamadan önce vücudumda aşağı doğru ilerliyor.

"Bu hafif kalır," diye fısıldıyor, çenesindeki kirli sakaldan gelen titreşimler elektrik gibi hissediliyor.

İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve inanılmaz hassasiyetten dürtüsel olarak geri çekiliyorum. Hırlayarak uzaklaşmamı izliyor, bacaklarımı tutup beni kendine çekiyor ve uzun parmaklarını içime sokuyor.

"Ya öyle," diye nefes alıyor, ağzı klitorisimde tekrar dolaşırken. "Ya da ayıklığın tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı."

"Jaxon!" Saçının arkasından tutarak nefes nefese kaldım.

"İşte bu, bebeğim," diyor küstahça. "Lanet olası adımı söyle."

Vay anasını!

Beni yüzüstü çeviriyor ve belimden tutup kıkımını havaya kaldırıyor, ben titrerken parmaklarını içime sokup çıkarıyor

yatağın üzerinde.

"İkinci kez düşündüm de, sanırım haklısın," diyor ve nazikçe içimden çekilip cinsel organımı okşayarak beni çılgına çeviriyor. "Sen benim uyuşturucumsun."

Hiçbir uyarıda bulunmadan yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor ve dilini klitorisime dayıyor. Parmaklarını tekrar içeri itiyor ve agresif bir şekilde tıngırdatmaya başlıyor.

"Lanet olsun, Jaxon," diye bağıryorum, zevkten kıvranıyorum.

İçimde itmeye ve çekmeye devam ediyor, kışkırtıcı bir ritme yerleşiyor ve bacaklarımı kontrolsüzce titretiyor.

"Çok güzelsin Natalie." "Jax..."

"Her bir parçan mükemmel."

Parmaklarını içeride dolaştırıyor, hemen G Noktama bastırıyor ve beni inletiyor.

"Ve sana dokunduğumda ıslanmana bayılıyorum, Αγαπημένη," diye homurdanıyor, beni daha sert parmaklıyor. "Sanki vücudun bana ait olduğunu biliyor."

"Evet...öyle."

"Söyle," diye emrediyor ve kıcıma bir tokat daha atıyor.

"O senin, Jaxon." İnliyorum, doruk noktama yaklaşıyorum. "Ben seninim, aşkım. Tamamen seninim."

Birdenbire dilini *kıcımda* hissettim.

"Jaxon!" Nefes nefese kalıyorum, hemen ileri atılıyorum, ancak Jaxon'ın serbest eli beni sıkıca geri çekerek durduruyor. "Bekle! Ne yapıyorsun?!"

Parmakları hâlâ içimde dönerken, kıcıma bir tokat daha atıyor.

"Benim olduğunu söylemiştin," diye fısıldıyor. "Öyle değil mi?"

"Evet... Evet..." Mırıldanıyorum, büyük utancım ve büyük coşkum arasında bocalıyorum.

Jaxon sinsice kıkırdayarak, "Vücudunuzun her yerini sevdiğimi bilmenizi isterim, Bayan Pace," diyor. "Ve vücudunuza *yaptığım* şeyi sevdiğinizi söyleyebilirim. Yani, Tanrım, ne kadar ıslak olduğunu dinle. Sana böyle pis şeyler yapmama bayılıyorsun."

Bu doğru. Utancıma rağmen bunun her saniyesini sevdiğimi inkar edemem.

İnledim ve yüzümü yorgana gömdüm.

"Jax!"

Birden kendimi daha fazla tutamıyorum. Parmaklarının içimde çekip durması ve dilinin içimde yarattığı imkansız hisler arasında

Yasak yerler, vücudum doruğa ulaşıyor. "Siktir!

Jaxon!" İnliyorum. "Ben... Ben geliyorum!"

"Evet bebeğim," diye fısıldıyor, ritmini artırıyor ve coşkumu genişletiyor.

"Bana kimin yaramaz küçük kızı olduğunu söyle!"

"Senin!"

Vücudumun alt yarısı zevkten patlarken yorganı kavırıyorum. Sonunda yavaşıyor ve belime bir öpücük konduruyor. Orada uzanıyorum, mutluluk dalgaları üzerime çöküyor, arkamdan pantolonunu çıkardığını duyuyorum.

Sırt üstü dönüyorum, başımı kaldırıyorum ve kocam diyebileceğim adamın çarpıcı örneğini görüyorum.

Beni altına kısıtırıp, kalçamın iç kısmından başlayarak vücudumu öpmek için acele etmiyor.

"Ciddiyim," diyor şefkatle. "Siz tam bir mükemmelsiniz Bayan Pace. Size benim dediğim için çok şanslıyım."

Buz mavisi gözleri benimkilere takılıyor, sanki içimi yakıp geçecekmiş gibi hissediyorum. Karnımdaki yara izini öpmek için sık sık yaptığı gibi hürmetle duraklamasını izliyorum. Bebeğimizin ölümüne neden olan kurşunun izi. "Seni seviyorum Natalie. Her şeyini. Her kıvrımını, her çilini, her yara izini,

mükemmeldir. Çünkü hepsi senin bir parçan. Ne kadar güzel olduğunu hatırlatmak için bir balayına ihtiyacım yok. Sen bana sadece var olarak hatırlatıyorsun."

Hızla çarpan kalbim göğsümün içinde patlıyor. Bu adamın sevgisi oksijen gibi ve ben bir türlü doyamıyorum. Göğüs kafesimi öpüyor ve dudaklarını meme uçlarıma etrafına sararak sertçe emiyor.

"Ama şu anda, benim güzel karım, sadece seni becermek istiyorum.

Sertçe." "Evet," diye nefes alıyorum.

Boynumu öpüyor ve sikiinin başını içime itiyor. İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve göğüslerimi yüzüne doğru itiyorum.

"Tanrım, Nat," diye nefes alıyor Jaxon, içime sokulurken.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve bana bakması için başını geriye doğru çekiyorum, şu anda Chicago'daki en güçlü mafya babasının benim merhametime kaldığını biliyorum.

Ben dünyadaki en güçlü kadını.

"Hadi o zaman, sık beni *baba*."

"Evet hanımefendi," diye sırtıyor ve kendini içime gömüyor.

Bir saat sonra nihayet aşağıya iniyoruz,

Otelin avlusuna çıkarken Jaxon adamlarına "Bunu tek başımıza halledeceğiz," diyor.

Kocamın kusursuz yakışıklılığı ve göz korkutucu kişiliği, gittiğimiz her yerde insanların onu fark etme eğiliminde olduğu anlamına geliyor. Ve o tüm hayatı boyunca bu düzeyde bir ilgiyle yaşamış ve bu durumlarla başa çıkma konusunda bir uzman iken, diğer yandan ben kendime çok daha az güveniyorum.

Özellikle de havaalanı servisinden inen üniversite çağındaki bir grup kızın fısıldaşarak bizi işaret ettiğini fark ettiğimde. Jaxon her zamanki gibi onları görmezden gelerek arabanın kapısını açıyor ve ceketini düzelterek arabanın etrafında dolaşmaya başlıyor.

Otel evden uzaktaki evimiz olduğu için, duş aldık ve yeni kıyafetler giydik, bu yüzden az önce zevk aldığımız skandal seks macerasına dair hiçbir belirti olmamalı. Ama yine de yanıma tırmandığında yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kızların ve misafirlerin telefonlarıyla patavatsızca fotoğraf çekmelerinden mi yoksa az önce çatı katında olanlardan mı utandığımdan emin olamıyorum.

Jaxon'ın ağzı oradaydı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Jaxon ve ben biraz 'arka kapı' aktivitesiyle oynadık ama asla böyle bir şey yapmadık.

"İyi misin?" Biz uzaklaşırken söylüyor. Elimi tutuyor, uyluğumun iç kısmına yerleştirmeden önce hafifçe dudaklarına bastırıyor. "Düşüncelerinde kaybolmuş gibisin."

"Şey, öyleyim," diyorum utanarak. "Ama bu konuda nasıl konuşacağımdan emin değilim." "Umarım her zaman benimle her konuda konuşabileceğini hissedersin."

Aklını başına topla, *Αγαπημένη,*" diyor başparmağını uyluğumun derisinde gezdirerek.

"Evet. Sorun 'sen' kısmı değil, sadece bu daha önce konuştuğum bir şey değil. Herhangi biriyle."

Jaxon kaşlarını çatıyor, bana şaşkın şaşkın bakıyor.

Ne demek istediğimi anlamıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

"Doğruyu söylemek gerekirse? Çatı katında yaptığımız şeyle ilgili."

Jaxon sırtıyor.

"Anlıyorum. Ama sanırım benim yaptığım şeyle ilgili demek istiyorsun," diyor kıkırdayarak. "*Kıçına*."

"Evet," diyorum, yanaklarım şimdi olgun nar rengine. "Sorun nedir?"

"Sorun yok Jax, sadece daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Ya da kimse bana bunu yapmadı."

Jaxon elimi sıkıyor, çocuksu sırtışı onu dikkat dağıtacak kadar yakışıklı gösteriyor.

"Ama hoşuna gitti," diye fısıldıyor. "Değil mi?"

"Ben... yaptım," diye fısıldadım. "Sadece çok *yanlış* hissettim. Ama sonra, bir şekilde yanlış olduğu gerçeği de... ateşli miydi?"

Jaxon kıkırdıyor, çenesini okşuyor.

"Bu konuda konuşmamı isteyen sensin!"

Araba bir ışıktaki durduğunda utanç içinde ellerimle yüzümü kapatıyorum. Jaxon beni nazıkçe kendine çekiyor ve derinden öpüyor.

"Hepimizin sevdiği şeyler vardır Natalie," diye fısıldıyor başparmağıyla yanağımı okşayarak. "Benimki sadece sen oluyorsun. *Hepiniz*."

Aman Tanrım.

"Sizinle paylaştığım ilkleri seviyorum, Bayan Pace," diyor, ışık değişirken yola geri dönerek. "Ve inan bana, sizinle paylaşmak istediğim daha pek çok şey var."

Zor yutkunuyorum.

"O tür bir seksten bahsetmiyorsun, değil mi?"

Bunu söylediğime inanamıyorum. Yüksek sesle.

"Belki de," diyor omuz silkerek. "Ama yine de bu, tadını çıkarmamız gereken pek çok zevkten yalnızca biri."

Ellerime bakıyorum, midem düğümleniyor.

"Peki ya," diyorum, açıklanamaz bir şekilde gergin. "Yukarıda yaptığımızdan daha ileri gitmekten korkuyorum."

"O zaman yapmayız," diye omuz silkiyor Jaxon. "Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmam-"

"Hayır! *İstemediğimden* değil, illa ki," diyorum savunmacı bir şekilde. "Yani, gerçekten yeni şeyler denemek istiyorum, özellikle de seninle. Ve evet, sen her zaman neyi seveceğimi biliyor gibisin ama-"

"Nat..." Jaxon araya girmeye çalışıyor ama kelimeler ağzından dökülmeye devam ediyor

"Yani, yaptığın şey gerçekten hoşuma gitti," diyorum utangaç bir şekilde saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Ama..."

"Ama?"

"Bilirsin işte," diyorum yüzüm kızararak.

"Gerçekten bilmiyorum," diyor kıkırdarak. "Ne oldu?"

"Sen... *küçük* Jaxon değilsin," diyorum bıkkınlıkla.

Derin ve içten bir kahkaha patlatır.

"Bana gülüyorsun," diye inliyorum. "Harika."

"Hayır, hayır, hayır, gülmüyorum," diyor hala gülerek.

"Buna ne diyorsun o zaman, Jax!" Gülüyorum, bu garip konu karşısında şaşkın utancımı gizlemeye çalışıyorum.

"Sana gülmediğimi kastetmiştim," diyor, sonuçsuz bir şekilde kendini toparlamaya çalışarak.

"Sana komik gelebilir ama bugün yaptığımız şey bir sürprizdi. Ve bugün o kısımdan keyif almış olsam da, bu kadar büyük bir sürprizin benim... benim..." Başka bir kırmızı ışığa geldiğimizde sesim kesiliyor.

Bu şimdiye kadarki en utanç verici konuşma.

Ama ben arabadan atlayıp caddede koşmaya başlamaya hazırlanırken, Jaxon aniden arabayı yolun kenarına çekiyor. Arabayı park ediyor ve ellerimi tutarak beni ona bakmaya zorluyor, kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyor.

"Natalie," diyor sakince. "Seni *böyle bir* şeyle asla şaşırtmam. Senin rahatsız olduğunu ya da yeni olduğunu bildiğim bir şeyi seninle konuşmadan asla yapmam."

"Tekrar söylüyorum Jax, anlamıyorsun. Bundan rahatsız olduğumdan değil," diyorum savunmacı bir şekilde. "*Bu* konuda son derece rahatım..."

"Uh huh," diye kendi kendine kıkırdıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Sırıttıyor, daha yakına eğiliyor.

"Bu yüzden mi adını bile söyleyemiyorsun?"

Kahretsin. Haklı olduğu bir nokta var.

"Ama-"

"Bak, bugün yaptıklarımız hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye başımı salladım. "Şok ediciydi ama hoşuma gitti. Düşündüğümde çok daha fazla."

"Her zaman böyle olacağına söz veriyorum," diyor güven verici bir şekilde. "Ben sadece seni iyi hissettirmek istiyorum. Sade ve basit. Elbette sana hoşuna gideceğini düşündüğüm yeni şeyler göstermek istiyorum... Steph'in hediyesi gibi." Bana göz kırpmıyor.

Aman Tanrım.

"Ama seni hazırlıklı olmadığın durumların içine atmayacağım," diyor mavi gözleri benimkileri yakarak. "Bunun adil olmayacağını çok iyi biliyorum."

"Ama Jaxon," diyorum usulca. "Ben olmak istiyorum... Bilmiyorum. Cesur olmak istiyorum." "Biliyorum. Ve sen de öylesin, Nat. Ben sadece-"

"Ve bununla başa çıkamayacağımı düşünmeni istemiyorum, özellikle de hoşuna giden bir şeyse! Sadece biraz endişelendim, belki bana sürpriz yaparsın ve... acır, tamam mı?! Hepsi bu kadar."

Ölmek istiyorum. Bu çok utanç verici.

Jaxon gülümsüyor ve yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öpüyor.

"Öncelikle bir şeyi açıklığa kavuşturalım, tamam mı? Bunu *asla* yapamayız ve ben de seni daha az sevmem."

Gözlerindeki derin samimiyeti görünce zorlukla yutkunuyorum.

"İkincisi, *böyle* bir oyun bir süreçtir. Bunu kolaylaştırmanın pek çok yolu var ve doğru şekilde yapılırsa inanılmaz derecede zevkli."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

"Tıbbi olarak düşünün. Vücudunuzun tüm o bölgesini saran yaklaşık üç yüz sinir ucu var. Sanki harekete geçirilmeyi bekleyen küçük duygusal mayınlar gibi."

"Yani," diyorum, zorlukla yutkunarak. "Şehvetli küçük mayın sesleri... *güzel.*"

"İnanın bana, öyleler. Zaman ayırdığınız, iletişim kurduğunuz ve bu deneyimden keyif almanıza izin verdiğiniz sürece." Güven verici bir şekilde söylüyor.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten. Ve tipik bir playboy sık kafalı gibi görünme riskini göze alarak-"

"*Milyarder*, playboy, sık kafalı demek istemedin mi?" Göz kırpmıyorum, göz kırparak ve hafif bir kıkırdamayla sözünü kesiyorum. "Özür dilerim, dayanamadım. Devam et."

"Dediğim gibi," diyor yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. "Biraz uğraştım ve bunu gerçekleştirmek için pek çok numara biliyorum. Belki birkaç *oyuncak* da."

Düşmesini engellemek için çenemi kilitliyorum.

"Söz veriyorum, bunu asla senin üzerine yıkmam. Çünkü dediğim gibi, bu adil olmaz."

Derin bir nefes alıyorum.

"Tamam, bir sorum var. Biz, bilirsin, gerçekten işin içine girdiğimizde, bazen gerçekten edepsiz şeyler söylüyorsun," parmağımı havaya kaldırıyorum. "Ki buna bayılıyorum bu arada."

Jaxon kıkırdar. "Ne gibi?"

"Bunu bana gerçekten söyletecek misin?"

Çenesini ovuşturuyor ve sırtıyor.

"Evet, sanırım öyleyim aslında." "Ughhhh," diye inledim.

"Ne gibi?" Jaxon sırtarak tekrarlıyor.

"Tüm deliklerimi 'tohumunla doldurmak' istediğin gibi," diye fısıldıyorum, neredeyse aşağılanmaktan tükenmek üzereyim.

"Ah, evet," diye memnuniyetle başını sallıyor Jaxon. "Ne olmuş ona?" "Şey... bunu kastetmedin mi, yoksa...?"

Sesim kesiliyor ve yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Chicago şehir merkezinin ortasında, yolun kenarında kocamla anal seks hakkında konuştuğuma inanamıyorum. Ama yapıyorum.

Jaxon hınzırca sırtıyor.

"Oh, bebeğim," diye homurdanıyor. "Bunu kesinlikle kastetmiştim. Hâlâ bir gün *bunu* seninle ilk kez yaşamama izin vermeni umuyorum. Ama aceleye gerek yok Natalie. Birlikte keşfedecek bir ömrümüz var."

Aman Tanrım.

Elimi öperken yanaklarım hâlâ yanıyor.

"Lütfen anla Natalie, özgürce verilebilecek bir şeyi senden asla zorla almayacağım," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Çünkü dünyadaki tüm hazineler arasında en çok senin rızana ve güvenine değer veriyorum."

Jaxon bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Bu adam tek bir cümleyle, bu biraz garip konu hakkındaki tüm korkularımı anında yok etti.

Kolçağın üzerinden uzanıp onu derinden öpüyorum. "Seni seviyorum, Jaxon Pace."

"Seni sevdiğim gibi, Αγαπημένη."

"Beni çok seviyorsun; beni sürekli şaşırtıyorsun."

"Seni sevmek kolay Natalie," diyor başparmağıyla yanağını nazikçe okşayarak.

"Yatak odasında her zaman senin kadar maceracı olacağıma söz veremem," diyorum utangaç bir şekilde kızarak. "Ama seninle olabildiğince çok ilk yaşamak istiyorum. *Bu* tür oyunlar konusunda biraz gergin olsam bile..."

Jaxon bana göz kırparak, "Daha önce kesinlikle bu tür bir oyundan hoşlanmış gibiydin," dedi. "Ve ne kadar ıslandığına bakılırsa, o da öyle hissettirdi."

"Bu hoşuma gitti."

Kıkırdıyor ve beni tekrar öpüyor. Ama uzaklaşırken dudağını ısırıldığını ve bana sırtıttığını fark ediyorum.

Arabayı tekrar yola çekerken kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Sözlerimi unutma yaramaz kız," diyor. "Bunu benden isteyeceğin bir gün gelecek."

Alay ediyorum.

"Ben olsam bu konuda nefesimi tutmazdım, kocacığım."

"Vereceksin," diyor bana öyle patlayıcı bir bakışla bakıyor ki beynimdeki tüm devreler aynı anda ateşleniyor. "Ama o zaman bile, bunu sana öylece vermeyeceğim... bunun için bana *yalvarmadan* olmaz."

Bu sefer çenemin düşmesine engel olamıyorum.

Bölüm 14

JAXON

Evde olmak iyi hissettiriyor.

Ya da en azından sığınağımda lanet bir psikopat tutsak olmasaydı öyle olurdu.

Jessica ile akşam yemeğinden sonra Natalie ve benim Doktor Townsend ile bir randevumuz vardı. Tatilden yeni dönmüştü ve bizi ayrıntılarla sıkmak zorunda hissetti.

En azından *beni* sıkıyor.

Hayatım boyunca karımın o kadından neden hoşlandığını anlayamadım.

Ancak bu randevu sadece Natalie'nin hamilelik testini ve kan tahlillerini tamamlaması içindi, bu yüzden neyse ki kısa sürdü. Daha sonra Natalie düş almak için üst kata çıktı, ben de güncelleme için adamlarımla buluştum.

Wesley'i monitörden izlerken Josiah bana "Bir haftadır bir şey yemedi," diyor. "Oraya koyduğumuz her tepsi dokunulmadan geri geliyor."

Tableti masaya bırakarak, "Eğer açlıktan ölürse, benim için bir sorun eksilmiş olur," diyorum. "O bir koz, başka bir şey değil."

"Bahse girerim iyi de bir kozdur. Michael'ın onu aramak için en az bir düzine adam tuttuğu söyleniyor," diyor Charlie köşeden.

"Belki bu onları bir süre meşgul eder," diye homurdandım. "Ve buraya bakmayı düşünmesi de pek olası değil."

Wesley'nin Betalarından biriyle kapıda destek için beklediğini görüyorum. "Çocuğu neden içeri gönderdin?" Alaycı bir şekilde soruyorum. "Bir iddiayı mı kaybetti yoksa

Bir şey mi?"

"Hayır," diyor Josiah iç çekerek. "**O n u n** tahammül edebileceğı tek kişisi o.

Diğer herkes... saldırıya uğradı."

"Saldırıya mı uğradı?"

"Oraya gönderdiğimiz herkese saldırdı. Sadece yemek tepsilerini değiştirmek ve banyoyu yeniden doldurmak için bile olsa."

Yüce İsa.

"Üç gün önce sıra Wes'e geldi ve o da oturup onu izledi," diye devam ediyor Josiah. "O zamandan beri bunu yapıyor."

"Onu şartlandırıyor," diyorum sessizce, ekrana bakarak. "Sandığınızdan daha zeki. Onun en genç ve en zayıf olduğunun farkında. Tıpkı Max'in peşinden gittiğinde olduğu gibi."

"Wesley Max değil," diyor Charlie kendinden emin bir şekilde. "Biraz kaba saba biri olabilir ama iyi bir çocuktur. Ve görüldüğünden de daha zeki."

"Bazen..." Josiah homurdanıyor.

"Biliyorum," diye başımı salladım. "Ama bu onun sistemi ve daha önce de işe yaradı. Sanki *onun* arkadaşlığını tercih ediyormuş gibi davranıyor. Sonra da onun kafasının içine girmeye çalışacak."

Tableti Charlie'ye veriyorum.

"Sadece daha sonra sizinle bilgi alacağından emin olun."

"Çoktan yapıldı, efendim," diye kabul ediyor Charlie. "Ama ben ona kefilim. Görüldüğünden daha güçlü. Mikrofon takıyor. Sadece güvende olmak için."

"Güzel," diyorum, girişiminden etkilenererek. "Ayrıca bu öğleden sonra Glow Bordeaux ile tekrar görüştüm."

"Nasıldı?" Levi kitaplığa yaslanmış, yüzünde bir sırıtişla soruyor. "Bu kadın çok iyi. Bu kış parçasını-"

"Levi!" Josiah tersledi. "Kaba olma."

Ne oluyor lan?

"Her neyse," diyorum, kendime bir içki koyuyorum ve ikisi arasında gerçekleşen garip alışverişe bakıyorum. "Bayan Bourdeaux kariyer sahibi kızlarından oluşan bir grubu Michael'ın kulüplerine göndermeye karar verdi. Amaçları kendilerini Michael'ın partilerinden birine davet ettirmek ve orada neler olup bittiğini belgelemek olan birkaç tecrübeli emektar."

"Bu büyük bir risk," diyor Travis. "Özellikle de geri dönüş oranının iyi olmadığını düşünürsek. Neden?"

"Görünüşe göre kızlar gönüllü olmuş," diye omuz silkiyorum. "Bazıları kaybolan ya da ölen kızların arkadaşlarıymış, yani bu onlar için kişisel bir mesele."

Bir içki alıp Levi'ye dönüyorum.

"Ama onlara video ekipmanı sağlayacağımızı söyledim. Dansçıların giyebileceği kablosuz ve gizli bir şey." "Ben hallederim," diye heyecanla başını sallıyor Levi. "Hatta bırakırım-"

"Ben bırakırım," diyor Josiah ayağa kalkarak. "Sen de salyalarını akıtarak ve etrafını koklayarak onu korkutup kaçırabilirsin. Seni lanet hayvan."

"Bir BDSM kulübü işletiyor!" Levi homurdanıyor. "Tüm kariyeri kelimenin tam anlamıyla sapıkça bir sikişten ibaret."

Josiah, Levi'ye yaklaşarak, "Bana sadece ekipmanı getir," diye homurdandı.

"Ve *ben*

halledecektir. Saygılarımla."

"Tamam, tamam, koca adam," diye omuz silkiyor Levi, ellerini savunmak için havaya kaldırıyor. Başımı sallıyorum ve içkimin kalanını geri atıyorum.

"Benim için başka neyiniz var?"

"Yeni opera binasının yüklenicisi son kontrollerin tamamlandığını ve büyük açılışın programa uygun olduğunu söyledi." Travis diyor ki. "Ayrıca, belediye başkanı birkaç hafta önceki öğle yemeği toplantınızı yeniden planlamak için aradı ve görünüşe göre karısı açılış gecesinde La Boheme'i görmek istiyor."

"Tabii ki öyle," diyorum alnımı ovuşturarak. "Hepsi bu mu?"

"Hayır, şu FBI ajanı," diyor Charlie. "Doğu yakasında baygın halde bıraktığımız mı? Sanırım otele dönmeyi başarmış."

"Utanç verici." Sandalyemde arkama yaslanarak söylüyorum.

"Seninle görüşmek istiyor," diye devam ediyor Charlie. "Yarın."

"Yarın meşgulüm."

"Efendim, tüm saygımla söylüyorum," diyor Charlie ihtiyatlı bir şekilde. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsiniz."

Adamların geri kalanına bakmadan önce bir süre ona baktım. "Bizi yalnız bırakın."

Yavaşça odadan çıkıyorlar ve ben de barıma doğru yürüyorum.

"Efendim," diye başlar Charlie ciddiyetle. "Gerçekten saygısızlık etmek istemedim; sadece bu adamı uzaklaştırmaya devam etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Bir aydır otelde ve ihtiyacımız olan son şey onun destek çağırması. Belki de sadece

."

"Bakalım ne istiyormuş," diyerek cümlesini bitirirken viskimi ve bir kadeh daha aldım.

Masaya geri dönüyorum ve ikinci bardağı Charlie'nin önüne koyuyorum.

"Sana katılıyorum," diyorum ve ikimize birer kadeh daha dolduruyorum.

"Ama seninle konuşmak istememin nedeni bu değil."

"Efendim?"

"Natalie ve ben balayımız için ayrılmadan önce Ethan'la konuştum," diyorum masaya doğru eğilerek. "En azından önümüzdeki birkaç haftalık iyileşme sürecinde bizimle birlikte olacak ama aktif göreve dönmek gibi bir niyeti yok."

Masamın etrafında dolaşıp oturuyorum.

"Bu da demek oluyor ki Jessica bir koruyucu kazanırken, Alfa Ekibimiz bir üyesini kalıcı olarak kaybetti." Ona bakıyorum, masaya uzanıp bardağı kapmadan önce sözlerimi düşünmesini izliyorum. "Ve bir pozisyon açıldı. Umutsuzca doldurulması gereken bir pozisyon."

Charlie bardağına bakmadan önce bana bakıyor.

"Son altı yıldır benim yanımdaydın Charlie. Güvenilirsin, cesursun, içgüdülerin yerinde ve benim saçmalıklarına herkesten daha iyi katlanıyorsun," diyorum kadehimi kaldırarak. "İşte bu yüzden seni ikinci komutanlığıma terfi ettiriyorum."

Charlie'nin yüzündeki şok inkar edilemez.

"Efendim, ben... ne diyeceğimi bilmiyorum." Derin bir nefes alarak söylüyor. "Onur duydum."

Bardağımlı onunkine dokunduruyorum.

"Güzel." O kıkırdayıp içkisini yudumlarırken ben de göz kırpyorum. "Zaten böylesi daha iyi, değil mi?"

Bir şey söyleyecek oluyor ama hemen duraksıyor, yüzü kararıyor.

"Charlie mi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Sonra kulağına dokunduğunu gördüm.

"Wesley... Wesley yavaşla," diyor endişeyle, ayağı fırlatarak. "Ne oldu lan?"

Hemen masanın üzerindeki tableti kapıyorum ve ikimiz de kapıya doğru koşarken ekrana bakıyorum.

"Ne demek bayıldı?" Charlie çalışma odamın kapısını açarken soruyor.

Ama tabletteki canlı kamera görüntülerinde, sığınağın zemininde yatan kişinin Rachel olduğunu görüyorum.

"Sığınağı emniyete alın," diyerek merdivene yöneldim. "Ben karımı getireyim."

Natalie, Rachel'ın cansız bedeninin üzerine eğilirken, "Yanıyor," dedi. "Doktor çoktan çağrıldı mı?"

"Evet," diye yanıtlar Charlie.

"Rachel? Rachel, beni duyabiliyor musun?" Natalie sorar ama yanıt alamaz. "Kahretsin, onu yukarı çıkarmamız gerek."

"Üst katta mı?" İnanamayarak sordum. "Kesinlikle hayır."

"Jaxon, ideal olmadığını biliyorum ama tüm tıbbi ekipmanımız üst katta. Tam bir septik şoka girmeden önce onu taşımamız gerekiyor."

"Natalie, bu kadını evime getirme şansım yok." Kararlı bir şekilde söyledim. "Adamlardan birkaçının onu bir arabanın arkasına yüklemesini ve acil servise bırakmasını sağlayıp bu işi bitirmeliyiz."

"Hayır! Michael'ın onu arayan adamları olduğunu kendin söylediğin halde onu acil serviste bırakmayacağız! Belli ki çok hasta ve acilen bakıma ihtiyacı var!"

Natalie ayağa kalktı ve bana ters ters baktı.

"İhtiyacımız olan her türlü güvenlik düzenlemesini yapabiliriz, ancak çocuğunuzun annesinin burada lanet olası yerde ölmesini istemiyorsanız, sizi geçersiz kılıyorum!"

Benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmadığı için sertliği beni şaşırtıyor.

Natalie, "Charlie, Wesley, buraya gelin ve onu alın," diyor. "Onu yukarı çıkarıyoruz."

"Evet efendim," diye onaylıyor Charlie, Rachel'ın ayaklarını tutmadan önce bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

Kahretsin, bu gerçekten oluyor.

"Doktor Franklyn'in gelmesine ne kadar var?" Tünelden aşağı inmeye başlarken soruyor.

Charlie, Wesley'yle birlikte baygın Rachel'ı tünelden yukarı, kiler girişine taşıırken, "Yarım saat içinde burada olur, hanımefendi," diye cevap verdi.

Natalie hemen, "Josiah, ateşini düşürmemiz gerekiyor," dedi. "Hizmetçilerden birini, tercihen Trinity'yi çağır ve el bezlerini soğuk suyla ıslatmaya başlamasını ve mümkün olan en kısa sürede bana getirmesini söyle."

"Emredersiniz Hanımefendi," diyor ve hemen personel odalarına doğru yöneliyor.

Endişelerimi dile getirmeme rağmen Charlie ve Wesley, Rachel'ı evin içinden geçirerek Malikâne'nin doğu kanadındaki ilk yatak odasına götürdüler.

Natalie çantasını kapar ve Rachel'ın gömleğindeki kumaşı anında keserek kolunu ortaya çıkarır. Kıpırmızı olmuş ve normal boyutunun iki katına kadar şişmiştir ve yaranın kendisinden sarımsı bir irin sızmaktadır.

"Nat bu delilik," diyorum nefesimin altında. "Bu büyük bir güvenlik sorunu. Ve bunun bir tür hile olmadığından bile emin olamıyorsun."

"Alnına dokun, Jaxon!" Natalie tersler. "Bu bir oyun değil; seni temin ederim!"

Rachel'ın yarasına bakarak iç geçiriyor.

"Anlamıyorum," diyor başını sallayarak, "biz yokken Doktor Franklyn'in onu en az bir kez kontrol etmesi için ekibe *özellikle* emir verdim. Böyle bir enfeksiyonu nasıl gözden kaçırmış olabilir?"

Sertçe yutkunuyorum, dilimi ağzımın içinde tıkırdatıyorum ve yere bakıyorum.

Gözlerim Natalie'ninkileri yakaladığında, onun ağır bakışlarını hissediyorum.

"Sanırım böyle bir şey hiç olmadı çünkü bunu hemen fark ederdi ve kızın bu kadar çabuk hastalanmasına imkan yoktu."

"Ekip durumunun iyi olduğunu bildirdi, bu yüzden buna gerek olduğunu düşünmedim-"

"Demek beni geçersiz kıldın," diye sinirleniyor. "Yine mi!"

"Bu ailenin güvenliğini sağlamak benim işim ve Dr. Franklyn'e bir şey olması riskini almak istemedim, Natalie!" Öfkem artarak bağırdım. "Tanrı aşkına, her gün ona yemek getiren adamlara saldırıyor! O çok tehlikeli!"

"Ve şimdi o ölüyor, Jaxon!" Natalie karşılık veriyor. "Neredeyse mikrop kapacaktı, arkamdan iş çevirip direktifimi değiştirmeseydin bu durum tamamen önlenebilirdi."

"Bu ailenin korunması söz konusu olduğunda direktifleri ben veririm!" Charlie'yi korkutarak bağırıyorum. "Az önce bana karşı geldin ve evimize bir yırtıcıyı davet ettin!"

"Onu ben davet etmedim! Onu buraya ilk getiren sensin!" Natalie tersledi. "Eğer onu hayatta tutmak istemiyorsan depoda ölmesine izin vermeliydin!"

"Belki de yapmalıydım!"

Natalie geri çekilip bana bakıyor, yüzünde şok ve iğrenme karışımı bir ifade var.

"Bunu gerçekten kastetmiş olamazsın," diye fısıldıyor.

"Ve bana bu psikopatı evimizde istediğini söyleyemezsin!" Ben de karşılık verdim. "O bir katil, Natalie!"

"Sen de öylesin!" Natalie beni şaşırtarak tersledi. "Ben de öyleyim! Bu evdeki tüm erkekler gibi!"

"Bu benim-"

"Senin inatçılığın yüzünden bu kadının ölmesine izin vermeyeceğim!"

Yüksek sesle alay ettim, uzaklaştım ve çenemi sildim.

Bunun ne kadar büyük bir güvenlik sorunu olduğunu nasıl göremez?!

Trinity elinde soğuk bezlerle geldiğinde öfkeyle köşede duruyorum. Natalie ona bezleri Rachel'in kollarına ve bacaklarına koymasını söyledi.

Birkaç dakika içinde bir serum taktı ve bir torba sıvı astı.

Natalie'nin bu konuda fikrini değiştirme şansı olmadığı açık ve bu yüzden başka bir şey bulmam gerekiyor.

"Charlie, git ve Levi'ye odaya bir kamera yerleştirilmesini, pencerelerin ve kapının *dışarıdan* kilitlenmesini istediğimi söyle. Dışarıda her zaman iki nöbetçi olacak şekilde rotasyon ayarla," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve git hücrelerden el bağlarını getir."

Başını sallıyor ama tam odadan çıkarken Natalie bana dönüyor, ben de ellerimi yatağın ayakucuna koyuyorum.

"Bu bağlar ne için?"

"Ne düşünüyorsun?" Ona bakmadan yatağın ucuna yaslanarak bakıyorum.

Natalie bana ters ters bakıyor ve bizimle birlikte odada bulunan personele dönmeden önce ağır ağır nefes alıyor.

"Kocamla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyor, sesi incelmış ve alçalmış. "*Şimdi.*"

Personel sessizce odadan çıkıyor ve sonra bana dönüp yataktaki Rachel'i işaret ediyor.

"Onu yatağa bağlayamazsın, Jaxon."

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum!" Homurdanıyorum. "Güvenliğini garanti altına almamın tek yolu bu, çünkü bu konuda endişeli görünmüyorsun ve ısrar ediyorsun"

bu delilik üzerine."

"Kısıtlanmaktan hoşlanmıyor." "Neyi sevdiği umurumda değil."

Natalie savunmaya geçerek, "Bunu yapamazsın," diyor. "Charlie onu sandalyeye kelepçelediğinde resmen sinir krizi geçirdi. Bahse girerim bu psikolojik bir şey-"

"Umurumda değil!" Bağıriyorum. "Bu kaltak benim önceliğim değil! Sen önceliğimsin! Jessica öncelikli! Ve nedense aklını kaçırmışsın ve onu evimizde serbest bırakmak istiyorsun!"

"İstedğim hiç de bu değil!"

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?! Tanrım, Natalie, onun oğlumuzu öldürdüğünü tamamen unuttun mu?!"

Natalie nefesini tuttu, sonra beni sertçe itti.

"Bunu asla unutmayacağım!" Bağıriyor. "Ve şu anda kalpsiz bir pislik gibi davranıp beni onun tarafını tutmaya zorlamandan nefret ediyorum!"

"Bu kadın yürüyen bir bela mayını!" Rachel'ı göstererek bağıriyorum. "Merhametinizin hiçbirini hak etmiyor!"

"O kadın senin çocuğunun annesi, Jaxon!"

"Onu terk edip lanet olası ülkenin öbür ucuna kaçtığı anda çocuğumun annesi olmaktan çıktı! Benim için o lanet olası bir tehditten başka bir şey değil. Senin için, benim için, Jessica için ve bu evdeki herkes için!"

Natalie, "O seni de kurtardı, Ethan'ı da kurtardı," diyor. "İkinizin de ölmesine izin verebilir ve farklı bir seçim yapabilirdi. Ben sadece senden de aynısını yapmanı istiyorum."

"Sana söz veriyorum Natalie, bu 'seçim' sadece kendi çıkarı içindi. Sadık olduğu tek kişi kendisi!"

"Onun mükemmel olduğunu söylemiyorum ama ben de değilim, sen de değilsin Jaxon Pace," diyor Natalie öfkeyle. "Hepimizin pişmanlıkları var. Tıpkı ilk tanıştığımızda bana söylediğin gibi. Şeytanı bile utandıracak şeyler yaptın ama yine de hayatında birçok kez ikinci şans verildi sana. Onun için de aynısını yapmak çok mu zor?"

"Evet, öyle!" Elimi yatağın ucuna vurarak bağıriyorum. "Benden onu affetmemi isteme Natalie, çünkü söz veriyorum cevabım hoşuna gitmeyecek."

"Senden onu affetmeni istemiyorum," diye sabırsızca nefes alıyor Natalie. "Senden sadece geri çekilmeni ve onun lanet hayatını kurtarmama izin vermeni istiyorum!"

Ona ters ters bakıyorum, karşılık verecek bir şey bulamıyorum. Onun yerine dönüp kapıya doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Sabırsızca soruyor.

"Yürüyüşe," diye homurdanıyorum. "Biraz hava almam lazım."

"Peki," diye tersliyor Natalie, belli ki sinirlenmiş. "Sen git biraz yürü Jaxon Pace ve evlendiğimi sandığım adama benzeyene kadar geri gelmemeni öneririm!"

Kapıyı arkamdan çarpıyorum ve kendimi koridorda beni bekleyen Trinity ve diğer çalışanlarla yüz yüze buluyorum.

"Ona ihtiyacı olan yardımı verin ama kimse oraya tek başına girmeyecek," diye homurdandım. "Ve hiçbir koşulda karımı o kadınla yalnız bırakmayın. Bayan Pace'in size ne söylediği umurumda değil. Bu lanet olası bir Alfa emridir ve buna uymadığını öğrenirsem, kelleni alırım. Anlaşıldı mı?"

Herkes tek kelime etmeden bana bakıyor, tansiyonum tavan yapıyor.

"Anlaşıldı mı?!"

Adamlar başlarını sallar ve Trinity hızla odaya geri dönmeden önce kabul ettiğini mırıldanır.

"Nereye gidiyorsunuz, efendim?" Ben dönüp hışımla koridorda ilerlerken Wesley soruyor.

"Dışarı," diye bağırdım.

Ofisime fırladım, poligonuma doğru yola çıkmadan önce masadan tabancamı aldım.

Eski usulle biraz stres atma zamanı.

Birkaç saat ve birkaç yüz mermi sonra, kendimi biraz daha az canı hissediyorum ama daha az öfkeli değilim.

Ancak, tam ön kapıdan girerken, Charlie ve Josiah'ı koridorda koşuştururken buluyorum

"Ne oldu? Rachel ne yaptı?" Doğu kanadına giden koridora doğru hamle yapıyorum. "O kaltağı öldüreceğim eğer-"

"Hayır efendim, Rachel değil," diyor Charlie. "Bu Glow Bordeaux."

"Ne? Ne olmuş ona?"

"Evi," diyor Charlie, yüzü acı içinde, "az önce bombalandı."

Yüce Tanrım.

"Arabayı getir," diyorum ceketimi kaparak.

"Efendim?"

"Yardım edeceğiz."

"Ama efendim, bu iyi bir fikir mi? Şu anda her yer hareketlilikle dolu. Ve zamanlamayı göz önünde bulundurursak, bu işle bir ilginiz olduğundan şüphelenmesi bile mümkün."

"Tam da bu yüzden yardıma gitmemiz *gerekıyor* Charlie," diyorum ofisime girip bir şarjör daha alarak. "Michael onun kafasına şüphe tohumları ekmeye çalışıyor ve bizim bununla hiçbir ilgimiz olmadığını bilmesi gerekiyor."

"Evet, efendim."

"Travis, Levi sağlık ekibini göndersin," diyorum bize katılırken. "Ve ayırabileceğimiz tüm Beta'ları."

Koridora bakıyorum ve Natalie'nin Doktor Franklyn ile konuştuğunu duyuyorum.

Bir yanım ayrılmadan önce onu görmek ve onunla konuşma şeklim için özür dilemek istiyor.

Ama... bu şu anda zaman ayırabileceğimden çok daha uzun bir konuşma.

Onun yerine adamlarımın peşinden gecenin soğukunda dışarı çıktım.

Olay yerine vardığımızda tam bir kaos vardı.

Glow'un 'kariyer' kızlarıyla birlikte yaşadığı üç katlı eski Viktorya dönemi malikanesi alevler içinde. Polis, itfaiye ve sağlık görevlileri her yerde.

Daha arabadan yeni inmiştim ki, yüzünün yarısı olmayan ve öksürerek kan kusan bir kadın ambulansa bindirilerek olay yerinden uzaklaştırıldı.

Etrafımda, itfaiyeciler devasa evdeki yangını söndürmek için umutsuzca çabalarken kadınlar ağlıyor.

"Bunu o orospu çocuğu yaptı," diye yankılanıyor Glow'un sesi arkamda ve yüzümü ona dönüyorum.

Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, üstü başı kan ve kül içinde, bana doğru hışımla gelirken gözlerinde çılgın bir bakış var.

"O piç kurusu benim de burada olmayacağımı bildiği halde bunu yaptı," diye hırılıyor Glow. "Ne oldu?"

Glow'un dinlenmesi için arabanın yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum.

Travis ona bir buz torbası uzatıp alnındaki kesiği sarmaya çalışırken, "Bilmiyorum," diye nefes alıyor. "Eve bir paket teslim edildi ve kızlardan biri onu içeri getirdi."

Josiah ona mendilini uzatır ve o da yüzünü siler.

"Küçük kızlarımdan biri merak edip açmış," diyor Glow gözyaşlarını tutamayarak. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı."

Derin bir nefes alıyorum.

"Geleceğimizi nereden bildi, Jaxon?!" Bana hırılıyor, gömleğimi tutuyor.

"Whoa!" Charlie, Josiah ile birlikte silahlarını çekerken sertçe bağırır. "Bırakın onu!"

"Durun!" Hemen elimi sallayarak onları aşağı indiriyorum.

"Bana bunu yapmadığını söyle!" Hıçkırarak ağlıyor, beni bırakıyor ve benden uzaklaşıyor. "Söyle bana!"

"Glow," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Yemin ederim, bununla hiçbir ilgim yok."

"Soktuğumuzu nereden biliyordu?!"

Elleriyle yüzünü kapatıyor.

"Bunun muhtemelen bu geceki toplantımızla bir ilgisi yok ve bu, kızlarınızın onun kulüplerini boykot etmesine misilleme olarak yapıldı," diye açıklıyorum. "Onun tedarikini kesmeye başlamanızdan hoşlanmadı, bu yüzden karşılık verdi." "Kızlarım m a s u m d u !" diye bağırıyor bana, gözyaşları yüzünden akıyor. "Sadece işlerini yapıyorlardı ve birbirlerini kolluyorlardı. diğer!"

"Michael'ın umurunda değil! Bu bir savaş Glow," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu işe başlamadan önce seni uyarmıştım."

Glow nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor ve ben de onu omuzlarından tutuyorum.

"Beni dinle," diyorum kararlılıkla. "O oyunu böyle oynuyor. En çok önem verdiğin şeyin peşinden gidiyor ve bunu seni incitmek için bir araç olarak kullanmaya çalışıyor."

Glow tek kelime etmeden bana bakıyor.

"İnan bana," diyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmişken. "Bunu herkesten daha iyi biliyorum."

Onu bıraktığımda derin bir nefes alıyor.

"O zaman... nasıl karşılık vereceğimizi de bildiğinizi varsayıyorum?" Gözleri parlıyor.

"Evet, biliyorum," diyorum başımı sallayarak. "Ve sana söz veriyorum, bunun bedelini ödeyecek. Ama önce, hâlâ çalışmakta olan kızlarınıza bir mesaj iletin ve operasyonu iptal edin. Onları daha fazla tehlikeye atmayın."

Ben arkamı dönüp ceketimi arabaya atarken o başını sallayıp telefonunu çıkarıyor.

"Ne yapacaksın?" Kollarımı sıvayıp yanan eve doğru yürümeye başladığımda Charlie soruyor.

"Elimden geleni yaparım."

Ön kapıdan geri adım attığımda Pace Malikânesi sessizdi. Bu sabahki uçuşumuzun jet lag'i, Natalie'yle olan kavgamız ve az önce tanık olduğum korkunç sahne arasında, sanki binlerce hayat yaşamış gibi hissediyorum.

Ofisime giriyorum, tableti ve viski sürahisinin tamamını alıp sadece şöminenin ışığıyla aydınlanan oturma odasına gidiyorum. Yukarı çıkıp

Natalie'yle işleri yoluna koymam gerektiğini biliyorum ama kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Ne de olsa, çok zor bir gündü. Akşam.

Saatime bakıyorum, sabah dördü biraz geçmiş.

Lanet olsun, çok geç oldu. Natalie muhtemelen uyuyordur. Ve muhtemelen beni öldürecek.

Kanepeye oturdum ve şişedeki viskiden kocaman bir yudum aldım.

Neyse ki baskın başarıyla iptal edildi ve kızlar sağ salım geri döndü. Charlie yangın nedeniyle yerlerinden edilenlerin yerel bir otele yerleştirilmesini sağladı ve onlara bir koruma tahsis etti. Glow ve ortağına da kalacak yer verildi, ancak kendisi yaralı kızlarla birlikte olmak için hastanede kalmaya karar verdi.

Viskimden bir yudum daha alıyorum.

Ne boktan bir gösteri.

Michael'ın bu kadar acımasız bir şekilde misilleme yapacağını hiç beklemiyordum ama şimdi anlıyorum ki tek yaptığım rakibimin vahşiliğini hafife almak olmuş.

Glow'a bunun muhtemelen diğer kızları kulüplerinden ayrılmaya ikna eden kızlarından intikam almak için bir manevra olduğunu söyledim. Ama bu bir yalandı.

Gerçek mi? Bu onun için değildi. O sadece intikam için bir kanaldı... *bana* karşı.

Bu, Ethan'ı kurtarmamın ve onun sapkın intikamını reddetmemin misillemesiydi.

Ve daha da kötüleşecek.

Bu rahatsız edici gerçeğin içinde otururken bir içki daha alıyorum.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, sevdiğim herkes tehlikede.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

NATALIE

Sakin ol, Natalie. Sadece sakın ol.

Saat sabahın 7:30'u.

Giyinik bir şekilde duruyorum, ceketim kolumda, kocama bakıyorum. *Boş* viski sürahesi yanında duruyor, kravatı çıkarılmış, gömleğinin düğmeleri çözülmüş. Alkol kokuyor ve Pace Malikânesi'nin oturma odasındaki kanepede sızmış durumda.

Çok öfkeliyim.

Neredeyse üç çeyrek kalaya kadar onu bekledim ve sonunda onsuz yatağa girdim. Ama uyandığımda kendimi onsuz buldum. Şimdi onu burada yatarken buldum, zil zurna sarhoştı ve bütün gece nerede olduğunu dair hiçbir fikrim yoktu.

Gerçekten bilmek isteseydim erkeklerden birine sorabileceğimi biliyorum. Ancak dün gece onların önünde yaptığımız tartışmayı göz önünde bulundurursak, bir şekilde uygunsuz hissediyorum.

Jaxon'ı sarsarak uyandırıp ondan doğrudan cevaplar isteyebileceğimi de biliyorum ama sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkeliyim. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, tam bir pislik olduğunu düşünürsek.

Kızgın olduğunu biliyordum. Ama sırf bana kızgın olduğu için bütün gece dışarıda kalmasını, Tanrı bilir neler yapmasını beklemiyordum...

Oraya gitme, Natalie. Yaptığı şeyin bu olmadığını biliyorsun.

Bu yüzden, sarhoş kocamı sarsarak uyandırmak ya da erkeklere sormak yerine, ceketimi ve eldivenlerimi giyip Steph ve Marta'yı ziyaret etmek için kapıdan çıktım ve Marta'nın annesiyle her zamanki Salı sağlık ziyaretimi gerçekleştirdim.

Aslında arabayı kendim kullanmayı planlıyordum ama Range Rover'ıma bakınca fikrimi değiştirdim. Buraya taşındığımda Jaxon'ın bana hediye ettiği ve boşluğa ihtiyacım olduğunda özgürce dolaşabilmemi sağlayan araç.

Şu anda, bu beni sadece utandırıyor.

Ayrıca, Wesley'nin başka bir araçla arkamdan gelmesi aptalca olurdu. Onun yerine anahtarları ona atarak bugün şoförüm olmasına izin verdim. Sessizce arka koltuğa tırmanıyorum ve kendimi cama yaslıyorum.

Bütün gece hangi cehennemdeydi?

Yüzeye çıkmasını engellemek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen göğsümde güvensizliğin biriktiğini hissedebiliyorum.

Yaşadığımız tüm tartışmayı kafamda canlandırıyorum, özellikle de ona gitmesini ve evlendiğim adama benzeyene kadar geri gelmemesini söylediğim kısmı.

Çok mu sert davrandım?

Hayır. Haklıydım. İnatçı bir pislik gibi davranıyordu.

Ona söylediklerimden pişmanlık duymuyorum ve arabanın arka koltuğunda kollarımı vücudumda sıkıca kavuşturuyorum. Küçük bir kavganın Jaxon'ın başka bir kadının kollarına koşmasına neden olacağından endişelenmemeliydim.

Asla yapmazdım. Ne kadar kızgın olursa olsun.

Ne de olsa bunu ona asla yapmazdım ve bu sabah kızgın olan tek Pace Jaxon Pace değil.

"Pekala, dökül bakalım."

Ben geldikten iki saat sonra Steph önüme bir fincan çay koydu ve benimle birlikte mutfak masasına oturdu.

"Ne?"

"Buraya geldiğinden beri sende bir şeyler var ve ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne dediğini anlamıyorum-"

"Saçmalık," diyerek sözümü kesiyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bana numara yapma, Tyler. Dökül bakalım."

Ona bakıyorum, bunları söyleyip söylememeyi tartışıyorum ama birkaç saniye içinde dün geceki tüm tartışma, tabii ki Steph'in güvenliği için düzenlenmiş olarak, ağzımdan dökülüyor.

Ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı.

"Ve sonra onu bu sabah kanepede buldum. Kendinden geçmişti ve bütün bir içki dolabının içine düşmüş gibi kokuyordu."

Steph iç geçiriyor ve sandalyesine yaslanıyor. "Ve sen onunla henüz konuşmadın mı?"

Başımı sallıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ama o zaman aslında Jaxon'dan gelen iki aramayı ve bir mesajı kaçırdığımı fark ediyorum.

"Aslında..." Telefonumu açarak söyledim. "Sanırım açtım."

"Ben de öyle diyecektim," diyor Steph sırtarak. "Bu senin kocan gibi görünmüyor."

Metni açıyorum.

Jaxon

Sabah 8:27: Bu sabah seni kaçırdığım için üzgünüm. Sana söyleyecek ve özür dileycek çok şeyim var. Bunu aldığında beni ara lütfen.

"Bana söyleyecek ve özür dileycek bu kadar çok şeyle neyi kastediyor?" Steph'e bakarak soruyorum.

Steph başıyla kaşlarını kaldırarak, "Muhtemelen dün gece hangi cehennemdeydi," diyor.

Ona bakıyorum, bu metnin aslında ne anlama geldiğinden endişelendiğimi yüksek sesle söylemek istemiyorum.

"Natalie," diyor Steph, sadece onun yapabileceği şekilde aklımı okuyarak. "Bunu aklından bile geçirme."

Dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum ama kalbim hemen göğsümde çarpmaya başlıyor.

Steph sandalyesini bana yaklaştırıyor ve ellerimi avuçlarının içine alıp sıkıca kavıyor.

"Bana bak," diyor, gözlerimden akan yaşlar yine neredeyse beni engelleyecek olsa da. "Natalie, o adam sana bunu asla yapmaz. Söz veriyorum."

"Ama çok kızgındı ve ben... Ona gitmesini ve bir daha geri gelmemesini söyledim..." Fısıldıyorum, sesim çatlıyor.

Steph sert bir sesle, "Hayır, sen ona gitmesini ve başı dik olduğunda ve tercihen kışını kaldırdığında geri gelmesini söyledin," diyor. "Arada büyük bir fark var. Zalimce davranmadın, sert davrandın. Ve Jaxon gibi bir adamla, öyle olmak zorundasın."

Masanın ortasından bana bir mendil uzattı.

"Bak Nat, Colton'la cehennemi yaşadığını biliyorum. Kalbini ve güvenini kırdığını biliyorum ve bu güveni yeniden inşa etmeye çalışmanın zor olduğunu da biliyorum."

Sertçe yutkunup gözlerimi siliyorum.

"Ama Jaxon seni *seviyor* Natalie... ve daha da önemlisi, o Colton değil."

Ona bakıyorum ve derin bir nefes alarak başımı sallıyorum.

"Çiftler kavga eder," diyor omuz silkerek. "Sen ve Bay Kaslı CEO gibi mükemmel uyumlu olanlar bile."

Kıkırdıyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıyor ve gülümseyerek kulağımın arkasındaki saçlarımı okşuyor.

"Ama savaşmanız gerekiyor. Ne kadar benzer olursanız olun, sizi bir araya getiren şey farklılıklarınızdır ve sizi güçlü kılan da birlikte uzlaşma ve ortak zemin bulmaktır."

O haklı.

"Yani," diyor derin bir nefes alarak. "Çayını bitir, eve git, kocanı ara ve bu gece bir tane çak. Daha iyi hissedeceksin, güven bana."

Bu sefer gülüyorum.

"Bu sizin reçeteniz mi, Dr. Tyler?"

Başımı sallıyor.

"Dr. Tyler'in kulağa hoş gelen bir ismi var," diyor çenesini şakacı bir şekilde ovuşturarak.

Marta mutfak kapısından, "Evet, boktan bir hemşire olman dışında," diye sesleniyor ve pijamalarıyla orada durduğunu görmek için dönüyoruz. "Ve mendilleri çoktan çıkardığına bakılırsa, bahse girerim yatak başı davranışlarının da üzerinde çalışılması gerekiyor."

Steph ayağa kalkıp kolunu anında kızaran Marta'ya dolayarak, "Dün gece yatağa yaklaşımım ile ilgili herhangi bir şikâyet duymadım," diyor.

"Sanırım bu benim için bir işaret," diye kıkırdıyorum ve ikisine de gülümsüyorum. "Çay için teşekkürler."

Steph beni kapıya kadar geçirdi.

Marta elinde bir fincan taze sıcak kahveyle yatak odasına girdiğinde, "Konuştuğumuz o öğle yemeğini yemeyi hâlâ çok istiyorum," diyor sessizce. "Ve konuştuğumuz o sohbeti de."

Doğru ya... Bunu unutmuşum.

Başımı salladım.

"Anladığım kadarıyla bu konuyu önce Jaxon ile konuşmak istiyorsun-"

"Hayır, yarın öğle yemeği yiyelim," diyorum gülümseyerek. "Jaxon bununla başa çıkabilir."

Steph sırtıyor.

"İşte benim

kızım."

Ona sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Beni ikna ettiğin için." "Ne zaman istersen kuzen," diyor Steph.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Marta'nın da öyle olduğunu biliyorum ama bencilce de olsa sana tekrar bu kadar yakın olduğum için minnettarım."

"Ben de öyle. Görünüşe göre bir süre daha burada kalabilirim," diyor Steph ve Marta banyoya girerken koridora bakıyor.

Gülümsüyorum.

"O halde, belki de gidip şu hasta başı tavırlarınız üzerinde çalışmalısınız, Doktor Tyler," diye sırtıyorum.

"Yok, ben gidip bir tane çakacağım," diye göz kırptıyor. "Ayrıca, Dr. Tyler benden çok senin işin. Gerçi sanırım artık Dr. Pace."

Gülüyorum ve kapıdan çıkmadan önce ona son bir kez sarılıyorum.

Ancak Steph moralimi düzeltmesine rağmen, arabaya geri döner dönmez sözleri aklımdan çıkmıyor.

Dr. Pace.

Bu benim bir hayalimdi, özellikle de hemşire olarak yaptığım işe aşık olduktan sonra. Her nasılsa kendimi o işi özlerken ve tek yaptığım insanları bir araya getirmekken hayatımın ne kadar basit olduğunu düşünürken buluyorum. Yani, hala özlüyorum, sadece şimdi biraz daha farklı.

Kimi kandırıyorum ki? Artık çok farklı.

İçimi çekiyorum ve Jaxon'ı aramak için telefonumu çıkarıyorum, ama şifreli mesajını tekrar okuduğumda ruh halim anında değişiyor. Kafamı kaldırıyorum ve Wesley'nin dikiz aynasından bana baktığını fark ediyorum.

Bir şey mi biliyor? Jaxon'ın dün gece nerede olduğu hakkında?

Beynimin en kötü yanları, muhtemelen uykusuzluğumun da etkisiyle, Jaxon'ın güzel bir yabancıyla ya da egzotik bir dansçıyla flört ettiğini hayal etmeme neden oluyor

Bir striptiz kulübünde... tüm erkekler etrafta durmuş izliyor.

Bir yanım Jaxon'ın beni aldatması durumunda adamlarının onu gerçekten koruyup korumayacağını düşünmek bile istemese de, bunu yapmaya kararlıysa onu durdurma konusunda çok az yetenekleri olacağını da biliyorum.

Ama onun sadakati onların işi değil. Onların işi onu güvende tutmak, sadık kalmasını sağlamak değil.

Bunun Jaxon'ın işi olması gerekiyordu.

Kes şunu Natalie. Seni aldatmadığını çok iyi biliyorsun.

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, düşüncelerimin *tekrar* bu kadar olumsuzla dönmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum.

Çok sevdiğim kocamla bir hafta geçirdiğim, hayatımın en iyi seksini yaptığım, onun bana 'kendi aurora borealisi' olduğumu söylemesini dinlediğim balayından yeni döndüm ve şimdi yoldaki ilk küçük tümsekte onun karakterinden tamamen şüphe ediyorum.

Bu çok saçma. Saçmalıyorum.

Beni bu şekilde incitmeyeceğini biliyorum.

Kendi kendime sırtıyorum.

Steph gibi terapistim de muhtemelen bana tüm bunların Colton'ın ihanetinden kalan bir travma olduğunu ve en kötüsünü düşünmeme neden olduğunu söyleyecektir. Ancak unutulmuş anılarla dolu eski bir sandığın küf kokusu gibi, eski sevgilimin sadakatsizliğini öğrendiğimde hissettiğim tüm duygular bugün tüm düşüncelerime nüfuz ediyor gibi görünüyor.

Ama Steph haklı: Jaxon, Colton değil. Jaxon iyi bir adam ve beni hiç incitmedi. O sadece beni korudu, geçimimi sağladı, onurumu korudu ve gerçekten beni mutlu görmek için yaşıyor.

Bu, aptalca bir tartışma yüzünden her şeyi bir kenara atacak bir adamın karakteri değildir.

Gözlerim yine aynada Wesley'nin gözlerine takılıyor. Eğer ona Jaxon'ın dün gece nerede olduğunu sormak isteseydim, bunu yapmanın tam zamanı olurdu. Ancak, artık bunu yapma ihtiyacı hissetmiyorum.

Kalbimin derinliklerinde Jaxon'ın benimkini asla kırmayacağını biliyorum.

Alyansıma ve altındaki, kocamın elindekiyle aynı olan dövmeyle bakıyorum.

"Bu kalp, hiç hak etmediği halde, sadece senin için atıyor Natalie."

Bunu kastetmişti.

Beni sevmek istedi. Benimle evlenmeyi seçti. Ve son nefesine kadar kalbinin benim olacağına söz verdi. Korkmuş olmasına rağmen kalbini bana emanet etti. Belki de o kalbe *güvenmeyi* seçmemin zamanı gelmiştir.

Jaxon dün gece her neredeyse ve her ne sebeple olursa olsun, tam da olması gereken yerdeydi.

"Bayan Pace, her şey yolunda mı?" Wesley'nin sesi beni düşüncelerimden uyandırdı.

Başımı koltuğa yaslıyorum.

"Wes olacak," diyorum iç çekerek. "Olacak."

Belki de biraz kestirmeliyim.

Jaxon'ın bu akşam bir noktada konuşmak isteyeceğini biliyorum ve ayrıca eski sevgilimin günahları için kocamı cezalandırmayı bırakmam için rahat bir ruh halinde olmam gerektiğini de biliyorum. Eski sevgililerden bahsetmişken, Chicago şehir merkezinden geçerken küçük bir butik mağazanın vitrinini görüyoruz ve ben hemen Chicago'ya döndüğümüzde yapmak istediğim bir şeyi hatırlıyorum.

"Wesley! Kenara çek!"

"Anne!" Ön kapıdan girdiğimde Jessica'nın çığlıkları antrede yankılanıyor ve kollarıma atlayarak mermer merdivenlerden bana doğru geliyor. "Seni çok özledim!"

Derin bir nefes alıyorum ve kokusunu içime çekerek onu sıkıca kendime sarıyorum.

Wesley ceketimi giymeme yardım ederken, "Ben de seni özledim, baş belası," diyorum. "Ama senin okulda olman gerekmiyor muydu?"

"Öyleydi, ta ki arabanızın geldiğini görüp sınıftan bir yarasa gibi fırlayana kadar," diyor Yaşlı Nan, koridorda yavaşça ilerleyerek.

"Hmm," diye mırıldanıyorum sitemle. "Jess, bundan daha iyisini biliyorsun. Ne diyorsun?"

"Özür dilerim nine," diyor uysalca. "Özür dilerim anne, seni çok özledim."

Küçük masum yüzü kalbimi eritiyor ve sevgisi için minnettar olarak onu sıkıca kucaklıyorum.

"Beni daha dün gece gördün," diye kıkırdıyorum, onu kalçamda sallayarak. "Akşam yemeği yedik."

"Biliyorum, sadece sen ve babam yine gittiniz diye endişelendim," diyor saçlarımla oynayarak.

Onu ayağa kaldırmadan önce alnından öpüyorum.

"Şimdi, bugün ajandanızda sırada ne var küçük hanım?"

"Ben de tam onu öğle yemeği için mutfağa götürmek üzereydim," diyor Yaşlı Nine gülümseyerek.

"Izgara peynir ve domates çorbası alabilir miyim?" O soruyor.

"Hmm, bence kulağa çok lezzetli geliyor," diyorum elini tutarak. "Ve eğer bir daha derslerinin ortasında Yaşlı Nan'dan kaçmayacağına söz verirsen, tiyatrodaki yiyebiliriz. Anlaştık mı?"

Biz başımızı sallarken o onaylarcasına bağılıyor ve mutfağa doğru koşuyor.

"Bu çocuk babasına çok benziyor," diyor Yaşlı Nine gülerek. "Sadece tek bir hız biliyor."

"Gerçek bu değil mi?" diyorum gözlerimi devirerek.

Bir saat sonra öğle yemeğimizi ve filmimizi bitirdik ve Jessica öğleden sonraki derslerini bitirmek için üst kata geri döndü.

Ben ise bu sabah aldığım paketlerden birini alarak Rachel'ı görmek için doğu kanadına yöneldim.

Odaya girdiğimde, Dr. Franklyn'in hemşiresi Jennifer'ı Rachel'ın başında durmuş ateşini ölçerken buluyorum. Seth köşede oturmuş, talimatlar doğrultusunda ikisini de dikkatle izliyor.

"Bayan Pace," diye saygıyla başını sallıyor. "Hastamız nasıl?" Ben soruyorum.

"Sessiz," diye yanıtlıyor Seth, umutsuz Rachel'a buz gibi bakarak. "Şimdilik."

"Hayati değerleri iyi görünüyor Bayan Pace. Görünüşe göre tam zamanında yakaladık ve enfeksiyon kontrol altında. Ancak hala bir şey yemiyor."

Rachel sinirli bir şekilde, "Size daha önce de söyledim, aç değilim," diye karşılık verir.

Gözlerimi deviriyorum.

Jennifer'a "Mutfağa bugün öğle yemeğinde ne yediğimizi göndermesini söyle" diyorum.

"Onu yemeyeceğim," diye tersliyor

Rachel. "Açlık grevi mi yapıyorsun?"

Bana ters ters bakıyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyorum ikisine de.

Jennifer mazeret bildirip çıkar ama Seth geride kalır.

"Sorun yok Seth," diyorum ona dönerek. "Bundan sonrasını ben hallederim. Sen dışarıda bekleyebilirsin."

Seth boğazını temizleyerek, "Kusura bakmayın ama Bayan Pace, bunu yapamam," dedi. "Bay Pace odada her zaman sizinle birlikte birinin bulunması gerektiğini söyledi."

"Bunu anlıyorum, ama-"

"Bu bir Alfa emriydi, Hanımefendi," diyor bakışlarını yere indirerek. "Eğer herhangi birimiz herhangi bir nedenle bu emri çiğnersek-"

"Anlıyorum," diyerek sözünü kesiyorum, Jaxon'ın tehditlerinin ayrıntılarını bilmeye gerek duymuyorum. "Öyleyse sen de öylesin."

"Bana öyle geliyor ki, *Bayan Pace*," diye alay etti Rachel. "Kendi kocanız size hiç saygı göstermiyor."

Ona gülümsüyorum.

"Kocam bana çok saygı duyar. Sadece kendi iyiliğim için fazla güvendiğimi biliyor," diyorum ve ondan uzaklaşıp çantayı yerden alıyorum. "Ve çok cömert."

Eşyayı çantadan çıkarıp ona fırlatıyorum ve o da isteksizce yakalıyor.

"Deri ceket mi?" Homurdanıyor. "Bu ne lan?"

"Kolundan tahta kirişler çıkarırken kesmek zorunda kaldığının yerine koymak için," diyorum kollarımı kavuşturarak.

Cekete bakıyor ve bir an için yüzünde neredeyse bir sevinç belirtisi görüyorum, ama bana baktığında bu hemen kayboluyor.

"Aynı şey değil," diyerek elindekini yere atıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Seth ayağa kalkmak için hamle yaptı, belli ki Rachel'in niyetlendiği saygısızlığı hissediyordu. Ama ceketini almak için eğilmeden önce onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Seninkiyle aynı boyutta ve tarzda."

"Bazı şeylerin yeri doldurulamaz," diye öfkeyle çıkıştı bana. "Ne kadar parayla olursa olsun. Bu da aslında ne kadar bildiğini gösteriyor."

İyi bir şey yapmak için çok fazla.

Ceketi yanındaki sandalyeye bırakarak iç geçiriyorum.

"Sanırım herkesi memnun edemezsiniz. Görünüşe göre bazı insanlar nankörlük etmekte kararlı."

"Beni burada tuttuğun için sana minnettar olmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Bir tutsak olarak?"

"Bence hayatta olduğun için minnettar olmalısın," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Adamlarımın kocama, odaya her girdiklerinde onlara saldırdığınla ilgili söylediklerini düşünürsek. Nefes aldığın için bile şanslısın."

"Affedersiniz." Mutfak çalışanlarından biri yatak odasının kapısını çalıyor. "Öğle yemeği getirdim."

Ben kıza yemeği yatağın üzerine koymasını söylerken Rachel gözlerini deviriyor.

"Yemek yemelisin. Ve dinlenmelisin," diyorum ve yatak tepsisinden gazeteleri alıp yanına koyuyorum. "Eğer buradan gideceksen gücünü geri kazanmalısın."

"Buradan ayrılmayacağım," diye alay ediyor Rachel. "Ve bu kararda söz hakkın varmış gibi davranma çünkü açıkça görülüyor ki hiçbir kararda söz hakkın yok."

"O Yüce Don'dur," diyorum omuz silkerek. "Güvenliğimizle ilgili kararlar onun sorumluluğunda. Benim sorumluluğum ise, izin vermesi halinde evimden ayrılabilir kadar iyileştikten emin olmak."

Sandalyeden ceketi aldım ve dolaba doğru yürüdüm.

Belki daha iyi bir ruh halindeyken bu konudaki fikrini değiştirir.

"Peki Don Supreme nasıl?" Dolaba asarken yatak odasından sesleniyor. "Siz iki muhabbet kuşu *daha sikişmediniz* mi?"

"Rachel, seks hayatımız hakkında endişelenmene *gerek olduğunu* sanmıyorum." İçimi çekerek yatak odasına geri dönüyorum ve ona gözlerimi deviriyorum.

"Hayır," diyor iğrenç bir sırıtışla, kâğıtlardan birini yatağa fırlatmadan önce. "Ama öyle olman gerekiyor gibi görünüyor."

Orada, Star'ın kapağında kocamın yüzü var.

Milyarder Bedhopper:

CEO Jaxon Pace Personeliyle Birlikte Uyuyor
İç Kaynak Her Şeyi Anlatıyor!

OceanofPDF.com

Bölüm 16

JAXON

"Dijital kopyaları az önce aldım. Gerekli pulları ve onayları aldıktan sonra paketi bugün gün sonuna kadar kuryeyle size göndereceğim." "Mükemmel," diyorum telefonda, platin alyansımı parmağımın etrafında döndürerek. "Her zaman olduğu gibi, sizinle iş yapmak bir zevkti, Mr.

Demoines."

"Aynı şekilde. Ve uh," diyor boğazını temizleyerek. "Grönland polisine yardımınız için teşekkür ederim... ve kızıma karşı herhangi bir suçlamada bulunmadığınız için."

Kendi kendime sırtıyorum.

"Önemli bir şey değildi. Eminim ayıldığında her şey geçmişte kalacaktır. Ayrıca, ben de zamanında mükemmel olmayan birkaç seçim yaptım. Hepimiz bir zamanlar gençtik."

"Evet, onun durumunda, hiç büyümedi," diye mırıldanıyor, sesindeki hayal kırıklığı belli oluyor. "Eskiden çok tatlı bir kızdı. Yarışmalara falan katılırdı, biliyor musun? New York'taki Joffrey Balesi'ne katılmak istiyordu. Ama annesi öldüğünden beri, bu savaş yolunda..."

Gözlerimi devirip kahvemden bir yudum alıyorum ve yaşlı adamın saçmalamasını dinliyorum. Gerçekten de bu adamla iş yapmanın tek dezavantajı ne zaman çenesini kapatacağını bilmemesi. Şikâyet etmeye devam ediyor

Ben telefonumu çıkarıp Natalie'ye birkaç saat önce gönderdiğim ve hâlâ cevaplanmamış olan mesaja bakarken Britta'nın birlikte olduğu yeni adam.

Bu gerçekten ona göre değil.

Arabası bu sabah yoktu, Wesley de öyle. Yine de, en azından bir arama ya da mesaja cevap vermesini bekliyordum. Ama şu ana kadar bir şey yok.

Kaç kez aracı takip etmeyi ve nerede olursa olsun ortaya çıkmayı düşündüğümünden nefret ediyorum.

Ancak, tam bir radyo sessizliği göz önüne alındığında, onunla zaten köpek kulübesinde olduğumu ve muhtemelen durumu daha da kötüleştireceğimi varsaymak güvenlidir.

Bay Demoiner telefonda kıkırdarak, "Neyse, bu sabah zaten çok fazla vaktinizi aldım," diyor ve bana bunca zamandır konuştuğunu hatırlatıyor. "Ben kendi tarafımda topu yuvarlayacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum kibarca, telefonu kapatıyorum ve kahvemini kalanını yudumluyorum.

Son mesaja bakıyorum.

Ben

Sabah 8:27: Bu sabah seni kaçırdığım için üzgünüm. Sana söyleyecek ve özür dileyen çok şeyim var. Bunu aldığı anda beni ara lütfen.

Yanlış mı yaptım?

Mesajı tekrar okuduğumda sanırım her şey için özür dilemeliydim... ve muhtemelen ona onu sevdiğimi hatırlatmalıydim.

Ama dürüst olmak gerekirse, uyandığımda sağlıklı düşünemiyordum. Kör edici bir akşamdan kalma, geç kalmış, neden muhteşem karımla yatakta değil de kanepede olduğuma şaşırmış... ve muhteşem karımın kendisinin de yatakta olmadığına şaşırmış bir haldeydim.

Onu tekrar denemeliyim. Belki de aramamı ve mesajımı kaçırmıştır.

Onu tekrar aradım ama cevap alamadım.

Son otuz altı saatteki uykusuzluğum başımı bir elektronik müzik festivali gibi çarpıyor ve gidip malzeme dolabından biraz Tylenol bulmaya karar veriyorum. Dinlenme odasına yaklaştığımda iki kadının usulca konuştuğunu duyuyorum.

"Hepsini okudun mu?"

"Hayır, ilk sayfanın yarısına ancak gelebildim ki o görüp elinden kaptı."

Odaya giriyorum, ama az önce hararetle sohbet eden iki kat görevlisi hanımla yüz yüze geldiğim anda gözlerini dikip bana bakıyorlar

Sanki hayalet görmüşler gibi.

Ben daha bir merhaba bile diyemeden, ikisi de aceleyle selamlarını mırıldanıp odadan kaçıyorlar.

Ne oluyor be? Bugün daha kimseyi terslemedim bile...değil mi?

Omuz silktim ve koridora geri döndüm. Ancak ofisime geri adım attığım anda Charlie'yi elinde bir gazete ile beni beklerken buluyorum... üzerinde benim yüzüm var.

"Bu Star tarafından basılmıştır," diye homurdanıyorum ve kâğıdı elimde buruşturup masanın üzerine fırlatıyorum. "Levi, ne yapman gerektiği umurunda değil. Ofisine gidip onu çıplak ellerimle boğmadan önce o bitkin yaşlı kaltağı telefona bağla."

Telefonu alıp resepsiyondan Sally'i aradım.

"Sally, lütfen lobimizdeki tüm The Star gazetelerini çek-"

"Çoktan çekildi, efendim," diyor sessizce.

"Bekle... Ne?" Bir an için afalladım.

"Ayrıca sana bir buket sipariş ettim," diyor boğazını temizleyerek. "Hanımefendi için. İki düzine beyaz gül. Bu öğleden sonra ona götürmen için buraya teslim edilecek."

Vay anasını. Ben bu kadını hak etmiyorum.

"Teşekkür ederim Sally," diyorum içtenlikle, elimi saçlarımda gezdirerek.

"Elbette efendim. Merak etmeyin, Donahue denen kadını herkes tanır. saçmalıklarla dolu. The Star'ın yazdığı hiçbir şeyi kimse ciddiye almaz," diyor telefonu kapatmadan önce güven verici bir şekilde.

Olabilecek bir kişi tanıyorum.

Telefonumu çıkardım ve Natalie'yi aradım. Ama cevap yok. Ben de ona bir mesaj gönderdim.

Ben

11:42: Bugün Star'ı gördünüz mü bilmiyorum ama eğer gördüyseniz, bunların hiçbirisi doğru değil. Lütfen beni ara.

Telefonumu bıraktım.

Ama...ya görmediyse?

Natalie genellikle gazete okuyan biri değildir, özellikle de The Star gibi değersiz bir üne sahip olanları.

Ama emin olmak için Natalie'ye tekrar mesaj attım.

Ben

11:45: Adamlar dikkatimi çekti. Söz veriyorum, ilgileniyorum. Çok özür dilerim. Seni seviyorum.

Aklımdan çıkmıyor. Ve düşündükçe, muhtemelen bundan nefret edeceğini hissediyorum çünkü erkeklerin bunu gördüğünü bilmek onu daha da utandıracak.

Hay sikeyim! Muhtemelen daha da kötüleştirdim.

Onu tekrar aramayı deniyorum ama yine cevap yok. On dakika daha telefonuma bakıp ne yapacağıma karar veremedikten sonra aklıma gelen tek mesajı gönderiyorum.

Ben

11:55: Seni gerçekten seviyorum, Natalie. Lütfen beni ara.

Günümün geri kalanı uzuyor ama eve gitme arzuma rağmen hazırlanacak çok şey var. Beş adamıma da komutanlarını hazırlamalarını söyledim ama nedenini söylemeyi erteledim.

Saat 17:00'den hemen önce Charlie'yi ofisime çektim.

"Charlie, karımdan hiç haber var mı?" Sessizce sordum.

Charlie, "Hayır, efendim," diye cevap verdi. "Ama Ethan'la bağlantı kurdum, biz bu sabah ayrıldıktan kısa bir süre sonra Wesley'le birlikte Malikâne'ye döndüğünü doğruladı. Wesley, Alexi'yle konuşmuş ve buraya geldiğinde Bayan Pace'in her zaman yaptığı gibi Marta ve annesini kontrol etmeye gittiğini doğrulamış."

"Ah, doğru ya," diyorum iç çekerek. "Bunu Salı günleri yaptığını unutmuşum."

"O, uh," Charlie boğazını temizliyor, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve gözlerini yere çeviriyor. "Ayrıca bütün gün ana yatak odasından aşağı inmediğini söyledi."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı eğiyorum.

O biliyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Adamları getirin," diyorum.

Charlie başını salladı ve ofisten çıktı.

Boku yedim.

Ama ne kadar berbat durumda olursam olayım, kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum. Kendime biraz sıvı öğle yemeği koyuyorum, viski şişemi masaya geri getiriyorum.

"Beyler," diyorum yüzümü onlara dönerek. "Bildiğiniz gibi dün gece Michael, Glow Bordeaux ve Aparat odasındaki hanımlara ait evde bir bomba patlattı. Dün gece itibariyle yedi kayıp vardı. Bu sabah itibariyle dokuz kişi var."

"Tanrım..." Travis başını sallayarak söylüyor.

"Bayan Bordeaux tarafından harekete geçirilen bu kadınlar, dansçı arkadaşlarını greve gitmeye teşvik ediyorlardı. Ve dün gece Michael bunun bedelini onlara ödetti."

Masamın diğer tarafına geçip oturuyorum. "Şimdi iyiliğin karşılığını vereceğiz."

Josiah yumruğunu sıkarak başını sallar.

"Her birinizden en güvenilir Beta komutanlarınızdan biri ve dört Zeta'dan oluşan ekipler kurmanızı istedim. Bu gece onlar sizin adınıza hareket edecekler. Betalarınızın her biri bu akşam The Eden, Broadway, The Hollow, Visions ve Nyx'i ele geçirmek için acemi ekiplerine liderlik edecek."

"Bekle... biz de mi gitmiyoruz?" Wesley soruyor. Başımı sallıyorum.

"Bu gece olmaz," diyorum. "Kim olduğunuzdan dolayı çok fazla tanınırsınız. Michael'ın adamları akılsız haydutlar olabilir ama en azından benim Alfa Ekibimin yüzlerini tanıyabileceklerdir."

"Oh, anlıyorum."

"Bu gece liderlik ve eğitim becerileriniz, yerinize göndereceğiniz adamlar aracılığıyla sınanacak. Sizden en güvendiğiniz, güvenilir ve baskı altında sakin kalabilen komutanlarınızı seçmenizi istedim," diyorum ve kendime bir içki daha dolduruyorum.

"Gece yarısına çeyrek kala, takımlarınızdan beşer kişi kendilerine tahsis edilen kulübe silahsız olarak girecek ve oturacak. Zetalarınız içki sipariş edecek ve kalabalığa karışacak. Bire çeyrek kala, komutanlarınız özel bir kucak dansı isteyecek."

Josiah ona vurmadan önce Wesley gülerek, "Kahretsin, şimdi gerçekten gitmek istiyorum," der.

"Birde adamlarınız kontrolü ele alacak."

"Ama nasıl?" Travis soruyor. "Tüm bu kulüpler üst düzey ve hepsinde metal dedektörleri var. Adamlarımızın silahlarını gizlemelerinin imkânı yok. Özellikle de bir kulübü *ele* geçirmeye yetecek kadar silah."

"Aynen öyle."

Odadaki herkes bana bakıyor.

"Michael'ın adamları mafya değil. Onlar haydut. Hapishaneden çıkarılmış suçlular ve içki içmek, kokain çekmek ve bedava kucak dansı almak için bu işleri kabul eden ıslahevlerinin ıskartaları."

Bir içki alıyorum.

"Birkaç makinenin belayı uzak tutacağını düşünüyorlar," diye sırtıtıyorum. "Ama bilmedikleri şey, belayı çoktan getirmiş olduğumuz. Silahlar çoktan binaya girmiş olacak."

"Nerede?" Levi sorar.

"Kimsenin bakmayacağı tek yer." Masama yaslanarak söylüyorum. "Evin önünde metal dedektörleri olabilir ama evin arkasında yok. Glow'un dansçıları silahlarınızı içeri sokacak ve evin anneleri sizi silahları olan kızların yanına koyacak."

"Oh kahretsin!" Wesley gülerek ayağa fırlar. "Bu harika."

Josiah hızla gömleğinin arkasından tutup onu koltuğuna geri çekerken, Wesley araya girdiği için sessizce özür diler.

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Adamlarınız yüklenecek ve evin arkasından ileriye doğru kontrolü ele alacak. Sivil can kaybı olmadan."

Charlie çenesini ovuşturarak, "Bu işe yarayabilir," diye başını sallar.

"Öyle olmak zorunda," diyorum. "Beyler, şunu açıkça belirteyim: Bu akşam başarısızlık bir seçenek değil. Glow ve kızları dün gece zaten ağır kayıplar verdiler. Hızlı, hesaplı ve başarılı olmamız gerekiyor. Adaleti sağlamalıyız."

"Peki ya kızlar?" Josiah soruyor. "Michael onlara çoktan misilleme yaptıysa ve güvenli bir evleri yoksa..."

"Onlar için aklımda başka bir şey var," diyorum başımı sallayarak, "Şimdilik adamlarınız silahlarını saat 20:00'den önce Glow'a, o adrese götürecekler. Bırakma işini sen halledeceksin."

"Evet efendim," diye başını sallar Josiah.

"Gidebilirsiniz. Charlie, bir dakika bekle."

"Efendim?"

"Charlie, Bay Demoinen bu gece kuryeyle bana bir paket gönderecek," dedim ve imzalı evrakı ona uzattım. "Herhangi bir nedenle rahatsızlanırsam, paketi güvenli bir yerde sakla ve bunu kuryeyle birlikte geri gönder."

Levi ofisime girdi ve telefona doğru ilerledi. "Bayan Donahue sizi arıyor, efendim."

"Git." Fısıldıyorum.

Oturup telefona bakmadan önce adamlarımın odadan çıkmasını bekliyorum, öfkem artıyor.

"Evet, Jaxon Pace," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, ahizeyi kaldırdığımda. "Bugün senden haber alacağımdan emin değildim. Sekreterimle bir iddiaya girdik ve sanırım bu kaybedeceğim anlamına geliyor. Ne üzerine bahse girdiğimi merak ediyor musun?"

"Umurumda değil," diye homurdanıyorum telefonda.

"Şimdi, şimdi," diyor alaycı bir kahkaha atarak. "Bu annenin onaylayacağı türden bir dil değil, değil mi?"

"Annemi tanı mıydın," diye alay ediyorum. "Ve o senin iğrenç dergilerini asla okumazdı."

"Sanırım bu onun kaybı," diye gülüyor. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama benim küçük pis dergim şu anda peynir ekmek gibi satıyor. Sanırım halk zampara, milyarder CEO'nun yepyeni karısını aldatmasına doyamıyor."

Yumruğumu sıkıyorum.

"Yalanlar her zaman gerçeklerden daha hızlı yayılır," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve normalde boktan gazetende hakkımda yazdığın saçmalıklar umurumda olmazdı. Ama az önce yepyeni karıma hakaret ettin ve *bu* benim umurumda olan bir şey."

"Ugh," diye inliyor ve çakmağının çıt sesini duyuyorum. "Bu yeni kanlar çok zayıf. Onları ya da zavallı küçük duygularını umursayacak enerjim yok."

"Bunu intikam için yaptığını biliyorum Celeste. Bunu daha önce bir kez denedin ve o zaman seni bir uyarıyla bıraktım. Bu sefer böyle bir nezaket göstermeyeceğim."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim." Telefona doğru gülüyor.

Cehenneme kadar yolun var.

"Bu iftira dolu haberi yarına kadar geri çekecek ve ön sayfada resmi bir özür ve tekzip yayınlayacaksınız."

Telefonda gülüyor.

"Dediğim gibi, çok satan bir kitap oldu," diye alay ediyor. "Peki bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü eğer reddedersen, seni yok ederim." Karanlık bir şekilde söylüyorum. "Oh hayır! Titrediğimi hissediyor musun?" Alaycı bir şekilde söylüyor. "Hayır, ama olacaksın," diye fısıldıyorum.

"Peki neden?"

"Eğer tekzip yarın sabah 8:00'e kadar basılmazsa, o zaman beş parasız kocanızın hisse senedi portföyünün çoğunu yatırdığı gazetenizi satın alacağım ve sahibi olacağım. Sabah 8:05'te tüm yönetim kurulunuzu kovacağım. Ardından, sabah 8:10'da tüm ekipmanlarınızı ve sözleşmelerinizi yirmi sente Tribune'e satacağım. Ve sen, bahse girdiğin sekreter daha ışıkları açmadan iflas etmiş olacaksın."

Hattın diğer ucundan nefes nefese kaldığını duyuyorum.

Güzel, şimdi kaltağın dikkatini çektim.

"O zaman ben de senin itibarını yok ederek kendi itibarımı temizleyeceğim. Son yedi yıldaki her etkileşimden tüm ofis kamera görüntülerimi yükleyeceğim," diye sırtıyorum. "Söylesene Celeste, yedi yıl önce hangi masanın üzerine eğildiğini hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum."

"Buna cesaret edemezsin..." diye fısıldıyor.

"Oh, kesinlikle isterim," diye alay ediyorum. "Eminim neredeyse her şeyini kaybettikten sonra, yakında eski kocan olacak kişi, boşanma davası için masamın üzerine eğilmiş, beş para etmez bir fahişe gibi uluyan görüntülerine bayılacaktır."

"Bu ne cüret!"

"Ama orada durmazdım," diye tersliyorum, masama doğru eğilerek. "Son yedi yılda becerdiğim ilk sosyete sürtüğü olduğunu mu sanıyorsun? Bir daha düşün. Tüm o güçlü, acımasız ve son derece kindar sürtüklerin kirli küçük sırlarının dünyaya yayılmasından sorumlu tutacakları tek bir kişi var... *sen*. Sana söz veriyorum, kurtların senin için gelmesini ve seni vahşiler gibi parçalara ayırmasını izleyeceğim."

"Jaxon, lütfen... Ben... Özür dilerim, tamam mı?" diye mırıldandı telaşla. "Sana en içten özürlerimi sunmak istiyorum-"

"Dediğim gibi, özrünle ilgilenmiyorum," diye homurdanıyorum telefonda, "tabii baş sayfaya çıkmazsa."

Telefonu kapattım.

Sikeyim o yaşlı amcığı.

Ama şimdi bunu hallettiğime göre, halletmem gereken daha büyük bir görev var: Natalie.

Hâlâ cevaplanmamış mesajlarıma bakıyorum.

Kızgın. Çok kızgın.

Bütün günümü bu saçmalığın geri kalanıyla uğraşarak geçirdim, eve gidip bunu düzeltmeliyim. Derhal.

"Charlie, arabayı getir," diyorum ofisimden çıkarken. "Eve gidiyoruz."

En son ne zaman kendi evime girerken bu kadar rahatsız hissettiğimi hatırlamıyorum.

Misafir odasındaki psikopat eski kız arkadaşım ve üst kattaki haklı olarak kızgın karım arasında, Pace Malikanesi hiç bu kadar... tehlikeli hissetmiş miydi bilmiyorum.

Cesaret için bir kadeh içmeyi tartışıyorum ama gün boyunca muhtemelen bir şişenin tamamını tükettiğime ve muhtemelen daha fazla zaman kaybetmemem gerektiğine bahse giriyorum. Elimde Sally'nin benim için seçtiği çiçeklerle merdivenleri çıkıyorum, zihnim kendini parçalara ayrılmak üzere olan bir roket gibi hissediyor. Yol boyunca Natalie'ye söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalıştım ama elim nihayet ebeveyn yatak odasının kapı koluyla buluştuğunda... elimde hiçbir şey yoktu.

Kapıyı açtığımda ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama Natalie'yi yatağın kenarında oturmuş, doğrudan bana bakarken bulmak kesinlikle öyle değildi. Kollarını vücudunun üzerinde sıkıca kavuşturmuş, bakışlarını yavaşça benimkilere kaldırmadan önce ayaklarının dibindeki yere bakıyordu.

Birdenbire her kelime boğazımda düğümleniyor.

Bir daha düşündüm de, muhtemelen o iğneyi yaptırmalıydım.

"Merhaba," diyorum boğazımı temizleyerek ve kapıdan sadece birkaç adım içeride duruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve bana bakmaya devam ediyor.

"Aramaya çalıştım," diyorum birkaç adım daha atarak. "Ama sanırım benimle konuşmak istemedin."

Natalie yine hiçbir şey söylemiyor. "Benimle konuşmak istiyor musun?"

Sessizce ayağa kalkar ve odanın köşesindeki bara doğru yürür ve bir bardağa buz koymaya başlar.

"Tamam, her şeye rağmen seninle konuşmak istiyorum," diyorum kravatımı gevşeterek. "Eğer seni dinlemeye ikna edebilirsem."

"Dün gece nereye gittin, Jaxon?" Natalie yüzüme dönmeden elindeki bardağı bardağın üzerine çarpıyor. "Beni terk ettikten sonra mı?"

Zor yutkunuyorum.

Bu düşündüğümünden çok daha zor olacak.

"Şey, bu biraz karmaşık."

"Basit bir soru." Natalie yüzünü bana döndü.

"Birkaç saatliğine poligona gittim," diyorum ona yaklaşarak. "Ama sonra Charlie geldi ve bana dedi ki... Şey, Glow Bordeaux adında bir kadın... hiç tanışmadığınızı biliyorum ama bizim... hizmet sektörümüzdeki... önemli insanlardan biri... bir sorunu varmış. Gerçekten büyük bir sorun."

İyi iş, Jaxon. Seni lanet olası aptal.

"Dün gece kızlarından bazıları saldırıya uğradı," diyorum, durumu açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak.

"Kızları mı?" Natalie soruyor. "O bir anne mi?"

"Şey, hayır," diyorum temkinli bir şekilde. "O bir... madam."

"Bir madam..." Natalie başını sallar. "Yani, açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, beni bırakıp bir madama yardım etmeye gittin... sabahın dördüne kadar?"

"Kulağa olması gerekenden daha kötü geliyor," diyorum savunmacı bir şekilde, etrafımda gömülü olan mayınları fark ederek. "Evet, o bir madam, bu benim işime gelir."

"Bu işler genelde böyle yürür... çünkü o bir madam."

"Hayır, birkaç hafta önce yardım için bana geldi ve her şey korkunç bir şekilde ters gitti."

"Evet," diyor Natalie başını sallayarak. "Öyle olduğunu söyleyebilirim." "Natalie-" diyorum, ona doğru bir adım atarak.

"Yapma," diyor ve beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Hayır, siktir et," diyorum başımı sallayarak. "Bunu sana açıklamam gerekiyor."

"Az önce söyledin. Bir tartışmadan sonra beni, karını bırakıp bir madama ve kızlarına yardım etmeye gittiğini söyledin," diyor Natalie alay ederek. "Az önce her şeyi açıkladın diyebilirim."

"Natalie, ben bir şey yapmıyordum," diyorum yalvarırcasına.

"Yardım ediyordun!" diyor alaycı bir şekilde gülerek. "Sabahın dördüne kadar!"

"Öyle bir şey değil!"

"Ne harika bir yardımcısın sen!" Yatağın ucundaki banka tekrar otururken bana gülümsüyor. "Tabii ki, yerde septik şoktan ölmekte olan, inanılmaz derecede nankör bebek annenin hayatını kurtarmaya çalışan *karın* hariç-"

"Nat-"

"Ama en azından dün gece *kızlar* senin yardımını aldı!"

"Sana söz veriyorum, görüldüğü gibi değil," diyorum elimi saçlarımda gezdirirken.

"Neye *benziyor*?" Sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Neye benziyor?"

Ayağa kalkıp komodinin çekmecesini açıyor ve içinden Star gazetesini çıkarıp bana doğru hışımla fırlatıyor.

"Sana neye benzediğini söyleyeyim, Jaxon! Tam bir saçmalık gibi görünüyor, işte bu!"

"Natalie, lütfen," diyorum ona doğru adım atarak. "Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim!"

"Görünüşe göre bir sürü şey yapmışsın, Jaxon, hem de lanet asanla!" Beni iterek söylüyor.

"Nat!"

Uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu belinden tuttum.

"Natalie!" Bana tokat atarken, benimle dövüşmeye çalıştığını söyledim. "Benden uzak dur!"

"Natalie, dinle, lütfen!" Yüzünü ellerimin arasına alıp onu sıkıca tutarak söylüyorum. "İki dakika, lütfen. Tek istediğim bu."

Elleri benimkilere uzanıyor ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken onu sıkıca önümde tutuyorum.

"Bana bak," diyorum, sesim daha yumuşak, gözlerinin benimkileri bulmasını istiyorum. "Bana bak, *Αγαπημένη*. Lütfen."

Yavaşça bana bakıyor, yüzüne yansıyan ıstırap kalbimi parçalıyor.

"Kızgın olduğunuzu biliyorum. Ve olmak için her hakka sahipsin. Dün gece tam bir pisliktim," diyorum, beni itmeyi bıraktığını hissederek. "Ama bu makalede söylenenleri yapmadığımı biliyorsun."

Alnımı onunkine bastırıyorum.

"Bildiğini biliyorum. Seni asla böyle incitmem. Asla."

Natalie'nin yüzü benimkini tararken saniyeler aramızda sonsuzluk gibi geçiyor. "Hayır," diye fısıldıyor sonunda, sesi çatlıyor. "Biliyorum."

Alnından usulca öpüyorum ve onu kollarımla sıkıca sarıyorum.

"Natalie, seni seviyorum. Sana asla böyle bir şey yapmadım ve yapmayacağım, beni duyuyor musun?" Başparmağımla yanağını okşayarak fısıldıyorum. "Ben artık öyle biri değilim."

"Biliyorum... sadece kavga ettik ve sen gittin ve..."

Ona tekrar bakmak için geri çekilmeden önce yanağına bir öpücük konduruyorum,

"Sen benim karımsın. Sana bir söz vermişim, hatırladın mı? Bir yemin. Ve bu yeminin yüzüklerle, kavgalarla ya da kalbimin atmayı bıraktığı güne kadar senin olduğu gerçeğinden başka hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Jaxon..." diye nefes alıyor, elleriyle yüzünü kapatıyor ve bana sarılıp göğsüme yaslanarak hıçkırıyor.

"Çok üzgünüm Natalie," diye fısıldıyorum, onu daha sıkı çekerek bu hissin tadını çıkarıyorum. "Her şey için. Seni dinlemediğim için özür dilerim. Seni terk ettiğim için üzgünüm. Sana yaşattığım acılar için özür dilerim. Ama söz veriyorum, ne olursa olsun sonsuza dek seninim, *sadece* seninim."

Bölüm 17

NATALIE

Ertesi sabah güneşin panjurlardan içeri girdiğini ve Jaxon'ın kolunun bana dolandığını görerek uyanıyorum. Sırtımda onun nazik nefesini hissederek uzandım. Jaxon bana o gece ayrıldıktan sonra olanları anlattı; sabahın dördünde bitkin bir halde tökezleyerek içeri girmesi ve tüm sürahisini içtikten sonra alt kattaki kanepede sızıp kalması da dahil.

Ben de ona eski kız arkadaşının nihayet uyandığında nasıl bir cevher olduğunu ve makaleden bana kötü niyetle bahseden kişinin kendisi olduğunu anlattım. O saçma makaleyi yayınlayan gazeteyle neler yaşandığını ve Anna ile gerçekte neler olduğunu ayrıntılı olarak anlattı. Onu reddettikten sonra Sally'ye beni bulmaya gelmeden önce onu işten çıkarmasını söylediğinde ısrar etti.

Hatta kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaksa ofisinde tuttuğu güvenlik kamerası kayıtlarını bana göstermeyi bile teklif etti. Ama Jaxon'la ilişkimin başlangıcından bu yana yüzlerce kez etkileşimde bulunduğum bir kadının kocamı baştan çıkarmaya çalışmasını izlemenin beni daha iyi hissettirmeyeceğini biliyordum.

Anna'yı bu kadar zorlayan şeyin ne olduğunu hâlâ anlamış değilim.

Yavaşça dönüyorum, Jaxon'ın derin uykuda olmasına rağmen beni sıkıca kavradığını hissediyorum ve onun muhteşem yüzüne bakıyorum.

Sanırım onu istediği için kızı suçlayamam. O neredeyse bir tanrı.

Tüm bu senaryoda beni rahatsız eden tek şey, Jaxon'ın bana *ne zaman* olduğunu söylememiş olmasıydı. Rachel ve benimle otoparkta olanları ve Ethan'ı kurtarmak için acele etmesini göz önünde bulundurarak unuttuğu konusunda ısrar etti. Her ne kadar ona inansam da, bunu bir magazin dergisinin kapağında yüzüme vurmaktansa bana kendisinin söylemesini tercih ederdim. Kocamın avukatları tarafından kapatılmak üzere olan bir gazete bile olsa.

Beni kendine çekiyor, alnımdan öpüyor ve elimi avucunun içine alıyor, gözlerim elindeki alyansa takılıyor.

Nazıkçe gülümsüyorum.

Ama onun hakkında haklıydım. Bana asla böyle ihanet etmezdi.

Yaşadığım şok ya da utanç ne olursa olsun, bunun doğru olmadığını iliklerime kadar biliyordum. Ve kadınların onu her zaman isteyeceği fikrine kendimi teslim etmem gerekse bile, o *beni* her zaman isteyecekti.

O adam benim.

Saate bakıyorum, neredeyse sekizi çeyrek geçtiğini görüyorum, yani Jaxon'ın genellikle kalktığı saati bir saatten fazla geçiyor.

Yine de burada uyuyor.

Yorgun olduğu her halinden belli. Ve bu anlaşılabilir bir durum, çünkü adamın her zaman dönen düzinelerce tabağı var ve hepsi de dikkatini gerektiriyor. Ancak, "iyi bir adam olmadığında" ısrar eden bir adam için, tüm bu tabakların dönmeye *devam etmesini* sağlamak için ölçülemeyecek kadar çok çalışıyor.

Parmak uçlarımla yüzünün hatlarını hafifçe okşayarak hafızama daha da kazıyorum. Bazen bu korkunç güzellikteki adamın kocam olduğuna inanmak zor geliyor. Milyon yıl geçse de kendimi bir mafya babasıyla evli olarak hayal edemezdim.

Yine de buradayım, Chicago'nun gördüğü en güçlü Yüce Don'un Regina Vestra'sıyım ve hiç kimse beni mükemmel olmayan kocamdan daha iyi sevemez.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve o gülümsüyor. "Uyanık mısın, aşkım?" diye soruyorum.

"Eğer uyuyormuş gibi yaparsam, bunu yapmaya devam edecek misin?" Kıkırdıyorum.

"Ne... *bu* mu?" Parmaklarımı kafa derisinde gezdirip gülümsemesini ve esnemesini izleyerek soruyorum. "Bunu beğendiniz mi, Bay Pace?"

"Senden hoşlanıyorum," diye sırtıyor, gözleriyle beni olduğum yerde felç ederken kolunu sinsice bana doluyor. Boynuma sokuluyor, beni çıplak bedenine doğru çekiyor ve ereksiyonunu bana doğru iterek şüpheli niyetini açıkça ortaya koyuyor.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum gülerek ve elimi göğsüne bastırarak. "Hatırlayamıyor muyuz? Bugün Dr. Townsend ile bir randevum var. Birkaç saat içinde. Hamilelik kan testlerimin sonuçlarını gözden geçirmek için. Bunu sana söylemiştim."

"Bunu bana ne zaman söyledin?" Beni altına kıştırarak ve agresif bir şekilde göğüslerimi ellerinin arasına alarak söylüyor.

"Dün gece." Nefesim kesildi, uyarılmamla savaştım.

"Bunu hatırlamıyorum." Meme ucumu emdiğini ve bana için için yanan bir bakış attığını söylüyor.

"Yapmalısın, sana hemen önce söyledim..." Dudağımı ısırarak kızardım. "Şey, sen... özür dilemeden önce."

"Mmm, şimdi hatırladım," diyor, dudaklarını boynuma yerleştiriyor, usulca öpüyor ve dilini tenimde gezdirerek beni nefessiz bırakıyor. Aletini pijamamın kumaşında hissediyorum. "Çok lezzetliydi."

"Jaxon..." İnliyorum, onu şakacı bir şekilde itiyorum ve dudaklarını buluyorum. "Senin... *bilirsin*... içimdeyken gitmek istemiyorum."

Elini bacaklarımın arasına sokup amımı sıkıca kavrayarak, "Bu çok talihsiz bir durum," diyor. "Çünkü ben biliyorum."

"Bebeğim!" Nefes nefese kaldım, hâlâ boş yere onu üzerimden itmeye çalışıyorum. "Yapamayız. Kesinlikle öğrenecek ve bu benim için garip olacak."

"Anlamıyorum," diyor alaycı bir ifadeyle bana bakarak. "Bir bebek doktoru nasıl bu kadar ahmak olabilir."

Bu beni güldürüyor.

"Hadi canım sen de Jax, senin sakin neredeyse hiç bloke olmuyor," diyorum hâlâ kıkırdayarak. "Ve bazen, sevgili kocacığım, 'hayır' uygun yanıttır. Bu kelimeden özellikle hoşlanmasan bile."

"Bilmiyorum," diyor başını sallayarak.

"O zaman haklısın," diye göz kırpmıyorum. "Bu talihsiz bir durum. Seks yok."

İç geçiriyor, ama sonra aniden yüzünde sinsi bir sırıtış beliriyor. Köprücük kemiğimi ve göğsümü öpüyor.

"Jaxon," diye kıkırdıyorum. "Az önce bugün seks yok dedim."

"Seks hakkında kim bir şey söyledi?" Diyor, ağzını meme ucumun etrafına sararken delici mavi gözleriyle bana bakıyor. "Sadece karımdan *özür dilemeyi* bitirmediğime karar verdim."

Nefesim kesiliyor, parmaklarının geceliğimin altından kaydığını ve yorganın altına girerken beni kızdırmaya başladığını hissediyorum.

Bir saat sonra duş aldım, giyindim ve Jaxon'ı gönderdim. Adam sürekli Dr. Townsend'le olan randevum için kalmasını isteyip istemediğimi sorduğu için kolay olmadı ama iki gün önceki kan tahlillerimi incelemekten daha önemli işleri olduğunu biliyordum.

Seth, Dr. Townsend'i odaya davet ettiğinde oturma odasında en sevdiğim kitaplardan biriyle çayımı yudumluyorum.

Kitabımı yere bıraktım ve ayağa kalktım.

"Lütfen," dedi beni el sallayarak. "Sakın kalkma."

"Oh, sorun değil, ben-"

"Hayır," diyerek sözümü kesti, yüzünde kibar bir gülümseme vardı. "Sadece test sonuçlarını söylediğimde oturmak isteyebileceğinizi kastetmiştim."

İşte o zaman kibarlığının sadece yüzündeki acı dolu ifadeyi maskeleydiğini fark ediyorum. Bu ve sesindeki empatik ton, Jaxon'ın benimle kalma teklifini geri çevirdiğime anında pişman olmam ve aniden yanımda oturmasını dilemem için gereken tek şey.

"Yani bebekle ilgili bir sorun mu var?" Boğazını temizler ve derin bir iç çeker.

"Hayır, Bayan Pace," diyor sessizce. "Bebek falan *yok*. Hamilelik testiniz negatif çıktı. Hepsi."

Ne? Ama nasıl?

"Ben... Ben anlamıyorum, neredeyse üç hafta geciktim?"

"Çok üzgünüm Bayan Pace. Eminim bu inanılmaz derecede hayal kırıklığı yaratmıştır ama böyle şeyler olur. Özellikle de düşük yaptıktan ve vücudunuzun kurşun yarasından dolayı yaşadığı travmadan sonra, sanırım tekrar kendi döngüsüne giriyor."

Başım dönüyor.

Hamile değilim.

"Sana telefonda söylemek istemedim ve buraya gelip yüz yüze söylemek istedim," diyor sessizce, elini benimkinin üzerine koyarak. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. İnan bana."

Sorulacak soruları düşünüp duruyorum ama hiçbirinin cevabı hoşuma gitmiyor.

"Yine de burada iyi haberler var," diyor boğazını temizleyerek. "Tüm tahlilleriniz, her şey iyi görünüyor. Kalan yumurtalığınız iyi çalışıyor ve burada herhangi bir anormallik veya endişelenecek bir şey yok."

"Hamile olmadığım gerçeği dışında," diyorum kibar bir gülümsemeyle, gözyaşlarımı yutarak ve kendi hayal kırıklığımı bastırarak.

"Bayan Pace, kusura bakmayın ama kaza sadece birkaç ay önce oldu," diyor iç çekerek. "En son konuştuğumuzda bu tür şeylerin zaman aldığından bahsetmiştik."

Başımı sallıyorum, kendi gözyaşlarımla savaşıyorum.

Tanrım, keşke Jaxon burada olsaydı. Neden onu işe gönderdim ki?

"Elbette," diye fısıldıyorum, ayağa kalkıp gözlerimi silmeye çalışıyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

Ayağa kalkarak, "Kanaman olduğunda döngünü oradan saymaya başlayacaksın," diyor. "Ama her şey normal görünüyor, vücudunuz düzgün bir şekilde iyileşiyor. Biz sadece gözümüzün önünde tutmaya devam edeceğiz, sen ve kocan da denemeye devam edeceksiniz."

Umutsuzca gerçek duygularımı gizlemeye çalışarak gülümsüyor ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim, Dr. Townsend."

Yalnız kalmak istediğimi anlıyor ve kapıya doğru yöneliyor. Ama oraya varmadan önce durdu ve yüzünü bana döndü.

"Ne olursa olsun, Bayan Pace," diyor sessizce. "Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Gerçekten. Ben de bir bebek kaybettim. On yıl önce bir araba kazasında. Benim de ilk hamileliğimdi. Yıkılmışım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim."

"Yaşadığım acı ve kederden sonra tek istediğim tekrar hamile kalmaktı. Şu anda size anlattıklarımın aynısını bana söyleyen doktorlarım vardı ve ben de bunları duymak istemiyordum."

İç çekiyorum, başımı öne eğiyorum. "O kadar belli mi?"

Gülümsüyor.

"Bu normal. Söz veriyorum. Ama lütfen, her şeyin sizin lehinize olduğunu ve sizin için gerçekleşeceğini hatırlamaya çalışın" diyor güven verici bir şekilde. Daha sonra

pencereden Pace Malikânesi'nin karla kaplı arka avlusuna bakıyor ve gülümsüyor. "Ve benim tecrübelerime göre, bu hiç beklemediğiniz bir anda olur."

Başımı sallamadan önce uzun bir süre ona

bakıyorum. "Teşekkür ederim, Doktor."

Hayal kırıklığımı azaltmıyor ama en azından *görüldüğümü* hissediyorum.

Dr. Townsend ayrılıyor ve ben oturma odasında tek başıma kalıyorum.

Ben... hamile değilim.

Haklı olduğunu biliyorum. Ne kadar endişelensem, stres yapsam ya da olmasını istesem de bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Ama kalbim hala acıyor.

Jaxon'ı arayıp haberi vermek için telefonumu elime alıyorum ama bir türlü çeviremiyorum. Şimdiye kadar iki kez gerçekleşmeyecek hamilelikler için heyecanlandı ve bunu ona söyleme düşüncesi gözlerimi yaşartıyor.

Sonra çarpışma sesi

duydum. Ve

bağırışlar.

Koridorda koşan ağır korumaların ayak sesleri beni acıma partimden kopardı. Kapıya doğru yürüyorum ve Wesley'i görüyorum, bana doğru yönelirken kulağına dokunuyor, yüzü okunmuyor.

"Wesley, ne oldu?"

"Bayan Pace, üzgünüm ama bir sorun var-"

"Aç değilim dedim seni pislik! Siktir git!" Rachel'ın sesi koridorda yankılanıyor.

Bir sonraki duyduğum şey hizmetçilerden birinin çığlığı ve Çin'in duvara çarpma sesi oluyor ve hemen anlıyorum.

Olamaz.

"Bayan Pace, endişelenmenize gerek yok! Biz hallederiz!" Wesley arkamdan koşuştururken durup Alexi'ye ve koridorda koşuşturan Betalardan birine dönüyor. "Alexi, Bay Pace'i getir-"

"Hayır!" Ona dönerek tersliyorum. "Bay Pace'in şu anda yeterince derdi var. Bunu ben halledeceğim."

Wesley endişeyle, "Evet efendim," der.

"Alexi, Dr. Franklyn hâlâ Ethan'ın yanında mı?"

Adamlarla birlikte mutfağa giriyorum, çarpışma ve bağırışlar hala koridorlarda yankılanıyor.

"Evet, hanımefendi."

"Git ve onu getir," diyorum ve b u z d o l a b ı n a uzanıp filtrelenmiş su sürahisini alıyorum. "Huysuzluğumuzdan bıktım artık."

ev misafiri."

Alexi başını sallayıp koridorda koşmaya başlarken Wesley de benimle birlikte bağırs seslerine ve kırılan bulaşıklara doğru yürüyor.

"Bayan Pace," diyor Wesley, köşeyi döndüğümüzde. "Tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Ben *halledeceğim*."

"Defol git ve beni rahat bırak!"

Kapıyı açarken Seth'in, "Sakin olmanız gerekiyor Bayan Valentine," dediğini duyuyorum. "*Şimdi*!"

Odaya girdiğimde Rachel'in meyve dolu bir kâseyi alıp fırlatmaya hazırlandığını görüyorum. Ama o bunu yapamadan, elimdeki dev buzlu su sürahisini alıp içindekileri yataktaki Rachel'a doğru fırlatıyorum. Buz gibi su yüzüne çarptığı anda tabağı yere düşürüyor ve nefes nefese kalıyor.

"Yeter!" Bağıryorum.

Sersemlemiş ve sırlıklam olmuş Rachel bana göz kırpmıyor.

"Bu evde bir *misafir* olarak yaptığın bu öfke nöbetinden bıktım usandım! Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama personelime ya da adamlarıma bu şekilde davranamazsın, beni anlıyor musun?"

"Ne-"

"Beni anlıyor musun dedim?!"

Bağıryorum. Meydan okurcasına bana bakıyor.

"Burada bir mahkum olduğumu anlıyorum."

"Çok haklısın," diye karşılık veriyorum. "Ve eğer medeni bir şekilde davranamazsan ve personelime tabak fırlatmazsan, Dr. Franklyn sana bir beslenme tüpü takacak ve seni lanet olası yatağa bağlayacak. Bilmeni isterim ki, ilk şoka girdiğin gece Jaxon'ın sana bunu yapmasını engellemiştim."

Doktor'a dönmeden önce Rachel'in yüzündeki şok ifadesinin yerleşmesini izliyorum.

Franklyn'in köşede çekingen bir şekilde duran hemşiresi. "Şimdi, burada neler oluyor Jennifer?"

Kız bana, Rachel'a ve Wesley'e baktıktan sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Hmm... Şey... Dr. Franklyn serum torbasını değiştirmemi istedi," dedi kız. gergin bir şekilde söylüyor.

"O çantada ne olduğunu ben nereden bileyim, zehir olabilir!" Rachel öfkeyle söylüyor.

"İnanın bana," diyorum alaycı bir şekilde gözlerimi devirerek ve hemşireye ilerlemesini işaret ederek. "Ben o kadar şanslı değilim."

"Beni isteğim dışında burada tutuyorsunuz ve sürekli gözetim altındayım! Herkes sürekli bana bakıyor!"

"Sana bakıyorlar çünkü tehlikelisin ve kendini aptal yerine koyuyorsun."

"Hayır, bu köpeklerin bana nasıl baktığını görüyorum," diye hırlıyor Seth'e. "İçlerinden herhangi biri gecenin bir yarısı gelip bana tecavüz edebilir!"

"Dikkat et!" Şak diye söyledim. "Bunlar *benim* adamlarım ve onurlular. Senin ve kardeşinin çalıştırdığı pisliklerden çok uzaklar, bu yüzden onları karşılaştırmaya cüret etme."

"Mahremiyetimi elimden aldınız!"

"Özel hayatın umurumda değil Rachel!" Kapıya doğru ilerliyorum.

"Tabii ki **b i l m i y o r s u n**, neden bilesin ki? Her **z a m a n k i** gibi, değil mi?"

Özellikle de benden *başka* her şeyi aldığını düşünürsek!" Oda sessizliğe gömülürken elim kapı tokmağında donup kalıyorum. Yavaşça yüzümü ona dönüyorum.

Bunu sadece bana söylemedi.

"Az önce ne dedin sen?" Fısıldıyorum. Rachel bana ters ters bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"*Senden* her şeyini aldığımı mı düşünüyorsun?" Gözlerimi kısarak ona doğru bir adım atıyorum.

"Çocuğumu benden aldın!" Birden içimde bir şey koptu.

"Hayır, çocuğumu benden aldın!" Bağırıyorum, onu zıplatıyorum. "Senin yüzünden oğlumun külleri mezarında soğuk! Ama benim sayemde çocuğunun onu seven, ona değer veren ve işler zorlaştığında onu terk etmeyecek bir annesi var. Senden hiçbir şey almadım, bir kurşun ve istemediğin bir sorumluluk dışında!"

Rachel'in yatağına yaklaştım.

"Kendinizi neye sahip sandığınızı bilmiyorum ama öyle bir şey yok. Geriye kalan bu. Açık konuşayım: Sana *hiçbir şey* borçlu değilim."

"Şey, ben... Ben... Jaxon'ın hayatını kurtardım ve-"

"Ben de seninkini kurtardım!" Bağırıyorum. "İnan bana, senin için, herhangi birinin kendisini kaçırın, hayatını mahveden ve doğmamış çocuğunu öldüren kişi için vereceğinden daha fazla taviz verdim. Bu yüzden beni affet, ama burada oturup senden aldığımı düşündüğün fantezi hayatın hakkında sızlanmanı dinlemeyeceğim!"

Öfkeyle komodinin lambasını itiyorum.

"Senin yüzünden mal varlığımı, kariyerimi, yumurtalıklarımı ve biricik oğlumu kaybettim! Her şeyini kaybeden benim!"

Rachel geri çekiliyor, korku yüzünü kaplıyor.

"Ve tüm bunlardan sonra, tüm o iğrenç bencilliğin ve züppeliğinden sonra, kocamın bana bu işe karışmamamı söylemesine rağmen, yine de senin lanet hayatını kurtarmayı seçtim. Bu yüzden, eğer ağzından mutlak minnettarlık dışında bir şey duyarsam, adamlarım seni en yakın otobüs durağına bırakır ve başının çaresine bakmana izin veririm."

Bana bakıyor, konuşmıyor.

"Jennifer, senden isteneni yap," diyorum, kapıya doğru dönerek. "Ve Seth, eğer lanet olası Çin'inden bir parça daha fırlatırsa, kelepçeleri getir ve onu lanet olası yatağa bağla. Artık umurumda değil."

Hışımın odadan çıktım ve Wesley'e döndüm.

"Wesley, bana dövülecek birini bul," diye homurdandım. "Bir şeylere vurmam lazım."

Wesley
sırıttırıyor. "Ben
varım."

"Pekala, Bayan Pace, onu bana verin!" Wesley bana bağıyor. "Gidelim! En iyisini istiyorum!"

Parlak kırmızı boks eldivenlerimle, köpük bir kaskla korunan Wesley'nin kafasına iki yumruk indirdim.

"Lütfen! Bu senin en iyin değil, hadi ama, seni Charlie ile antrenman yaparken gördüm, daha iyisini yapabilirsin!"

"Wesley, sana vurmak istemiyorum!"

"Üstesinden gelemeyeceğimi düşünseydim gönüllü olmazdım. Hadi prenses, vur bana!"

İşlemi
tekrarlıyorum.

"Daha sert!"

Ona tekrar vurdum, bu sefer öncekinden çok daha sertti.

"Bu daha iyi! Tekrar!"

Bu sefer dizlerimi büküp karnına vuruyorum.

"İşte orada," diyor, rahatça nefesini tutarak. "Ben sana ne demiştim! *Yine mi!*" Kaburgalarına vurduğumda bağılıyor.

Bir dizi isabetli yumruk atarak geri çekilmesini sağladım. "Sen Regina'sın! Kimseden korkmazsın!"

Ona tekrar vurdum, bu sefer daha sert.

"İşte başlıyoruz! İşte ben de bundan bahsediyorum!" Başını sallayarak ileri geri zıplıyor ve beni peşinden koşturuyor. "Tekrar!"

Ringin etrafında onu takip ediyorum, ara sıra yumruklarını dirsek bloklarıyla savuşturuyorum.

"Daha sert!" Bağılıyor. "Hayatın buna bağılıymış gibi vur bana! Sahip olduğun her şeyi göster bana!"

Tüm gücümü kullanarak ona art arda iki kez vuruyorum. Bu sefer biraz tökezlediğini görüyorum ve fırsattan istifade yere düşüyorum ve bacaklarımı kullanarak onu altından çekip çıkarıyorum.

"Argh!" Yere yuvarlanırken şöyle diyor.

"İşte bu!" Betalardan birkaçı daha gülüp alkışlarken Alexi salonun öbür ucundan bağılıyor.

Wesley sanki az önce onu yere sermemişim gibi devasa bir gülümsemeye ayağa fırlıyor.

"İşte *orada!*" Eldivenlerini benimkilere vurarak söylüyor. "İşte bundan bahsediyorum! Bu inanılmazdı! Aynı fikirde değil miyiz beyler?! Regina Vestra'nız için biraz gürültü yapın!"

Wesley kolumu havaya kaldırırken erkekler spor salonunun dört bir yanına dağılmış bağılıyor ve alkışlıyorlar. Ancak tezahüratlar biraz sakinleştiğinde, bir alkış diğerlerinden daha yüksek sesle geliyor ve Ethan'ın dengesini sağlamak için bir baston kullanarak yavaşça odaya girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Harika iş çıkardın canım," diyor sırtarak. "Etkileyici bir performanstı."

İplerden kurtulurken nefes nefese bir gülümsemeye "Teşekkür ederim," diyorum. "Charlie inanılmaz bir öğretmen."

Ve arkamdaki iplerin altından kayan Wesley'e bakıyorum. "Ve Wesley müthiş bir rakip."

"Teşekkür ederim hanımefendi," diyor Wesley en geniş sırtışıyla. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu sadece benim de iyi bir öğretmenim olduğu için."

Ethan'la aralarında paylaştıkları gülümsemeyi fark ediyorum.

Ethan bir noktada Wesley'i eğitmiş olmalı.

"Sözünüzü kesmek istemezdim, sadece daha önce Dr. Franklyn ile birlikteyken beni aradığınızı duydum."

Wesley sırtarak, "Endişelenme," dedi. "Kıçımı tekmelediği anda işimiz bitmişti. Ben tatmin oldum."

Gülüyorum.

"Yarın en iyi oyunumu sergilemem gerekecek." Göz kırıyor ve özür diliyor.

Bir havlu ve su şişemi alıp Ethan'la birlikte koridora çıkıyorum.

"Gerçekten, formun harika görünüyordu," diyor Ethan oturma odasına girdiğimizde. "Eminim Jaxon'ın ağzı açık kalacak. Erkeklerle antrenman yapmaya ne zaman başladın?"

"Michael içeri girdikten sonra," diyorum dikkatle, Ethan'ın kaçırıldığı gecenin aynı gece olduğunu bilerek. "Bu evde kendini nasıl savunacağını bilmeyen tek yetişkin olduğumu fark ettim ve artık çaresiz kalmaya razı olmayacaktım."

Trinity şömineyi yakarken kibarca, "İyi günler Bayan Pace," diyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Biliyor musun, biraz sıcak yeşil çay harika olurdu," diyorum Ethan'a bakarak, o da başını sallıyor.

"Kesinlikle. Bunu hemen halledeceğim."

Ethan gülümsüyor.

"Bayan Pace, bu evde sizi *çaresiz* olarak tanımlamaya cüret edebilecek tek bir yetişkin bile yok."

"Ethan, sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Adım Natalie. Sadece Natalie."

Gülümsüyor.

"Biliyorum, alışması zor olabilir," diyerek elimi nazıkçe onun elinin üzerine koyuyorum. "Ama sen *ailedensin*."

"Teşekkür e d e r i m ," diyor Ethan yumuşak bir sesle. "Kabul etmek gerekir ki bu bir alışma süreci. Uzun zamandır bir ailem olmamıştı."

Vay canına.

"Özür dilerim," diyorum, "bunun nasıl bir değişiklik olacağını düşünmemiştim bile." "Ü z ü l m e ," diye cevap veriyor elimi sıkarak ve sonra arkasına yaslanıp oturuyor

Koltuk. "Öğrendiğim bir şey varsa o da bu hayatın sizi değişime uyum sağlamaya zorladığıdır. Sürekli olarak."

Başımı salladım.

O haklı.

"Sen ve bebek nasılsınız?" Diye soruyor. "Dr. Townsend'in daha önce burada olduğunu duydum ve Jaxon bana bundan bahsetti."

Bu sabah yaptığım ve sessizce iyi bir egzersizle unutmayı umduğum konuşmanın ağırlığı hemen geri geliyor.

"Aslında," diyorum duygu kasırgamı yutkunarak. "Bana bebek olmadığını söylemeye geldi... Bu sadece bir tesadüftü."

Ethan iç çeker ve başını sallar.

Gözlerime dolan yaşlarla savaşıyorum.

"Ben... Jaxon'a nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyorum arkamı dönerken sesim çatlayarak. "O-"

"İyi. O iyi olacak. Anlayacaktır, Natalie. Söz veriyorum. O adamın tek umursadığı *sensin*."

Birden Ethan'ın güçlü kollarının beni sardığını, kucakladığını hissediyorum... ve darmadağın oluyorum. Ben hıçkırırken o bana sarılıyor. Ethan hiçbir zaman aşırı duygusal bir tip gibi görünmemiştir, ama yine de şu anda tam da ihtiyacım olan şey o. Kızını kucaklayan bir baba, o hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybettiği için ağlarken... ama onun için çok şey ifade eden bir şeyi.

Trinity elinde çayla odaya geri döndüğünde kendimi yavaşça geri çekip gözlerimi silmek için tepsiden bir peçete alıyorum.

"Özür dilerim," diyorum utanarak. "Benim için cehennem gibi bir yirmi dört saat oldu."

"Özür dileyecek bir şey yok," diyor sırtımı sıvazlayarak. "Bu hayat ve onunla birlikte gelen her şey zor."

Başımı salladım.

"Yani, kesinlikle bir deneyim oldu." Ethan

kıkırdıyor.

"Bazen, sekiz ay önce hayatımın ne kadar basit olduğunu düşündüğümde, hala gerçek gelmiyor."

"Bu muhtemelen yetersiz bir ifade," diyor gülümseyerek. "Ama siz buna uygunsunuz."

Derin bir nefes alıyorum.

"Bazıları. Bazı zamanlar... Belki." Biraz alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Yani, bu sabah Rachel'ı azarlarken biraz abartmış olabilirim."

Ethan kıkırdar.

"Bunu duydum. Ama yine de kırık Çin'i de duydum, bu yüzden söylediğiniz her şeyin muhtemelen gerekli olduğunu varsayıyorum."

İç çekiyorum.

"Sadece bu rolümde ne yapmam gerektiğini her zaman bilemiyorum."

"Regina Vestra olarak mı demek istiyorsun?"

Çayımдан bir yudum alarak başımı sallıyorum.

"Yapıyorsun." Ethan cevaplıyor. "Neyi

yapıyorum peki?" Ben soruyorum.

"Natalie, bir Regina'nın görevi Don'un yanında ikinci sırada oturmak değil, onunla eşit olmaktır. Onun kendi sorumlulukları vardır, Yüce Don'un yapamadığı şeyleri yönetir. Ve Jaxon'ın inatçılığına ve gururuna rağmen, adam her şeyin üstesinden gelemez. Ve bu gurur ya da duyguları gözlerini kör ettiğinde kesinlikle net göremiyor. İşte o zaman *bunu yapabilecek* birine ihtiyacı var."

Sanırım bu doğru.

Ethan elini benimkinin üstüne koyuyor.

"Rachel için yaptığın şey," dedi iç çekerek. "Yapılması gereken tam olarak buydu."

"Zor biri olmasına rağmen mi?"

"Çünkü o zor biri," diyor Ethan sessizce.

"Ben... anlamıyorum."

Ethan derin bir nefes alır.

"Rachel'in son sekiz aydaki davranışları için hiçbir mazeret öne sürmeyeceğim," diyor kararlı bir şekilde. "Jaxon'ı da kendisi için en değerli olanları korumak istediği için suçlamayacağım. Tüm hesaplara göre, Jaxon öfkesinde haklı. O gerçekten bir Yüce Don, belki de bu ailenin yetiştirdiği en onurlu Don."

Ethan'ın şu anda sadece gururlu bir baba olduğunu bilerek gülümsüyorum.

"Bu, gerektiğinde zor kararlar vermeye alışkın olduğu anlamına geliyor ve Bir kez kararını verdi mi, artık onu değiştirmek mümkün değildir. Bizim dünyamız böyle. Katı kurallarımız vardır ve bu kurallar çiğnenirse bedeli ödenmelidir... kanla bile olsa," diyerek bana gülümsüyor. "Ama bazen istisnalar olması gerekir. Merhamet gösterilmeli. Aksi takdirde, uzak tuttuğumuzu iddia ettiğimiz canavarlardan farkımız kalmaz."

Vay...

"İşte bu yüzden," diyor Ethan elimi tutarak, "her iyi Don'un Kraliçesine ihtiyacı vardır. Onu duraklatmak için. Düşünmesini sağlamak için. Büyümesini sağlamak için."

"Farklı bir seçim yapmak için." Yumuşakça söylüyorum. "Merhameti seçmek için."

Ethan başını sallar.

Ethan'a Rachel'la ilgili kalbimden geçenleri söylemeye karar vererek koltuğumda kayıyorum.

"Rachel'a yardım edilemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Ethan derin bir nefes alır.

Ethan, "Bu zor bir soru," diyor.

"Bilmek istiyorum çünkü," diye derin bir nefes alıyorum. "Berbat davranışlarına rağmen ben... şey, ona acıyorum."

Ethan başını sallar.

"Ve... Rachel'ın Jessica'yı görmesine izin verilmesini istiyorum."

"Hmm," diye iç geçirir Ethan. "Jaxon'ın bunu ikinci kez düşünmeyeceğini sana söylememe gerek olmadığını biliyorum. Hâlâ kendini öfkesine kaptırmış durumda. Ve seni vurduğu anda kararını vermişti."

Başımı salladım.

"Ahh," diye başını sallıyor Ethan, koltuğa yaslanarak. Sertçe yutkunuyorum.

"Ona kızgıyım," diyorum iç çekerek. "Şu anda öfkeli. Ancak onda bir çaresizlik görüyorum ve hissediyorum... Bir anne olarak."

Ethan önce bana, sonra pencereden dışarı bakıyor. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ethan başını sallayarak, "Hayır," der. "Ama bu hiç de kolay olmayacak. Ve eminim ki onu ikna etmek söz konusu olduğunda işinizin çok zor olacağını zaten biliyorsunuzdur."

"Biliyorum," diye iç geçirdim, elimi saçlarımda gezdirirken. "Sorun şu ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ya da neden ona yardım etmek için bu kadar motive olduğumu. Demek istediğim, çok korkunç şeyler yaptı."

Ethan başını sallar.

"Gerçekten de öyle."

"Beni kaçırdı, hayatımı mahvetti, beni vurdu ve oğlumu öldürdü," diyorum elimle sayarak. "Ve bu Jaxon'a ya da sana yaptıklarına, hatta Jessica'yı bebekken terk etmesine bile değinmiyor."

Ethan iç çekiyor.

"Kulağa çılgınca geliyor," diyorum başımı sallayarak. "Muhtemelen bundan vazgeçmeliyim."

"Yapılacak en kolay şey kesinlikle bu olurdu," diyor Ethan, fincanını tekrar masaya koyarken. "Ama sen öyle biri değilsin Natalie. Sen

Asla kolay yolu seçen biri
olmadım." "Ne?"

"Kendinden olması gerekenden çok daha fazla şüphe ediyorsun," diyor kolunu kanepenin arkasına koyarak. "Ama Jaxon gibi senin de içgüdülerin kusursuz."

"Oh, şey, bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim..."

"Ben olsam yapardım," diyor Ethan. "Rachel'da bir şeyler görüyorsun ve yaptığı kötü şeylere rağmen, bir zamanlar olduğu kişiye dair hâlâ bir şeyler görüyorsun." "Doğrusunu söylemek gerekirse, yaptığı şey cesurcaydı.

Tehlikeye rağmen konsey toplantısının olduğu gece bana geldi ve bana şu kanıtları verdi

nihayetinde Jaxon'ın hayatını
kurtardı." Ethan başını
sallar.

"Ve seni kurtardı," diye devam ediyorum, "Seni dışarı çıkardı ve hatta Jaxon ve Alfa Ekibi'ne yardım etmek için geri döndü, hayatını ya da maruz kalmayı riske attı."

"O yaptı."

"Her ne kadar kabul etmek istemesem de, bu cesaret ister. Ama... bu yeterli mi? Bu son eylemlerinin bize yaptığı diğer her şeyden daha ağır bastığına inanıyor muyum?"

Ethan başını sallıyor.

"Şimdi buna cevap veremem," diyor sessizce. "Ama tek bildiğim, Jaxon'ı ikna etme umudun varsa buna kendin de inanmak zorunda olduğun. Ona göre Rachel seni vurduğu anda kaderini mühürledi."

"Ama... artık yangını onun başlattığını düşünmesi için manipüle edildiğini biliyor," diyorum.

"Öyle. Bu yüzden *başlangıçta* umutsuzca onu sakinleştirmeye ve uzun süre mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyordu," diye iç geçiriyor. "Ama sana o kurşunu sıktığı anda her şey değişti. Her şey."

"Bebek yüzünden," diyorum
sessizce. Ama Ethan başını sallıyor.

"Hayır, yanlış anladın," diyor, yüzündeki çizgileri kıran yumuşak bir gülümsemeyle. "Çünkü o anda *seni* kaybettiğini düşündü."

Vay be.

Nefes almayı bıraktım.

"Bunun yapılacak doğru şey olduğunu düşünüyor muyum?" Ethan derin bir nefes alarak sorar. "Evet, biliyorum. Ama Jaxon'ın bu senaryoya şiddetle karşı çıkacağını da bilmen gerektiğini düşünüyorum çünkü o Rachel'ı

affedilemez. Ona yaptığı ağza alınmayacak şeyler için değil, *karısına* yaptığı ağza alınmayacak şeyler için."

Zor yutkunuyorum.

"Yani, Jaxon'ı ikna etme umudunuz varsa, onun affedilmeye layık olduğuna ikna olmanız gerekiyor." Ethan sessizce söylüyor. "Ama bunu yapabilecek tek kişi sensin."

İç çekiyorum.

"Bilmiyorum," diyorum başımı sallayarak. "Bazen hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorum."

"Biliyorsun. İnan bana. Harika bir iş çıkarıyorsun," diye sırtıyor Ethan. "Ve dediğim gibi, bu hayatın tüm sert gerçeklerine rağmen, tek olumlu yanı sizi uyum sağlamaya ve büyümeye zorlaması. Bazen farkında bile olmadan."

Çayımдан bir yudum daha alarak başımı sallıyorum.

"Ama söylemeliyim ki, bence olağanüstü iyi uyum sağladın. Bu aile sana sahip olduğu için çok şanslı." Bakışları benimkilerden ayrılırken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

Yüzümün ısındığını hissederek ona gülümsüyorum.

Bu an çok özel. Özellikle de Ethan'ın ilk kez bu olaydaki yeni rolünü kabul ettiğini hissettiğim için.

"Ve *sana* sahip olduğumuz için şanslıyız Ethan," diye gülümsüyorum, "Bu aile kendini yeniden bütün hissediyor."

Ethan hiçbir şey söylemiyor ama oturduğum yerden ben bile gözlerinden akan yaşları görebiliyorum. İkimiz sessizce, tek bir kelime bile konuşmadan bütün bir sohbeti paylaşıyoruz.

Bu adamın nasıl bir yolculuk geçirdiğini düşünmek inanılmaz.

Kendi ailesi tarafından reddedilmekten, karısını ve çocuklarını kaybetmekten, yine de bir şekilde hayatta kalmaktan ve nihayetinde Jaxon'un bugünkü haline gelmesinde pay sahibi olmaktan.

"Jaxon'ın burada, Malikânede kalmanı istediğini biliyorum," diyorum dudağımı ısırarak. "Bunu hiç düşündün mü?"

Ethan'ın gözleri kucağına düşer.

"Bunun benim görevim olduğundan emin değilim. Siz yeni bir çiftsiniz, bir aileniz var."

"Ama sen de o ailenin bir parçasısın Ethan. Ve açıkçası sana burada ihtiyacımız var."

Ethan kibarca başını sallayarak, "Ben öyle demezdim," dedi. "Kendi başına gayet iyi gidiyorsun."

"Seni burada *istiyoruz* Ethan," diyorum elini elime alarak. "Bunun çılgınca bir alışma süreci olduğunu biliyorum ama artık her şey ortada ve yapabileceğimiz tek şey ilerlemek. Jaxon Dimitris'e her zaman sevgi duyacak ama gerçek şu ki sen de onun için her zaman bir baba gibi hissettin. Hepimize bu ikinci şans verildi ve zaten çok fazla zaman geçti, daha fazla zaman kaybetmek istemiyoruz."

Çayımın bir yudum daha alıyorum.

"Seni zorlamak istemiyorum ve bu hâlâ tamamen senin kararın," diyorum gülümseyerek. "Ama şunu bilmeni isterim ki, Jaxon'la bu konuyu samimi olarak konuştuk ve bundan onur duyuyoruz."

Ethan gülümsüyor.

"Jaxon'ın batı kanadındaki odalardan birkaçını kendi dairenize dönüştürmek için planları var bile!"

Ethan gülüyor.

"Özür dilerim, muhtemelen size aşırı bilgi yükledim," diye gülüyorum. "Temel olarak, kalmayı seçerseniz çok mutlu oluruz."

"Bunu düşüneceğim." Ethan gülümseyerek elimi sıkıyor.

Telefonum çalıyor ve açtığımda Steph'ten gelen bir mesaj görüyorum.

Steph

10:32: Hala öğle yemeğinde miyiz, Cuz?

Ethan ayağa kalkarak, "Şimdi," dedi. "Sen işine bak, ben de Bayan Valentine'a göz kulak olayım ve senin çanak çömleğini odanın öbür ucuna fırlatmamasını sağlayayım."

Gülüp ayağa kalkıyorum ve hemen ardından ona bir kez daha sıkıca sarılıyorum.

"Teşekkür ederim Ethan," diye fısıldıyorum.

Ethan gülümseyerek, "Hayır, teşekkür ederim Natalie," diyor. "Oğlumun yanında olması gereken kadın olduğun, merhamete ve ikinci şanslara inanacak kadar olgun olduğun için. Bu ailenin hak ettiği Regina Vestra'nın sen olduğuna hiç şüphe yok."

Bölüm 18

JAXON

"Josiah, bana dün geceki durum raporunu ver."

"Dün gece başarılı geçti efendim," diye onaylıyor Josiah. "Kayıp yok ve sopalar şu anda elimizde. Geldiğimizi görmediler."

"Güzel. Bu durumda Michael sadece üç kulübün kontrolünü elinde tutuyor... ve çoğunluk bizde."

Charlie'ye dönüyorum, telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum. "Daha ne kadar var? Bizi takip ediyorlar mı?"

Charlie sürücü koltuğundan, "Birazdan orada oluruz efendim," diyor. "Travis ve Levi'ye göre arkamızdalar."

Telefonumu çıkardım.

Natalie

Merhaba. Bugün otel ofisinde misin?

Ben

12:10: Merhaba güzelim. Henüz değil, başka bir işimi hallediyorum ama daha sonra oraya gideceğim. Neden?

Natalie

12:11: Gala için menüye karar vermem gerekiyor ve Steph'e bugün öğle yemeği yiyeceğimizi söyledim. Bir taşla iki kuş vurmak. Ayrıca seni görmek de ek bir avantaj sanırım.

Ben

12:12: "Sanıyorsun", ha? Hmm, belki de bu sabah düşündüğüm kadar iyi bir özür dileme işi yapmadım. Bitti mi? Çatı katı mı?

Natalie

12:13: Özrünüz yeterliydi... ama ikinci özrü geri çevirmeyeceğim.

Gülümsüyorum.

Jaxon

12:14: Sonunda kendinizi biraz şımartmaya izin veriyorsunuz. Sizinle gurur duyuyorum, Bayan Pace.

Natalie

12:15: Toplantınız bittiğinde, Bay Pace. Gelin ve beni bulun.

Ben

Buna güvenin Bayan Pace.

Araba şehrin batı yakasındaki bir yerleşim bölgesinin dışında durdu. Park ettikten birkaç dakika sonra arkamıza başka bir araba yanaşıyor.

"Bunlar onlar." Charlie diyor ki. "Levi sahilin temiz olduğunu söylüyor."

Arabadan iniyorum ve Glow'u eldivenlerini giyerken buluyorum, hemen ardından uzun yeşim ejderha kolyesi takan çok çekici bir Japon kadın ona katılıyor.

"Pekâlâ Pace," diyor Glow, sesinde biraz alaycılık var. "Beni hastaneden uzaklaştıracak kadar önemli olan şey nedir?"

"Sizi ayırdığım için özür dilerim, sadece bizzat görmeniz gerektiğini düşündüm." "Neyi görmeliyim?" Glow etrafına bakınarak şöyle der. "Bu da ne böyle? Neden

Beni buraya mı getirdin? Şehrin bu tarafı çok... sessiz."

"Öyle mi? Hiç fark etmemiştim."

"Evet, sen Yüce Don'sun," diyor alaycı bir şekilde. "Ve artık evlisin, yani artık bizim tozlu küçük köşelerimizde sürünmek için bir nedenin yok."

Ona doğru bir şey fırlatıyorum.

"Bu ne lan..." diyor, anahtarları elinde tutarken.

"Bu bina," diyorum arkamdaki yüksek apartmanı işaret ederek. "...Senin."

"Ne?"

"Senin olduğunu söyledim," diyorum ona yaklaşılarak. "Süslü değil ama yapısal olarak sağlam, haşere ve kemirgenlerden arınmış, kaloriferi çalışıyor. Beş katlı, en üst dört katında altı daire var. İlk katta bir ev sahibi süiti ve çamaşırhane var. Yani burada yirmi dört kızı barındırabilirsiniz."

"Ne?"

"Paylaştırırsanız kırk sekize kadar çıkar."

Glow önce bana, sonra da yanındaki kadına bakarak "Vay anasını," diyor. "Sen ciddisin."

"Her zaman." Sırıtiyorum. "Kızlarınız Michael'ı ortadan kaldırmak için kendilerini riske atıyorlar. Bunu takdir ediyorum. Benim için çalışan hiç kimse geceyi nerede geçireceği konusunda endişelenmemeli. Ya da ne kadar güvenli olduğunu. Bu yüzden bina güvenliğinizle de biz ilgileneceğiz."

"Buna inanamıyorum."

"İlk iki ay için elektrik ve su faturalarını önceden ödedim. Ondan sonra nasıl ödeyeceğiniz size kalmış." Dedim. "Ama sanırım sen halledersin."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum." "Bu bir ilk olabilir," diye homurdandım.

"Size bir şeyi nasıl yapacağınızı söylemeye cüret edemem, ama belki de kızlarınızın geceleri dönebilecekleri güvenli bir sığınakları, müşterileriyle buluştukları yerden *uzakta* bir yerleri olursa daha az kaza olur."

"Bunu neden yaptın?"

"Ben bir yatırımcıyım ve senin yatırım yapmaya değer olduğunu düşünüyorum." "Jaxon, daha fazla borca girmeme gerek yok-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Bu bir kredi değil. Bu bir yatırım." Açıklıyorum.

Glow yavaşça başını sallıyor ve sigarasını çıkarıyor.

Josiah'ya bakıyorum, o da yanıma gelip bana başka bir anahtar seti uzatıyor. Glow'a doğru yürüyorum ve anahtarları onun eline veriyorum.

"Ayrıca artık Nyx ve The Hollow'un da gururlu sahibisin." "Ne?!"

Çenesi açık kalırken Glow'un paketindeki sigaralardan birini alma fırsatını değerlendiriyorum.

"Eğer onları istiyorsan tabii."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!"

"Sizi temin ederim," diyorum yakarak. "Ben o tür bir adam değilim."

Nat sadece bunun için beni affedecektir.

"Ama... O yerlerden birinin içki ruhsatını bile karşılayamam. Aparat Odası için bile zar zor karşılayabiliyorum."

"Onları ben karşılayacağım," dedim. "Ve tekrar kara geçene kadar içki satışlarının %20'sini alacağım."

"Yani, bekle... diğer şeylerden pay istemiyor musun?"

"Hayır. Senin kızın kârını almayacağım."

Glow bana dikkatle bakarak, "Diğer bütün Don'ların var," diyor. "Neden olmasın?" Omuz silkiyorum.

"Karım asla onaylamaz."

"Anlıyorum," diye kıkırdıyor Glow. "Komik, bana kıskanç bir kuş gibi gelmedi. The Star'daki saçmalığı ve yayınladıkları tekzibi görmeme rağmen."

Başımı sallıyorum, Natalie'yle nerede tanışmış olabileceğini merak ediyorum, çünkü ikisini henüz resmi olarak tanıştırmadım.

"Karım kızların sırtından para kazanmamı asla onaylamaz."

Glow homurdanıyor.

"Bebeğim, nerelerdeydin?" diyor alaycı bir kahkahayla. "Son birkaç on yılda çok şey değişti. Artık sadece sırtımızla sınırlı değiliz."

Hemen otele dönme çabalarımın rağmen Glow ve ortağı Ayaka beni bir şeyler içmek için Aparat Odası'na davet ettiler. Davet etmek çok nazik bir kelime olabilir, çünkü gerçekçi olmak gerekirse Glow bunu talep etti.

Buraya girmek bile bir dünya anıyı geri getiriyor. Sadece bazıları hoş.

İki katlı mekânın tavanında LED ve tam kulüp aydınlatmasıyla kaplı koyu renkli kirişler bulunuyor. Eski binanın içki yasağı sırasında bir içkili mekan olarak kullanıldığı düşünülüyor, bu nedenle siyah deri koltuklar ve kabinler dans pistinin çevresini kaplarken açıkta kalan tuğlaların bir kısmı hala parlıyor.

İlk bakışta, özellikle de gündüz vakti, şehirdeki herhangi bir kulüp gibi görünebilir. Ama mesele de tam olarak bu.

Ancak geceleri, bu bar riskli olmayı yeni bir seviyeye taşıyarak Chicago'daki en kazançlı yeraltı BDSM kulübü haline geliyor. Sıradan bir ziyaretçiye bile burası normal bir striptiz kulübü gibi görünür ve hissettirir. Kafeslerdeki ve masa üstlerindeki çıplak kızlar standart uygulamalardır. Ancak sıradan bir ziyaretçinin muhtemelen bilmediği şey, Apparatus Room'u gerçekten bir sanat eseri yapan şeydir: Siluet Odaları.

Kulübün duvarlarını kaplayan karartılmış pencereler, etkinleştirildiklerinde opak bir beyaz parlıyor ve içerideki misafirlerin gölge hatlarını sağlıyor. İçerideki bu odalar, Pat'in dükkanından alınan özel seks mobilyalarının yanı sıra böyle bir kulüpten beklenebilecek tüm standartlar, kırbaçlar, bastonlar, oyuncaklar ve kısıtlamalarla donatılmıştır.

Personel girişinin yanında, tepeden tırnağa silahlı daimi bir fedai bulunmakta ve bu fedai, gezginlerin soyunma odalarına ve VIP odalarına geri dönmelerini engellemektedir.

Birçok geceyi bu odalarda geçirdim. Rachel'ın kaybolmasından önce ve sonra.

Aşağıdaki konuklara gösteri yapmayı severdim.

Rachel'la son kavgamızın beni bu odalardan birinde iş arkadaşıyla bulduğu zaman olduğunu hatırlayarak utanıyorum.

"İç Jaxon," diyor Glow, viskimi önüme koyarken. "Zaten tercih ettiğin yemeğin bu olduğunu biliyorum."

Kıkırdıyorum ve bir yudum alıyorum, sert bir tekme bekliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey bulamıyorum.

"Bu... iyi," diyorum şaşkınlıkla. "Ve inanın bana, bir striptiz kulübündeki içkiler hakkında bunu söylemeyi hiç beklemezdim."

"Evet ama burası striptiz kulübü değil şekerim," diyor Glow, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Ve tadı güzel olsa iyi olur, bunu senin kıçın için en üst raftan aldım. Her şeyin tozunu aldım."

Bu sefer gülüyorum. Glow'da tehlikeli bir şekilde silahsızlandırıcı bir şey var. Samimi ve iyi huylu biri ama kızları için adam öldürmekten çekinmeyeceğinden bir an bile şüphe duymuyorum. Ve duyduğum bazı söylentiler, gerektiğinde tam olarak bunu yaptığını söylüyor.

Bu da saygı duyabileceğim bir acımasızlık.

"Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum," diyor sessizce. "Bunun gerçek olduğundan bile emin değilim."

"Öyle," diyorum bir içki daha alarak. "Açık sözlü değilsem ben bir hiçim. Ve söylediklerimde ciddiydim. Bence sen yatırım yapmaya değersin."

"Ama... neden?" Glow gözlerini bana dikerek soruyor. "Hiçbir erkek, özellikle de Don, ne yaptığımızı hiç umursamadı."

İçkimi masaya bıraktım ve ona baktım.

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, Michael Valentine ve adamları bu şehrin ahlaksızlıklarından sorumlu olmaya devam ederse, önümüzdeki birkaç ay içinde şehir çökecek ve tüm altyapı da beraberinde çökecek."

"Doğru."

"Kızlarınızın şehrin her yerinde gözleri ve kulakları var, bu benim için bir avantaj.

Ve bana sadık, güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var." Sandalyeme geri oturuyorum.

Glow başını sallayarak, "Diğer Dons'lara güvenmiyorsun," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ama yine de söylenecek bir şey yok. O biliyor.

"Gördüğüm kadarıyla, hepsi sahip oldukları güç tarafından zehirlenmişler. bu kadar uzun süre. Bu işte sık rastlanan bir şey gibi görünüyor," diye iç geçirdim.

"Mutlak güç kesinlikle yozlaştırır," diye omuz silkiyor Glow. "Sana ne yaptılar peki?"

"Black'in onları Robert'ın ölümünün arkasında benim olduğuma inandırmasına izin verdiler ve birkaç hafta önce bir konsey toplantısında beni idam etmeye neredeyse hazırdılar."

"Onları ne durdurdu?"

Sırıtıyorum.

"Karım."

"Ne?"

"Eşim masumiyetimi kanıtlayan kanıtı buldu ve Regina olarak toplantıyı kesme hakkını kullandı."

Glow sırtıyor.

"Yani, Yüce Don, kışını kurtardı... bir kadın tarafından."

"Gerçekten de öyle," diye sırtıyorum.

"Ne kadın ama."

"Gerçekten de
öyle."

Glow sandalyesinde arkasına yaslanıp bir sigara yakarak, "İtiraf etmeliyim ki, onun hakkında zaten böyle bir izlenime kapılmıştım," diyor. "O evsiz çocuğa sıcak bir yatak ve bir iş verdiğini gördüğüm an."

Kafam karışmış bir şekilde
Glow'a bakıyorum. "Ne evsiz
çocuğu?"

"Sana söylemedi bile," diye gülümsüyor. "Onu daha da çok seviyorum."
Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?

Tekrar sormak için ağzımı açtım ama Ayaka'nın masaya geri dönmesi ve yanında uzun siyah deri bir kutu taşımasıyla sözüm kesildi.

"Bebeğim, emin misin?" Glow, başını sallayan Ayaka ile göz göze gelerek ona sorar.

Ayaka karşındaki kanepede Glow'un yanına otururken içkimden bir yudum daha alıyorum.

"Bay Pace," diyor Ayaka nazikçe. "Sizin için bir hediyem var." Glow'a bakıyorum, yüzünü okumaya çalışıyorum.
"Hediye mi?"

"Şey," diyor omuz silkerek. "Sayılır. Bize ve kızlarımıza gösterdiğiniz büyük nezaketin karşılığını ödemenin bir yolu olarak."

"Seni temin ederim Ayaka," diyerek onu başından savmaya çalışıyorum,
"buna gerek yok."

Dediğim gibi, bu bir yatırım ve-"

"Jaxon," diyor Glow, bana sertçe bakarak. "Bırak konuşsun."

Arkama yaslanıp devam etmesine izin veriyorum. Ayaka yavaşça siyah deri kutuyu açıyor.

"Honjō Masamune'yi hiç duydunuz mu Bay Pace?" Kutuyu çekerek açar ve parlak kırmızı iç ipeğini ortaya çıkarır, bir kılıcın etrafında yastık... diye sorar.

"Masamune'nin kayıp samuray kılıcı gibi mi?" Kılıcı yastık gibi kumaşından nazikçe kaldırırken kalbim neredeyse yerinden çıkacakmış gibi atıyor. "Elbette, ama ben onun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum?"

"İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Japonya'nın düşmesinin ardından, tüm Japon ailelerin silahlarını teslim etmeleri gerekiyordu ve ne yazık ki buna aile yadigârı kılıçlar da dâhildi."

"Hatırlıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Birkaç yıl boyunca Kyoto'dan gelen bir öğretmenim vardı. Bana bundan bahsetmişti. En yüksek mertebeden bir savaş zamanı vahşeti. Yaşadığım hayat boyunca bile bu kadar onursuzca bir şey duymadım."

aile yadigârı kılıçları ailelerinden söküp aldılar. Özellikle de kılıçların çoğu tamamen dekoratif olduğu için."

Ayaka gülümseyerek ipek kılıfından kınındaki kılıcı çıkarıyor.

"Tüm aileler değil," diyor elindeki kılıca gülümseyerek. "Ve kılıçların hepsi tamamen dekoratif değildi."

Kılıcı daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim.

"Honjō Masamune kayıp kılıçların en ünlüsüdür," diyorum Ayaka ile gözlerimi kilitleyerek. "Söylemiyorsun..."

"Ben, Bay Pace," diyor bana uzatırken. "Bu gerçekten de ünlü Honjō Masamune. Bana geçmeden önce ailemde birkaç kez el değiştirdi. Ve şimdi, onu size veriyorum."

Kılıcı bana uzatıyor ama kollarım anında donuyor. Tüm vücudum dondu.

"Ne?" Tamamen afillamış bir şekilde soruyorum. "Bunu nasıl buldun?"

"Hepimizin sırları vardır Bay Pace. Benimki de büyük bir ailenin soyundan geliyor olmam," diyor gülümseyerek, kahverengi gözleri benimkileri delip geçerek. "Bu kılıcın güvenli bir şekilde saklanması için bana güvenildi. Ben de onur ve saygımın bir göstergesi olarak onu size veriyorum."

"Ama... neden?" Hâlâ kafam karışık bir şekilde soruyorum. "Neden-"

"Al şu lanet kılıcı, Jaxon!" Glow tersledi. "Onu senin için tutmaya zorlamayı bırak, Tanrım. Artık gülünç olmaya başladı."

Kollarım hâlâ kurşundan yapılmış gibi hissederken kılıca uzanıyorum ve ağırlığını anında hissediyorum. Kılıcı ellerime alıyorum ama Ayaka bir süre daha sıkıca tutuyor.

"Dikkatli olun, bu bir oyuncak değil Bay Pace," diyor Ayaka bana uzatırken. "Numara da değil. Bu iyi niyetin ve onurun bir işareti. Sizin de öyle bir adam olduğunuza inanıyorum."

Ayaka'ya bakıyorum.

"Onur duydum ama seni hayal kırıklığına uğratmak istemem," diyorum boğazımı temizleyerek. "Ama ben iyi bir adam değilim, Ayaka."

Ayaka bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Öyle olduğunuzu hiç söylemedim Bay Pace," diyor gözlerini bana dikerek. "*Onurlu* bir adam olduğunuzu söyledim. İkisi aynı şey değil."

Zor yutkunuyorum.

"İnanın bana, böyle şeylerin hayalini kuran içimdeki bencil küçük çocuk şok oldu," diyorum Japonca yazılı muhteşem kına bakarak

kabzasını kaldırdı. "Ama kesinlikle böyle bir kılıç müzeye ait. Japonya'da."

"Bunu kolaylaştıracağınıza inanıyorum," diye başını salladı Ayaka. "Kendi aile yadigârlarını dünyanın hayran kalması için sergileyen bir adam olarak, bu kılıcı ait olduğu yere ve hak ettiği ilgiye kavuşturmak için doğru bağlantılara sahip olduğunuzu biliyorum."

"Ama böyle bir keşif için övgü almak istemez miydiniz?" diye sordum. "Dünya bunun için çıldırır, ünlü olursun."

Ayaka Glow'a gülümser ve onun elini tutar.

"Ünlü olmak istemiyorum. Hayatımdan memnunum," diyor Ayaka, gözlerini Glow'a dikerek.

Glow gülümsüyor ve onu öpmek için eğiliyor.

"Son on yıl bildiğim en iyi yıllardı. Eminim anlamışsınızdır, bu kurumda Madam olarak görev yapmam şöhrete ihtiyacım ya da arzum olmadığı anlamına geliyor. Bunu size bırakıyorum Bay Pace. Benim iznimle." Kını kavrayıp geri çekiyorum, muhteşem çelik güneş ışığında pırıl pırıl parlıyor.

"Oh!" Ayaka'nın nefesi kesildi ve anında geri çekilmeme neden oldu.

"Özür dilerim, açmamam mı gerekiyordu?" Çabucak kapatarak soruyorum.

"Tam olarak değil," diyor dudağını ısırarak. "Sadece bu kılıç bir *uyarı* ile."

"Uyarı mı?" Kutuya koyması için ona geri veriyorum.

Kının üzerindeki yazıyı işaret ediyor.

"*Onurlu bir kılıç, ama dikkat et, kınından çıkarılırsa kan akar.*" Okuyor.

"Vay canına," diyorum sessizce. "Kulağa uğursuz geliyor." Ayaka Glow'a bakıyor ve sonra kibarca gülümsüyor.

"Hepimizin iyiliği için bunun doğru olmamasını umalım."

"Sen kimi kandırdığını sanıyorsun," diye homurdanıyor Glow. "Bunun senin için normal bir Çarşamba olacağından eminim."

Bir saat sonra otele geri dönüyorum, Natalie'yi arıyorum ama sesli mesajını alıyorum.

Umarım üzülmemiştir. Toplantı planladığımdan daha uzun sürdü.

"Bayan Tyler ve yeni etkinlik koordinatörüyle birlikte balo salonunda, Bay Pace," diyor Sally, onu tekrar aramaya gittiğimde hayal kırıklığımı okuyarak. "Resepsiyon çok iyi değil. Onu alması için birini göndermemi ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Hayır, sorun değil Sally," diyorum, bana uzattığı postayı alarak. "Gidip onu kendim bulacağım." Koridora doğru bir adım atıyorum.

"Efendim?" Yüzümü ona döndüğümde Sally rahatsız bir ifadeyle başını kaldırdı. "Başka bir mesele var, konu-"

"Ajan Westwood," diye bir ses duyuyorum arkamdan ve yavaşça dönüp yüzüme bakıyorum. "Ne tesadüf. Yakalanması zor bir adamsınız Bay Pace. Özellikle de sizin için çalışan bu kadar çok personeliniz varken."

"Ekibim benim için koruma sağlamıyor Ajan," diyorum iç çekerek. "Ben sadece meşgul bir adamım. Bu yüzden belki de bana ne istediğinizi söyleyebilirsiniz."

"Bir toplantı," diyor. "Şimdi."

İçimi çekiyorum, sırf bu pislikle tekrar dans etmenin ıstırabından kurtulmak için reddetmeyi yarıdan fazla istiyorum.

"Peki, sana on beş dakika veriyorum" diyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp ofisime doğru ilerliyorum. "Şimdi başlıyorum. Hızlı yürü."

Koridorda hızlı adımlarla ofisime doğru yürüyoruz ve postaları masanın üzerine atarak oturuyorum.

"Peki, istediğiniz nedir Ajan Westwood?" Oturur ve masanın üzerine bir silah koyar.

Benim silahım.

"Gerçek, Bay Pace."

"Güzel tabanca," dedim.

Ajan Westwood gülümseyerek, "Öyle düşünebilirsiniz," dedi. "Sizin üzerinize kayıtlı olduğunu düşünürsek. Yakın zamanda da kovuldu."

"Kaybolduğunu bilmiyordum," diyorum umursamaz bir sırıtişla. "Yine de bir polis raporuna başvurmalı mıyım?"

Ajan Westwood gülümsüyor.

"Bay Pace, neden burada, Chicago'da olduğumu biliyor musunuz?" "Sanırım sıcak ve güneşli havamız için değil?"

"Bazı organize suç faaliyetlerini araştırıyorum," diyor alaycılığını görmezden gelerek.

"Sanırım düzensiz suçtan daha iyidir."

"Evet, öyleydim, ta ki ekibimin ilerleyişı sizin hayalet şirketlerinizden biri tarafından ortaya atılan izin anlaşmazlıkları nedeniyle durdurulana kadar."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Biraz araştırmam gerekti," diyor masanın üzerindeki tabancayı parmaklarken... dolu olduğundan emin olmadığım bir tabanca. "Ama sonunda gerçeğe ulaştım."

"Eminim farkındasınızdır, Ajan Westwood, işlerim bu şehrin gelişiminin çeşitli yönleriyle geliyor. Eğer soruşturmanızı engelledilerse, bu ne kasıtle ne de benim bilgim dahilinde olmuştur."

Cevabımdan tatmin olmadığı belli bir şekilde başını sallıyor.

"Michael Valentine ile ilişkiniz nedir?" diye sorar. "Ve bana başka bir saçma cevap vermeden önce, onun rahmetli kız kardeşinin çocuğunuzun annesi olduğunu zaten bildiğimi anlayın."

Geç kız kardeş mi?

Rachel Ajan'ı tanıdığına göre, Ajan da Rachel'in kim olduğunu biliyordur diye düşündüm... ama ya bilmiyorsa?

"Michael Valentine gerçekten de çocuğumun amcası," diyorum sakince masamda arkama yaslanarak. "Ama onunla hiçbir bağlantım yok. Aslında, altı ay öncesine kadar, on yıldan fazla bir süre önce işlediği korkunç suçlardan sonra mahkeme kararıyla akıl hastanesine yatırıldığını biliyordum."

"Altı ay önce ne oldu?"

Kendimi bir tuzağa düşürmeden bu konuyu nasıl ele alacağımı düşünerek sertçe yutkunuyorum.

"Altı ay önce karıma saldırdı ve onu kaçırdı," diyorum kararlılıkla. "Sanırım kız kardeşiyle ilgili yanlış yönlendirilmiş bir intikam olarak."

"Natalie?"

"Evet. Neyse ki adamlarım ve ben onu kurtarmayı başardık." Ajan sandalyesine geri oturur.

"Bu yüzden onun üzerinde bu kadar korumacı olduğunu varsayıyorum." Başımı salladım.

"Bay Pace," diyor Ajan, masaya doğru eğilerek. "Size karşı dürüst olacağım."

Dilimi ısırıyorum, umutsuzca iğneleyici bir şey söylemek istiyorum ama belki de bunun için doğru zaman olmadığını fark ediyorum.

"Size ortağımın burada organize suçları araştırdığını söylemiştim," diyor Ajan. "Ama bu sadece kısmen doğru. Tam gerçek şu ki ortağım

ve ben bu şehir dışında olduğu söylenen bir seks kaçakçılığı çetesini araştırmakla görevlendirildik."

Bunu ilk kez duyuyorum.

"Her zaman bir sınır vardır. Yerel bir fahişe kaybolduğunda, hatta birkaç yıl içinde birkaç tanesi birden kaybolduğunda kimsenin bunu fark etmemesi dünyanın acı bir gerçeğidir. Ve bu, iyi bir aileden gelen, sakın bir banliyö mahallesinde yaşayan, dünyadan bihaber bir kız olsa bile... Aile araştırır, ancak yıllar süren çıkmazlardan ve yeni bir ipucu bulunamamasından sonra onun dosyası da kapanır."

Nereye varmaya çalışıyor bu?

"Ortağımın yeğeni on bir yıl önce kayboldu. Ailesi ve toplum onu bulmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Herhangi bir iz, herhangi bir ipucu, herhangi bir umuda, onları batmaktan kurtaracak bir cankurtaran salı gibi sarıldılar... ama kız bir daha hiç görülmedi. Ve aile umudunu yitirdi," diyor Ajan Westwood, bacak bacak üstüne atarak. "Ortağım hariç herkes."

Hiçbir şey söylemeden sandalyeme geri oturdum.

"Sonra, bir yıl önce bir vurgun oldu. Ortağımın onu ya da onu kaçırان kişiyi cezbetmek umuduyla ortaya koyduğu bir ekmek kırıntısı çalındı. Ve arayışı yeniden başladı. Burada, Chicago'da. Her geçen saat büyüyen ve kızları gizlice şehre sokup çıkaran bu ağa sızmak için benim de yardımımıyla yorulmadan çalıştı ve onu bulmaya çok yaklaşımtı. Sonra tünel çöktü, o da içindeydi."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

"O örgüt İki Başlı Ejderha'ydı," diyor Ajan Westwood. "Başında Michael Valentine'dan başkası yoktu. Kızınızın amcası."

Hafifçe alay ediyorum.

"Elbette, Ajan," diyorum ellerimi masamın üzerinde birleştirerek. "Benim gibi varlıklı ve zengin bir adamın, gururlu ve sevgi dolu bir babanın, genç kızların trafiğe çıkarılmasını ahlaki açıdan kabul edilebilir bulan tarafta yer alacağımı ima etmiyorsunuz herhalde. Klinik olarak deli olan Michael Valentine ile olan talihsiz biyolojik bağlantım ne olursa olsun."

Ajan silahı bana doğru kaydırmadan önce sandalyesine geri oturuyor.

"Henüz bundan emin değilim," diyor gözlerini bana dikerek. "Sadece Bay Pace, şu anda sadece kimin tarafında olduğunuzu anlamaya çalışıyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 19

NATALIE

"Yani... kocan *mafyada* mı?" Steph gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde soruyor. "Ve kocan için çalışan kız arkadaşım da bu nedenle mafyada mı?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet Steph, ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Steph bana bakıyor, çenesi hafifçe aralık. Bana o kadar uzun süre bakıyor ki, sonunda omuz silkip kıkırdamadan önce neredeyse onun için endişeleniyorum.

"Yok artık."

"Bok yok mu?" Biraz kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Yani, bunu yüksek sesle söylemek kesinlikle çılgınca," diyor Steph, aramızdaki masanın üzerindeki sepetten bir rulo alıp bir parça kopararak. "Ama dürüst olmak gerekirse, şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Jaxon her zaman... farklıydı," diyor Steph sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Adam her zaman beş adım öndeydi, hemen korumacı davranırdı, sana inanılmaz hediyeler gönderirdi ve barlarda kötü adamlarla savaşırdı. Ve eminim çoğu insan onu korkutucu buluyordur."

"Çoğu insan," diye kıkırdıyorum, "ama sen değil misin?"

"Psh, tabii ki hayır," diye sırtıyor Steph. "Ondan hoşlandım. Çıktığın erkekler arasında senin enerjine gerçekten uyan ilk erkekti."

"Enerjim mi?" Alay ediyorum. "Enerjimin korkunç bir mafya babasıyla aynı seviyede olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye başını sallıyor Steph. "Sadece milyarlarca doların ve pişkin güvenlik görevlilerin yoktu. Yani artık var, çünkü onunla evlendin ve Bayan Mafya Don'u oldun."

Gülüyorum.

"Teknik olarak, sanırım artık Regina Vestra'yım," diyorum suyumdan bir yudum alarak. "Ama bu başka bir hikâye."

"Oh yeahhh!" Steph masaya vurarak beni işaret ediyor. "Nişan partin! Erkeklerin ve güllerin olduğu o tören! Ve sana bağrımları! Biliyor musun, bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm!"

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Ta ki bunun ne *anlama geldiğini* anlayana kadar."

Steph, yanımızdaki masada oturan ve her zaman tetikte olan Wesley'e bakarak, "Bu şu anlama geliyordu," diyor. "Senin ne kadar harika biri olduğunu anlayan ve sana öyle davranan bir kocan ve şimdi de kadın ve erkeklerden oluşan bir ekibin var."

Gülümsüyorum.

"Ama ciddiym kuzen," diye gülümseyerek sandalyesine geri oturuyor ve ağzına bir parça ekmek daha atıyor. "Sen her zaman böyle bir baş belasıydın. Sadece bunu göremeyecek kadar mütevazısın."

"Değilim, yemin ederim," diyorum başımı sallayarak. "Bu adamlarla ve aileleri için yapmaya hazır oldukları şeylerle kıyaslanamaz. Ve birbirleri için."

"Natalie," diyor Steph masaya doğru eğilerek. "Bir çocuğu nehirden kurtardın, üvey kızını kaçırılmak üzereyken kurtardın ve Charlie, Josiah ve Jaxon'ı kurtardın. Sen bir baş belasıydın. Ve ben seni duymayacağım Aksine bir şey yok."

Bekle... Ne dedi?

Gözlerimi ona dikiyorum, ona söylemediğimi düşünürsek bunların yarısını nasıl bildiğine şaşıyorum.

"Nasıl-"

Steph çatalıyla salatasını dürterek, "Adamın," diyor. "Charlie mi? Evet, senden gerçekten hoşlanıyor. Görünüşe göre Stacy'ye sana ne kadar hayran olduğunu söylemiş, o da bana... ben de onu birkaç kadeh içkiye boğdum ve düğününüzde kendim sorguladım. Bilirsin, standart."

Steph'in bana baktığını görene kadar gülüyorum, gözleri aniden endişeyle doluyor.

"Ama gerçek konuşma? Sen vurulduktan sonra şüphelerim vardı," diyor sessizce. "Ve kendime sadece paranoyak olduğumu söylemeye çalıştım, ama Marta neredeyse bıçaklanarak öldürüldükten sonra, bir adamın etrafında bu kadar çok çılgınca şey olmasının mümkün olmadığını biliyordum."

Sözlerindeki endişeyi duyarak yavaşça başımı sallıyorum.

"Yine de o inanılmaz bir adam," diyorum usulca. "Umarım kimsenin yapamayacağını biliyorsundur."

Masaya doğru eğiliyor ve elimi avuçlarının içine alıp sıkıyor. "Nat, bunu *biliyorum*. Aksi takdirde onunla birlikte olmayacağını biliyorum. Ve ben de Sana nasıl davrandığını kendi gözlerimle gördüm."

Dikkatini tekrar salatasına verir ve bir parça marul bıçaklar.

"Yani, Tanrım, adam sana sürekli senin için kurşun yemeye hazırmış gibi bakıyor."

"Öyle," diyorum, ağzım beni durduramadan. Steph çatalını düşürdü.

Kahretsin. Bunu söylememeliydim.

"Ne?"

İç çekiyorum, kediye tamamen çantadan çıkardığımı fark ediyorum ve Steph'in bunun peşini bırakmasına imkân yok.

"Chicago'dan ayrılacağım gün, Jaxon'ın eski kız arkadaşı ve onun çılgın erkek kardeşi beni kaçırdı ve rehin aldı," diyorum sessizce. "Jaxon ve adamları peşimden geldi. Ve bu süreçte, hayatımı kurtarmak için bir kurşun yedi."

"Kaza," diyor Steph, yüzünde anlayışlı bir ifade. "Kaza geçirdiğini, komada olduğunu ve bu yüzden ondan dört hafta boyunca haber alamadığınızı söylemişsiniz."

Başımı salladım.

"Komadaydı. Neredeyse ölüyordu. Bir hafta sonra uyandıktan sonra, sonraki üç hafta boyunca iyileşme sürecindeydi. Olan biten her şeyden bu kadar bunalmamış olsaydım onunla kalırdım," diyorum gözlerimi muhteşem alyansımın bulunduğu dövmeli yüzük parmağıma indirerek. "Ama ayrılır ayrılmaz geri dönmek istedim. Ama aynı zamanda kafam karıştı ve onun da halletmesi gereken çok şey olduğunu biliyordum ve... tam bir karmaşaydı."

"Nat..."

"Bu yüzden haftalarca çok üzgündüm. Çünkü hayatta mı, ölü mü yoksa hala komada mı olduğunu bilmiyordum." Hatırladıkça ürpererek söylüyorum. "Ve, şey, çünkü onun çocuğuna hamileydim ve onun hiçbir fikri yoktu."

"Aman Tanrım..." Steph başını sallayarak söylüyor.

"Demek o gün öğle yemeğinde size söylediklerim tamamen yalan değilmiş," diye irkiliyorum. Steph kaşlarını kaldırarak, "Tam olarak doğru da değil," diyor. Sonra da

"Ama geriye dönüp baktığımda, Mel'in bu küçük bilgiye nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyorum çünkü zaten kafasını beyzbol sopasıyla ezmeye hazırdı."

"İnan bana Steph," diyorum yalvarırcasına. "Bunların hiçbirini senden saklamak istemedim. Ama dürüst olmak gerekirse, her şey o kadar hızlı gelişti ki, ben bile hiçbir şey anlamadım."

Steph yavaşça başını sallar.

"Ben sadece... ona aşık oldum." Duygularımı bastırarak söylüyorum. "Hiç kimseye karşı hissetmediğim, tamamen beklenmedik, tamamen kuşatıcı ama gerçekten ham bir şekilde. Sanki tüm hayatım boyunca ruhumu canlandıracak birini bulmayı beklemişim gibiydi. Sanki onun orada olduğunu biliyordum ve bilinçaltımda bir mıknaş gibi ona doğru çekiliyordum. Kim olduğu ya da olmadığı, mafyadan olması ya da tamamen farklı dünyalardan gelmemiz önemli değildi. Sadece doğru hissettiriyordu. Sanki her kalp kırıklığı ya da başarısız ilişki beni bilerek ona yönlendiriyordu. Sanki ruhumdaki bir şey geri dönülmez bir şekilde kaderimizde birlikte olmak olduğunu biliyordu. Ve onunla tanıştığımda..."

"Sadece *biliyordun*." Steph cümlemi bitiriyor ve bana bakmadan önce ellerine bakıp gülümsüyor. "Ben de oradaydım kuzen. Hatırlıyorum. Seni hiç böyle görmemişim."

Başımı sallıyorum, bu kez gözlerimdeki yaşları siliyorum.

"Ve eğer teselli olacaksa," diyor Steph gülümseyerek. "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

İşte o anda onun kızardığını görüyorum. Her zaman güçlü, korkusuz, güzel kuzenimde daha önce hiç görmediğim bir kırılganlık görüyorum ve kalbim yerinden fırlıyor.

Çünkü *nedenini* biliyorum.

"Marta." Fısıldıyorum, duygularım artık kaçak bir at gibi hareket ediyor. "O senin..."

"Natalie Tyler, eğer ruh eşi dersen," Steph bana bakıyor, gözlerini siliyor ve alaycı bir şekilde beni işaret ediyor. "Sana yumruk atabilirim. Bu korumanın beni yakalaması anlamına gelse bile."

Yüksek sesle güldüm ve gözlerimi de sildim.

"Seni bu kadar mutlu görmek çok şaşırtıcı," diyorum sessizce bir yudum su alarak. "Özellikle de her zaman bunu istemediğine yemin ettiğin için."

"Evet, bu sadece-"

"Senin savunma mekanizman," diye gülümsüyorum

ona. "Biliyorum." Steph başını sallıyor.

"Anlaşıyor," diye kıkırdıyor. "Elbette tehlikeli bir sırrı olan gizemli bir kıza aşık olurum."

"O inanılmaz bir kız. Jessica'yı korumak için hayatını riske attı. Ne kocamın ne de benim asla ödeyemeyeceğimiz bir borç."

Steph bana gülümsüyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor.

"Ne diyebilirim ki," diye çılgınca sırtıyor. "Biz Tyler kadınları sadece karmaşık olanları severiz."

Kıkırdıyorum, onun sırtına kadeh kaldırıyorum.

"Charlie!" Balo salonunun kapısının kapandığını duyduğumda Steph aniden yanımdan geçip bana bakıyor.

"Bayan Tyler," Charlie bana dönmeden önce gülümseyerek başını salladı. "Hanımefendi, Bay Pace bir toplantıyı bitirmek üzere olduğunu ve birazdan sizinle birlikte olacağını söylemem için beni gönderdi."

"Bay Pace," diyor Steph, gözlerini ikimize dikerek. "Yüce Don'u kastetmiyor musunuz?"

"Steph!"

Charlie bana bakıyor ve Steph'in artık Jaxon'ın işinin gerçek doğasının biraz da olsa farkında olduğu açık gerçeğini bir araya getiriyor.

"Merak etme," diyor Steph gözlerini devirerek. "Ben çelik bir tuzağım. Ayrıca, aileden birinin bilmesi en iyisi, böylece bir dahaki sefere tuhaf bir şey olduğunda seni koruyabilirim."

Başımı sallıyorum.

"Eğer sevgilin seni almaya geliyorsa, sanırım bu benim de-"

Steph'in konuşması aşçılardan birinin mutfaktan şaşkın şaşkın çıkmasıyla kesiliyor. Etrafına telaşla bakınıyor ve beni görünce rahat bir nefes alıyor.

"Bayan Pace! Tanrı'ya şükür!" Wesley ayağa fırlayıp önüme geçtiğinde, eli hemen silahına giderken, bize doğru koştuğunu söylüyor.

Wesley onu durdurmak için elini kaldırarak, "Yavaşla dostum," dedi. "Sorun nedir?"

Kısa boylu, iri yarı adam şef şapkasını çıkarıyor ve alnını silerek nefes almaya çalışıyor.

"Yükleme iskelesinde bir adam var," diye derin derin nefes alıyor. "Bir kamyoneti boşaltıyordu... ve birden... şey, bayıldı! Ne yapacağımızı bilemedik ama biri sizin burada olduğunuzu ve hemşire olduğunuzu söyledi, ben de buraya geldim-"

"Nerede o?" Kapıya doğru ilerleyerek sordum.

"Bayan Pace-" diyor Charlie temkinli bir şekilde. "Belki de beklemeliyiz-"

"Bu taraftan!" Kapıyı benim için açtığını söylüyor ve ben kendimi mutfağa doğru koşuyorum.

Steph, Wesley ve Charlie koşarak bize yetişmeye çalışırken, biz de çeşitli kamyonların ve yiyecek içecek kamyonetlerinin malzemelerini boşalttığı yükleme alanına giriyoruz.

"Bu tarafa," diyor adam.

Beni rampadan aşağı, duvara en yakın park edilmiş siyah bir minibüse götürüyor. Minibüsün açık yan kapısının yanında yerde baygın, orta yaşlı bir adam yatıyor. Boşalttığı beyaz güller şimdi etrafa saçılmış durumda.

Durumu hızlıca analiz etmeye çalışarak yanına koşuyorum. "Charlie, Jaxon'ı ara!" Telefonunu kaptığı gibi söyledim.

"Wesley," diyorum, şükürler olsun ki adamın nabzının güçlü attığını hissediyorum. "Hemen bir ambulans gönderin!"

"Evet hanımefendi!" Telsizini çıkararak söylüyor.

"Steph, bak bakalım resepsiyonda Sally'yi bulabilecek misin, neler olduğunu anlat!"

"Anladım!"

Steph rampaya geri dönüyor ve ben de yerdeki adama dönüyorum.

Ama yerde yatmıyor, oturuyor ve hemen yüzüme bir bez tıkıyor, ben de sert kimyasalları soluyarak nefes nefese kalıyorum.

Birdenbire her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissettiriyor.

Güçlü kolların beni kaldırıp minibüse çektiğini hissediyorum. İnsanların arkamdan doluştuğunu hissediyorum. Steph'in adımı haykırdığını, Charlie ve Wesley'nin de bağırdığını duyuyorum.

Silah ateşi.

Lastikler

gıcırıyor.

...Ve sonra her şey kararır.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

JAXON

Sonunda Ajan Sikkafa ofisimden ayrıldı.

Garajda Xiang'la girdiğim itiş kakış sırasında elimden fırlayan silahıma bakakalıyorum.

Bu dikkatsizceydi. Bunu kaçırmamalıydık.

Ajanın bugün bana söylediği her şey başımı döndürdü.

Hiçbir şey mantıklı değil.

Şehrin her yerinde gözlerim ve kulaklarım var ve insan kaçakçılığı çetesini ilk kez duyuyorum. Tüm mafya klanları on yıllar önce insan kaçakçılığının, insan köleliği olduğu için kendimizi yönettiğimiz birkaç ahlaki kuraldan birine aykırı olduğu konusunda hemfikirdi. Kesinlikle yasaktı ve hala da yasak.

Black gibi en kötü Dons'larımız bile böyle bir uygulamaya girişmenin iş için kötü olduğunu biliyordu. Mali açıdan kazançlı olsa da, Ajan Westwood gibi acımasız ajanlara sahip devlet kurumlarının dikkatini çekeceği kesindi.

Ve Ajan Dickhead'den bahsetmişken, Rachel'dan Michael'ın 'rahmetli' kız kardeşi olarak bahsetmesi, Rachel'ın onu depodan kurtardığımızda hemen tanıdığı gerçeği göz önüne alındığında özellikle garip.

Ve onu sadece tanımakla kalmadı... Ona 'Adam' dedi. İlk adı.

Masadan attığım postaları toplarken kapı çalındı.

"İçeri gel," diyorum başımı kaldırmadan.

"Günün bu saatinde masa başında mı?" Ethan'ın sesi kapı aralığından geliyor. "Meşru olmayı mı düşünüyorsun?"

Homurdanıyorum.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi," diyorum ona bakarak. "Benim buradaki işim yasal."

"Mmhmm," diye mırıldanıyor Ethan odaya girip karşımdaki sandalyeye otururken. "Benim de bildiğim gibi."

"Seni bu kadar erken kalkmış ve hareket halinde görmeyi beklemiyordum," diyorum, gözlerimi ona dikerek. "Buraya arabayla mı geldin?"

"Hayır, Dr. Franklyn'le yemeğe çıktık ve son çekimi alabilmem için beni buraya bırakmasını rica ettim," dedi Ethan sırtarak ve bastonunu masanın üzerine koydu. "Bilirsiniz, emekli olacağım için."

Kıkırdıyorum.

"Sen mi? Emekli mi oluyorsun?" Sırtarak söylüyorum. "Çalışmayı nasıl bırakacağını biliyor musun ki?"

"Öyle mi?" Ethan kaşlarını kaldırarak soruyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Aynı gemide değiliz, yaşlı adam."

"Yaşlı adam mı?" Ethan şimdi gözlerini bana dikerek söylüyor. "Seçmek istediğin kelime gerçekten bu mu?"

Gülüyorum.

"Gerçekten yaşlı adamlardan bahsetmişken, Dr. Franklyn nasıl?" diye sordum. "Neredeyse iki günde bir Malikâne'ye gelmesine rağmen adamı görmeye bile fırsatım olmadı."

Ethan kıkırdar.

"Her ziyaret için size fatura kesmekle meşgul olmasına rağmen mi? O iyi," diyor masamdaki sürahiden kendine bir bardak su doldururken. "Bugünkü kızgın misafirinizle ilgilendikten sonra."

Gülümsemem hemen kayboluyor.

"Şimdi ne halt etti?" Şak diye söyledim.

Ethan başını sallıyor.

"Hiçbir şey," diyor umursamazca. Ancak ses tonunu anladığımı görünce iç geçiriyor. "Karın ve bir sürahi buzlu suyun bu sabah üstesinden gelemeyeceği bir şey değil."

Mektupları masanın üzerine atıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp çenemi okşayarak başımı sallıyorum.

"Rachel'ı malikâneye geri getirmenin bir hata olduğunu biliyordum."

"Değildi," diye karşı çıkıyor Ethan. "O iyi bir koz. Sen bir Don olarak düşünüyordun. Senin işin bu."

"Doğru, ama eğer karıma işkence ediyorsa-"

Ethan kararlı bir şekilde, "Karın kendi başının çaresine bakabilir," dedi.

"Sanırım o da bu konuda kararlı."

İçimi çekiyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve masama bakıyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Diğerlerinin altından kaymış olan boş beyaz zarf. Başımı kaldırıp Ethan'a bakıyorum, o da hemen bakışlarımı takip ediyor.

Zarfı elime alıyorum, şöyle bir bakıyorum ve mühürdeki kabartmalı İki Başlı Ejderha sembolünü gördüğüm anda kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Mektup açacağımı alıp yavaşça keserek açıyorum ve içinde yumuşak bir şey hissediyorum. Kâğıdı çıkardığımda, ikiye katlanmış ve alt kısmında siyah ve gri bir toz olduğunu görüyorum.

Tozu masamın üzerine döken Ethan, incelemek için öne doğru eğiliyor. "Küller," diyor Ethan, şaşkınlıkla bakarak.

Telefonumu elime alıyorum, Charlie'den cevapsız bir arama olduğunu fark ediyorum ama katlanmış kâğıt parçasını aydınlatmak için el fenerini kullanıyorum.

Cennete giden yol cehennemde başlar.

"Dante?" Ethan yüksek sesle söylüyor.

Birden Michael'ın Ethan'ı kurtarıken söyledikleri aklıma geliyor.

"...Bu hanedanlığın sonunu getireceğim ve cayır cayır yanışını izleyeceğim."

Josiah ofisimin kapısını kırarak açarken Ethan'a bakıyorum ve korkunç bir şey olduğunu hemen anlıyorum.

"Nerede o?" Yükleme bölümüne girerken bağıriyorum.

"Karım nerede?!"

"Telefonuna cevap vermiyor!" Steph panik içinde sesini yükseltiyor. "Aman Tanrım, Jaxon, neler oluyor?!"

"Tam da bilmek istediğim şey!" Wesley'e ters ters baktım.

Wesley kanayan alnını silerek, "Bir adam bayılan bir adam olduğunu söyledi," diyor. "Hepimiz onu buraya kadar takip ettik, ama sonra bir anda bu adamlar üzerimize atladı! Charlie de ben de bir el ateş ettik ama siyah bir minibüse binip gittiler!"

Onu gömleğinden tuttum.

"Siyah bir minibüs mü?!" Yüzüne doğru bağırdım. "Chicago'da kaç tane siyah minibüs var biliyor musun, orospu çocuğu?!"

"Denedim, efendim! Yemin ederim!"

Yükleme bölümündeki diğer işçiler dağılırken tabancamı çekip Wesley'nin alnına dayadım.

"Senin işin benim lanet karımı korumak!"

"Jaxon!" Ethan sertçe başını sallayarak durumu şaşkınlıkla izleyen Steph'e bakıyor.

Hay sikeyim. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Wesley'i bırakıp uzaklaşıyorum, silahımı kaldırıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Güneye doğru gidiyorlardı!" Yükleme alanının kapısından bir ses geliyor ve kendimi eğilmiş nefes almaya çalışan genç bir çocuğa bakarken buluyorum. "Plakası WXP9B7 idi."

"Sen de kimsin lan?!" Öfkeyle bağıyorum.

"Ben hiç kimseyim," diyor nefes nefese. "Sadece yükleme bölümünde yardım ediyorum ama onları iki blok boyunca kovaladım. Onları gözden kaybettim. Otoyola doğru gidiyorlarmış gibi görünüyorlardı."

"Bu hiç mantıklı değil, eğer bu adamlar İki Başlı Ejderha ise neden şehrin dışına çıksınlar ki?" Ethan soruyor.

"Tabii onun adamları değilse..." Josiah araya giriyor.

"Hiçbirinin üzerinde dövme gördüğümü hatırlamıyorum," diye ekliyor Wesley. "Yani belki de onlar İki Başlı Ejderha değildir."

"Bu... doğru değil," diye araya giriyor çocuk, hepimiz dönüp ona bakarken. "Yerde yatan yaşlı adamdı. Onu daha önce de görmüştüm, kızın telefonunu camdan dışarı atmıştı."

Natalie'nin paramparça olmuş telefonunu cebinden çıkarır.

Ne oluyor lan?

Ona doğru yürüyorum, silahımı çekiyorum ve çocuğun hemen ellerini havaya kaldırmasına neden oluyorum.

"Peki sen İki Başlı Ejderha hakkında ne biliyorsun, ha?" Ona doğru yürürken tısladım.

"Onu kaçırın adamı gördüm," diyor çocuk endişeyle, "evsizlerin o l d u ğ u bir yere geldi, iş teklif etti."

"Yani onlar için mi çalışıyorsun?" Silahı kaldırarak sordum.

"Hayır, efendim," diyor meydan okurcasına. "Ben *sizin* için çalışıyorum. Bu işi bana karınız buldu."

Benim kadar şaşkın görünen adamlarıma bakmadan önce uzun bir süre ona bakıyorum.

Wesley zorlukla yutkunarak, "Bu doğru," dedi. "İşi ona Bayan Pace verdi."

"Levi, Travis, arabaları getirin," diyorum kulaklığıma dokunarak. "Ve Levi, bunu polise bildirmeni istiyorum. Siyah bir minibüste. güney plaka numarası WXB9P7."

Levi hemen, "Alexi onları çoktan hatta aldı, efendim," diye cevap verir. "Ve az önce Charlie'den haber aldım."

"Onunla birlikte mi?!"

"Takipte ama araçlarımızdan birinde değil, bu yüzden yerini tespit edemiyorum."

"Kahretsin!" Çenemi ovuşturarak söylüyorum. "Ne dedi o?"

"Ne dediğini anlayamadım, rot blizzard ya da dot wizard gibi bir şey söylüyordu. Sinyal kesik kesikti ve ne dediğini anlayamadım."

"Ne oluyor lan!" Bağırıyorum. "Yüzüğündeki takip cihazı ne olacak?! Bu yüzden bizde değil mi?!"

"Çoktan ping attım efendim, kalibre etmesini ve beş mil yarıçapındaki arama sonuçlarını daraltmasını bekliyorum."

Çok yavaş. Bunların hepsi çok yavaş.

"Nokta *büyücüsü* de neyin nesi?" Ellerimi saçlarımda gezdirerek yüksek sesle soruyorum. "Charlie bunu neden söylesin ki?"

"Kertenkele!" Yanımdaki çocuk aniden bağırıyor ve bana hâlâ burada durduğunu hatırlatıyor. "Bahsettiğim adam! Onu Lot Lizard'a geri götürdüklerini söyledi!"

"Evlat, yardımın için teşekkürler," diye çıktım. "Ama şimdi siktirip gidebilirsin."

"Bekle bir dakika!" Wesley genç adama bakarak bağırır. "Lot Kertenkelesi mi?!"

"Otoyoldaki o eski boktan striptiz barı da ne?" Levi kulağıma sordu.

"Wesley," diye homurdandım. "Sanırım bugün yeterince ilgi gördün, öyle değil mi?"

"Saygısızlık etmek istemem efendim," diyor temkinli bir şekilde, "Orayı iyi biliyorum! I55'in oradaki kamyon durağında!"

"Bunu nereden biliyorsun?" Travis soruyor.

"Harcıyorum..." Gergin bir şekilde boğazını temizliyor. "Yani orada çok zaman *geçirdim*, Cumartesi spesiyalleri yapıyorlar ve kızlar çok ateşli ve-"

"Wesley!" Ethan tersledi. "Odaklan!"

"Uyuyor! Buranın güneyinde, Levi'nin Charlie'den duyduklarına uyuyor ve o bölge ölü hücre bölgeleri olarak bilinir, bu da kötü bağlantısını açıklar!"

Ethan, "Bak bakalım yüzüğüne ping atabiliyor musun?" dedi. "Bak bakalım o konum olabilecek kadar yakın mı?"

Benimle birlikte duran adamlara bakıyor. "Ve biraz teçhizata ihtiyacım var."

"Hayır, yok," diyorum başımı sallayarak. "Burada, Steph'le kalıyorsun."

"Hem de nasıl," diye homurdanıyor Ethan.

"Burada kalmayacağım, Jaxon Pace!" Steph araya girer.

"Evet, öylesin!" Ethan'ı işaret etmeden önce Steph'e söylüyorum.

"Ethan, daha yeni ayağa kalktın," diyorum bastonunu göstererek. "Zar zor yürüebiliyorsun."

Ethan başka bir şey söylemeden bastonu bacağının üzerinden alır ve ikiye bölerek kırık parçalarını yere fırlatır.

"Silahın bile yok!"

"Hayır, ama seninki bende," diye sırtıyor Ethan, masanın üzerine bıraktığım silahı çıkararak.

"Ben de seninle geliyorum!" Steph talep ediyor.

"Hayır, değilsin!" Ethan'a dönerek tersliyorum. "Ve sen de değilsin!"

"Efendim," Levi'nin sesi kulaklığımın üzerinden araya giriyor. "Bayan Pace'in yüzüğü az önce o yerden üç mil ötede çaldı, eğer başka biri kullanırsa güvenlik kamerası görüntülerini çekiyorum."

"Ben sürerim," diyor Ethan arabaya doğru ilerlerken. Kolunu tutuyorum.

"Ethan..."

"O benim için de bir şey ifade ediyor, Jaxon," diyor meydan okurcasına. "Ve son baktığımda artık senin için çalışmıyorum. Ya bana bir şeyler verirsin ya da ben alırım."

Gözlerindeki ateşi görüyorum ve onu bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını anlıyorum, bu yüzden arabaya doğru giderken onu bırakıyorum. Arkamı döndüğümde Steph hemen yüzüme bakıyordu.

"Ben de sizin için çalışmıyorum, Bay Don Supreme," diyor bana ters ters bakarak. "Ve saygılarımla, kuzenin olarak, beni durdurmaya çalışırsan kışına tekme basmaktan çekinmeyeceğim."

Ben daha bir şey söyleyemeden araca doğru koşmaya başladı ve Wesley'i kenara iterek arka koltuğa tırmandı. Bana baktı, ellerimi havaya kaldırdım.

Ne haltlar dönüyor burada?

Natalie'yi kaçıranları kovalayan yükleme bölümündeki adama bakıyorum.

"Senin adın ne çocuk?"

"Deylan, efendim," diyor zorlukla yutkunarak. "Yani, Bay

Pace." "Deylan, bunu unutmayacağım."

Başını salladı ve arabaya doğru yöneldim.

Ethan'la birlikte ön koltuğa tırmanırken kulaklığıma, "Alexi, I55'teki Lot Lizard'a destek gönder," diyorum. "Evac ve Helli'ye yakıt ikmali yapılsın ve biri şu lanet Doktor'u bulsun."

Bölüm 21

NATALIE

Elim kolum bağlı.

"Siktir... Ne yaptın sen?"

"Az önce bize biraz para kazandırdım."

"Bu Jaxon Pace'in karısı... dövmeye bak!"

"Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum seni aptal, buraya neden geldiğimizi sanıyorsun?! Dövmeyi boş ver, şu elmasa bak! Onun için iyi bir fiyat alabiliriz!"

Başım dönüyor.

"Fiyat mı?! Alacağımız tek fiyat kafamızdakidir, seni lanet olası pislik! Vay anasını! Hepimizi öldürdün!"

"O haklı, onu geri koymalısın. Derhal."

"Dinleyin! Sizi korkaklar! Onu geri koymuyorum; sadece bizi *zengin* ettim!"

"Hayır, ölüm emrini sen verdin!"

Bir aracın içindeyim... Hareket eden bir aracın. Beni bir yere götürüyorlar.

"Bu kadar dramatik olmayı bırak! Sana söylüyorum, bu kaltak için para alacağız!"

"Jaxon Pace onun için fidye ödemeyecek Riley. Onun ve bizim için gelecek ve taşaklarımızı kesecek!"

"Telefonunu dışarı attım... Onu burada takip edemeyecek." Gülüyor.
"Ayrıca, onun parasını ödeyecek olan kişi Jaxon Pace değil."

"Sen neden bahsediyorsun?!"

"Boş ver," der adam. "Yakında öğrenirsin." "Siktir et, onu geri götürmeliyiz!"

Etrafımda bir kıpırdanma oluyor, sonra etin ete çarpma sesi geliyor ve *koluma* bir şeyin sıçradığını hissediyorum-kan.

Birisi vuruldu.

"Seni kendim vurmadan önce çeneni kapatıp yerine oturmalısın!" Daha fazla itiş kakış duyuyorum ve sonra aniden biri beni itiyor.

"Ow!"

"Oh, uyanık mısın prenses?" diye soruyor adam göz bağımlı çıkarırken.
"Merhaba, beni hatırladın mı?"

"Tabii ki bilmiyorum!" Çıtlatıyorum. "Ama bunun bedelini hepiniz ödeyeceksiniz."

."

Onu tanıyorum.

"Hâlâ alıngan bir kaltak," diyor hınzır bir sırıtışla. "Kabul ediyorum, o sokak biraz karanlıktı."

Sokaktan gelen adam. Bekarlığa veda gecesi.

"Şimdi ne oldu o o sen vardı diyerek hakkında Ben ödeme Bir şey için mi?" Gözlerini bana dikiyor ve çenemi tutuyor.

"Hayır mı?"

"Bırak beni!" Yüzüne karşı bağıriyorum.

Ama karnıma sert bir yumruk atarak ciğerlerimdeki tüm rüzgârı yok etti ve nefes nefese minibüsün zeminine yığıldım.

"Biliyor musun, kocan o gece üç kaburgamı kırdı. Belki de iyiliğinin karşılığını vermeliyim."

Bana tekrar vurmak için elini geri çekiyor ve ben de kendimi destekleyerek minibüsün duvarına yaslanıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" Kıkırdıyor, elini indiriyor. "Artık o kadar güçlü değilsiniz, değil mi Bayan Pace?"

"Ben olmayabilirim," diyorum hâlâ nefesimi toplamaya çalışarak. "Ama kocam öyle. Ve benim için gelecek." Ona meydan okurcasına baktım.

Gülüyor.

"Sana inanıyorum," diye alay ediyor. "Sadece umurumda değil."

Saçımdan tutup kafamı minibüsün duvarına çarpıyor, çakısını açıp boğazıma dayıyor.

"Ama o buraya gelene kadar, seninle ne istersem yapabileceğimi unutmamalısın, seni züppe sürtük. Ve inan bana, harika bir hayal gücüm var," diye homurdanıyor. "Bu yüzden, küçük küçük parçalara ayrılmak istemiyorsan, çeneni kapatmanı öneririm."

Beni bırakıyor ve tekrar yere itiyor. Sakin kalma çabalarımın rağmen göğsümde yükselen paniği durduramıyorum, sözlerindeki korkunç gerçeği fark ediyorum.

Jaxon ve adamlar otele döndüler.

Telefonum gitmiş.

Kaçırıldım.

Ve ben tamamen yalnızım.

"Kaldırın onu!" diye bağırır adam.

"Sakin bana dokunma!" Adam bana doğru uzanırken ben bağırdım.

Homurdanıyor, bağlı ellerimi tutuyor ve beni minibüsten çekip çıkarıyor. Güneş parlak ama terk edilmiş bir servis plazasının önündeki kırık betona çekilirken acı rüzgar kot pantolonumu ve kazağımı ürpertiyor.

Otoparkın karşısında hareketli bir benzin istasyonu ve kamyon durağı var. Etrafta birkaç düzine kamyon park etmiş durumda ve kamyonundan inen bir sürücü gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor!

"Yardım edin! Lütfen!" Riley'nin eli ağzımı kapatmadan önce bağıryorum. Şoförün yüzünü bize dönmesini izliyorum.

"Hepiniz iyi misiniz?" diye bağırır.

"Evet, burada alıngan biri var Ray," diye gülüyor Riley. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Şoför gülüyor ve sırtıyor. "*Onunla* mı?"

Siktir.

"Şu anda değil, ama size haber veririm."

Siktir. Siktir. Siktir.

"Gördün mü?" diye homurdanıyor, tabancasının başını kaburgalarımın saplıyor. "Burası kocanızın bölgesi değil Bayan Pace. Buradaki şoförlerin çoğu bizim için çalışıyor ve eğer bağırışlarınız onlardan birini çekmiyorsa, o zaman az önce iki ölüm belgesini imzaladınız demektir."

Dudaklarını kulağıma bastırıyor, yüzü o kadar yakın ki içki ve çiğnenmiş tütün kokan iğrenç nefesinin kokusunu alabiliyorum.

"O yüzden kapa o orospu çeneni ve yürü," diye homurdanıyor ve beni öyle bir güçle ileri itiyor ki dizlerimin üzerine düşüyorum.

Riley cep telefonunu çıkarırken arkamdaki adam beni çekiştiriyor ve terk edilmiş binaya doğru itiyor.

"Hey, ben Riley. Onu yakaladığımı söyle."

Bir koridordan aşağıya, loş bir bodruma inen bir merdivene doğru yürütülüyorum.

Riley'ye bakıyorum ve o da bana göz kırpmıyor.

"Evet, evet, tek parça halinde," diyor dudağını ısırarak. "Ama konuştuğumuz fiyatın tamamını istiyorum. Ve bir saat içinde istiyorum."

Arkamdaki adam beni merdivenlerden aşağıya ve bodruma inmeye zorluyor. Bir köşede kartlarla dolu katlanır bir masa var. Burada hiç erkek yok ama eski bir kahve kutusunda yanan bir sigara var.

"Azgın piçler," diye gülüyor Riley, sessiz soruma cevap verirken. "Happy hour spesiyalleri için The Lizard'a gitmiş olmalılar."

Odanın dört bir yanına dağılmış, sallantılı ve düzensiz yığınlar halinde yüzlerce ucuz ayakkabı kutusu var. Beni metal bir masanın bulunduğu arka odaya götürüyorlar, orada sandviç poşetlerine bir şeyler koyup ucuz spor ayakkabıların tabanlarına dolduruyorlarmış gibi görünüyor.

"Operasyonumuz hakkında ne düşünüyorsunuz Bayan Pace?" diyor Riley, bir başka adam beni bir sandalyeye iterken. "Zekice, sence de öyle değil mi?"

"Uyuşturucu satıcısı bir adam kaçıran," diye tersliyorum, gözlerimi devirerek. "Ne kadar orijinal. Çok gurur duyuyor olmalısın."

Gülüyor.

"Senin için iyi bir para kazanmak üzere olduğumu düşünürsek, öyleyim." Odadaki masadan bir sıra beyaz toz çeker.

Silahlı arkadaşı bana bakıyor, elini saçlarımda gezdiriyor ve ben uzaklaşmaya çalışarak geri çekiliyorum.

"Biliyor musun, o çok güzel Riley..." Dudaklarını yalıyor. Yüzüme dokunmak için hamle yapıyor ama ben fırsattan istifade elini olabildiğince sert bir şekilde ısıyorum.

"Ah!" diye bağırıyor, acı içinde geri çekiliyor. "Seni lanet orospu!"

Kaburgalarımın tekme atmadan önce yüzüme sert bir tokat atarak beni yere yuvarladı. Tekrar yapmak için sıraya girdi ama Riley tarafından aniden duvara doğru itildi.

"Skora zarar verme, seni lanet olası aptal!" Tersledi.

"Orospu beni ısırıldı!"

"Sikimde bile değil! Zaten onu almak için yola çıktı ve ancak bu sürtüğü tek parça halinde teslim edersek tam fiyatı alırsınız," diyor Riley, adamın ceketini bırakarak.

Köşede sessizce duran üçüncü adam öne çıkıyor ve sandalyeye oturmama yardım ediyor.

"Özür dilerim hanımefendi," diye fısıldıyor, itiş kakış sırasında dağılmış olan fermuarlı kazağını nafile bir şekilde düzeltmeye çalışırken.

"*Lütfen... bana yardım edin!*" Umutsuzca fısıldıyorum. "*Çıkarın beni buradan!*"

"Ama" diyor Riley, bana ve artık kısmen açıkta olan göğsüme bakarak. "Belki de bu kaltağa biraz terbiye öğretmek gerekiyordur."

Oh Tanrım...

Beni yukarı doğru çekiyor ve metal masanın üzerine yüzüstü yatırıyor.

Vay anasını! Deniyor ki...

"Çekil üstümden!!" Bağıryorum, tekmeliyorum ve çığlık atıyorum.

"Kocam bunun için seni öldürecek!"

"Nerelerdeydin tatlım?" Riley kemeriyle oynayarak arkamdan homurdanıyor. "Kocan seni bir daha asla göremeyecek!"

Böyle bir şey olmayacak!

Aniden bir kapı tekmelenerek açılır ve ardından büyük bir patlama sesi duyulur. "Yere yatın lan!" Tanıdık bir sesin bağırdığını duydum. "Charlie!" Bağıryorum.

Charlie geldi!

Anında Riley'nin karnına sert bir dirsek attım ve tüm gücümü kullanarak masadan kalkıp kapıya doğru fırladım.

"Durdurun onu!"

"Natalie!" Charlie bağıryor, sesindeki rahatlama belli oluyor. Ben ona doğru koşarken arkamdan iki el ateş ediyor.

"Nasıl yaptın-" Çılgınca ellerimi çözmeye başladığında sormaya başlıyorum. "Yükleme alanındaki diğer minibüslerden birini çaldım," diye fısıldadı.

odanın etrafında.

"Hadi buradan siktir olup gidelim."

Ancak kapıya doğru döndüğü anda Riley tarafından yüzüne sert bir darbe alır.

Charlie geriye doğru yuvarlanırken aynı anda ısırduğım adam tarafından arkamdan yakalandım.

Riley kanayan koluna bakarak "İyi işti," dedi. "Bir dahaki sefere göğsüne nişan al."

Silahını kaldırıp Charlie'ye doğrultuyor. "Hayır!"

Çığlık atıyorum.

Ama artık çok geç.

Kurşun ona isabet ettiğinde Charlie homurdanıyor, elleriyle karnını tutuyor.

"Charlie!"

Ona doğru koşmaya çalışıyorum ama hemen arkamdaki odaya doğru çekildiğimi hissediyorum.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Tekmeleyerek ve çığlık atarak, şimdi yerde hareketsiz yatan Charlie'ye ulaşmak için umutsuzca çabalıyorum.

Riley cep telefonunu çıkarıyor.

"Memelere bakmayı bırakın ve kışınızı kaldırıp buraya gelin!" diye bağıyor telefonda. "Az önce bir olay yaşadık!"

"Sana onu geri koymamız gerektiğini söylemiştim!" diyor üçüncü sessiz adam, Riley'yi ceketinden tutarak. "Eğer o adam onu bulduysa, onun için geliyorlardır! Sana söylemiştim!"

"Ben de sana çeneni kapatmanı söylemiştim!"

Riley adamı uzaklaştırırken hıçkırarak odaya geri çekiliyorum.

Silahın tekrar patladığını duyuyorum ve sonra duvarlarda yankılanan Charlie için kendi çığlıklarımın başka bir şey duymuyorum. Kapı yeniden açıldığında adamı görüyorum, bodrumun zemininde kendi kanından bir havuzun içinde yatıyor, kolları hala seğiriyor.

"Sanırım skoru üç yerine ikiye bölüyoruz Allen," diyor Riley odaya geri dönerken.

Odanın uzak köşesindeki bir dolaba doğru yürür ve bir şırınga çıkarır.

"Hakkını vermeliyim küçük hanım," dedi bana doğru yürürken. "İçinde çok fazla cesaret var, ama bu seni yumuşatacaktır."

"Bu da ne?! Bu da ne böyle?!" Bağıyorum, ilk adam beni masaya yapıştırırken uzaklaşmaya çalışıyorum. "Seni lanet canavar! Dur!"

Ama iğnenin koluma battığını hissediyorum ve saniyeler içinde etrafımdaki oda kararıyor.

Bölüm 22

JAXON

"Charlie'nin aldığı minibüs bu," diyor Wesley, yarı kamyon parkındaki beyaz çiçekli minibüsü göstererek.

"Levi?"

"Efendim, Charlie'nin konumu burada ping atıyor, ancak son yirmi dakikadır telefonuna cevap vermiyor."

Ethan yeleğine bir şarjör takarak, "Geldiğimizi görmüş olmalı," diyor. "Eğer dışarıda olsaydı, şimdiye kadar varlığını belli ederdi. Onun peşinde."

"Bu iyiye işaret değil," diye fısıldıyorum, midem bulanıyor. "Başka seçeneği olmasaydı tek başına giderdi."

"Bu ne anlama geliyor?" Minibüs köşede durduğunda Steph sorar.

"Görsel Levi'miz nedir? Herhangi bir şey?"

Levi kameraları tarayarak, "Kamyon durağının karşısındaki alanda çok fazla hareketlilik var," diyor. "Ama burada hiçbir şey yok."

"Ve yedeklerimiz çoktan yola çıktı mı?"

"İki Beta ekibi şu anda çıkışta iniyor," diyor Josiah. "Malikânenen gelen dört ekip daha var. Tahmini varış süresi on dakika."

"Güzel. Burası şehrin bizim tarafımız değil, bu yüzden arka kapağa ihtiyacımız olacak," diyorum kapıyı açarak. "Hadi gidelim."

"Um? Affedersiniz?" Steph yine tersledi. "Siz devlerden biri bana ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi?!"

Onu görmezden geliyorum, kapıyı kapatıyorum ve minibüsün arkasına doğru ilerliyorum. Çift kapıyı açıyorum ve teçhizat kutusundan yeleğimi ve tabancalarım için iki ekstra şarjör çıkarıyorum.

İşte o zaman anladım.

Bagajda, karmaşık bir şekilde dekore edilmiş deri kutusunda güvenle saklanmış Honjo Masamune... ve gülümsüyorum. Belki de Ayaka Tatsuko haklıydı. Belki de bu efsanevi kılıcın *gerçekten* de kan dökmek için iştahı vardır.

Ve bugün o olacak.

Kutuyu açtım ve kılıcı kutudan çıkardım.

"Hanımefendi! Hanımefendi! Bay Pace burada kalmanız gerektiğini söylüyor!" Minibüsün diğer tarafından boğuşma sesleri gelirken Wesley'nin dediğini duyuyorum. "Hanımefendi! Lütfen!"

"Çekil yolumdan, ufaklık!!" Steph aniden yanımda belirerek karşılık verdi. "Jaxon! Ben de geliyorum!"

Yüce İsa.

"Hayır, değilsin," diyorum silahlarımı belime sokarak. "Burada olmamanız gerekiyor ama sizi eve götürecek adam bulamıyorum. Bu yüzden burada, güvenli bir yerde kalacaksın."

Honjo Masamune'yi kapıp bagajı kapatmadan önce Josiah ve Levi'ye fazladan bir şarjör atıyorum.

"Aman Tanrım! Bu lanet bir *kılıç* mı?!" diye soruyor, gözleri kocaman. "Neden bir kılıca ihtiyacın var ki?!"

"Belki içeride bir rehinci dükkânı vardır ve onu satabilirim Steph," diye alaycı bir şekilde söylendim, deri eldivenlerimi giyerek. "Şimdi minibüse bin ve başını eğ."

"Hayır, ben de geliyorum!" diyor meydan okurcasına. "Ateşli silahlar konusunda deneyimli olduğumu bilmenizi isterim ve-"

"Hayır."

"Sırf kadınım diye-"

"Bunun senin kadın olmanla bir ilgisi yok!" "Saçmalık!"

"Steph! Sesini alçalt!" Ona bir adım daha yaklaştım. "Şimdi beni dinle, benim için çalışan kadınlarım olduğunu çok iyi biliyorsun. Sen

Onlardan biriyle çıkıyorum, Tanrı aşkına! Ama bu gibi durumlarda çok iyi eğitilmiş adamların kafasını uçurdum ve zaten elim kolum bağlı. Güvenliğinizi garanti edemediğim için gelmenizi riske atamam."

"O benim kuzenim, Jaxon!"

"Evet ve Natalie onun hayatını kurtarmak için senin hayatını riske atmama asla izin vermez." "Ben korkmuyorum!"

"Kimse bunu sorgulamıyor Steph," diyorum arkasındaki Josiah'ya başımı sallayarak. "Ama sen burada kalıyorsun ve bu son sözüm."

"Hayır!" Steph bağırır, ancak Josiah onu çoktan kollarına almıştır ve saniyeler içinde onu minibüse iter.

Tekme atar ve çığlık atar ama Josiah'ın inanılmaz gücüne karşı koyamaz ve kapıları hızla kapatarak onu içeriye hapseder.

Koruyucu pleksiglas bölmeyi çoktan kaldırdığını ve kurşun geçirmez camlara çarparak kızın ön koltuğa tırmanmasını engellediğini iki kez kontrol ediyorum.

Josiah sırtarak, "Onu burada yalnız bırakmaktan endişe ederim, özellikle de daha fazlası gelirse," diyor. "Ama sanırım biri onu dışarı çıkarırsa daha çok endişelenirim."

Ethan homurdanıyor.

"Yere yatın!" Travis girişi işaret ederek fısıldar. Sekiz adam, gözle görülür şekilde sarhoş bir halde kapıdan içeri giriyor.

Destek. Destek çağırmışlar.

Birdenbire, art arda birkaç el silah sesi duyulur.

Siktir!

"Gitmemiz gerek," diyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

Levi'nin adımlarımıza rehberlik etmesiyle binaya hızlı ve sessiz bir şekilde girerek kapılardan geçiyoruz. Ancak eski çelik çerçevenin gıcırtısı dışında bina sessiz... çok sessiz.

Kulaklığıma dokunmak için uzanırken önümde bir kapı açılıyor ve kafasındaki yaradan kanlar akan bir adam tökezleyerek koridora giriyor. Ethan onu arkasından yakalıyor ve hemen boğazını sıkarak sesini çıkaramadan susturuyor,

"...aşağıda... Bay P-Pace..." diye fısıldıyor adam titreyerek. "Onlara ona dokunmamalarını söylemeye çalıştım..."

Aniden yere yığılır ve başındaki yaraya hızla yenik düşmeden önce yerde kıvranmaya başlar.

"Jaxon, bekle-"

Ethan'ın fısıldadığını duyuyorum ama ben çoktan merdivenlerden inmiş, alttaki kapıyı tekmeliyorum.

Gördüğüm şey kalbimin durmasına neden oldu.

Charlie kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde yığılmış, kıpırdamadan yatmaktadır.

Odanın arka köşesinde karım cansız bir şekilde soğuk metal bir masanın üzerinde yatıyor, iki serseri pantolonunu çıkarmaya çalışırken gömleği çıkarılmış.

Zaman yavaşlıyor ve her şeyi bir anda fark ediyorum:

Natalie'nin yanağındaki kesik

Masanın üzerindeki iğne

Ve kolundaki hafif kan damlası.

Hayır.

"Eller havaya!" Ethan'ın arkamdan bağırdığını duyuyorum ama ben çoktan ateş etmeye başlamıştım.

Hayır. Hayır. Hayır.

Önce, elleriyle karımın pantolonunu çekiştiren adamın omzuna bir kurşun sıkarak silahına ulaşmasını engelliyorum. Sonra, daha gülümsemesi yüzünü terk etmeden yanındaki adamın bacağına sıkıyorum.

Karıma dokunuyorlardı. Lanet karıma.

Onları öldüreceğim.

...Benim bilinçsiz lanet karım.

Hepsini öldüreceğim.

Sol tarafımda bir kapı çarparak açılıyor ve üç adam üzerimize doğru geliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan elim kılıcı kınından çıkarmış oluyor.

Başka bir adam iğrenç bir tuvaletten tökezleyerek çıkıyor ve ben hemen ona saldırarak yüzünü ikiye bölüyorum. Çılgınlık odada yankılanırken, kas ve kemikleri zahmetsizce kesen bıçağın ulaşabildiği herkesi teker teker kesiyorum.

Ben Natalie'ye doğru ilerlemeye devam ederken silah sesleri duyuluyor. Karımı soyan adama ulaşıyorum ve bıçağı omzuna sertçe indiriyorum, yüzüme kan sıçırıyor.

Yanına koşup onu kollarıma çektim

"Natalie!"

Ama cevap vermiyor, vücudu acı verici bir şekilde gevşek. Nabızı zayıf ama hâlâ atıyor.

Yaşıyor!

"Ona ne verdin?!" Şimdi kolu omzundan sarkan adama bağıyorum.

"Siktir git!"

Ona sert bir tekme atarak arkasındaki duvara çarpmasını sağladım.

"Ona ne verdin lan?!"

"Sadece biraz şaplak!"

"Arabadan sağlık çantasını getir!" Wesley'e bağıyorum.

"Helikoptere ve tıbbi tahliye ihtiyacımız var, *hemen!*" Josiah telefona bağıyor. "Bayan Pace ve Charlie yaralandı!"

"Nat," diye fısıldıyorum yalvarırcasına. "Bebeğim, beni duyabiliyor musun? Ben buradayım. Tuttum seni. Yanındayım!"

"Odalar temiz!" Travis bağırır. "Natalie, lütfen. Benimle kal."

"Jaxon, soluyor, onu buradan çıkarmalıyız," diyor Ethan, "Charlie? Charlie, beni duyabiliyor musun?"

Wesley elinde tıbbi kitle odaya daldı. "Aldım!" dedi ve bana uzattı.

"Betalar nerede?!"

"Dışarıda! Bağlandılar, Kertenkele'den gelen bu adamlardan daha fazlasıyla karşılaştılar!"

Ethan, "Bana şu ş a l o m a y ı ver," der. "Bu yarayı dağılayacağım, yoksa kan kaybından ölebilir!"

Kitten Narcan'ı hızla çekip Natalie'nin burnuna sıkıyorum, ellerim titriyor.

"Αγαπημένη," diye fısıldıyorum, gevşek bedenini kendime bastırıyorum, gömleğinin arkasına kan bulaştırıyorum. "Bana geri dön bebeğim. Lütfen."

Onu sıkıca tutarak alnından öpüyorum. Kalbinin atışını hissedebiliyorum, bu da beni tamamen aklımı kaçırmaktan alıkoyan tek şey.

Lütfen, Tanrım, hayır. Bir daha olmaz.

"Seni tuttum, Nat. Tuttum seni."

Ethan Charlie'yle uğraşırken, ben onunla konuşmaya devam edip çaresizce uyanmasını sağlamaya çalışırken, sonraki iki dakika acı verici bir şekilde yavaş geçiyor.

"Durumu stabil mi?"

"Kanama kontrol altına alındı ama bu sadece geçici bir çözüm. Çok kan kaybetti Jaxon, onu buradan çıkarmalıyız."

"Heli yolda," diye onaylıyor Josiah, odanın ortasında y ü z ü s t ü yatan adamlardan birini fermuarla bağlarken.

"Ja...Jax?" Nat aniden fısıldar. "Nat!"

Nefes nefese kaldım.

Hemen onu öpüyorum, yanlışlıkla kana **b u l a n m ı ş** elimi yüzüne bulaştırıyorum. "Bebeğim benim. Buradayım. Güvendesin."

"Bu sen misin?" Soruyor, gözleri benimkileri buluyor.

Oh, Tanrıya şükür.

"Evet, benim," diyorum ve onu usulca öpüyorum.

Ama rahatlamam kısa sürdü, çünkü aniden gözleri kafasına geri döndü.

"Nat? Nat?! Kahretsin!"

Daha yüksek bir doz olmalı!

Hemen Narcan'ı burnuna tekrar sıktım.

"Nerede bu lanet helikopter?! Onu hemen buradan çıkarmalıyız!"

"Çok geç... Hiçbir yere... gitmiyorsun..."

Arkamdaki köşedeki adamdan bir alay geliyor... ve bir silah sesi duyuyorum.

Sikeyim.

Önümdeki kapı aralığında bir silah sesi duyulurken vücudumu Natalie'nin etrafına sarıyorum. Kurşunun omzumdan vızıldayarak geçtiğini hissediyor ve *arkamdaki* adama isabet ettiğini duyuyorum.

Başımı kaldırıyorum ve Steph Tyler'ın kapıda durduğunu görüyorum, elinde az önce vurduğu adama doğrultulmuş bir tabanca var... hayatımı kurtarıyor.

"Eğer birini isteği dışında arabaya kilitleyecekseniz, Bay Pace," diyor sırtıarak. "*Bagajdan* hiçbir şeye ihtiyacınız olmayacağından emin olmanızı öneririm."

"Kahretsin." Ben ona ters ters bakarken, arabayı yeniden kilitlemeyi unutmuş olması gerektiğini fark eden Wesley nefesinin altından konuştu. "Biliyor musun, ben yukarı çıkıp helikopteri bekleyeceğim!"

Dönüyor ve merdivenlerden yukarı fırlıyor.

Bugün o çocuğu gerçekten boğabilirim.

"Bana daha sonra teşekkür edebilirsin, tabii ki *özümden* sonra."

Natalie'nin göğsüme doğru kıkırdadığını duyuyorum ve ona baktığımda sırtışının açık olduğunu görüyorum ve uykulu bir şekilde gözlerini açmaya çalışıyor.

Dudaklarımı alnına bastırıp onu sıkıca kavriyorum.

"Siz lanet Tyler kadınları, benim ölümüm olacaksınız," diye mırıldandım kulağına.

Wesley saniyeler sonra tahliye ekibiyle birlikte geri gelir ve birkaç dakika içinde Charlie bir sedyeye konularak yukarı taşınır.

Natalie bu haydutların vücuduna enjekte ettiği saçmalıkların şiddetiyle mücadele ederek bilincini kaybederken onu kollarıma alıyorum.

Bebeğe ne yaptığını Tanrı bilir.

Ama bunu şimdi düşünemem, daha sonra halledebiliriz. Natalie benim önceliğim.

Merdivene varmadan hemen önce Josiah, "Bu ne olacak?" diye homurdanıyor. Kalçasında kılıçtan derin bir yara olan bir adamı yakalıyor.

Adamın yakasını aşağı çekerek boynundaki İki Başlı Ejderha dövmesini gösteriyor.

"Hayatta kalan tek kişi o."

Hiçbir şey söylemiyorum ama Josiah ile gözlerimi kilitliyorum.

"Evet, efendim." Merdivenlere doğru döndüğümde başını salladı.

Ne yapacağını çok iyi biliyor.

Dr. Franklyn kolumdaki serumu kontrol ederken, "Zam istiyorum," diyor. "Ölüme yakın deneyimler bu evde haftalık bir olay haline gelmeye başladı. Böyle giderse asla emekli olamayacağım."

"Peki," diyorum elimdeki stres topunu sıkarak. "Sadece fiyatını söyle."

İç geçiriyor ve bana onaylamayan bir ifadeyle bakıyor.

"Tartışmadın bile," diyerek serumu çıkarmadan önce kolumdan çıkan kan torbasını kontrol etti. "Alaycı davranıyordum."

Çantayı Charlie'ye takmaya başlayan hemşiresine verir. "Ancak, kızım üniversiteye hazırlanıyor ve bu da

Son birkaç ay içinde mesai saatleri dışında ikinci kez arandım."

"Peki, bu gece eve gittiğinde," diye homurdanarak doğruldum. "Ona parasının ödendiğini söyle."

"Ne için ödendi?"

Kolumdaki kırııklığa bir pamuk bastırıyor ve bandaj almak için döndüğünde ondan alıyorum.

"Onun harcı. Hepsini."

Dr. Franklyn yavaşça arkasını dönmeden önce donakalır.

"Efendim?"

"En azından bunu yapabilirim," diyerek ayağa kalkıyorum.

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum ve odanın diğer ucundaki Ethan'la göz göze geliyoruz.

"Teşekkür ederim," dedi Dr. Franklyn sessizce. "Çok cömertsiniz. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Elimi omzuna koyup elini sıkıyorum.

"Hislerimiz karşılıklı, Doktor. Sensiz ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Yatakta baygın yatan Charlie'nin yanına gidiyorum. "O nasıl?"

"Kendinden geçip duruyor ama atlatacaktır. Dinlenebilmesi için ona sakinleştirici ve ağrı kesici verdim, Bayan Pace'i sormayı bırakmadı."

Charlie'nin yatağının diğer tarafına geçen Ethan'a bakmadan önce sessizce başımı sallıyorum.

Doktor, "Size bir dakika müsaade edeceğim," diyerek özür diliyor. Ethan ve ben Charlie'ye bakarak sessizce duruyoruz.

"İçeri yalnız girmemeliydi," diyorum başımı sallayarak. "Ölebilirdi."

"Komik, ben de sana benzer bir şey söylediğimi hatırlıyorum," diyor Ethan sessizce. "Ama bekleme ihtimali yoktu ve eğer ona sorsaydın, eminim bunu tekrar yapardı."

Yapardı. Tabii ki yapardı.

"Karım nasıl?" Hâlâ Charlie'ye bakarak söylüyorum. "Hâlâ uyuyor mu?"

"Rahatça. Doktor tam bir panel yaptı ve her şey temizlendi. sisteminden. Kirli bir iğne olmadığı için şanslıydık."

"Bu nasıl oldu Ethan?" Homurdanıyorum. "Onu otelimden almayı nasıl başardılar?"

Ethan, "Sizi yıllardır yükleme bölümünün sahip olduğunuz birkaç güvenlik açığından biri olduğu konusunda uyarmıştım," diyor. "Bunu başka biri de biliyor olmalı."

İkimiz koridora çıkarken, "Nat bir kadın hakkında mırıldanıp duruyordu," diyorum.

"Bir kadın mı?"

"Helikopterde sürekli o, o, o diye mırıldanıyordu ama bir anlam ifade etmiyordu," diyorum merdivenin önünde durarak. "Ama o adamları biri tuttu. Ve

Bunu özellikle karımı kaçırmak için yaptılar."

Ethan koridora bakarak, "Bilmen gereken bir şey daha var," dedi. "*Rachel* hakkında."

"Ne?!" Kan basıncım bir anda yükseldi. "Bekle, Natalie'nin bahsettiği kadının o *olduğunu* düşünmüyorsun, değil mi?"

Ethan başını sallıyor.

"Hayır, hayır," diyor Ethan beni el sallayarak. "Natalie bu öğleden sonra evden ayrıldıktan sonra Rachel'ı görmek için uğradım."

"Evet, tartışma, değil mi?"

"Özür dilemek için Natalie'yle konuşmak istedim." Gözlerimi devirerek homurdandım.

"Doğru. Tamam."

"Gerçekten de öyle. Ama ona Natalie'nin otele gittiğini söylediğimde paniklemeye başladı ve Natalie'nin evden çıkmasının güvenli olmadığını söyledi. Yanında kimin olduğunu sorup durdu."

Damarlarımdaki kan buz tuttu. "Demek biliyordu!" Dişlerimi sıkarak bağıyorum. "Orospu! Yemin ederim onu öldüreceğim!"

Doğu kanadındaki koridora doğru bir adım atıyorum ama Ethan önüme geçerek yolumu kapatıyor.

"Onu kendim sorguladım ve belirli bir plan bildiğini sanmıyorum, sadece Natalie'nin Michael'ın birincil hedefi olduğunu biliyordu. Oradan ayrılmamın ve seninle otelde buluşmamın nedeni de oydu."

"Hadi ama. Rachel'ın bunun bugün olacağını bilmediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Biliyorum. Bizi uyarıyordu, Jaxon," diyor Ethan, gözleri benimkilere kilitlenerek. "Sadece Natalie'ye zamanında ulaşamadık."

Ethan'ın bakışları altında rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Doğru, bu doğru olsa bile, ki buna inanmak konusunda şüphelerim var, başka neler bildiğini görmek için onu daha fazla sıkıştırmalıyız. Bakalım birileri onun iplerini çekiyor mu?"

"Dikkatli olmalıyız. Kendisi şu anda hassas bir ip, çok sert ve çok hızlı çekme riskini göze alamayız."

"Daha fazla kayıp riskini göze alamayız! Dalga geçecek vaktim yok ve-"

"Sana katılıyorum. Ama unutma ki Rachel bizim için çok değerli olabilir," diyor Ethan temkinli bir şekilde. "Ve senin, benim ve şimdi de Natalie'nin hayatını kurtarmak için kardeşine ihanet etti."

"Bu onun müttefikimiz olduğu anlamına gelmez, Ethan," diye gülüyorum.

Ethan beni düzeltiyor: "Onun müttefik olduğunu hiç söylemedim, hassas olduğunu söyledim." "O kırılan."

"Evet... *bomba* gibi," diyorum gözlerimi devirerek.

"Ne olursa olsun," diyor alaycılığını görmezden gelerek. "Michael söz konusu olduğu anda herkesten daha fazla bilgiye sahip ve rahatlıkla burada, kontrolümüz altında. O savunmasızken bu ipucunun beslenmesi gerekiyor."

"Evet, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, savunmasız olduğu anda inanılmaz derecede değişken oluyor. Mutfak personeline sormanız yeterli."

Ethan iç çekiyor.

"Bak, senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama bu konuda bana güven, tamam mı?"

İç çekerek başımı sallamadan önce uzun bir süre ona bakıyorum.

Ethan merdivenleri işaret ederek, "Teşekkür ederim," dedi. "Şimdi benimle tartışmayı bırak ve gidip karınla birlikte ol."

Gitmek için döndü ama onu durdurdum.

"Başka bir şey daha var," diyorum o uzaklaşmadan önce. "Otelin güvenliğini araştırmam gerekiyor. Ve Rachel'ı sorgulamamı istemiyorsan, yeni ipuçlarının peşine düşecek birine ihtiyacım var."

Ethan gözlerini bana dikey ama hiçbir şey söylemiyor.

"Doktor Charlie'nin en az birkaç hafta yatacağını söyledi. Artık benim için çalışmadığını ve teknik olarak emekli olduğunu biliyorum ama-"

"Haklısın. Senin için çalışmıyorum," diyor Ethan hafif bir sırıtışla. "Ama ailen için her zaman elimden geleni yapacağım."

Koridorda ilerlemeye başlamadan önce sırtıyor.

"Ailemiz," diye sesleniyorum arkasından. "Buna sen de dahilsin." Duruyor, yavaşça arkasını dönüyor.

"Ölene kadar."

Bölüm 23

NATALIE

Uyandım.

Başım ağırlaşıyor ama ellerim serbest ve Michigan Gölü'nün kayalıkları üzerindeki gün batımının kısa süreliğine kör ettiği gözlerimi açarken bandajlı elim bilinçsizce parmak uçlarımın altındaki kumaşın yumuşaklığını sıkıyor.

Ben...evdeyim.

Pace Malikanesi'ndeki yatağımdayım. "Natalie."

Jaxon'ın sesini duyunca başımı kaldırıyorum. Yatağın karşısındaki sandalyede oturuyor, yüzü gölgelerin ardında maskelenmiş. Ceketini masanın üzerine saçılmış, kravatı da yanında yere serilmiş.

"Uyanık mısın?"

Öne doğru eğiliyor ve güneş kararmış yüzüne vuruyor, işte o zaman gömleğinin düğmelerinin açık olduğunu fark ediyorum... ve tamamen *kanla* kaplı.

"Jax," diye nefes nefese kaldım,

Hızla doğruluyorum, ancak bir mide bulantısı ve baş dönmesi nöbeti ile çarpılıyorum. "Ne... ne oldu?" Sesim paniklemiş ve kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Ah..."

Tanrım..."

Oda aniden dönmeye başlamış gibi hissediyorum ve dengede kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, kendimi yatak başlığına geri bastırıyorum.

O

Ayağa kalkıp yatağın benim tarafıma doğru yürüdü ve yavaşça oturdu. Uzanıp parmaklarının tersiyle yanağımlı okşamadan önce uzun bir süre bana bakıyor. Yatağın yanındaki tepside duran bir bardak suya sessizce uzanıyor ve bana uzatmadan önce içine bir soda tableti atıyor.

"Doktor yanağındaki kesiğın iz bırakmayacağını söylüyor."

"Ne?" Dürtüsel olarak yanağıma dokunup keskin bir acı hissederek soruyorum.

Oh, bu doğru. O adam bana vurmuştu.

"Hayır, Jax, demek istediğim, kamyon durağında ne oldu?"

"Bunu iç, daha iyi hissedeceksin."

"Ben iyiyim." Bardağı yere bırakıyorum. "Hatırladığım son şey o pisliklerin Charlie'yi vurduğu, bana bir şey enjekte ettiği ve seni bir daha asla göremeyeceğimi söylediğiydi. Şimdi burada mı uyanıyorum? Boşlukları senin doldurmana ihtiyacım var."

Çenesinin sıkıldığını görüyorum.

"Yaşıyorsun," diyor kısık sesle. "Charlie de öyle. İkinize de zamanında ulaştık. Önemli olan tek şey bu."

Lanet olsun... Bana söylemek istemiyor.

Midem anında bulanıyor, zihnim milyonlarca iğrenç olasılıkla dönüyor.

"Jaxon," dedim sertçe, "bana ne olduğunu anlat."

Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi bana bakıyor ve kalbimin çarpmaya başladığını hissediyorum.

"Lütfen. Eğer bana bazı cevaplar vermezsen, delirebilirim." Yüzü kararıyor ve nefes alışının arttığını duyuyorum.

"Adamlar geldi ve bana yükleme rıhtımından kaybolduğunu söylediler." Sesi alçaktan geliyor. "Charlie bir minibüs çaldı ve senin peşinden gitti, ama sinyalde bir sorun vardı, biz de nişan yüzüğündeki izleyiciyi kullandık ve-"

"Ne? Takip cihazı mı?"

Boğazını temizliyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor.

"Ek bir önlem olarak yüzüğünüzün içinde bir takip cihazı var." diyor bir yudum alarak. "Kamyon durağında yerini tespit etti." diyor sessizce elimi tutarak. "Ama buraya geldiğimizde sen zaten baygındın ve onlar da..."

Duruyor, eli yumruk haline gelirken yüzü seğiriyor.

Tanrım... Ne yapmışlardı?

"Ne var, Jaxon?" Sinirle sordum. "Ne yapıyorlardı?"

"Onlar... senin kıyafetlerini çıkarıyorlardı."

Nefes almayı bıraktım.

Bir daha düşündüm de... Gerçekten kusabilirim.

"Ne kadar uzakta..."

Jaxon başını sallıyor ve elimi okşuyor.

"Çok uzak değil," diye fısıldıyor. "Üzerinde hâlâ pantolonun ve atletin vardı. Ama bunu onlara ödettim Natalie. İnan bana."

Öyle olduğunu biliyorum.

"Charlie," de sessizce, "beni çıkarmak için çok mücadele etti."

Birdenbire geçmişe dönüşlerin parçaları beni vurdu. Bağırışlar, silah sesleri ve çığlık sesleri. Jaxon onu duyup duymadığımı soruyor ve parmakları yüzümde.

"Onlara ne oldu?"

Jaxon hiçbir şey söylemiyor ama yüzündeki ifadeden ve gömleğindeki kandan zaten anlıyorum.

Hepsi öldü.

"Steph seninle miydi?"

"Evet," diyor Jaxon sessizce, "onu minibüste bırakmayı denedim ama pek işe yaramadı."

"O... ne olduğunu *gördü* mü?" Dikkatle sordum.

"Sonra yaptı," diyor Jaxon, bir içki alarak. "Resmen kıcıımı kurtardı."

"Ne?"

"Bu uzun bir hikaye." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ama sanırım bir noktada onunla bir görüşme yapmamız gerekecek."

"Evet, sanırım öyle olacak." Gölgelemin içindeki silüetine bakarken kıyafetlerinin üzerindeki kana bakarak söylüyorum.

Bu adam.

Kesinlikle ölümcül görünüyor. Ama o benim parlak zırhlı şövalyem, ona en çok ihtiyacım olduğunda hep ortaya çıkan. Neye ihtiyacım olduğunu benden önce düşünen adam. Ve aslında *ona* ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Özür dilerim," diyorum, dudağım titremeye başlıyor. "Bana kaç kere yalnız bir yere gitmememi söylediğini hatırlamıyorum ama dinlemedim. Hiç dinlemedim."

Gözlerim onun elindeki elime düşüyor, onunla yüzleşemiyorum. Bugünün ağırlığı ve olan ya da *olabilecek* şeylerin tarifsiz listesi kafamda dönmeye başlıyor. Beni kurtarmak için kaç kişinin hayatını riske attığı düşüncesi beni bunaltıyor ve nefes nefese kalmaya başlıyorum.

"Ben... Ben... dinlemeliydim ve... ve..."

Ama tam kelimelerimde boğulmaya başladığımda Jaxon benimle birlikte yatağa giriyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Kollarında paramparça oluyorum, göğsüne doğru hıçkırırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyor. "Tamam değil."

"Hayır, değil." Jaxon başımın üstünü öperek şöyle diyor. "Ama artık bitti. Artık buradayım ve sen güvendesin."

"Jax..." Yüzümü boynuna gömerek fısıldıyorum. "Neden? Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum. Ama onlara bunu ödettim Natalie," diye alnıma doğru öyle bir homurdanıyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Söz veriyorum, hepsinin bedelini ödettim."

"İyi misin?" Onu sıkıca kavrayarak soruyorum.

Alay ediyor.

"Kaçırıldın ve *benim için* mi endişeleniyorsun?"

"Senin için hep endişeleniyorum. Bu benim işim."

Bana uzun süre sessizce sarıldı.

"Oraya ilk gittiğimizde ve seni baygın gördüğümde... en kötüsünü düşündüm." Fısıldıyor. "Seni kaybettiğimi sandım. *Yine*."

Sesindeki çığ acı kalbimi kırıyor.

"Hayatım boyunca bunu yaptım Natalie. Ben bunun için *yetiştirildim*. Para, onur ya da o sırada önemli olan her ne saçmalık varsa onun için sayısız kez savaştım. Ve asla korkmadım." Kolumu nazikçe okşuyor. "Sırtım her duvara dayandığında savaştım çünkü Jessica'nın hayatta kalmam için bana ihtiyacı vardı. Ve bu yeterliydi. Kendime tek yapmam gerekenin bir sonraki savaşa kadar dayanmak olduğunu söyledim."

Gözlerimi kapatıp gözümün önüne gelen görüntüleri engellemeye çalışıyorum ama kocamı kaç kez diktiğimi bildiğim için bunu imkansız buluyorum.

"Ama sonra sen geldin ve benim için de anında önemli oldun. Sanki başından beri oradaymışsın gibi. Bunun nasıl ve neden olduğunu asla bilemeyeceğim."

anlıyorum. Ama Michael'ın tersanede bana saldırdığı gece beni kurtaranın sen ve Jessica olduğunu biliyorum."

Aman Tanrım.

"Ve o zaman bile hiç korkmamıştım. Ama şimdi, dehşete düştüm. Hepsi senin yüzünden."

Gözlerimi açıyorum, ona bakmak için uzaklaşıyorum. "Ben mi?"

"Evet, sen," diyor sessizce. "Her şeyi değiştirdin. Ve yine de bir şekilde, hayatımdaki her şey bunun için daha iyi. Sana aşık olmak bana *daha fazlası* için umut verdi. Sürekli para ya da güç için savaşmadığım ya da omzumun üzerinden bakmadığım bir hayat." İç çekiyor, beni daha sıkı sıkıyor.

Gözlerim doldu.

"Hayatımda ilk defa bu hayali kaybetmekten korkuyorum."

Güzel yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Yapmayacaksın, Jaxon," diye fısıldıyorum, kendi kelimelerimde boğuluyorum.

"Seni kaybedemem Natalie," diye fısıldıyor bana doğru. "Seni seviyorum, birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok. Ve şimdi sana sahip olduğum için, kendimi seninle yaşlanabileceğim o diğer hayata sahip olma umuduna tutunurken buluyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın, aşkım." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken söylüyorum. "O hayata kesinlikle sahip olabiliriz. Ve yaşayacağız, Jaxon. Sana söz veriyorum, yaşayacağız."

Beni tutkuyla öpüyor, dudaklarıma bana olan aşkını fısıldıyor.

"Benim gibi bir adamla birlikte olmak için yaratılmadığını biliyorum ama seninle aldığım her nefes için minnettar olacağım."

Yavaşça çekilmeden önce ben de onu öpüyorum.

"Benden kurtulamazsın Jaxon. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Kendin söyledin, biz bir paket anlaşıyoruz, hatırladın mı?" Alnımı onunkine bastırarak söylüyorum. "Bu da sizi uzun bir süre daha delirteceğim anlamına geliyor Bay Pace."

"Daha azını beklemezdim, Αγαπημένη."

Beni usulca öpüyor ama ben onu tutkuyla kendime çekiyorum. Kolları beni sarıyor, sıkıca kavıyor.

Tanrım... Dr. Townsend'in söylediklerini ona hiç anlatamadım.

Yavaşça onu geri itiyorum.

"Jax," diyorum duygularımı bastırarak. "Sana söylemem gereken bir şey vardı, bugün otele bu yüzden geldim."

Ama sesimin çatladığını duyuyorum ve gözlerimden yeniden yaşlar akmaya başlıyor. "Dr. Townsend bugün randevu için geldi ve bana-"

"Biliyorum," diye fısıldıyor, elimi avuçlarının içine alarak. "Ne?"

"Dr. Franklyn, Dr. Townsend ile konuştu bile."

Birden koridorda, ebeveyn yatak odasına yaklaşan bir bağırış duyulur.

"Hanımefendi, lütfen yapamazsınız-"

"Bu evde bir kişi daha bana hanımefendi derse, yemin ederim bir şeye vuracağım," diye sesleniyor Steph'in sesi yatak odasının dışından.

Wesley, "Size şu anda Bayan Pace'i kimsenin göremeyeceğini söylemiştim," diyor.

"Ben de sana siktir git dedim zaten!"

Jaxon'a bakıyorum ve dudağımı ısııyorum.

Steph.

"Hanımefendi! I-"

"Sağır mısın sen?! Bana hanımefendi demen konusunda ne dedim ben?" "Özür dilerim ama Bay Pace rahatsız edilmemeleri gerektiğini söyledi!"

"Bay Pace'in ne dediği umurumda bile değil," diye kükrer Steph. "Kuzenimi görmeye gidiyorum!"

"Lütfen, Hanımefendi!"

"Bana Hanımefendi demeyin!"

"Jaxon... git onu kurtar," diye kıkırdayarak kapıya doğru başımı salladım. "Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" Jaxon soruyor.

"Steph onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeden önce acele edin."

"Bugünkü sicilne bakarak ona izin vermeliyim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce gözlerini devirir. Steph Wesley'i sağ kapıya iterken o da çift kapının sol tarafını geri çeker.

"Efendim!" diye nefes nefese kalıyor.

"Burada neler oluyor böyle?" Steph, Wesley'nin gömleğinin yakasını bırakıp onu yere düşürürken Jaxon sorar.

"Bana vuracaktı!" Wesley nefes nefese. "Sanırım gerçekten bana vuracaktı!"

"En azından bir şeyi doğru yaptın Junior," diyor Steph, Jaxon'ın yanından iterek geçerken.

"Efendim, özür dilerim! Denedim ama o-" Jaxon kapıyı kapatırken Wesley çaresizce omuz silkiyor.

"Sen," diyor Steph, bana endişeyle bakarak.

"Ben..."

"İyi misin?"

"Evet, kendimi çok daha iyi hissediyorum." "Güzel. Bu durumda..."

Yüzü aniden kararıyor ve hemen kızgın görünüyor.

"Sana ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun Tyler? Ne kadar endişelendiğimi?!"

"BEN... BEN..." Gergin bir şekilde kekeliyorum.

"Yani, Tanrım, Nat kendine yardım edemediğini biliyorum, ama gerçekten de tüm gezegendeki her kanayan kalbi kurtarmaya gitmen gerekiyor mu? Her zaman mı?"

Çenem açık kaldı. Steph bana hiç böyle bağırمامıştı.

Jaxon'ın kollarını kavuşturup duvara yaslandığını görüyorum, gözleri benimkileri yakalıyor ve yüzünde bir sırtıma beliriyor.

"Ama Steph, ben-"

"Ama hiçbir şey!" Steph bağırarak sözümü kesti. "Senin bir baş belası olduğunu biliyorum Natalie. Jaxon da biliyor, herkes biliyor. Artık kimseye kanıtlaman gereken bir şey yok!"

"Yapmaya çalıştığım şey bu değildi-"

"Kapa çeneni, Tyler!"

Güçlülüğü beni zıplatıyor.

Aman Tanrım... Gerçekten kızgın.

Eğlenen Jaxon'a hançer gibi bir bakış fırlatıyorum, o da sadece çenesini ovuşturuyor ve yediğim dil darbesinin tadını çıkarıyor.

"Neden herhangi bir yerde herhangi biri tehlikede olduğunda kendi kişisel güvenliğini hiçe sayarak koşa koşa gidiyorsunuz?!" Steph ellerini havaya kaldırarak tersliyor. "Lanet olası bir hastanede çalışırken iyiydi ama bu farklı! Bu tehlikeli bir durum ve yardım etmeye çalıştığım bu insanlar seni öldürebilir! Neredeyse başarılı oluyorlardı! İki kez!"

"Biliyorum... Ama Steph, benim işim insanlara yardım etmek!"

"Hala insanlara yardım edebilirsiniz! Sadece olay yerinde ilk olmanıza gerek yok. Önden gidip güvenli olduğundan emin olabilecek insanların var! Bu artık senin işin değil Nat. Senin işin hayatta kalmak!"

Jaxon şu anda küçük "sana söylüyorum" kıkırdamasını gizlemek için hiç çaba sarf etmiyor.

Tam ona çıkışacaktım ki Steph benden önce davrandı.

"Bu da beni *sana* getiriyor!" diyor, dönüp ona bakarak. "Neye gülüyorsun lan sen?"

Sırtışı anında
kayboluyor. "Ben mi?"

"Sen!" Steph hışımla ona doğru atıldı. "Kuzenimi sana, onu bu tehlikeli durumlara sokman ve hayatını daha da tehlikeye atman için teslim etmedim!"

"Teknik olarak onu bana sen vermedin-" "Onu koruman gerekiyordu!"

Jaxon savunmaya geçercesine "Evet," der. "Şey, deniyorum..." "Öyle! Bu benim hatam-"

"Sessiz ol!" Jaxon'la yüzleşmek için geri dönmeden önce beni tersledi.

"Bak, Steph, bugün büyük bir güvenlik hatası olduğunun farkındayım ve bunu araştırıyoruz-"

"Bugünkü güvenlik hatasından bahsetmiyorum! Bir oda dolusu haydutu katletmenden bahsediyorum!" Steph tersliyor. "Tüm bunlar senin üzerine kalırsa ne olur? Haberlerde 'Milyarder katliamı' diye nasıl görünür?! Ya sen tutuklanırsan ve o da bu pisliğe bulaşırsa ne olacak?!"

"Sizi temin ederim, böyle bir şey olmayacak."

"Tıpkı onun güvenliği konusunda bana güvence verdiğin gibi, değil mi?" Jaxon Steph'e ters ters bakar.

"Bu farklı. Kimse bizimle uzlaşmayacak."

"Nereden biliyorsun? Bunu bilmene imkan yok.

Biri konuşabilir!"

Jaxon karanlık bir sesle, "Ölürlerse olmaz," diyor. "Ve inanın bana, soru sorarken yakalanırlarsa o odadaki haydutlarla aynı kaderi paylaşacaklarını herkes biliyor."

Steph bir an duraksıyor, yüzünü şok kaplıyor. "Peki ya polis?"

"Neredeyse polisin sahibiyim."

"Peki ya basın?"

"Bunu da halledecek adamlarım var."

"Doğru, pekala," diyor Steph. "Yine de ortalığı karıştırmak için bir aptalın gitmesi yeterli, tıpkı gazetelerde seninle ilişkisi olduğunu iddia eden o aptal kaltağa yaptıkları gibi."

"Bu... hiç olmadı," diyor Jaxon, artık açıkça öfkelenmiş bir halde.

"Öyle olmadığını biliyorum!" Steph yüzüne vuruyor. "Mesele bu değil!"

"Tam olarak *ne* demek istiyorsun?"

"Çok dağınıksın, Pace! Her yerde olamazsın! Adam kaçırانلار, çılgın bebek anneleri ve eli şeker tutan yabancılarla bir minibüse binmeyeceğine güvenilemeyecek deli bir 'kanayan yürek' eşin var..."

"Hey!" dedim savunmaya geçerek. "Bu doğru değil!"

"Bu arada sen de sayısız düşmanı olan ve bir Perşembe günü karına dokunduğu için samuray kılıçlarıyla on iki haydutu öldüren tam bir öfkeli karmaşasın!"

"Ne? Samuray kılıcı mı?" Ben soruyorum. "Kimin kılıcı var?"

"Ve evet, beni lanet bir minibüse kilitlediğin için hâlâ

kızgınım!" "Seni korumak içindi!"

"Ne yaptın?!" Çenem açık bir şekilde soruyorum.

Jaxon iç geçiriyor ve şakaklarını ovuşturuyor.

"Onu bir minibüse mi kilitledin?" Nefesim kesildi. "Neden? Ve nasıl çıktın?" Steph bana göz kırparak, "Ufaklık kilidi açık bırakmış," diyor.

Jaxon derin bir iç çeker.

"Gerçekten onun kışını tekmelemem gerekiyor..."

"Hayır, çünkü eğer kurtarmasaydı bu gece senin kışını kurtaramazdım," diyor Steph kollarını vücudunda kavuşturarak. "Ve hata yapma, kışını kurtardım."

Jaxon başını sallayarak, "Evet, öyle yaptın," dedi. "Ve bunun için size en içten şükranlarımı sunuyorum."

"Senden minnettarlık istemiyorum, Pace."

"O zaman... benden ne istiyorsun?" Steph sırtıyor.

"İstihdam."

Bölüm 24

JAXON

Titreyen tek bir ampul, şehir sınırlarının hemen dışındaki terk edilmiş bir tarım arazisinde gıcırdayan ve inleyen eski bir ahırı aydınlatıyor.

Ethan ağır ağır içini çekerek, "Bunu tekrar deneyelim," der ve yerde yürür. "Bayan Pace'i kaçırmam için seni kim tuttu?"

"Size daha önce de söyledim, bilmiyorum."

Ethan, sandalyeye bağlı adamın kaval kemiğine sert bir balyoz indirerek bacağını paramparça eden Josiah'ya başıyla işaret eder.

Karanlıkta oturup önümde gelişen sahneyi izliyor, adamın duvarlarda yankılanan çığlıklarını dinliyorum.

"Çetele nedir? İki kırık incik, iki parçalanmış el," diyor Ethan iç çekerek. "Eminim bundan kurtulma şansın olmadığını anlamışsındır, ama bize bilmek istediklerimizi söyler söylemez her şey bitebilir."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum! O kaltakla hiç tanışmadım," derken adam ağır ağır nefes alıyor. "Bana sadece o numarayı arayıp kadını sormam söylendi."

"Yalan
söylüyorsun."

"Yalan
söylemiyorum!"

"

"Yeter."

Ayağa kalkıyorum, çürümüş bir su yalağının üzerine yerleştirdiğim ceketin tozunu alıyorum.

Wesley ve Travis'e, "Bu hepimizin zaman kaybı," diye başımı sallıyorum. "Sadece kutuyu al."

Sandalyedeki kanlar içindeki kırık suçluya bakıyorum ve karımın gözyaşları içinde anlattığı tüm korkunç ayrıntıları tekrar hatırlıyorum.

Suistimal. Uyuşturucu. Teşebbüs.

Bu lanet düşünceyi bitiremiyorum bile.

"Bu arazinin yaklaşık yüz yıldır aileme ait olduğunu biliyor musunuz? Ama 1957'den beri çiftlik olarak kullanılmıyor."

"Umurumda değil... lanet olsun..."

"Gerçekten çok yazık, en parlak dönemlerinde çok güzeldi. Büyükbabam arsanın arka kısmını kendine ayırırken geri kalanını köktendinci bir vaize ve ailesine kiralamış. Birçoğu burada yaşadı ve öldü."

Tükürüyor, parlak kırmızı kan ayaklarımın dibindeki toprağı lekeliyor.

"Yine de," diye devam ediyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, buradaki kemirgen istilası her zaman bir sorun oldu ve nihayetinde kalan aile üyelerini uzaklaştıran şeydi. Dikkat çekici bir şekilde, arazi işgal edildiğindeki haliyle aynı kalmış."

Adam bana ters ters bakıyor ama vincin ahıra girerken çıkardığı sesle dikkati dağılıyor... beraberinde basit bir ahşap tabut taşıyor. Kutu önümüzde yere konuyor ve ben de ona doğru yürüyüp parmaklarımın altındaki pürüzsüz yüzeyi okşuyorum.

"Bildiğinizden emin olduğum üzere, çeşitlendirilmiş bir portföye sahip olmanın önemli olduğuna inanıyorum. Zamanla birlikte değişmek için."

"Ne sikim-"

"En yeni girişimlerimden biri *kompostlama* alanında," diye sırtıyorum. "Çok yönlü bir endüstri ve geleceğin yolu olduğuna içtenlikle inanıyorum. Özellikle de cenaze törenleri söz konusu olduğunda."

Gözleri açılıyor.

"Hepimiz öleceğiz," diyor, hâlâ çam kutusuna bakarak. "Sen bile, Jaxon Pace, bir gün öleceksin."

"Doğru," diye başımı sallayıp çenemi ovuşturuyorum. "Yine de korkarım ki bunu senin kadar *dikkat çekici bir şekilde* yapma şansım olmayacak."

Adamlar kutuya toprak ve gübre dökmeye başladılar ve ben de kapağı aldım, kapağın üstüne ve altına açılmış iki üç inçlik delik dışında sağlamdı.

"Yani... beni diri diri gömeceksin," diye alay ediyor. "Orijinal değil." Kıkırdıyorum.

"Aynen benim düşüncelerim. Bu yüzden küçük bir değişiklik yaptım. Gördüğünüz gibi doğa da olağanüstüdür, eğer insan dikkat etmeyi seçerse."

Josiah ve Travis onu çözmeye başlar ve çok sayıda kırık ve parçalanmış uzuvla çok az dirençle karşılaşır. Nazik *olmamak* için büyük çaba sarf ederek onu kutuya atarlar.

"Bugüne kadar fareler buraya yuva yapmak için geri dönmeye devam ettiler. Buranın insanlar tarafından iskan edilmesinin sona ermesinden bir ya da iki yıl, hatta on yıl sonra bu beklenebilirdi, ancak yaklaşık yetmiş yıl sonra hala tek bir nedenden ötürü burada yuva yapmayı tercih ediyorlar, bunun ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

Adam hiçbir şey söylemiyor, kutunun içinden bana bakıyor. "*Yemek.*"

Yüzündeki kendini beğenmiş meydan okumanın bir anda kayboluşunu memnuniyetle izliyorum.

"On yıllardır bu çiftlikteki *fareler* burada gömülü *cesetlerle* ziyafet çekiyorlar. Gördüğünüz gibi fareler hepçildir, yani insanların yediği her şeyi yerler... Hatta insanların kendilerini bile. Bu da bana gerçekten olağanüstü bir fikir verdi."

Josiah çivi tabancasını kapar ve adamın ellerini ve ayaklarını tabuta çiviler. Kan donduran çığlıkları depoda yankılanırken onu olduğu yerde çarmıha geriyor.

Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Betalar'dan ikisi tabutu çivilemek için öne çıkıyor. Wesley'nin taşıdığı beyaz PVC borudan bir parça alıyorum ve üstteki deliğin üzerinde tutuyorum.

"Tabutunuza sabitlenen bu boru, farelerin gelip gitmesine ve zaman içinde yavaşça çürürken etinizle ziyafet çekmesine olanak tanıyor," diyorum ve tepedeki ampulün ışığında paniklemiş yüzünü bir an için yakalıyorum. "Eminim ki fareler için önemli bir besin kaynağı olurken, sizin için dayanılmaz derecede yavaş ve acı verici bir ölüm oluyor. Dediğim gibi, olağanüstü, değil mi?"

"Aman Tanrım! Onun kim olduğunu bilmiyorum!"

Asansör yaklaşırken çığlıkları ahırda yankılanıyor ve tabut parmaklıklara sıkıca yerleştiriliyor.

"Bilmiyorum!"

Gıcırdayan ahır kapıları açıldı. "Tanrı aşkına!" Adam çığlık atıyor.

Elimi havaya kaldırdım ve odadaki tüm hareketlilik durdu. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve yavaşça kutuya doğru yürüyorum, içindekilerin iniltilerini duyuyorum.

"Burada Tanrı yok," diyorum elimi ahşap tabutun üzerinde gezdirerek. "Ve sabıka kaydınıza bakılırsa, onunla ölümden de karşılaşmanız pek olası değil."

"Lütfen..." Kutunun içinden yalvarıyor. "Size yemin ederim Bay Pace, onun kim olduğunu bilmiyorum!"

Sırıyorum, yavaşça eğiliyorum.

"Biliyor musun, sana inanıyorum." Karıma söylediklerini hatırlayarak karanlık bir şekilde fısıldıyorum. "*Sadece umurumda değil.*"

"Hayır! Lütfen!"

Motoru canlı olarak çalıştıran asansör şoförüne başımla selam veriyorum. "Lütfen! Bay Pace! Lütfen!"

Traktörün ahırdan çıkışını izlerken kendi kendime gülümsüyorum.

Kimse benim lanet karıma elini süremez.

"Doğru olmayan bir şeyler var," diyorum ofisimde volta atarken. "Armaan'a göre ilaçlar Black'in her zamanki mallarından değilmiş. Düşük kaliteliymiş. Ve kurcalanmamış."

"Yani?"

"Yani, bu operasyon Michael hakkında bildiklerimize uysa da, bir şekilde uymuyor. Çok *açıktı*."

"Ne demek istiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum ama bunun sadece bir tür yem olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir dikkat dağıtma. Sanki tüm amacının bu olduğunu düşünmemizi *istiyor*. Ama başka bir şeyler dönüyor."

"Daha fazlası olduğunu düşündüren ne?"

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyorum, pencereden dışarı bakıyorum. "Belki bir önsezi? Ama bir şeyler doğru gelmiyor."

Dönüp masama doğru yürüyorum ve oturup derin bir iç çekiyorum. "Bilmiyorum, belki de yanılıyordumdur."

Ethan hiçbir şey söylemiyor, çenesini okşuyor.

"Yarattığı sisin içinde gizlenen başka bir şey varmış gibi hissediyorum... sadece henüz göremiyoruz."

"Michael'ın sağ sol belli olmazdı," diye katılıyor Ethan. "Bu yüzden bu kırmızı bayrakları ciddiye almalı ve her zaman tetikte olmalıyız."

Viskiyi bardağımda döndürüyorum.

"Diğer Dons'lardan haber aldınız mı? Şüpheli bir şey fark ettiler mi?"

Başımı sallıyorum.

"Ama o şerefsizlerden herhangi birine güvendiğimi söylersem yalan söylemiş olurum," diyorum bir içki alarak. "Beni Robert'ın cinayetiyle suçlamaya bu kadar çabuk hazır olduktan sonra olmaz. Güce aç leş yiyiciler."

Ethan karşıma oturarak, "Dakari Cape Town dışında Güney Afrika polisiyle bazı sorunlar yaşıyor," diyor. "Xiang babasının mülkünü ve işlerini devralmakla meşgul."

"Ya Luca?"

"Luca... sessiz. Bu da beni endişelendiriyor."

"Neden?"

Ethan, "Avrupa'daki bağlantıları söylediğinden daha karanlık," diye düşünüyor. "Ve pek de ihtiyatlı bir adam değil. Çok fazla içmeye, çok fazla böbürlenmeye, boyundan büyük işlere kalkışmaya ve kendini fazla satmaya meyilli. Oradaki bazı tehlikeli ailelerle başı derde girdiğinde baban birkaç kez onu kurtarmak zorunda kaldı."

"O zaman ona da göz kulak olmamız gerekiyor. İhtiyacımız olan son şey *daha fazla* sıcaklık," diye homurdanıyorum. "Yabancı ya da yerli, zaten uğraşacak yeterince şeyimiz var."

"Sicilya'daki adamlarımın ne yapabileceğine bakacağım-" Ethan söze başladı ama ofisimin kapısının çalınmasıyla sözünü kesti.

"İçeri gel."

Charlie, içeri giriyor, yavaşça ilerliyor.

"Efendim, görmek istediğiniz genç adamı buldum."

"Teşekkür ederim Charlie," diyorum kibarca. "Günün geri kalanını dilediğin gibi geçirebilirsin-"

"Ben iyiyim efendim," diye sertçe cevap veriyor Charlie, gözlerini bana dikerek. "Ethan'a ve Dr. Franklyn'e daha önce de söylediğim gibi, aktif göreve dönmeye hazırım."

Tereddüt ediyorum. Normalde dinlenmesi için izin almasında ısrar ederdim, özellikle de olaydan bu yana sadece bir haftadır ayakta olduğunu bildiğim için. Ama gözlerindeki bakış bana onu dinlenmeye ikna edemeyeceğimi söylüyor ve ben de

Bunu yapsam bile bana karşı gelecek kadar inatçı olduğunu biliyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum ve onun hareketlerini mümkün olduğunca sınırlı tutmaya karar veriyorum.

Sonra dikkatimi ofisime getirdiği adama veriyorum: karıma saldıranları kovalayan çocuk.

"Deylan, değil mi?"

Ayağa kalktım ve barıma doğru yürüdüm. "Evet, efendim," diyor sessizce.

İki bardak ve bir şişe viski alıp masaya geri dönüyorum. "Oturun."

Charlie'ye bakar, o da güven verici bir şekilde başını sallar.

Charlie'den protokol ipuçlarını alıyor. Gözlemci.

"Geçen hafta karımın iyileşmesinde rol oynadınız ve bunun için size minnettarım." İkimize de birer içki doldurarak söyledim. "Sen bir kahramansın."

"Ben sadece onun bana yaptığı iyiliğin karşılığını ödüyordum Bay Pace," diyor sessizce, ellerine bakarak. "İnanın bana, ben kahraman değilim."

Onun alçakgönüllülüğüne hayranım, bu benim onun yaşındayken sahip olmadığım bir şey.

Alçakgönüllülük iyidir. Tanrı biliyor ki başka bir Wesley'e ihtiyacım yok.

"Sanırım bu noktada sıradan şakalaşmaları geride bıraktık, değil mi?" Elimdeki bardağı çevirerek soruyorum. "O gün rıhtımda karımdan Regina diye bahsettiniz. Bu da bana kim olduğumu ve ne yaptığımı gayet iyi bildiğinizi gösteriyor."

Yavaşça başını sallamadan önce bana şüpheyle bakarak tereddüt ediyor. "Evet, sanırım bir fikrim var."

"O halde evime pek fazla insan davet etmediğimi söylersem şaşırmayacağınıza eminim. Ve asla önce onlar hakkında araştırma yapmadan davet etmem."

Bir içki alıp sandalyeme oturuyorum.

"Liseden mezun oldun ve orduya katıldın. Ama acemi birliğini tamamlayamadan terhis edildin." Bardağı dudaklarıma götürüp kenarından ona bakıyorum. "Neden?"

Bana bakıyor, soruma cevap verip vermeyeceğine karar vermek için zaman ayırırken duruşunda sakın bir güven var. Sonunda derin bir nefes alıyor ve sandalyesinde rahatlıyor.

"Üsse esrar soktum," diyor iç çekerek. "Uyumama yardımcı oluyor ve sanırım bunu koğuşumdaki çocukları etkilemek için yaptım. Ama... şey, geri tepti."

"Ot?"

"Evet, bilirsin işte,
marihuana?"

Homurdanıyorum.

"Evet, esrarın ne olduğunu biliyorum," diye sırtıyorum. "Başka hangi
keyif verici maddelerden hoşlanırsın?"

"İşte bu," diyor bana bakarak. "Sadece ot. Diğer her şey beni çok gergin
tutuyor ve anksiyetemi mahvediyor. Beni sakinleştiren tek şey ot."

"Ve bunun için kuralları çiğnemeye hazır mıydın?"

"Aptalca kurallardı."

Charlie'ye bakıyorum, o da sırtıyor ve boğazını temizliyor.

"İlginç," diyorum içkimin kalanını yudumlarırken.

Çocuk bir yudum alıyor ve tekrar yerine koyuyor, bana dikkatle bakıyor.

"Bence sende büyük bir potansiyel var, Deylan. Zekisin, hızlı hareket
ediyorsun ve bahse girerim ki muhtemelen ateşli silahlara aşinasındır. Ama
daha da önemlisi, bir vicdanın var ve ben bunun en iyi askerlerde bulunan bir
özellik olduğunu gördüm."

"Askerler mi?"

"Evet. Askerler."

"Bir ordunuz var mı, Bay Pace?"

"Evet," gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ve aptalca kurallar yok."

Kapıdan girdiğinden beri ilk kez Deylan'ın yüzünde belli belirsiz bir
gülümsemenin izlerini görüyorum.

"Organizasyonumdaki herkes kendinden sorumludur. Ben sizin ağabeyiniz
değilim ve kararlarınızı denetlemeyeceğim. Ama kararlarınızın sonuçlarından
da sizi kurtarmayacağım." Kollarımı kavuşturup sandalyede arkama
yaslanıyorum. "Biz böyle çalışıyoruz. Benim için çalışan adamlar, benim
askerlerim, eğlence amaçlı olarak hangi maddelerden hoşlanırlarsa
hoşlansınlar, makul bir sağduyu kullanırlar çünkü kendilerine bağlı insanlar
olduğunu bilirler, anladınız mı?"

Deylan başını sallar.

"Benim için bir şey yaptın," diyorum boğazımı temizleyerek. "Karşılığını
asla ödeyemeyeceğim bir şey. Karımı kurtarmama yardım ettin."

"Bayan Pace beni de kurtardı," diyor Deylan kendinden emin bir şekilde.

"Onun sayesinde artık sokaklarda değilim ve cebimde biraz para var."

Gülümsüyorum.

"Cebinize biraz daha fazla para koymak istiyorum. Bu yüzden sana benim
için çalışma fırsatı sunuyorum."

"Bağışlayın efendim, ama zaten sizin için çalıştığımı sanıyordum?" diyor temkinli bir şekilde, Charlie'ye tekrar bakarak.

"Bu farklı. Otelim için çöp tenekelerini ya da kamyonları boşaltmayacaksın," diyorum ve bir kadeh daha dolduruyorum. "*Benim* için çalışacaksın, güvenlik ekibimde. Karşılığında da istediğin her şeye erişimin olacak. Dünya ve ahlaksızlıkları senin olacak."

"Peki benden ne istiyorsun?"

Sırıtiyorum.

"Sadakat."

Bana bakıyor, zeki gözleri ne demek istediğimi düşünüyor. Bu fırsatı değerlendirip masaya doğru eğildim.

"Sadece benim kurallarına uyacaksın ve bana ve Alfa Ekibime hesap vereceksin. Ama benim için savaşmaya, benim için öldürmeye ve hatta benim için ölmeye istekli olmalısınız... ya da ailemin üyeleri için."

"Yani... Bayan Pace için de, değil mi?"

"Evet," diye başını salladı Charlie, usulca araya girerek. "Onun da korunmaya ihtiyacı var."

Deylan bardağının kalanını indiriyor ve masanın üzerine koyup bana bakıyor.

"Ne zaman başlayacağım?"

Bölüm 25

NATALIE

"Hayır."

"Jaxon, bunu konuşmuştuk."

"Fikrimi değiştirdim."

"Bunu da konuşmuştuk."

"Bundan nefret ediyorum Natalie. Varlığımın her zerresinden." "Nefret ettiğini biliyorum, aşkım."

"Ama yine de ısrar ediyorsun."

"Israr ediyorum."

"Uzlaşmaya ne oldu?" "Bu bir uzlaşmadır."

"Nasıl?"

"Jaxon, az önce bana beş korkunç koruma atadığını söyledin," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Bu istediğimden üç fazla."

Jaxon dudaklarını büzerek, "Dört kişi görevlendirdim ve bu hâlâ düzgün bir güvenlik ekibinde olması gerekenden iki kişi *daha az*," diyor. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Steph sayılmaz. En azından şimdilik."

"Bilmiyorum, oldukça korkutucu olabiliyor."

"Beni dehşete düşüren tek şey, *kabul* etmediği hiçbir talimata uyamaması."

Kıkırdıyorum.

"Ve iyi deneme."

"Ne?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun sevgili karıcığım," dedi gözlerini bana dikerek. "Güvenlik ekibinizin konuştuğumuz konuyla ve şu anda benden kabul etmemi istediğiniz şeyle hiçbir ilgisi yok."

"Yani-"

"Ve bunu biliyorsun."

Kahretsin. Yakalandın.

"Şey," diye mızızlanıyorum şakacı bir şekilde. "Bir bakıma öyle çünkü sizi temin ederim ki yeni güvenlik ekibimin dördü de *burada* olacak!"

Ona masum bir gülümseme fırlatıyorum. "Ve Ethan!"

"Natalie-"

"Bana," diyorum usulca, "beni reddedebileceğin hiçbir şey olmadığını söylemiştin." "Doğru ama bunu isteyeceğini tahmin etmemiştim."

"Yani sözünden dönecek misin? *Bana* verdiğin?"

Jaxon bana bakıyor, sonra iç çekiyor ve yenilgiyle masasındaki sandalyesine gömülüyor.

"Gerçekten fikrini değiştiremez misin?"

Masasının etrafından dolaşıp kendimi kucağına atıyorum ve yanağından öpüyorum.

"Bu fikre pek sıcak bakmadığını biliyorum," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine bastırıp derin bir iç çekişini duyuyorum. "Ama söz veriyorum, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Biliyor musun, yanılıyor olabilirim ama bunu daha önce duyduğuma eminim," diye fısıldıyor. "Biri seni kaçırmadan hemen önce... *ilk* kez."

Jaxon'ın belimi sıkıca kavradığını hissediyorum.

Aman Tanrım... Bunu unutmuşum.

"Seni güvende tutmam gerek Nat. Ve Jessica'yı."

"Güvende olacağız Jaxon," parmaklarımı kestane rengi saçlarında gezdiriyorum. "Hepimiz burada, Malikâne'de olacağız."

"Tamam. Ama ben de seninle geliyorum."

"Jaxon." İç çektim. "Yapamazsın. Yapamayacağını biliyorsun." "Oh, kesinlikle yapabilirim."

"Doğru, ama Ethan bunun neden berbat bir fikir olduğunu zaten açıkladı," diyorum elimden geldiğince nazik bir şekilde.

Dikkatli olmalıyım... Jaxon en azından isteğimi dikkate alıyor.

"Onunla güven inşa etmeye çalışıyoruz. Bütün amacımız bu." "O kaltağa güvenmiyorum. Hem de hiç."

"İşte tam da bu yüzden orada olamazsın."

Jaxon keskin bir nefes alır.

"En azından odada değil."

Pencereden dışarı bakıyor, çenesi sıkılmış. Parmaklarımı yavaşça yanağında gezdiriyorum.

"Lütfen, *Αγάπη μου*."

Söylediklerimin kulaklarında yer etmesini ve bana bakmak için geri çekilmesini izliyorum. Kızarıyorum, gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum.

"Sen az önce..."

"Doğru mu söyledim?" Utana sıkıla sordum. "*Αγάπη μου*, Yunanca'da 'aşkım' anlamına geliyor, değil mi? Doğru telaffuz ettiğimi sanıyordum. Ethan'la bir sürü pratik yaptık."

Jaxon gülümsüyor, beni derinden öpüyor.

"Gerçekten de öyle. Ve telaffuzunuz mükemmel, *Αγαπημένη*. Her zamanki gibi çok etkilendim."

Belli ki jestimden etkilenmiş, beni tekrar öpüyor, bu sefer ellerini sırtımdan yukarı ve saçlarımın arasına sokarak kemiklerimi ateşe veriyor.

Odaklan, Natalie.

"Jaxon..." Yavaşça geri çekiliyorum, buz mavisi gözlerini kendi gözlerimle tutarak vazgeçmeyeceğimi teyit ediyorum. "Ona güvenemesen bile *bana* güvenilebileceğini biliyorsun. Lütfen."

İç çekiyor.

"Bir saat," diyor sessizce. "Sana bir saat veriyorum. Ve Ethan, güvenlik ekibinizin daha kıdemli üyeleriyle birlikte sizinle birlikte odada kalacak. Tüm zaman boyunca. Ve hayır, Steph sayılmaz."

Güzel yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımı nazik bir öpücükle dudaklarına bastırıyorum.

"Kulağa adil bir uzlaşma gibi geliyor Bay Pace."

"Hayır, pek sayılmaz," diye homurdanıyor ve beni masanın üzerine kaldırmadan önce masasının üzerindeki eşyaları bir kenara itiyor.

"Ama eminim bir *anlaşmaya* varabiliriz."

"Evet, *Αγάπη μου*," diye inliyorum, yüzünü boynuma gömerken. "Eminim yapabiliriz."

"Nereye gidiyoruz anne?" Jessica, Pace Malikanesi'nin koridorunda yürürken elimi tutarak soruyor.

"Tüm evdeki en sevdiğim odaya, hangisi olduğunu hatırlıyor musun?"

"Kütüphane!" Ciyaklıyor, yukarı aşağı zıplıyor ve ellerini birbirine vuruyor.

Onun coşkusu beni kıkırdatıyor ve arkamızdaki iri yarı adamların botları mermer döşemeye sertçe vururken bile endişemi hafifletiyor.

"Neden oraya gidiyoruz?"

"Bugün seni biriyle tanıştıracam," diyorum. "Kimle?"

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için donup kalıyorum.

"Bir aile dostumuz," diyor Ethan sıcak bir şekilde, belli ki paniğimi hissetmiş. Heyecanla soluyor ve ona uzanarak kendisini taşımasını istiyor. Ethan onu kucağına alıyor ve kollarının arasına çekiyor.

"O da benim arkadaşım olacak mı?"

Ethan'la göz göze geldik, ikimizin de nutku tutulmuştu.

Belki de Jaxon haklıydı... Belki de ben buna hazır değilim.

"Tabii ki isteyecek," diyerek bacağını gıdıklıyorum ve aynı anda derin bir nefes alıyorum. "Kim senin arkadaşın olmak istemez ki?"

Bulaşıcı kıkırdaması uzun koridorda yankılanıyor ve Ethan'ın kollarından kurtulup onun yerine elini tutuyor. Sessizlik içinde yolumuza devam ediyoruz ama kulaklarımda çarpan kalbimin sağır edici sesinden kaçamıyorum.

Bunu Jaxon'a asla itiraf etmeyecek olsam da, özellikle de Rachel'ın en azından kızını *görme* şansını hak ettiğini şiddetle savunduktan sonra, bunun gerçekte nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ve kütüphanenin kapısı açıldığında, biraz dehşete kapıldım.

Wesley ve Josiah tarafından yakından izlenen Rachel, dev solaryumun cumbalı penceresinin önündeki kanepede oturuyor. Parmağıyla tozlu mavi bir şiir kitabındaki yerini tutarken, kendisi de Michigan Gölü'nde batan güneşi izliyor.

"Dinlenme zamanı bitti sanırım?" diye alaycı bir şekilde soruyor, başını kaldırmadan. "*Hücreme* geri mi gönderileceğim?"

Alexi ve Travis beni kütüphane kapısına kadar takip ederken sessizce, "Pek sayılmaz," diyorum. "Yemekten önce tanışmak isteyebileceğinizi düşündüğüm biri var."

Ethan ve Jessica'yı ortaya çıkaracak şekilde kenara çekiliyorum. Rachel'ın yüzündeki ifade tarif edilemezdi.

Neşe ve acının karmaşık karışımı o kadar içgüdüsel bir şekilde yansıyor ki neredeyse kalbim ikiye bölünecek. Ama yine de, koyu kahverengi gözlerinin derinliklerinde saklanan daha derin bir duygu var... *korku*. Dehşete kapıldığımı düşünsem bile, Rachel'ın yüzüne yayılan korkunun yanında bu çok sönük kalıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sanki bir anda yok olabilecek bir hayaletmiş gibi sessizce biricik kızına bakıyor.

Elimi Jessica'ya uzatıp onu öne doğru çağırıyorum. Jessica gözlerini Rachel'dan ayırmadan nazikçe elimi tutuyor ve benimle birlikte merdivenlerden inerek oturma alanına doğru yürüyor.

Ancak belki de Rachel'ın ağır bakışlarının ağırlığını hissederek hızla dizlerimin arkasına çekiliyor, Ethan da bizi takip edip Rachel'ın karşısındaki kanepeye otururken çekingen bir şekilde dışarı bakıyor.

"Hey baş belası," diyorum nazikçe, koyu kahverengi saçlarını okşayarak. "Misafirimize merhaba diyebilir misin?"

Jessica dudağını ısırtıyor, hâlâ Rachel'ı dikkatle değerlendiriyor. "Merhaba."

Rachel nefes verirken yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Merhaba," diyor sessizce. "Senin adın ne?"

Jessica bana bakıyor, sessizce iznimi istiyor ve ben de başımı sallıyorum. "Jessica," diyor kucağıma tırmanarak.

"Jessica. Ne kadar güzel bir isim." Rachel gülümsüyor. "Biliyor musun, bir zamanlar bir Jessica tanıyordum."

Lanet olsun. Bu bir hataydı.

Ethan'la gözlerimi kilitliyorum ve Jessica'ya daha sıkı sarılıyorum, onu odadan çıkarmaya hazırlanıyorum ve hemen tüm bunlardan pişmanlık duyuyorum.

Acılarından kurtulabileceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabildim ve-

"...O benim arkadaşım," diyor Rachel, bana bakarak. "Benim *en iyi* dostum."

Damarlarımdan rahatlama akıyor ve sonunda Rachel'ın yedi yaşındaki masum çocuğa tüm karmaşık geçmişi yüklemek üzere olmadığını fark ederek nefes veriyorum.

"En iyi arkadaş nedir?" Jessica yüzünü buruşturarak bana bakıyor.

"En iyi arkadaş, tüm sırlarınla güvendiğin kişidir," diyorum kendimi ayarlayarak. "Hayatınla."

Gözlerim Rachel'ın kileri buluyor ama o hemen gözlerini kaçırıp Jessica'ya bakıyor.

"En iyi arkadaşının adı ne?" diye sorar. Jessica omuz silkiyor.

"Bilmiyorum. Hiç arkadaşım yok."

Şey...saçmalık.

Rachel'ın inanılmaz derecede etkileyici yüzüne yansıyan hayal kırıklığı benimkiyle örtüşüyor.

"Merak etme." Gülümsüyorum. "Büyüdüğünde bir sürü arkadaşın olacak. Söz veriyorum."

Garip başlangıcına rağmen Rachel'ın bir saati çok çabuk geçer. Jessica, Rachel'a okulda en sevdiği derslerden ve en sevdiği pelüş hayvanların isimlerinden bahsetti.

Jaxon, sözüne sadık kalarak bizi rahatsız etmedi. Bununla birlikte, *doğasına* sadık *kalarak*, Levi ve Yaşlı Nan'ı saat tam 6'da akşam yemeği için Jessica'yı almaya gönderdi. Onunla şansımı zorlamamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Rachel'ın kendisine ayrılan saatten fazlasını alma şansı yoktu.

Rachel da bunu biliyordu ve neyse ki karşı koymadı.

Jessica diğer adamlarla vedalaştıktan sonra ayrıldı, Josiah ve Ethan hariç, onlar açıkça benimle kalmaları için talimat almışlardı.

Ama Rachel'ın bana teşekkür edeceğini, hatta Jessica'yı duymazdan geldikten sonra sıcak ve dostane tavrını sürdüreceğini umuyorsam, çok yanılmışım. Jessica kütüphanenin eşiğini geçer geçmez geri çekildi.

Bir kez daha pencerenin önündeki şiir kitabına dönerek sessiz düşüncelere daldı.

Sessizce oturuyorum, umutsuzca konuşacak bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. Ama aklıma gelen her şey uygunsuz geliyor. Ya da samimi yetsiz. Ama Rachel'ı şiir kitabının sayfalarını çevirirken gözlerini silerken yakaladığımda, aklıma rahatsız edici bir düşünce geliyor.

Ona daha fazla acı mı çektirdim?

Zarar vermeyeceğime dair hemşirelik yemini ettiğim günden bu yana içgüdülerim hep gördüğüm yaraları iyileştirmeye yardımcı olmak yönünde oldu. Ama şimdi Rachel Valentine'ın kolundaki dikişlerden çok daha derin bir yaradan muzdarip olduğunu görüyorum. Ne de olsa, Jaxon'ın Jessica'yı görmesine izin vermeye *devam edeceğine* ya da kızının hayatının herhangi bir şekilde bir parçası olacağına dair ona söz veremem ve bu yüzden birçok yönden yaptığım tek şey açlıktan ölmek üzere olan bir kadının önünde havuç sallamak oldu.

Umutsuzluk hissi gözeneklerimden içeri sızıyor ve sayısız suçluluk duygusu hissetmeme neden oluyor.

Ethan'a bakıyorum, onunla konuşacak bir şeyler bulmak için içimde verdiğim mücadeleyi bir şekilde anladığını biliyorum. Ama o gülümsüyor ve başını sallıyor, çünkü o da söyleyebileceğim hiçbir şeyin, kendi yetiştirme hakkını kaybettiği çocuğunun annesi olduğum gerçeğini değiştiremeyeceğini biliyor.

"Benim gitmem gerekiyor," diyorum sessizce, boğazımı temizleyerek. "Ama lütfen istediğin kadar kal. Kendimi sık sık burada zamanın nasıl geçtiğini anlamazken buluyorum. Burası en sevdiğim odalardan biri."

Rachel hiçbir şey söylemiyor, gözlerini karanlığa dikeyor. "İyi geceler o zaman Rachel."

"Bu odadan nefret ediyorum."

Rachel'ın sesi sessizliği böldüğünde merdivenleri neredeyse çıkmıştım. Donup kaldım, yavaşça yüzümü ona döndüm.

"Pardon?"

"Bu odadan nefret ettiğimi söyledim," diye tekrarlıyor.

"Her zaman nefret ettim." "Ama neden?"

"Burada hiç hoş karşılanmadım."

"Jaxon kütüphaneye girmene hiç izin vermedi mi?"

"Hayır," diyor Rachel iç çekerek. "Ben öyle demedim. Dedim ki, ben *hoş geldiniz*."

"Anlamıyorum, ne yap-"

"Çıktığımız dönemde beni birkaç kez buraya, Malikâneye getirdi," diyor ve ayağa kalkıp ortadaki kanepelere doğru yürüyor

odanın.

Konuşmak istiyor.

Ethan'a hızlı bir bakış attıktan sonra yavaşça geri dönüp ona katılıyorum.

"Annesi hep bu odada kilitli kalırdı." Bacak bacak üstüne atıyor ve kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Onun da en sevdiği odaydı. Ama ben hoş karşılanmazdım."

"Belki de sadece yalnız kalmak istemiştir," diyorum temkinli bir şekilde. "Zaman zaman benim de istediğimi biliyorum. Özellikle de iyi bir kitap söz konusu olduğunda."

Rachel başını sallıyor.

"Hayır, bunun onun yalnız kalmak istemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece *benden* hoşlanmıyordu," diye alay eden Rachel, Ethan'a sivri bir bakış fırlattı.

Ethan boğazını temizler ve rahatsız bir şekilde kayar.

Rachel doğruyu söylüyor.

"Görüyorsunuz, Bayan Pace'in kafasında oğlunun birlikte olacağı kadınla ilgili bir imaj varmış ve şaşırtıcı bir şekilde bu benim gibi biri değilmiş."

Her ne kadar ilk dürtüm Jaxon'ın annesinin niyetini savunmak olsa da, Bunun Rachel'in bana açılmasına yardımcı olmayacağının farkındayım.

"Neden olmasın?"

Rachel bana bakıyor, kahverengi gözleri o kadar uzun süre ruhumun derinliklerine dalıyor ki rahatsız hissetmeye başlıyorum. Omuz silkiyor ve kendi kendine kıkırdıyor.

"Çünkü ben... şey... benim."

"Anlamamı istiyorsan bundan biraz daha açıklayıcı olman gerekecek."

"İtaatkâr değildim diyelim. Senin gibi."

Emin olamıyorum ama yorumu sanki beni bir tartışmanın içine çekiyormuş gibi sivri geliyor.

"Beni çok az tanıyorsun Rachel," diyorum gülümseyerek. "Çünkü tanısaydın, itaatin benim de en güçlü özelliklerimden biri olmadığını bilirdin."

"Belki itaatkâr değilsin ama daha çok..." diyor ellerini havada sallayarak. "Bilmiyorum. Daha çok... onlar gibiyim sanırım."

Koltuğa yaslanmış, sol elinin tırnaklarını karıştırıyor.

"Bağışlayın ama bu hayata ne kadar uygun olmadığımı belirtmek için hiçbir fırsatı kaçırmadınız," diye alay ederek ben de koltuğa yaslanıyorum. Gözlerimi yere indiriyorum. "Ve pek de haksız sayılmazsın."

"Değilsin. Ama bazı açılardan öylesin." Rachel başını sallayarak devasa kütüphaneye bakmadan önce kısa bir süre bana baktı. "Böyle yerler senin gibi insanlar için korkutucu değil."

Az önce ne dedi o?

"Tanrım, buradan nefret ediyordum," diye homurdanıyor. "Yani çoğu zaman Malikânenen nefret ederdim ama en çok bu odadan nefret ederdim. Orosu annesi öldüğünde ve ben Jaxon'la burada yaşarken bile bu aptal odaya girmeyi reddettim."

"Neden? Eğer o gittiyse, seni durduran neydi?"

Gözlerimin içine bakamayarak sessizce, "Evdeki tüm odalar sanki benim değersizliği sessizce yargılıyormuş gibi hissederken, buna inanmamı sağlayan oda burasıydı," diyor.

"Rachel..."

"Doğru," diye alaycı bir şekilde omuz silkiyor. "Gençken ve birbirinizden sarhoşken, aşkınızın her şeye dayanabileceğini düşünürsünüz. Tek başına her şeyi düzeltebileceğini."

Ona bakıyorum, cevap veremiyorum.

"Ama bu masallar için. Gerçekte, annesi için bizim dünyamızdan olmamın ya da oğlunu sevmemin, hatta ona bir torun vermek için bedenimi parçalamış olmamın hiçbir önemi yoktu. Ismena Pace'e göre ben asla yeterince iyi değildim. Senin gibi bir Regina değildim."

"Bu doğru değil-"

"Yapma!" Rachel aniden elini sertçe kanepeye vurarak beni zıplattı.

Ethan bize doğru bir adım atıyor.

"Herkesin yaptığı o şeyi yapma Natalie," diye tersliyor, sesi çatlıyor. "Hadi ama sen bundan daha iyisin. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak bir yalanla gerçeği örtbas etmeye çalışma!"

"Ben... Ben -"

"Evet, öylesin! Çünkü gerçek şu ki, bu ev, bu aile ve hatta Jaxon için asla yeterince iyi olamayacaktım ve bunu herkes biliyordu ama kimsenin bana söyleyecek cesareti yoktu! Bu yüzden böyle sessiz ve şık odalarda arkamdan konuşuyorlardı."

Ayağa kalkıyor ve Ethan önüne geçiyor.

"Sen bile," diye öfkeyle homurdanıyor, gözyaşları artık yüzünden aşağı akıyor. "Sen de biliyordun, değil mi? Benden nefret ettiğini ve asla onaylamayacağını biliyordun. Onun pislik ailesinin benimle birlikte olmasına asla izin vermeyeceğini de. Değil mi?!"

Ethan hiçbir şey söylemiyor ama hareket etmeyi de reddediyor. Rachel gözlerini kısarak ona ters ters bakar.

"Dünyadaki onca insan arasında," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Sana nasıl davrandıklarına bakarak anlayacağını düşünmüştüm. Ama sen... tıpkı onlar gibisin."

"Pekâlâ hanımefendi, bu kadar yeter." Josiah bir adım öne çıkarak Rachel'i kolundan tuttu ama Rachel yerinde kalmak için mücadele ederek parmağını Ethan'ın yüzüne doğru uzattı. "Onca zaman siz züppeler benim geçmişimi ve düşük aile statümü tartışarak geçirdiniz. Hiç benim için ayağa kalktınız mı?"

Josiah onu kolundan çekerken Rachel hırlıyor. merdivenlerden yukarı. "Hayır, yapmadın, değil mi?" "Hadi gidelim!" Josiah bağırır.

"Bırakın beni!"

"Yeter!"

Kütüphanenin kapıları aniden açılıyor ve kimin gür sesinin kaosu dize getirdiğini anlamak için kafamı kaldırmama bile gerek kalmıyor.

Jaxon.

Hay sikeyim. Bu iş hızla yokuş aşağı gitti.

"Josiah, Bayan Valentine'ı odasına geri götür," diye homurdanan Jaxon, kendisine meydan okurcasına bakan Rachel'a ters ters baktı. "Ve eğer sana sorun çıkarırsa, onu lanet olası uçurumdan aşağı at."

"Jaxon!" Dehşete kapılmış bir şekilde bağırdım.

"Sorun değil," diyor Rachel, dudağı kıvrılmış bir halde. "Kızının diğer çocuklarla sosyalleşmesine bile izin vermeyen bir adamdan kalp atışı beklemezdim. Ama yine de, baba oğul gibidir, değil mi Don Supreme?"

Çifte lanet.

Gözlerimi kapatıyorum, Jaxon'ın kütüphanenin ortasında Rachel'ın kafasına bir kurşun sıkacağından eminim. Kimse kıpırdamıyor, sessizlik sağır edici.

"Josiah," diye fısıldıyor Jaxon, ölümcül bir şekilde. "Şimdi." "Emredersiniz efendim."

Josiah, Rachel ve Ethan başka bir şey söylemeden koridorda kayboldular ve ben *çok* kızgın kocamla baş başa kaldım.

"Jaxon..." Sessizce söylüyorum ama o başını sallıyor.

Sessizce odayı geçip bana doğru geliyor, bana doğru attığı her adımda kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Haklıydı ve şimdi haklı olduğunu biliyor.

"Bunun bir felaket gibi göründüğünü biliyorum," diye fısıldıyorum savunmacı bir şekilde. "Ama yemin ederim, onunla ilerleme kaydediyorduk ve-"

Elleri aniden yüzümü kavırıyor ve beni derinden öpüyor.

"Siktir et onu," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı. "Sen olmayan her şeyi sikeyim."

Ne?

"Bekle," diye soruyorum, kafam iyice karışmış bir halde. "Yani... bana kızgın değil misin?" "Sana neden kızgın olayım ki?"

"Çünkü... Rachel kızgındı?" Jaxon homurdanıyor.

"Tekrar ediyorum, bu neden *sana* kızgın olduğum anlamına gelsin ki?"

"Çünkü sen bunun kötü bir fikir olduğunu söyledin ve ben de seni iyi olacağına ikna ettim," diye telaşla çırpınıyorum. "Ve gerçekten de bir dakikalığına öyleydi! Ama sonra birden sinirlendi ve sen de tam en kötü anda içeri girdin-"

"Nat, Rachel her zaman sinirli. Ne zaman patlayacağını asla bilemezsin. Tehlikeli bir evcil hayvana sahip olmak gibi."

"Başlarda hoş biriydi," diye sessizce omuz silkiyorum. "Aslında Jess'le arası çok iyiydi. Ve daha sonra bile onunla ilerleme kaydettik Jaxon."

İç çekiyor.

"Ne var? Ne oldu?"

Başını eğmeden önce bana bakıyor.

"Bunu düzeltmek istediğini biliyorum," diyor başını sallayarak. "Ama yapamazsın. Bu geçmişte kaldı. Ve asla gerçekleşmeyecek bir şey için umutlanmanı görmekten nefret ediyorum."

"Jax," diye yalvarıyorum, kollarımı ona dolayarak. Başını sallıyor.

"Benden nefret ediyor, Natalie. Olduğum her şey için. Ve olmadığım her şey için," diye fısıldıyor. "Ve bunun için onu suçlayamam çünkü ben de ondan aynı şekilde nefret ediyorum. Ve oğlumuzu öldürdüğü için. Bunun peşini bırakamam."

Derin bir nefes alıyorum, sesindeki acının benimkiyle yankılandığını duyuyorum.

"Biliyorum aşkım. Ama onu geri getiremeyiz Jaxon," diyorum acımı yutkunarak. "Sadece ilerleyebilir ve onun anısını onurlandırabiliriz."

Jaxon yere bakıyor, bana bakamıyor.

"Ama onu *affedersen*," diyorum nazikçe. "Ve bunu geride bırakırsan, belki biraz huzur bulabilirsin. Ama bu affetmekle başlar."

Derin mavi gözleri benimkileri buluyor.

"Yapamam, Nat. Yapamam"

işte."

Güzel yüzüne bakıyorum, derin iç çekişini duyuyorum.

"Ve özür dilerim," diye derin bir iç geçirdi. "Senin için daha iyi bir adam olmamı ve yapabilecek biri olmamı istediğini biliyorum-"

"Jax," diyorum bakışlarını yakalayarak. "Her şey yolunda." Gözlerindeki kargaşayı görünce kalbim parçalanıyor.

"Beni dinle, benim ne istediğim önemli değil. Rachel'ı affetmeyi seçersen bu senin kararın. Senden gelmeli, yoksa zaten hiçbir anlamı olmaz. Ve eğer hazır değilsen, o zaman hazır değildir. Ve bu sorun değil."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, şu anda alışılmadık derecede savunmasız olan sevdiğim adamın gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Benim için daha fazlası ya da daha iyisi olmak istediğini biliyorum çünkü yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun. Ama öylesin. Ve asla olduğundan daha fazlası olmak zorunda değilsin."

Beni kendine çekip alnımdan öpüyor. Elimi göğsüne bastırıyorum, kalbinin göğsünde yüksek sesle çarptığını hissediyorum.

"Sen *yeterlisin* Jaxon Pace," diye fısıldıyorum boynuna. "Ve her zaman da öyle olacaksın."

Bölüm 26

JAXON

"Bu gece hala devam ediyor muyuz?" Belediye başkanı telefonda öksürüyor.

Masamın arkasında Wesley'nin benim için bıraktığı küçük paketi açıyorum.

"Bu da ne böyle? Jack Daniels mı? Neyin var senin?!" Belediye başkanı bağılıyor.

Arka planda cam kırılma sesleri duyuyorum ve asistanı gergin bir şekilde özür mırıldanıyor.

"Bu boku içki dükkanının önündeki evsiz puştlardan birine ver ve Makers Mark'ımı almadan geri gelme!"

"Sorun mu var?" Saatiime bakarak alaycı bir şekilde soruyorum.

Kahretsin. Nat beni öldürecek. Yemeğin neredeyse iki saat önce hazır olduğunu söyledi.

"Bir sürü var," diye mırıldandı yaşlı adam telefonda. "En önemlisi de iyi viski ile çöplük sidiği arasındaki farkı anlayamayan şu son üniversite mezunu."

"Belki de yeni bir asistanın zamanı gelmiştir."

"Bu bir seçenek değil. Bu ayın üçüncü aptalı, bu yüzden basın sekreterim bir süre başka kimseyi kovamayacağımı söyledi. Buna takıldım kaldım."

"Ne talihsizlik."

"Bir de bana sor," diye alay ediyor. "Hazır bahsetmişken, bu ölü fahişeler de neyin nesi?"

"Araştırıyoruz. Görünüşe göre şehir merkezinde serseri bir mayın var ve onu yakalamaya çalışıyoruz," diyorum güven verici bir şekilde. "Neredeyse vardık."

Sayılır.

"Hmm," diye homurdanıyor. "Onu hemen bulmalı ve icabına bakmalısınız. Geçen gün ilçe komiseri ve polis şefiyle bir toplantı yaptım ve bu konuda çenelerini kapatmadılar."

"Öyle mi?" diye sordum. "Şefle konuşmayalı bir dakika oldu. Onu ziyaret etmem gerekebilir."

Ona çenesini kapalı tutmasını hatırlat.

"Sadece bu ikisi değil, bütün hafta boyunca ölü fahişelerin nehre atıldığına dair söylentiler vardı ve sonra da fahişeler Batı Kasabası'nda olmamaları gereken yerlerde dolaşıyorlardı."

"Merak etme," diyorum gözlerimi devirerek.

"Karınızın kaçırıldığına dair bir söylenti bile duydum. *Bu* doğru mu?"

"Hayır, sadece daha fazla magazin draması," diye yalan söyledim. "Sizi temin ederim ki karım güvende ve ve diğer durum da yakında kontrol altına alınacaktır."

"Öyle olsa iyi olur," diye tersledi. "Bir anlaşmamız vardı, Pace. Bu tür şeyleri kontrol altında tutman gerekiyordu. Daha fazla kötü reklama ihtiyacım yok."

Ahizeyi sıkıca kavırıyor, arabama atlayıp şehir merkezine gitme ve bu domuz yağı kovanını kendi telefon kablosuyla boğma dürtüsüyle savaşıyorum.

Boğazımdaki zehri kontrol etmeye çalışarak, "Hallediyoruz," diye homurdandım. "Ve evet, sorunuza cevap vermek gerekirse, karım ve ben yeni opera binasının açılış gecesinde sizi ve Vivienne'i ağırlamaktan heyecan duyuyoruz."

Şehir için finanse ettiğim bir opera binası.

"Güzel. Vivienne'in bunu dört gözle beklediğini biliyorum," diye homurdanıyor. "Bu da bana onun kışının zamanında hazır olmasını sağlamam gerektiğini hatırlatıyor."

"Yedi gibi seni almak için bir arabam olacak." Kendi kendime gülümseyerek söylüyorum. "Ben ısmarlıyorum."

"Güzel. Bu araba geç saate kadar müsait olacak mı?" İşaretle soruyor. "Belki gidip biraz *poker* oynamak istersem?"

Poker, gösteriden sonra metresini şehir dışında görmek istediğinde kullandığı paroladır.

"Evet, tabii ki."

"Mükemmel," diyor, sesi birden daha neşeli bir hal alıyor. "Peki o zaman, orada görüşürüz."

Telefonu kapattım ve şakaklarımı ovdum.

Bu adam çok cüretkar olmaya başladı.

Bu pislikle birkaç yıldır bir iş ilişkim var ve bu ilişki ikimiz için de inanılmaz derecede verimli oldu. Ama ben aptal değilim. Belediye Başkanı zayıf ve kolayca etki altında kalabilen biri, bu yüzden birlikte çalıştığı kişileri yakından takip etmek zorundayım. İhtiyacım olan son şey, birinin ilişkimizin faydaları konusunda fikrini değiştirmesi... ya da *onu* bu konuda konuşturması.

Josiah'ın onu ziyaret etmesini sağlayabilirim.

Sonunda o şişko herifi telefonun başından kaldırabildiğime göre, masamın üzerindeki kutuyu açıyorum ve özellikle bu gece için sipariş ettiğim bir şeye bakıp gülümsüyorum... Natalie için. Bu akşam Marco'yla pişirdiği yemeği kaçırdığım için üzülecek ama en azından özrüm bir hediyeyle birlikte geliyor.

Onu banyoda buluyorum, ipek bornozuyla tezgâhta oturuyor ve havluyla saçlarını kurutuyor. Çantayı tezgâhın üzerine koyarken aynada gözleri benimkilere takılıyor.

"Merhaba güzelim," diyorum, arkasından yaklaşıp omuzlarına masaj yapıyorum, o da beni öpmek için başını geriye atıyor.

"Çantada ne var? Paket mi?" Bana göz kırıyor. "Bu yüzden mi yemeği kaçırdın?"

"Pek sayılmaz," diyorum parmaklarımı saçlarında gezdirirken.

Hoşuna gidecek bir şey, sevgili karım.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Başparmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum, yosun yeşili gözlerine bakarken kanımın ısındığını ve sikimin pantolonuma baskı yaptığını hissediyorum.

Çok seksi.

"Biliyor musun, hâlâ duşta olmanı umuyordum," diye boynuna doğru fısıldıyorum ve keskin bir şekilde nefes aldığını duyuyorum.

"Bekleyebildiğim kadar bekledim," diye omuz silkiyor ben kıyafetlerimi çıkarmak için uzaklaşırken. "Hatta tüm vücudumu iki kez yıkadım."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum, tişörtümü çıkarıyorum.

"Sonra bu gecenin açılış ve Belediye Başkanı için ne kadar önemli olduğunu fark ettim ve geç kalmamızın nedeni olmak istemedim."

Aynaya dönüp ıslak saçlarını tarıyor. Ama gözlerini çıplak göğsümde yakaladığım an, kendimi durduramıyorum.

kendim. Sandalyesinin arkasını tutup yüzüme doğru çeviriyorum ve yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkarıyorum.

"Şanslısın ki geç kalmamız umurumda değil," diye sırtarak önünde diz çöküyorum, bacağını ellerimin arasına alıp ayak bileğinden yukarı doğru öpüyorum. "Her zaman dediğim gibi... siktir et onları."

"Jaxon!" Ağzımı iç uyluğuna doğru götürürken Natalie kıvranıyor. "Ne yapıyorsun?!"

Ama itiraz edip beni iterken bile bastırılmış küçük iniltisini duyabiliyorum.
Beni istiyor.

Bornozunun içine uzanıyorum, kışını ellerimle sıkıca kavriyorum ve onu yüzüme doğru çekiyorum.

"Akşam yemeğini kaçırdım Bayan Pace," diye homurdanarak güzel amını öpüyorum. "Ve ben açım."

Paparazziler genellikle varlığımın baş belasıdır.

Ancak karımın kaçırıldığına dair söylentiler şehirde fısıldanmaya başladığında, dilleri susturmak için mükemmel bir çözüm sunuyorlar.

Özellikle de yepyeni Chicago Filarmoni Opera Binası'nın açılış gecesinde. Natalie'nin arabadan inmesine dikkatlice yardım ederken ışıklar ve kameralar her yönde parlıyordu.

Son teknoloji ürünü devasa bir tesis inşa etmek için ortak bir girişime milyonlarca dolar yatırdığım gerçeğini unutun, bu gece kimse bunu umursamıyor. Bütün gözler *onun* üzerinde.

Ben de tam olarak bunu istiyordum.

Titrediğini hissetmeme rağmen Natalie diğer yatırımcılarla birlikte kurdeleyi keserken kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. Sonunda, genel giriş başlamadan önce yeni tesiste özel bir tur için içeri alınıyoruz ve işte o zaman nihayet rahatladığını hissediyorum.

Ta ki güvenlik kontrol noktasından geçene kadar.

Silah sahibi olarak, silahım tarayıcıdan geçerken kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Ancak Natalie alarmı çalıştırdığında herkes dönüp bakıyor.

"Aman Tanrım," diye kızarır. "Anlamıyorum. *Silahsız* mıyım?" Güvenlik görevlisi onu ileri doğru sallıyor.

"Bu yeni bir makine, muhtemelen sadece bir hata, Hanımefendi," diyor, istediğimden biraz daha uzun süren bir gülümsemeyle. "Yine de elbisenizin tek başına tehlikeli olduğunu söyleyebilirim."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum, silahımı ceketime geri koymak için acele etmiyorum.

"Özür dilerim Bayan Pace, öyle dememeliydim. Saygısızlık etmek istememiştim," diye mırıldanıyor gergin bir şekilde.

Natalie kibarca gülümseyerek, "Ve hiç alınmadı," diyor. "İltifatınız için teşekkür ederim."

Elini tutuyorum ve tura başlıyoruz, diğer altı katılımcının arkasına düşüyoruz.

"Jaxon," diye nefes alıyor Natalie, arkamızdan gelen Alfa Ekibi'ne endişeyle bakarak. "Alarımın... *bilirsin-şey* tarafından çalıştırılmış olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Kendi kendime
kıkırdıyorum. "Belki
de."

"Aman Tanrım..." diye fısıldıyor, bolca kızarıyor.

"Lafı açılmışken," diyorum cebimden küçük bir kumanda çıkararak.

"Küçük hediyem hakkında ne hissediyorsunuz, Bayan Pace?"

Düğmeye basıyorum ve Natalie sığılıyor, hafifçe inliyor ve beni sıkıca kavıyor.

"Jaxon!" diye nefes alıyor ve ben kumandadaki parmağımı bırakana kadar bana tutunuyor.

Genel müdür tesisler ve bina için küratörlüğünü yaptığı tüm sanat eserleri hakkında ayrıntılı bilgi verirken derin bir nefes alıyor.

"Kendimi neyin içine soktum ben?" diye fısıldıyor.

"Oh, buna cevap verebilirim," diye kulağına sinsice homurdandım. "Bir çift çok pahalı ve çok güçlü *titreşimli* külot."

Kızardı.

"Hoşuna gidiyor mu?" Düğmeye tekrar basarak soruyorum ve başka bir sonik zevk dalgasıyla vurulduğunda bana olan tutuşunu sıkılaştırdığını hissediyorum.

"Evet!"

Öncekinden daha yüksek sesle inliyor ve önümüzdeki yaşlı kadınlardan birinin bize dönüp bakmasına neden oluyor.

"Özür dilerim," diye özür diliyor Natalie, yanakları daha da kızarmış bir halde.

Bayanlar arkalarını dönüp tura devam ederken o beni kolumdan tutuyor ve vücudunu bana doğru bastırıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni derinden öperken elimi beline doluyorum.

"Jaxon Pace," diye şehvetli bir şekilde nefes alıyor. "Sanırım ayarı biraz kısman gerekebilir. Bilirsin işte, bu balo elbisesinin içinde ayağım takılıp bileğimi kırmayayım diye."

Sırıtiyorum, kumandayı çıkarıp bakıyorum.

"Bunu istemiyorum," diyorum eğilip yanağından öperek. "Ama tatlım, bu düşük ayar."

Natalie'nin yüzündeki ifade paha biçilemez. "Sik beni..." diye mırıldanıyor. "Tam da aklımdaki şey."

Herhangi bir spontane kasılma veya takılma riskine girmeden turu bitirmesine izin verdim. Bununla birlikte, beşinci kattaki yönetici barının dışındaki koridorda sabit bir şekilde kaynaşmaya geri döndüğümüzde, onunla biraz oynamaya geri döndüm. En azından bir dakikalığına.

"Bay ve Bayan Pace!" Bayan Montague ne yazık ki bir anda ortaya çıkıverdi. "İkinizi de görmek ne güzel!"

"Celeste," diyorum sertçe.

Karıma bu kadının benim hayali ilişkimle ilgili makaleyi yayınlayan kadın olduğunu açıklayarak geceyi bu kadar erken mahvetmek istemediğimden, elimi Natalie'nin sırtına bastırıyorum ve onu bu cadaloz kadından hızla uzaklaştırıyorum.

"Çok güzel bir çift oldunuz!" Arkamızdan endişeyle sesleniyor. "Gösterinin tadını çıkarın!"

"O kadına karşı bu kadar kaba olduğun için seni azarlardım," diye fısıldıyor Natalie, nihayet koltuklarımıza doğru ilerlerken. "Ama klitorisimde oynadığın Mors alfabesi yüzünden dikkatim çok dağınık."

"Merak etme," diye homurdandım. "O senin sempatini hak etmiyor."

Belediye başkanı ve karısı her zamanki gibi geç ve tartışarak süitimize geliyorlar. Natalie'nin sadece gösterinin tadını çıkarmasına izin vererek külotu dinlendirmeye karar verdim.

Ancak, La Bohème'in ilk perdesinin yarısında. Natalie, dizinin iç tarafında rahatça duran elimi tuttu ve uyluğundan yukarı doğru kaydıldı. Ona bir kez baktım ve anladım... benim kızım oynamak istiyor. Cebime uzanıp küçük düğmeye basıyorum, nefes nefese kalışını ve hemen koltuğunun kenarını kavrayışını izliyorum.

Özel localar, arka sırası önden biraz daha yüksek olacak şekilde iki sıra koltukla tasarlandı ve tüm konuklara kusursuz bir sahne manzarası sundu.

Belediye başkanı ve karısı önde oturuyor, yaşlı adam çok fazla konyak içtikten sonra çoktan uykuya dalmış. Opera binası yarım daire şeklinde olduğu için, karşımızdaki locada oturanlar doğrudan bizimkini görebiliyorlar. Natalie kıvranırken ve beni çıldırtan o tatlı inlemelerini bastırırken sessizce farkına vardığım bir gerçek bu.

On dakika boyunca benim acımasız alaylarıma maruz kaldı, ben yavaşça yoğunluğu artırırken, daha fazla dayanamayana kadar müziğin kreşendosuyla korelasyon içinde frekansı eşleştirdim.

"Jaxon... Sanırım boşalacağım." Eğilir ve sessizce fısıldar.

"Sadece parmaklarımın üzerine oturarak yaparsan," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor, klitorisine çarpan amansız ritim yüzünden ağır nefes alıyor.

"Ama... nasıl?"

Parmaklarımı onunkilere geçirerek onu sandalyesinden kucağıma çekiyorum. Ancak, oturduğunda, sağ elimi elbisesinin yırtmacından yukarı ve külotunun altına kaydırıyorum.

Kahretsin... Çok ıslak.

Anında sikim kabarıyor ve dudaklarımı açıkta kalan omzunun yumuşak tenine bastırıyorum.

"Tanrım, Nat," diye fısıldıyorum parmaklarımı onun içine sertçe bastırarak. "Çok iyi hissediyorsun."

"Jax..." diye fısıldıyor, gözlerini kapatıyor ve umutsuzca sessiz olmaya çalışıyor. "Ben... Ben... yapamam..."

Parmaklarımı hızla içinde gezdiriyorum.

"İşte bu, benim için gel," diye fısıldıyorum.

Çenesini kavrayıp onu sertçe öperken dudaklarına fısıldıyorum, bacaklarının titrediğini hissediyorum.

"Tam buraya, bu kalabalık binaya, bu kadar önemli insanın arasına, herkesin seni görebileceğini bilerek gel... tıpkı yaramaz bir kız olduğun gibi."

Bu kadar yeter.

Beni sertçe öperken vücudunun parmaklarımın etrafında kasıldığını hissediyorum, orgazm olurken ses çıkarmasını engellemek için ağzıma doğru inliyor.

Kahretsin... bu çok seksiydi.

"Geri kalanı için burada oturabilirsin," diye sırtıyorum ona, koltuğuna dönmesine izin vermek istemiyorum.

"*Sizinle* işim bitmedi Bay Pace," diye fısıldıyor kulağımı öperek. "Bunu bana yapabileceğini ve bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yani... Sanırım az önce

yaptım." "Sik beni. *Şimdi.*"

Beynimdeki tüm düşünceler bir anda buharlaşıyor. "Ne?"

"Beni gayet iyi duydun, Jaxon," diyor elini bacaklarımın arasına uzatıp sikimi sıkarak. "Saatlerdir benimle alay ediyorsun. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Vay canına. Kahretsin.

"Öyleyse *kocacığım*, beni bu kalabalık binada, tüm bu önemli insanlarla, herkesin bizi yakalayabileceğini bilerek bir yere götür... ve beni olduğum gibi yaramaz bir kız gibi becer."

Aletimi tekrar sıkarak niyetini yineliyor ve ikinci bir davete ihtiyacım yok. Sessizce kendimizi odadan dışarı atıp koridora çıkıyoruz. Natalie'yi en yakın depoda becerme niyetimi utanç verici bir şekilde belli etmek istemediğim için güvenlik ekibimi gönderiyorum.

Ancak ne yazık ki bulduğum her dolap kilitli.

"Jaxon," diyor Natalie, bir kapıyı açıp beni merdiven boşluğuna çekiyor.

"Buraya mı?" Biraz eğlenerek sordum. "Farkındaysan sadece bir kişi yetiyor,

Bizi yakalamak için umutsuzca sigara molası veriyorlar."

"O zaman elini çabuk tutmanı öneririm." Dudağını ısırarak söylüyor. "Yoksa kesinlikle başka bir magazin dergisinin kapağında yer alırsın."

Aman Tanrım.

"Evet hanımefendi," diye homurdandım.

O çılgınca kemerimin tokasıyla uğraşırken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve ereksiyonumu sıkıca kavriyorum. Elimi elbisesinin içine kaydırıyorum ve kışını kavriyorum, omuzlarımı kavrarken onu yukarı kaldırıyorum.

"Al beni, Jaxon," diye fısıldıyor, hâlâ titreşmekte olan külotunu kenara itip agresif bir şekilde içine girerken kulağında inliyor.

"Bencil ol. Beni kullan ve *senin* olanı al."

Sikeyim.

Daha önce hiçbir kadın onu kullanmam için bana *izin* vermemişti, tüylerim diken diken oldu. Ona sertçe çarpıyorum, bacaklarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, her an birinin kapıdan girip beni opera binasının merdiven boşluğunun beton duvarına karşı karımı becerirken yakalayabileceğini biliyorum.

Ama amcığı harika hissettiriyor ve külottan gelen titreşimler sadece seksinin beni sıktığı inanılmaz hissi yoğunlaştırıyor.

"Hoşuna gitti mi, yaramaz kız?" Ona girip çıkarken soruyorum. "Bu siki o kadar çok istiyorsun ki, tam burada mı alacaksın? Güzel elbisenin içinde, duvara karşı, küçük bir sürtük gibi?"

"Evet... Buna ihtiyacım var. Daha fazla bekleyemem," diyerek dudaklarına doğru nefes alıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor. "Sana ihtiyacım var."

"Çünkü sen bana aitsin," diye homurdanıyorum, ellerimi kalçalarına gömüyorum. "Sen *benimsin*."

"Evet."

Boynunu öpüyorum, dudaklarımı kulağında gezdiriyorum.

"Söyle," diye emrediyorum, içine sokarak. "Utanma, bu çaresiz küçük amcığın bana ait olduğunu söyle."

"Oh, lanet olsun!" Yüksek sesle inliyor, sesi beton duvarlarda yankılanıyor. "Bu *senin*, Jaxon! Hepsi *senin*!"

"Çok güzelsiniz Bayan Pace," diye fısıldıyorum boynuna, içine doğru bastırarak. "Ama bana sizi kullanmamı söylediniz, bu yüzden sizi döllerimle dolduracağım ve gecenin geri kalanında bacaklarınızdan aşağı damlatacağım."

"Aman Tanrım! Evet, Jaxon!" Tüm vücudu titremeye başlarken kulağıma fısıldıyor. "Geliyorum Jax. Benimle gel!"

"Siktir!"

Anında doruğa ulaştım.

Nefes alış verişimin hızlanan kalbime yetişmesi birkaç saniye sürüyor ama yavaşça Natalie'yi yere indiriyorum.

"Tanrım Nat," diye fısıldıyorum pantolonumun fermuarını çekerken nefes nefese. "Bu..." "Biliyorum." Bana göz kırptıyor ve kıkırdamama neden oluyor.

Duvara yaslanıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırırken onu sabit tutuyorum. Sanki bir işaretmiş gibi kapı açılıyor ve bir çift merdivenlerden aşağı inmeden önce bize doğru bir bakış atıyor.

"Mükemmel zamanlama," diye fısıldıyor Natalie.

Onu kendime çekiyorum ve o da kollarını boynuma doluyor.

"Sen hayatımda verdiğim en iyi kararsın, Αγαπημένη," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Evlendikten *sonra* hayatımın en iyi seksini yaşayacağımı asla tahmin edemezdim."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek gülümsüyor ve "Biliyorsun, mafya adamımı tetikte tutmalıyım," diyor. "Şimdi lütfen şu külotu çıkarır mısın, böylece koltuğuma dönerken ayağım takılıp bileğimi kırmayayım?"

"Hanımefendi ne isterse," diye gülerek cebimdeki kumandanın düğmesine basıyorum.

Koridora geri dönüyoruz ve genç bir kadının oturup telefonu ile oynadığı bara doğru ilerliyoruz.

"Ben bir viski alayım," diye barmene başımı salladım. "Hanımefendi de bir kadeh Chardonnay alacak."

Az önce karımı merdiven boşluğunda becerdiğim için keyfim o kadar yerinde ki bardaki kadına dönüyorum.

"Bardağınızı da doldurabilir miyiz?"

Gösteri sona ererken arkamızdaki salondan alkış sesleri duyuluyor.

Ama kadın bana döndüğünde, teklifimden hemen pişmanlık duyuyorum.

"Ne kadar cömertsiniz Bay Pace," diye yanıtlıyor Britta Demoiner hınzır bir sırıtışla. "Ama söyleyin bana, neyi kutluyoruz?"

Natalie de ben de cevap veremeyecek kadar şaşkınız.

"Sanırım babamın buradaki *diğer* özel kutulardan birine sahip olduğunu unuttunuz."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne? Grönland'daki küçük bir olayın benden sonsuza dek kurtulacağını anlamına geldiğini mi sandın?" Gülüyor. "Ne kadar şirin."

"Tam tersine," diye sızlanıyorum, Natalie'yi daha sıkı kavrayarak. "Seni dık gördüğüme çok şaşırdım. Zamanının çoğunu sırt üstü yatarak geçirmek senin için çok farklı bir his olmalı."

Misafirler koridorları doldurmaya başladığında kıkırdar.

"Farklı olmak iyi olabilir," diyor. "Örneğin... Tatlım, gel de arkadaşlarıma merhaba de."

Eğer bu anın gerçeküstü olduğunu düşündüysem, Michael Valentine'a bakmakla kıyaslanamaz bile.

Tam bir smokin giymiş, saçlarını başının üstünde topuz yapmış, neredeyse bizden biri gibi görünüyor... ama siyah saten göz bandı bana bu görüntünün altında gerçekte kimin olduğunu hatırlatıyor.

"Merhaba Jaxon," diye alay ediyor Michael. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Söyle bakalım, baban nasıl?"

İçgüdüsel olarak silahıma uzanıyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Kim olduğunu unutma," diyor sadist bir sırıtişla. "Ve nerede vardır."

Lanet olsun haklı, burada çok fazla insan var.

"İyi oynadın," diye homurdanıyorum, Natalie'yi arkamdan iterken yaptığı her hareketi dikkatle izliyorum. "Sanırım zehrinizi dinlemeye istekli, güce aç adamlar bulmak için uygun bir yer."

Natalie'ye ters ters bakmakla meşgul olan Britta'ya bakıyorum.

"Ya da bacakları açık ve baba sorunları olan sıkılmış küçük zengin kızlar," diyorum alaycı bir şekilde. "Eminim bedava kokain eğlencelidir ama inan bana Britta, senden bıktığında seni öldürecek."

"Siktir git, Jaxon!" Britta bana tokat atmaya çalışarak tıslıyor.

"Hayır." Michael sertçe kolunu tutarak onu olduğu yerde durdurur. "Bu gece bir olay çıkmasını istemiyorum. Ama şurada çantasını karıştıran karınızın güvenlik personelinizi çoktan alarma geçirdiğini varsayarak, biz gidiyoruz."

Elini çantasına sokmuş olan Natalie'ye bakıyorum.

Michael yanıma gelerek, "Sadece bir uyarıda bulunmaya geldim," dedi. "Bir hesaplaşma yaklaşıyor, Jaxon."

"Öyle mi? Benim de senin için bir tane var," diye homurdanıyorum. "Bu sana vereceğim tek serbest geçiş olacak. Seni bir daha gördüğümde, sana lanet bir kurşun sıkacağım. Ve kimin izlediği umurumda olmayacak."

Michael gülümsüyor.

"Oh, Jaxon... Daha yeni başlıyorum."

Siktir et. Onu öldüreceğim. İşte. Şimdi.

Pantolonumdan silahımı çıkarıyordum ki belediye başkanı aniden aramıza girdi.

"Aman Tanrım, dostum," diyor barmene işaret ederek. "Bu oyunun dört perde olduğu konusunda beni uyarabilirdin! Çoktan bitmiştir diye düşünmüştüm!"

Ciddi misin?!

"Hey, dostum! Brandy!" Başkan a r a m ı z d a n bara doğru ilerleyerek talepte bulunuyor. "Ve karım görmeden çabuk ol!"

"Bayan Pace mesajınızı şimdi aldım," Wesley kulaklığına konuşmadan önce aniden Natalie'n i n yanında belirir. "Onları buldum, beşinci kattaki barda."

Ama arkamı döndüğüm anda Britta ve Michael çoktan kalabalığın içinde kaybolmuşlardı.

Lanet olsun!

Charlie ve Josiah bize doğru gelirken ışıklar iki kez karararak seyirciye kısa aranın sona erdiğini işaret ediyor.

Charlie ve Josiah bize doğru gelirken, "Bir sorunumuz var," diyorum. "Michael *burada*."

"Siktir! Nasıl?!"

"Önemli değil, önemli olan onun burada, Britta ile birlikte olması ve bizim onu kalabalığın içinde kaybetmiş olmamız."

"Levi, bunu kopyalıyor musun?" Charlie hiç vakit kaybetmeden soruyor. "Onu kameralarda görebiliyor musun?"

Belediye başkanını arıyorum ve onu locamıza geri dönerken yakalıyorum. Konuklar kutularına dönmeye başlayıp koridoru boşaltırken ışıklar ikinci kez kararıyor.

"Michael'ı buldum," diyor Levi. "Az önce üçüncü kattaki merdiven boşluğundan çıktı ama yalnız."

"Bu gece yanında kim var bilmiyoruz. Gitmemiz gerekiyor." "Peki ya Belediye Başkanı ve Vivienne?" Natalie soruyor. "Onu uyarmalıyız. onları da."

O haklı.

"Efendim, Michael az önce katın karşı tarafındaki merdiven boşluğuna girdi, aşağıya doğru gidiyor."

Ekibime "Orayı kapatın ve arabaları getirin" dedim. "Belediye başkanını alacağız."

Ekibim dağılıyor ve La Boheme'in ikinci perdesi başlarken boş koridorda hızla ilerlerken Natalie'nin elini tutuyorum.

"Michael neden merdiven boşluklarını değiştirsin ki?" Natalie benim düşüncelerimi yankılayarak soruyor. "Kafanı karıştırmak istediğini anlıyorum ama neden binanın diğer tarafına geçmek için bu kadar çaba harcasın ki? Sadece senden uzaklaşmak için mi?"

"Ya da başka bir şey."

BOOM!

Hiçbir uyarı olmadan, özel locamızın kapısı menteşelerinden havaya uçuyor ve koridorda büyük bir patlama meydana gelirken Natalie'yi kıl payı kaçırıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

NATALIE

Bina etrafımızda sallanırken ve koridoru sıcak basarken patlama beni yere düşürdü. Kulaklarım çınlamayı bıraktığında duyduğum tek şey çığlıktı.

Jaxon beni ayağa kaldırdı.

"İyi misin?!" Çılgınca soruyor.

Duman ve çığlık atan konuklar süit katın koridorlarına doğru akmaya başlıyor. Kulaklarımdaki çınlamayı atlatmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Bu bir-"

"Bomba mı?" diyor, beni koridorun kenarına çekerek. "Kesinlikle. Buradan defolup gitmeliyiz."

Merdiven boşluğuna doğru bir hamle yapmak üzereydim ki kolunu belime doladığını ve beni başının yan tarafından kanlar akan bir kadının önünden çektiğini hissettim.

"Ana merdivenlerden çıkamayız," diyor Jaxon ceketinin kemerini çözerek ve beni başka bir yöne çekerek. "Eğer ikincil bir saldırı varsa, işte orada olacak."

Aman Tanrım.

Acil durum ışıkları yanıp sönerken, duman dedektörleri ve fiskiyeler çığlık çığlığa devreye girerken, çılgın konuklar dumanla dolu avluya akın ediyor, neredeyse

Merdivenlere ulaşmak için kendilerini çığnıyorlar. Ama Jaxon beni çıkmaz sokak gibi görünen bir yere doğru çekiyor.

"Jaxon, neredeyiz?"

Duvardaki dekoratif perdeyi aralıyor ve tuş takımı olan panelli bir kapı ortaya çıkıyor. Şifreyi girip kapının kilidini açıyor ve beni geçitten geçirip kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Aman Tanrım, bu da ne?" Başka bir merdiven boşluğuna çekildiğimizde soruyorum.

Kulaklığını çıkarıp kulağına takarken "Acil durum merdiven boşluğu," diye yanıtıyor. "Duyan var mı? Mavi kodumuz var."

Tekrar sorar ama yanıt alamaz.

"Lanet olsun! Muhtemelen burada telefon çekmiyordur," diyor ve telefonunu çıkarıyor.

Bana dönüyor ve ayakkabılarıma bakıyor.

"Beş kat merdiven inmemiz gerekiyor, topuklarınızı çıkarırsanız daha kolay olabilir."

Başımı sallıyorum ve hemen kayışları çözmeye başlıyorum.

"Ama Jax, ya üst kattaki diğer herkes? Onlara yardım etmemiz gerekmez mi?" "Charlie, Josiah, cevap verin," diye kulaklığıyla oynar.

"Ana merdivene girmeye çalışırken resmen kendilerini çığnıyorlardı. Yani, muhtemelen kimse bu merdivenin burada olduğunu bile bilmiyor."

Ceketinin düğmelerini açarak, "Ve bunun iyi bir nedeni var," diyor.

"Burası *onlar* için inşa edilmedi."

"Jax-"

"Tatlım, *senden* başka kimseyi kurtarmak umurumda değil," diyor sertçe, beni omuzlarımdan tutarak. "Bu merdiven kalabalıklar için yapılmadı, çökecek. Michael'ın burada olması ve bombanın bizim odamızda olması, bu binadan canlı çıkmamıza izin vermeye niyetli olmadığı anlamına geliyor."

Titreyerek derin bir nefes alıyorum, ayakkabılarımı kapıp ayağa kalkarken sözlerindeki gerçeği fark ediyorum. Elimi tutuyor ve dikkatlice merdivenlerden inmeye başlıyoruz. Betonun yankıları arasında, üstümüzdeki tüm katlarda yaşanan kaosu duyabiliyorum.

"Kimse duyuyor mu?!" diye tekrar bağılıyor, dördüncü katta sinyali kontrol etmek için telefonuna bakıyor. Tam üçüncü kata ulaştığımızda telefonu çalmaya başlıyor, Charlie'den gelen bir aramayla.

"Efendim, iyi misiniz? Neredesiniz?" diye sorar.

Jaxon, "Binanın güney tarafındaki güvenli çıkış tnelindeyiz," diyor. "Herkes nerede?"

Charlie, "Josiah benimle," diye cevap veriyor ama arka plandaki gürültüden ne dediğini teyit etmek zor. "Wesley Şeyde..."

Birden telefon kesildi.

"Kahretsin!"

Hızlıca birinci kata iniyoruz ve Jaxon ana lobinin kapısını açıyor.

"Charlie, eğer beni duyabiliyorsan, birinci kattayız. Arabaları al ve bizimle güney tarafındaki ara sokakta, yangın merdiveninin dışında buluş," diyor kulaklığına.

Ama az önce bir kâbusun içine adım attık.

Kaçışan opera konukları birinci kattaki lobide birbirlerine o kadar sıkışıklar ki nefes almak neredeyse zor. Ayakkabılarımı giymek için durmadığımdan çıplak ayaklarım panik içindeki yüzlerce insanın ayakkabıları altında eziliyor.

Daha da kötüsü, Jaxon beni kalabalığın aksi yönüne doğru çekiyor, sanki caddeye açılan yaldızlı opera binasının kapılarına doğru koşuşturan insanların azgın akıntısına karşı yüzmeye alışıyormuşuz gibi hissediyorum.

BOOM!

Merdiven boşluğundan ikinci bir bomba patlar... tam da Jaxon'ın tahmin ettiği gibi. Işıklar titriyor ve sonra sönüyor.

"Sikerim böyle işi!" Birinin bağırdığını duyuyorum ve birdenbire iri yarı bir adam hızla içeri girerek kazara Jaxon'ın elimi tutuşunu kırıyor.

"Natalie!"

Bağırdığını duyuyorum ama etrafımızdaki kaosun gürültüsü onu bastırıyor. Biri elbisemin arkasına bastı ve geriye doğru çekildim. Eğer bir el kolumu tutup beni yukarı ekmeseydi, doğruca yere dşecektim.

"Aman Tanrım, teşekkür ederim!" Bana yardım eden kişiyle yüzleşmek için arkamı döndüm.

...Britta ile yüz yüze gelmek için.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye hırlıyor iğrenç bir sırtışla, ben yüzler denizinde çılgınca Jaxon'ı ararken.

"Benden uzak dur," diyerek onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Ancak, tam bunu yaptığım anda, silahını yan tarafıma bastırıldığını ve kaburgalarımın arasına sertçe soktuğunu hissediyorum.

"Bu silah dolu, yerinde olsam çok hızlı hareketler yapmazdım, yoksa elim kayabilir ve tetiği çekebilirim," diye kulağıma tıslıyor.

Vay anasını...

"Geçen hafta kaçmana izin verdiğim için çok tepki aldım, ama bu sefer değil, sürtük. Bu sefer benimle geliyorsun."

Hayır, değilim.

Charlie'yle olan eğitimim devreye girmeden önce onun sözlerine tepki verecek zamanım bile olmadı. Dirseğimi sertçe yüzüne doğru savurup burnuna çarpıyorum. Diğer elim silahı tutan eline sertçe çarparak silahı düşürmesine neden oldu. Silahı ayağımla sertçe tekmeleyerek, bizden uzaktaki insan kalabalığının içine doğru farkında olmadan karıştıran başka birinin ayağına doğru uçuruyorum.

Burnu kanayan Britta geriye doğru tökezler ve birkaç kişiye çarparak kaosun içinde kaybolur.

Birden bir elin omzuma dokunduğunu hissettim ve yumruğumu savurarak döndüm.

"Nat, benim!" Jaxon yumruğumu elinde yakalayarak haykırıyor. "Jaxon!

Gördünüz mü..." Britta'yı aramak için arkamı dönerek haykırdım, ama ortadan kayboldu. "Boş ver, hadi buradan defolup gidelim!"

Jaxon kolunu sıkıca bana dolayarak ilerlemeye devam ediyor ve sonunda beni klostrofobik atriyumdan çıkarıp sadece personelin girebildiği, soyunma odalarına ve operanın alt katına giden başka bir tünele çekiyor.

"Jaxon," diye nefes alıyorum. "Britta... beni buldu... bana silah çekti ve onunla gelmem için beni zorlamaya çalıştı."

Jaxon nefesinin altından küfrediyor, kapıdan dışarı bakarken silahını çekili tutuyor. Yere yığılıyorum, karanlık koridorda hırpalanmış ayaklarımı incelemeye çalışıyorum. Kalabalık tarafından çiğnendikleri için morarmış ve çizilmişler.

Jaxon yanımda diz çökerken, "Bahse girerim, geçen hafta gelip beni kamyon durağından alması gerekiyordu," diye irkildim. "Aradıkları kişi o olmalı. Michael'la birlikte çalışıyor."

Personel kapısı aniden açılır ve smokinli şaşkın bir misafir kendini bir anda Jaxon'ın tabancasının namlusuna bakarken bulur.

"Yanlış kapı, dostum!"

Adam hızla geri çekiliyor ve Jaxon kapıyı çarparak kapatıyor.
"Yürüyebilir misin?" Silahını tekrar pantolonunun içine sokarak sorar.

Ama ben cevap veremediğim fikrini değiştiriyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Adamlar nerede?" Tünelden aşağı doğru hızla ilerlerken soruyorum.

"Bizimle arkada buluşuyor olmalılar."

Tünelin diğer ucuna yaklaştığımızda, soyunma odasının kapısını açıyor ve birçoğu hâlâ kostümlü olan oyuncuların en yakın yangın çıkış kapısından dışarı fırladığını görüyor. Kaosun içine karışıp ara sokağa dökülüyoruz.

"Efendim!" Josiah bağılıyor, karanlığın içinden beliriyor. "Bu taraftan!" "Herkes nerede?"

Range Rover görüldüğünde Josiah, "Wesley araçla birlikte bekliyor," diye onaylar. "Travis ve Levi diğer araçla yola çıktılar ama Charlie-"

Yüksek sesle çalan bir sirenle konuşması kesiliyor, bir itfaiye aracı hızla caddeden aşağı iniyor ve onu birkaç polis arabası takip ediyor.

Neyse ki arabalara ulaşıyoruz ve Jaxon beni dikkatlice koltuğa oturturken Wesley kapıyı açıyor.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum, vücudumu bir rahatlama kaplıyor.
"Sadece biraz nefes almam gerekiyor."

"Ağrın var mı?" diye sorar.

"Hayır, iyiyim."

Travis ve Levi ikinci SUV ile yanaşırken arkamızda ışıklar yanıp sönüyor.
Jaxon Josiah'a döndü.

"Charlie nerede?"

"Ben de öyle diyordum, efendim," dediğini duyuyorum Josiah'ın, alışılmadık endişeli sesi beni geriyor. "Bilmiyorum. Sizi bulmaya çalışmak için üçüncü katta kaldı ve bizi arabayı almaya gönderdi."

"Siktir..." Jaxon iç çekerek elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Levi, Charlie hakkında elimizde bir şey var mı?"

"Hayır, efendim," diyor Levi, "polis şu anda olay yerinde ve tarayıcıları onun sinyalinin tespit etmeyi zorlaştırıyor."

Travis, "Ne yapmamızı istiyorsunuz efendim?" diye sorar.

"Onu geride bırakmayacağım," diye nefes alıyor Jaxon, ceketini çıkarıp omuzlarına sarıyor. "Ama önce *onu* buradan çıkarmalıyız."

"Bekle, ne?" Panikle sordum.

"Josiah, sen ve Wesley, Nat'i eve geri götürün."

"Jaxon, hayır! Sensiz gitmiyorum."

"Yedek rotalardan birini kullanın ve ana yollardan uzak durun," diye devam ediyor, beni görmezden gelerek.

"Evet, efendim." Josiah onaylıyor.

"Jaxon, ben-" diye tartışmaya başladım ama ara sokakta yanıp sönen başka ışıklarla sözümüz kesildi.

Adamlar hemen silahlarını çeker ve arabanın etrafını sararlar.

"Dur orada!" Travis, yavaşça durmakta olan ikinci arabaya el sallayarak bağırır.

"Nat, arabada kal!"

Ben daha itiraz edemeden Jaxon kapıyı kapatıyor. Travis silahını arabaya doğrultup mütevazı gri sedanın kapısı açılırken bağırdığında kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Ellerini göreyim!"

"Lafı ağzımdan aldın," diye bağırıyor gölgelerin arasından bir ses ve Ajan Westwood arabanın kapısını kapatırken çenem düşüyor. "Özellikle de dolu bir silahı *federal bir ajana* doğrultmuşken."

Hay sikeyim. Ajan Westwood burada.

"Burada ne halt *ediyorsun*?" Jaxon eliyle silahını yoklayarak soruyor.

"Ben de size aynı şeyi soracaktım," diye cevap verir Ajan Westwood, etrafındakilere bakarak. "Ama yine de, bela her zaman sizi buluyor gibi görünüyor, değil mi Bay Pace?"

"Tıpkı senin beni her zaman en uygunsuz anlarda bulman gibi" diye tıslıyor Jaxon. "Bilmiyorsanız söyleyeyim, süitimde bir bomba patladı, karım yaralı ve tıbbi yardıma ihtiyacı var. İzin verirsiniz, onu eve götürmem gerekiyor."

Ajan gözlerini kısarak, "Bomba hakkında bir şeyler duydum," diyor. "Ama bunun yerine onu eve başkasının götürmesine izin versen ve sen de benimle gelsen nasıl olur? Bana her şeyi anlatabilirsin."

Jaxon telefonuna bakar ve gülümser.

"Davetinizi reddediyorum."

Ajan Westwood kıkırdayarak, "Davet olarak algıladıysam özür dilerim," dedi ve bir çift kelepçe gösterdi. "Öyle *değildi*."

"Sanırım burada hiçbir yetkiniz olmadığını unutuyorsunuz," diye homurdanıyor Jaxon. "Özellikle de benim gibi bağlantılı birini tutuklamaya çalışırsanız."

"Tam tersine, Bay Pace, sizi şüpheli yapan şey bağlantılarınız," diyor pis bir sırıtışla. "Ne de olsa son altı ay içinde iki farklı eyalette bir değil, üç suç mahallinde bulundunuz."

"Bir dizi talihsiz tesadüf," diyor Jaxon omuz silkerek, ajanın tehditlerinin onu rahatsız etmesine izin vermek istemiyor.

"Evet, bu tesadüf, olaya karıştığınıza dair makul bir şüpheyi desteklemek ve sizi sorgulamam için bana yetki vermek için fazlasıyla yeterli bir kanıt."

Olamaz.

Hiç düşünmeden Jaxon'ın koltuk arkalığının cebinde dolu tuttuğunu bildiğim silahı aldım ve arabanın kapısını açtım.

"Kocam hiçbir yere gitmiyor," diyorum silahı sert bir şekilde ajana doğrultarak.

"Bayan Pace, sizi tekrar görmek ne güzel," diyor temsilci gülümseyerek. "Evliliğiniz için tebrikler."

"Siktir git."

"Natalie..." Jaxon uyarıyor.

"Kocanızı sizden aldığım için özür dilerim ama onunla bu akşamki kutlamalar hakkında biraz sohbet etmemiz gerekiyor."

"Kocam benimle kalıyor," diye homurdandım.

"İşte bu düşünülmesi gereken bir şey," diyor çenesini ovuşturarak. "Aslında sadece onu sorgulamakla ilgileniyordum ama sanırım ikinizi de şüpheli olarak görmeye ikna olabilirim..." Ajan Westwood omuz silkiyor. "Sorgulama için ona katılmaktan memnuniyet duyarsınız."

"Hayır." Jaxon önüne geçerek kararlı bir şekilde "Hayır" dedi. "Karım bu işe dahil değil."

"Olmaya kararlı görünüyor."

"Hayır," diyor Jaxon bana bakarak. "Sadece gidiyordu."

Ajan Westwood, "Size vedalaşmanızı, onu yollamanızı ve benimle gelmenizi öneririm," diyor. "İşler kontrolden çıkmadan önce."

"Sana gününü göstereceğim, seni piç!" diye bağırdım.

Jaxon bana dönerek, "Natalie, arabaya bin," diyor.

"Jaxon!" Yalvarıyorum.

Arkamda birinin arabanın kapısını açtığını duyuyorum ve gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissediyorum. Jaxon bana doğru bir adım atarak silahı elimden alıyor ve Josiah'a uzatıyor. Kontrolsüzce titreyerek gömleğine sarılıyorum.

"Ben... Ben sensiz gitmiyorum!"

"Her şey yoluna girecek," diyor yüzümü avuçlayıp beni göğsüne doğru çekerek. "Söz veriyorum."

"Hayır, hayır..." Feryat ediyorum, tüm vücudum titriyor. "Lütfen, gitme. Onunla gitme."

"Yapmak zorundayım," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni güvende tutmam gerek. Lütfen bir kez olsun beni dinle ve dediklerimi yap."

İtiraz edemeden beni tekrar öpüyor.

"Nat, bana güvenmene ihtiyacım var." Gözlerimin içine bakıyor. "Sonuna kadar."

Bekle... Ne dedi?

Gözlerine bakıyorum, tek kelime etmeden bana bir şey anlatmaya çalıştığından eminim ama beynim doğru düşünemeyecek kadar yıpranmış durumda.

"Her an olabilir..." diye alay ediyor ajan.

"Biliyor musun, siktirip gidebilirsin!" Ajan Westwood'a doğru atıldım. "Sümüklü bir parçadan başka bir şey değilsin-"

Ama Jaxon önüme geçti.

"O buna değmez." Beni arabaya kadar geçirip içeri girmeme yardım etmeden önce fısıldıyor.

"Jaxon, ne yapıyorsun?" Gözyaşları içinde sordum. "Onunla gerçekten gidiyor olamazsın, o adam güvenilir biri değil ve kim bilir ne -"

"Nat," diyor yanağımı okşayarak. "Ben iyi olacağım. Ama beni dinlemene ihtiyacım var."

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken elimi onunkinin üzerine koyup yüzüme bastırıyorum.

"Seni seviyorum, Αγαπημένη," diye fısıldıyor ve beni nazikçe öpüyor. "Seni seviyorum," diye hıçkırıyorum.

"Sadece söz ver... söz ver bana..."

Ancak kelimelerim boğazımda düğümlendiği için cümlemi bile tamamlayamıyorum.

"Beni sana geri dönmekten alıkoyabilecek hiçbir şey yok, hatırladın mı?"

Beni tekrar öpüyor. Sonra, ben ne olduğunu anlamadan, kendini benden ayırıyor ve kapıyı kapatıyor.

Josiah'a döner, silahını ve telefonunu uzatır.

"Onu eve götürün." Sessizce homurdanıyor. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Hiçbir şey için durmayacaksın, beni duyuyor musun? Bu bir *Alfa* emri, anladın mı?"

Josiah sessizce başını sallıyor. Josiah yolcu koltuğuna tırmanırken, Jaxon acenteye doğru yürümeden önce son bir kez camdan bana bakıyor.

"Tamam, plan nedir Josiah?" Ben soruyorum.

Jaxon'ın ona sonuna kadar güvenmekle ilgili yorumunun ve Josiah'ya söylediklerinin bir tür şifre olduğunu varsayıyorum. Arkamı döndüğümde Jaxon'ın kollarını açmış, Ajan Westwood tarafından arandığını görüyorum.

"Onunla birlikte gitmeden önce bunu nasıl durdurabiliriz?"

Josiah arkasını dönmeden, "Lütfen ayaklarınıza dikkat edin Bayan Pace," diyor. "Ayaklarıma mı?"

Ekrandaki bir düğmeye bastığını görüyorum ve aniden ön koltukların hemen arkasındaki pleksiglas bölme yerden yükselmeye başlıyor.

Bu da ne...

Sonra tüm kapılar kilitlenir.

"Josiah?"

Ama Josiah hiçbir şey söylemiyor ve arkasını dönmüyor.

"Josiah?" Panele dokunarak tekrar sordum. "Neler oluyor?"

"Lütfen beni affedin Bayan Pace," Josiah yüzünü bana dönüyor. "Ben sadece emirleri uyguluyorum. Sizi eve götürmek zorundayım."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Hayır! Jaxon'ı gerçekten burada *bırakıyor* olamayız!" "Wes, bizi Malikâne'ye geri götür," diyor Josiah kararlı bir şekilde. "Durma."

"Josiah!" Kapıya vurarak bağıriyorum. "Josiah dur!"

Kapının kolunu tutuyorum ama kapı kımıldamıyor. İşte o zaman anlıyorum. Beni arka koltuğa hapsetmişti.

Bu Jaxon'ın işi.

Kafamı çevirdiğimde tam zamanında kocamın Ajan Westwood'un arabasının kaputuna şiddetle çarpıldığını ve kelepçelendiğini gördüm.

"Jaxon! Aman Tanrım! Hayır! Hayır! Lütfen!" Araba ilerlerken çığlık atıyorum. "Ona zarar veriyor! Onu bırakamayız! Ona yardım etmeliyiz! Josiah! Wesley!"

Wesley'nin gözleri dikiz aynasında kısa bir süre benimkilerle buluştuktan sonra başka tarafa bakıyor.

Ellerimi pleksiglas cama vuruyorum.

"Durdurun şu arabayı!" Yüksek sesle bağıriyorum "Beni bırakmanızı talep ediyorum!"

"Yapamayız Hanımefendi," diyor Josiah sessizce. "Bu bir Alfa emri."

"Josiah! Lütfen!" Feryat ediyorum. "Onu burada yalnız bırakamayız!"

Böyle bir şey olmayacak.

Ama öyle... ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ve dehşete düştüm, aklımda kalan son görüntü Jaxon'ın Ajan Westwood'un arabasının arka koltuğuna itildiği.

"Nasıl yaparsın?!"

Kapıyı açar açmaz kendimi Josiah'nın üzerine atıyorum ve onu sertçe itiyorum.

"Onu orada nasıl bırakırsın?!"

"Bayan Pace," diyor sessizce, beni rahatlatmak için uzanarak. "Özür dilerim, yapmak zorundaydım."

"Hayır, yapmadın!" Onu kendimden uzaklaştırarak çığlık attım. "Onu böylece terk ettiğine inanamıyorum!"

"Yapmadık Bayan Pace," diyor ciddiyetle. "İşte-"

Josiah bana bir şey uzatmaya çalışıyor ama ben ellerimi havaya kaldırıp hışımla ondan uzaklaşarak eve doğru gidiyorum.

"Bayan Pace," diyor Levi bana yetişmeye çalışarak. "Lütfen!"

"Hayır! Beni yalnız bırakın! Şu anda hiçbirinize bakamam! Özellikle de sana, Josiah."

Josiah arkamdan, "Bayan Pace, açıklamama izin verin," diye yalvarmaya devam ediyor. "Yapmayın!" Merdivenlerde durup gözyaşlarımı yanaklarıma akıtıyorum.

"Ne olursa olsun arkasını kollaman için sana güvendi! Ve sen sadece... sen..."

Cümlemi bitiremiyorum. Çünkü Josiah'ın yüzündeki ifade yürek parçalayıcı olsa da benim kıracak kalbim kalmadı. Onu opera binasında bıraktım. Jaxon'la birlikte.

Merdivenlere yığıldım.

"O adam kocama işkence ediyor olabilir," diye hıçkırıyorum, göğsüm kabarıyor. "Ve Jaxon savunmasız. O yalnız... ve..."

"...Tam da olmak *istediği* yerde, Hanımefendi," diyor Josiah önümdeki merdivenlerde diz çökerek.

"Ne?"

Josiah bana Jaxon'ın telefonunu uzatıyor ve ekran aydınlandığında en üstteki son mesajda Charlie'den bir mesaj görünüyor.

Charlie

11:34: Yerinde. Alfa gölge protokolü hazır.

"Anlamıyorum... Bu ne demek oluyor?" Josiah'ya ve etrafta toplanan Alfa Ekibi'nin geri kalanına bakarak soruyorum.

"Demek ki Bay Pace, Ajan Westwood'un böyle bir şey yapmasına hazırlıklıydı," diyor Josiah usulca. "Ajanın elini nasıl ve ne zaman oynayacağını bilmiyordu ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu."

"Ama *gölge protokolü* ne anlama geliyor?"

Travis, "Charlie kendisini onu takip edebilecek bir pozisyonda buldu," diyor ve ekliyor: "Bir yandan da menajerin üstünlüğü ele geçirdiğini hissetmesini sağlayacak kadar iyi bir gösteri yapıyordu."

"*Nat... bana güven... sonuna kadar.*"

Jaxon da bunu söylemeye çalışıyordu.

"Ben... Ben hâlâ anlamıyorum," diye soruyorum. "Yani Charlie *amaç?*"

Levi başını sallayarak, "Tam olarak değil," diyor. "Sanırım Ajan Westwood'un ortaya çıktığı sırada buluşma noktasına geri dönüyordu ve neler olduğunu görünce gözden uzak kalmayı tercih etti."

"O mesajı hepimiz aldık," diyor Josiah bana aynı mesajın yazılı olduğu telefonunu göstererek. "Charlie'nin onu takip edeceğini bu şekilde anladık."

"Ama..." Nefes alıyorum, başım dönüyor gibi hissediyorum. "Josiah, neden bana söylemedin?"

"Şey... *Denedim.*"

Malikâneye dönerken yol boyunca bağırdığım her şeyi hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.

"Oh, Josiah, çok üzgünüm," diye nefes alıyorum, ellerimle yüzümü kapatarak. "Bunların hiçbirini sana söylememeliydim."

"Sorun yok, Bayan Pace."

"Hayır, gerçekten değil," diye fısıldıyorum, pişmanlık damarlarımda dolaşıyor. "Ben... çok kötüydüm."

"Değildin"

"Sana

vurdum!"

"Söz veriyorum, sorun yok," diye sırtıyor. "Ve bu kesinlikle ilk kez olmuyor.

Bana bundan çok daha sert vuran kadınlar oldu."

"Awww adamım!" Wesley gülerek alay eder. "Haha! Josie, seni pis köpek! Bu garip şeyleri seviyorsun, değil mi?"

Ancak Josiah ona dehşet verici bir bakış fırlattığında anında susar.

"Ne?" Wesley, kendisine ters ters bakan Levi ve Travis'e bakarak, "Ne?" diyor. "Hadi ama, sadece bir şakaydı!"

"Evet," diyor Travis omuz silkerek ve yanından geçip giderken, "ve eğer ona bir daha *Josie* ders en bu sadece senin cenazen olur."

"Ama..." Wesley tökezler. "Ben sadece-"

Levi onu gömleğinden yakalar ve eve doğru iter.

"İçeri gir seni moron. Taşaklarını atış talimi için kullanmadan önce."

Elini bana uzatan Josiah'ya dönüyorum. "İçeri girelim mi?"

"Gerçekten, Josiah, özür dilerim. Bu kadar sert davranmamalıydım," diyorum ayağa kalkmama yardım ederken. "Bana iyilikten başka bir şey yapmadın ve bu sana öyle bağırmamı ve seni Jaxon'a ne olacağını umursamamakla suçlamamı mazur göstermez."

Sertçe yutkunuyorum, alt dudağımı ısırıyorum.

"Çünkü hiçbir şeyin gerçekten daha farklı olamayacağını biliyorum." "Bayan Pace, sürekli özür dilemenize gerek yok."

"Evet, şey, bunu yapmak istediğimi hissediyorum." Lobiye girdiğimizde, "Ee, nerede?" dedim. "Peki, nerede o?"

Josiah ceketimi alırken, "Ne yazık ki şu anda bilmiyoruz," diyor. "Henüz herhangi bir güncelleme almadık. Ama planımız-"

"...Değişti."

Arkamdan bir ses geliyor ve döndüğümde Ethan'ın lobiye girdiğini görüyorum... onu *Charlie* takip ediyor.

"Bekle... Ne?" Fısıldıyorum. "Ama..."

Josiah'ya bakıyorum ama yüzündeki ciddi ifadeden Charlie'nin burada durduğunu görünce onun da şaşırdığını anlayabiliyorum.

Ne oluyor be?

"Charlie, senin Jaxon'la birlikte olduğunu sanıyordum," diye boğuluyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. "Eğer sen buradaysan... o zaman kimse Jaxon'la birlikte değil ve... ve..."

Aman Tanrım.

Birdenbire bacaklarım altımdan çekildi.

Neyse ki Josiah mermer zemine çakılmadan önce beni yakalıyor.

"Bayan Pace," dedi Charlie boğazını temizleyerek. "Sizi temin ederim, her şey kontrol altında."

Josiah antredeki sandalyeye oturmama yardım ediyor.

"Ajan Westwood'un arabası şehir merkezinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra Bay Pace'i gözden kaybettim," diye açıklıyor Charlie.

Jaxon.

Başım dönüyor ve kalbim batıyor.

"Güneye doğru gidiyorlardı ama sanırım ajan takip edildiklerini biliyordu ve..."

Charlie'nin sesi düşüncelerimi ele geçirirken kayboluyor.

Jaxon o adamla yalnız.

"Peki ya şehir merkezindeki kameralar?" Josiah'ın sorduğunu duydum.

"Levi?"

Kimse görmedi mi? Birileri onları görmüş olmalı. Elimizde ipuçları olmalı." "Onlara ihtiyacımız yok."

"Ne diyorsun sen?" Josiah beni şimdiki zamana geri döndürerek soruyor. "Ajanın onu nereye götürdüğünü biliyor musun?"

Charlie, Ethan'a bakarak, "Hayır," der. "Ama birisini tanıyoruz yapar."

Bölüm 28

JAXON

Ajan beni arabadan çekti. "Ayağa kalk."

Chicago'nun güney yakasında terk edilmiş bir deponun önüne park ettik.

"Otelden ayrıldığınızı duydum," diyorum alaycı bir tavırla kapıyı açarken. "Ama bu kadar kötü durumda olduğunuzu bilmiyordum, Ajan Westwood."

"Kapa çeneni ve yürü," diye gözlerini deviriyor ve silahını binaya doğru sallayarak önce benim gitmemi işaret ediyor.

"Burayı nasıl buldun merak ediyorum, bu kadar sapa bir yerde," diye kıkırdıyorum. "Yoksa orospularını sikmek için buraya mı getiriyorsun?"

Ajan odadaki tek ışığı yakarak, "Biliyor musun, bu çok şaşırtıcı," diyor. "Böylesine diplomatik bir konumda olan biri için, birinin senden hoşlanmamasını nasıl sağlayacağını gerçekten biliyorsun."

"Beğenmemek mi?" Alay ediyorum. "Hadi ama, sevmediğimiz şeyleri geride bıraktığımızı sanıyordum." "Öyleyiz," diyor Ajan Westwood, beni paslı bir masadaki sandalyeye iterek Odanın ortasında.

"Güzel. En azından birbirimizi anlıyoruz."

Ajan gülümsüyor.

"Yapacağız," diyor kollarını sıvayarak. "Ya da en azından bu sorgulamanın sonunda yapacağız."

Dilimi şaklatarak, "Bu da açıkça kitaba göre yürütülüyor," diyorum.

"Eminim sizinkilerin hepsi öyledir."

"Ve eminim ki neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye sırtıtıyorum.

"Büro'da bize öğrettikleri ilk şeylerden biri, Bay Pace," diyor masaya otururken. "Hedefinizi gerçekten anlamaktır. Onları, alışkanlıklarını, çevrelerini incelemek. Böylece gerçekten derdinizi anlatmanız gerektiğinde, onların işbirliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olursunuz."

"Ve ben senin hedefinim, ha?"

Ajan, şok tabancasını önümdeki masaya koyarak, "Sen ilgi çekici bir kişisin," diye cevap veriyor. "Sadece bana söyleyecek ilginç bir şeyin olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

"Ne bilmek istediğinize bağlı," diye omuz silkiyorum.

Ajan aniden şok tabancasını kapıyor ve göğsüme saplayarak vücuduma dayanılmaz bir elektrik akımı gönderiyor.

"Siktir!" Sonunda kapattığında bağıríyorum.

"Biliyor musun, seninle bu aptal şarkıyı ve dansı oynamaktan çok sıkıldım. Şimdi sana bazı sorular soracağım ve sen de bana doğruyu söyleyeceksin. Ve eğer bana yalan söylediğini düşünürsem," dedi omuz silkerek "Şey..."

Şok tabancasını göğsüme geri soktu.

Yüce Tanrım!

"Şimdi birbirimizi anlıyor muyuz Bay Pace?"

Ethan'ı kurtardığımızda onu geride bırakmadığım için pişmanlık duyarak ona ters ters bakmadan önce nefesimi toplamak için bir saniye duruyorum.

Charlie acele etse iyi olur.

Ajan elindeki şok tabancasını savurarak, "Şunun üzerinden tekrar geçelim," diyor. "Opera binasındaki bombayı kim patlattı?"

"Sanırım kulaklarını temizlemen gerekiyor," diyorum nefes nefese kalarak. "Sana zaten söyledim, Michael Valentine."

Ajan Westwood, "Patlayan *sizin* süitinizdi," diyor. "Bunun şüpheli görüldüğünü düşünmüyor musunuz?"

"Şüpheli görünen şey, Ajan," diye gözlerini yakaladım. "Büro'da bu kadar ilerlemiş olmanız."

Ajan alay ederek ayağa kalkıyor ve aniden geri dönüp şok tabancasını karnıma saplıyor.

"Orospu çocuğu!" Sonunda çekilirken bağıriyorum.

"Bana söylemediğin daha fazlası olduğunu biliyorum! Ailen on yıllardır bu yeraltı suç örgütüyle iç içe!"

"Omuzlarındaki lanet kafayı kullan!" Hâlâ acıdan sersemlemiş bir halde bağıriyorum. "İnşa etmek için milyonlarca dolar harcadığım bir binayı neden havaya uçurayım ki?"

"Saptırma."

"Neyden saptırma?" Alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu şehir beni seviyor. Şehri ben a y a k t a tutuyorum."

"Bana öyle geliyor ki şehir siz yönetiyorsunuz."

"Öyle mi? Eğer bu doğruysa, fiyatlarımı yükseltmeye başlamalıyım."

Sadece yeterince yaklaşmasını istiyorum.

Ajan, "Sadece tünel çöküşünde değil, Miami'deki yangında ve şimdi de opera binasındaki patlamada hazır bulunmanız çok uygun," diyor. "Bela nereye giderseniz gidin sizi takip ediyor gibi görünüyor."

"Bana sürekli bu faaliyetlere karışmış olmam gerektiğini söylüyorsunuz, ancak henüz bana tek bir kanıt sunmadınız," diyorum gülümseyerek. "Beni bu yüzden mi buraya getirdiniz? İtirafa zorlamak için mi? Belki de var olmayan bir kanıt uydurmak için?"

"Bir sürü kanıt var."

"Nereye?" Talep ediyorum. "Düşündüğün pisliklerin *hiçbirini* bulamadığını bilmek seni canlı canlı yiyor olmalı."

"Ve bana söylemeyi çok sevdiğiniz gibi Bay Pace, bunun için adamlarınız olduğunu biliyorum." "Haklısınız, ve eğer o lanet şok tabancasıyla bana dokunmaya devam ederseniz sizi dava edecek, rozetinizi elinizden alacak ve sizi bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere belirsiz bir yere gönderecek insanlar var."

Çok sevdiği şok tabancasını kavrayıp ahşap sandalyemin arkasını tutmadan önce sertçe yutkunuyor. Yaklaştığında ahşabın patladığını duyuyorum.

"Şimdi buraya bak, seni kendini beğenmiş pislik. Bir şey sakladığını biliyorum," diyor yaklaşarak. "Ve mecbur kalsam bile bana söyleyeceksin-"

Yakaladım onu.

Elimden geldiğince sert bir şekilde alnımı onunkine çarpıyorum ve burnunun çıtırdadığını duyuyorum.

Şok tabancasını yere bırakıyor ve ben de tahta sandalyemi kavrayıp kaldırarak bacağını şok tabancasının üzerine sertçe indiriyorum. Çatırdayarak açıldı ve paramparça oldu.

"Çok iyi, Bay Pace," diyor ajan, kırık burnundan akan kan yanağından aşağı süzülürken başını geriye doğru kaldırarak. "Şimdi bir yerlere varıyoruz."

Ona gülümsüyorum.

"Böyle bir hareketi nereden öğrendin?" Ajan masada karşıma oturarak şöyle dedi. "Ailenin seni gönderdiği süslü okulda bunu öğrettiklerinden şüpheliyim."

Belki de bu çok fazlaydı.

"Sizin de belirttiğiniz gibi, bu şehirde çok fazla suç var."

"Peki, bana şunun cevabını verin, karınızı kaçıran, hastasını öldüren ve opera binanızı havaya uçurarak adınızı lekeleyen kişinin Michael Valentine olduğuna inanıyorsunuz, doğru mu?"

"Evet."

"O zaman söyleyin bana, şehirdeki tüm nüfuzunuz ve bağlantılarınızla, onu getirmeme yardım etmenize engel olan nedir?" Ajan yüzündeki kanı silerek şöyle der. "Senin için ne değeri var?"

"Biliyor musun Ajan, bütün gece sorduğun ilk alakalı soru bu," diye alay ediyorum. "Ama önce, sana herhangi bir konuda yardım etmek isteyeceğimi düşündüren nedir? Özellikle de bundan sonra?"

Ajan cebine uzanmadan önce uzun bir süre bana bakıyor. Kelepçelerin anahtarlarını çıkardı ve arkama geçip anahtarı kilide soktu.

Hayatta olmaz.

Tam bir şaşkınlıkla kelepçeleri çıkardı. Bir an için sandalyeyi kırmayı ve sandalyenin ayağıyla onu öldüresiye dövmeyi düşünüyorum. Ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi.

"İşte," diye tersledi, kelepçeleri masanın üzerine fırlattı, açıkça sinirlenmişti. "Bunu bir barış teklifi olarak kabul et. Şimdi konuşmaya başlamanı ve seni vurmamam için bana bir sebep vermeni öneririm."

"Hedeflerini inceleyen tek kişi siz değilsiniz. Size bilgi verebilirim."

"Ne tür bilgiler?"

Gölümsüyorum.

"Virginia'daki üstlerinizin böylesine serseri mayın gibi bir adamı neden göreve kabul ettiklerini merak etmelerine neden olacak türden... Adam."

"Kendinizi utandırmayın Bay Pace," diyor ajan kendini beğenmiş bir şekilde. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Teknik olarak göbek adın Adam," diye gülümsüyorum. "İlk adım Robert. Cleveland, Ohio'da doğdum. İki kız kardeş, bir erkek kardeş, hepsi senden daha büyük ve daha etkileyici."

Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak göz kırpmasını izliyorum.

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor? Bu kamuya açık bir kayıt." Gözlerini devirerek söylüyor. "Bu bilgiyi bulabileceğin milyonlarca yer var."

"Evlilik cüzdanındaki gibi."

Ajanın yüzündeki gülümseme silinir.

"Bakalım doğru hatırlayabilecek miyim... New York'a taşındıktan bir yıl sonra Candace Bell ile evlendin," gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalışıyorum. "20 Temmuz 2008, Scarsdale'deki Old Country Club'da."

"Nasıl-"

"Ne yani, su *üzerinde* bir yer bulamadın mı?" Alay ediyorum. "Ama sanırım o zamanlar Büro'da sadece bir stajyerdin. Muhtemelen o zamanlar temel ücretten fazlasını kazanmıyordun."

"Nerede-"

"Ama eminim tatlı Candace'in umurunda değildi, değil mi? Bir federal ajanla evlenmek, işçi sınıfı ailesinden ve kesinlikle Yonkers'daki striptiz kulübünden bir adım önde olmalıydı, değil mi?"

Westwood bir sandalyeyi deviriyor.

"Sakın," diye fısıldıyor zehirli bir sesle, "karım hakkında konuşma."

"Candy. Bu onun sahne adıydı, değil mi?"

"Ciddiyim. Seni uyarıyorum."

"Onu uyardığın gibi mi?" Gözlerimi ona dikerek alay ediyorum. "Küçük alışkanlığını sürdürmenin tehlikeleri hakkında?"

Ajan hiçbir şey söylemiyor, bana ters ters bakıyor.

"Sanırım küçük olduğunu söyleyemeyiz, değil mi? Demek istediğim, siz suçla mücadele ederken o tüm birikiminizi buna harcadı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama sen-"

"Sorun buydu, değil mi? Ne senin ne de maaşlı işinin onu bir sonraki yumruğun heyecanından uzak tutamayacağı gerçeği, değil mi?"

"Seni orospu çocuğu..." Diyor ki, yumruğunu sıkarak uzaklaşıyor. "Ne sen, ne doktorlar, ne bahisçiler... hatta ne de *çocukların*."

Donup kalmasını izliyorum.

"İki oğlan. Çok gurur duymuş olmalısınız."

Arkasını döndü ve beni gömleğimin yakasından yakaladı.

"Seni uyarıyorum, Pace," diye homurdanıyor. "Bunu nereden biliyorsun bilmiyorum ama sakın çocuklarım hakkında konuşma!"

"Söylesene, Andrew ve Malcolm nasıllar Robert?"

Ajan gömleğimi bırakıyor ve başını sallayarak yavaşça benden uzaklaşıyor.

"Andrew Scott ve Malcolm Everett," diyorum başımı sallayarak. "İyi ve güçlü isimler. Unutulmayacak türden. Nasıllar?"

Ajanın gözleri çığına dönüyor ve endişeyle başını iki yana sallıyor.

"Bunu bilmenize imkan yok..."

"Pek çok şey biliyorum Ajan. Mesela Büro'ya, Candace'in satıcısının, ödeme yapmadığı için ceza olarak çocuklarınızı küvette boğduğunu nasıl söylediğinizi."

Ajan yere bakar, öfkesi artmaktadır.

"Sonra da kafasına kurşun sıktığını söyledin," diye fısıldıyorum, gözlerimi ona dikerek.

"Yeter."

"Ama hiç de öyle olmadı... değil mi?" "Bu kadar yeter dedim!"

"Karını satıcı öldürmedi," diye fısıldadım. "*Sen öldürdün.*"

"Hayır," diyor, inanamayarak başını sallayarak. "Bu iğrenç fikirlere nereden kapılıyorsun bilmiyorum ama böyle bir şey olmadı."

"Evet, öyleydi," diye devam ediyorum. "Onu sen öldürdün. "Hayır, ben öldürmedim!"

"Evet, yaptın amına koyayım!" Elimi masaya vurarak ona bağırıyorum. "Sarhoş haliyle oğullarına neler yaptığını gördükten sonra keş karını öldürdün!"

"Bu kadar yeter! Daha fazla dinlemeyeceğim!"

"Bu size ağır mı geliyor, ajan? Beyaz şövalye olmadığınız gerçeği," diye tıslıyorum. "Bir rozet takabilir ve kendinize bizden daha iyi olduğunuzu söyleyebilirsiniz, ama siz de aynısınız."

"Ben senin gibi değilim."

"Sen lanet bir katilden başka bir şey değilsin!" Alay ediyorum. "Siktir git Pace!"

"Tıpkı kontrol edemediğin bağımlı karın gibi." "Bu kadar yeter!"

"Ve bunun bedelini *oğullarının* ödemesine izin verdin."

Ajan dönüp yüzüme sertçe vurdu. "Sakın çocuklarım hakkında konuşma!"

Botu kaburgalarımın değdiği anda yere düştüm. Ajan ayağını tekrar tekrar göğsüme vuruyor ve belime keskin bir acı yayılıyor. Bu bir riskti ama ondan istediğimi aldım... Bir *tepki*.

Nefesinin altında küfrediyor ve uzaklaşıyor. Masayı ters çevirip odanın diğer ucuna fırlatıyor. Sonunda nefesimi toplayabiliyorum ama artık onu istediğim yerde, açıkta ve savunmasız yakalamışken bırakamıyorum.

"İnsanın içini kemiriyor olmalı. Günün sonunda onlar için orada olmadığını bilmek," diye öksürüyorum ve deponun toprak zeminine kan tükürüyorum. "Ölmelerine izin verdin!"

"Yemin ederim Pace," diye kıkırdıyor ajan, dudağını yalayarak. "Eğer bir daha çocuklarım hakkında konuşursan, protokol umurunda değil, seni bitiririm. Tam burada, hemen şimdi."

"İşte başlıyoruz," diye sırtıyorum. "*İşte şimdi* bir yerlere varıyoruz."

"Bunları nereden bilebilirsin ki?" diyor, manik bir şekilde çenesini ovuşturarak. "Bunların hepsi... gizliydi."

"Sana zaten söyledim," diyorum, ayağa kalkıp burnumdan damlayan kanı silerek. "Pek çok şey biliyorum."

Birden duraklıyor ve parçaları bir araya getirmeye başlamasını izliyorum.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Yani, seçkin bir grup insan için sınıflandırılmıştı. Aslında üç kişi."

"O kadar çok mu?"

"Biri öldü."

"Dikkatli olun Ajan," diye takılıyorum. "Bunun üzerinde çok fazla düşünme. Çözülmeni ve çılgınca bir şey yapmanı istemeyiz."

Kahretsin, sırtındaki bu ağır gerçekten çok acımasız.

"Ve bu hikayeyi bilen diğer iki kişiden birinin zamanını Miami'deki bir kaportacıda şanzıman sıvısının altında geçirdiğini bildiğim için geriye sadece *bir kişi kalıyor.*"

"Matematiğiniz kusursuz." Alaycı bir tavırla, kanayan burnumla ilgilenip kanı temizlemeye çalışarak söylüyorum.

"Ghostrider," diyor Westwood, yavaşça başını sallayarak. "Onu yakaladınız. Almalısınız."

"Biliyor musun, Ghostrider diye birini tanımıyorum," diye sırtıyorum. "Bu bir lakap mı?"

Bu bilgiyle ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Bu bir çağrı işareti," diyor ajan bana doğru adım atarak. "Bu da açıklıyor tüm pisliklerini örtbas etmekte *nasıl* bu kadar başarılı olduğunu."

Kahretsin, Levi ile ilgili kısmı çözmesini beklemiyordum. Konuyu değiştirmem gerek.

"Bağışlayın ama sanki örtbas etmesi gereken pislikleri olan *sizmişsiniz* gibi geliyor Ajan," diye tersliyorum onu.

"Eğer Ghostrider sendeyse," diyor ajan silahını çekerek. "Kim bilir ne tür bilgilere erişimin vardır. Sen bir güvenlik tehdidisin."

Bana dik dik bakıyor, sesinde akli başında olmayan bir sakinlik var. Bu anda iki şeyin farkına varıyorum:

Birincisi, Charlie şimdiye kadar burada olmalıydı. Ve ikincisi, Ajan Westwood'un gözlerindeki zehirli bakışa bakılırsa... beni öldürmeyi planlıyor.

"O kadar cesur musun, Adam?" Dolu silahına bakarak alay ediyorum.

Sessizce bana bakıyor. Eski depodaki tek ses silahının emniyetinin kapanma sesi.

"Sadece işimi yapıyor olurdum," diyor nefesinin altından, tabancayı bana doğru kaldırarak. "Çöpü dışarı çıkarıyorum."

Tarif edilemez bir telaş kaplıyor içimi ve ona doğru bir adım atıyorum, alnımı tabancasının namlusuna bastırırken damarlarıma adrenalin doluyor.

"Devam et o zaman," diye homurdandım. "Yap şunu."

"Sen bir tehditsin."

Ellerimi havaya kaldırarak, "...Bu senin tüm kirli küçük sırlarını biliyor," diyorum.

"Siktir git." Meydan okurcasına söylüyor.

"Cehennemde çürüyebilirsin." "Adam, dur!"

Birden Rachel'ın sesi depoda ınlar.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

NATALIE

Ajan dönüp bakıyor ama kocamın alnına sertçe bastırıldığı silahını indirmiyor.

"Bırak onu," diyor Charlie, Ajan Westwood'un arkasında karanlığın içinden belirerek. "Yoksa seni burada harcarım."

Ajan önce bana, sonra da sanki bir hayalete bakıyormuş gibi ona **b a k a n** Rachel'a bakarken silahımı sıkıca kavriyorum.

"Yapacak, ajan," diyor Ethan sakince, önüme geçerek. "Ama bela istemiyoruz."

Sonunda Ajan Westwood silahını indiriyor.

Kollarımı kanlar içindeki kocamın beline dolayarak öne atılıyorum. "Jaxon, iyi misin?"

Hiçbir şey söylemiyor ama alnımdan öpüyor,

Gözlerini Rachel'a dikmiş, sessizce, "Sizin tek iyi olduğunuz şey bela," diyor. "Burada ne işin var Annie?"

Annie mi?

"Rachel, "Ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye cevap verdi. "Annie mi? Annie de kim?" Jaxon sorar.

"Ben Annie," diye tersledi Rachel. "Gerçi-"

"Sakin söyleme," diye iç geçiriyor Ajan Westwood. "Bu senin adın değil, değil mi?"

"Şey, teknik olarak, bu benim göbek adım."

"Teknik olarak..." Ajan iç çeker, başını sallar.

Jaxon burnundan soluyarak yere kan tükürdü ve "Çok konuşuyorsun," dedi. "Robert."

"Robert kim?"

"Teknik olarak öyle. Siz ikiniz kesinlikle bir çiftsiniz. Federal Ajan Robert Adam Westwood" Jaxon kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Robert, seni Rachel Ann Valentine ile tanıştırayım, eski kız arkadaşım ve bebeğimin annesi."

"Jaxon," diye fısıldıyor Natalie zorla. "Gereksiz." "...Ve Michael Valentine'in kız kardeşi."

Ajan Westwood'un yüzü bembeyaz oldu.

"Valentine?" Sessizce sorar. "Sen... Michael'ın kız kardeşi misin?"

"Sen federal ajan mısın?!"

Charlie sessizce Jaxon'a, "Çok uzun sürdüğü için özür dilerim efendim," der.

"Görüyorum ki testi geçmiş," diyor Jaxon, Charlie'ye bakarak. "Sanırım bu raundu sen kazandın."

"Test mi? Ne testi?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor Jaxon, alnını tekrar öperek.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde, onu iterek. "Ne testi?"

Charlie'yle göz göze geliyorum, o da hızla gözlerini kaçırıyor, rahatsız bir şekilde kayıyor ve Jaxon'a bakıyor.

"Charlie, hemen şimdi söyle."

"Şey," diye boğazını temizledi Charlie. "Bay Pace, Bayan Valentine'a fırsat verilirse ne yapacağını bilmek istedi. Onun koşarak Michael'a geri döneceğini varsaydı."

"Gerçekten mi?" Rachel alay ediyor. "Sanırım şaşırmamalıyım. Her zaman en kötüsünü düşünürsün."

"Bunun nedenini merak ediyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor Jaxon. "Yani, onunla *birlikte* misin?" Ajan Westwood şaşkınlıkla sorar. "Hayır, değil," diye tersler Jaxon.

Rachel alaycı bir tavırla, "Keşke öyle olsaydı," dedi. "Ama hayır, o gemi uzun zaman önce kalktı."

"Biliyor musun, en kötüsünden korkarak şehrin her yerinde seni arıyordum," diyor Ajan, sesi sinirli geliyor. "Ama şimdi anlıyorum ki bunca zamandır bana yalan söylüyormuşsun... Annie!"

"Hey! Bu haksızlık! Senin de bana yalan söylediğini unutmayalım!"

"Affedersiniz!" Öfkem daha da artarak bağırđım. "Bu küçük buluşma ikiniz için ne kadar eğlenceli olsa da, burada neler döndüğünü bilmek istiyorum. Kocamı kaçırıp böyle saldırabileceğinizi size düşündüren nedir?"

"Merak etme tatlım," diyor Jaxon, beni kendine çekip kolumu okşayarak. "Ajan ve ben sadece birbirimizi biraz daha yakından tanımaya çalışıyorduk. Öyle değil mi Adam?"

Ajan Adam Westwood kocama ters ters bakıyor, dördümüz de geldiğimize göre kendini bir çıkmazın içinde buluyor.

"Hiçbirinizin şu anda burada bulunma yetkisi yok, bu bir sorgulama."

"Sorgulama mı?!" Ona doğru hışımla ilerleyerek bağırđım. "İçeri girdiğimizde kocamın alnına bir tabanca dayamıştınız. Bunu raporunuza yazacak mısınız?!"

"Hayır," diye homurdanıyor ve buz gibi bakışlarını bana çeviriyor. "Ama sizin bir federal ajanı dolu bir silahla tehdit ettiğiniz gerçeğini pekâlâ ortaya koyabilirim Bayan Pace. Ya da hastanız Walter'ın ölüm saatiyle ilgili Miami polisine verdiğiniz ifadede yalan söylediğinizi bildiğim ve kanıtlayabileceğim gerçeğine ne dersiniz?"

Vay anasını...

Josiah öne çıkar ve Wesley gibi tüfeğini ajana doğrultur.

"Görüyorsunuz ya, bu bir hata olur," diye sırtıyor Jaxon. "Adamlarımın bana sadık olduğunu düşünüyorsan, *onu* tehdit edersen büyük bir sürprizle karşılaşırın."

"Sanırım hepimiz hemfikiriz," diyor Ethan sakince, ajanla benim arama girerek. "Tehditler etrafa savurmamız gereken son şey. Bu odadaki *herkesin* koruması gereken sırları var."

Ajan Westwood, Ethan'ın yüksek gövdesini dikkatle değerlendirir.

"Ve hepimizin bu sırlar *için* nedenleri var."

"Saklayacak bir şeyim yok."

Ethan ajana yaklaşır.

"Bu doğru olsa bile, Ajan Westwood," diye fısıldar. "Bence bu akşam burada olanları açıklamak çok zor olurdu. Özellikle de Langley'e."

"Biliyor musun, bu bana kesinlikle bir tehdit gibi geliyor." "Çünkü öyle."

Ajanın gözleri büyür ve Ethan'ın ses tonundan sarsıldığı belli olan bir adım geri çekilir.

"Bakın," diyor Adam boğazını temizleyerek. "Kim olduğun umurumda değil ama sıradan haydutların gözümü korkutmasına izin vermeyeceğim. Emirlerim var."

Ethan, "Anladığım kadarıyla Virginia'ya haftalar önce rapor vermek gerekiyordu," diye karşılık veriyor.

"Affedersiniz?"

"Ethan

gülümser.

"Tünelin çökmesiyle ilgili soruşturma aylar önce rafa kaldırıldı ve siz Ajan Westwood'a ortağınızın ölümünün ardından psikolojik değerlendirme için Langley'e dönmeniz emredildi."

"Nasıl olur da-"

Ethan ajana yaklaşarak, "Ve sen bu emirlere itaatsizlik edince Langley seni geçici olarak izne çıkardı," dedi. "Yani, hayır, burada hiçbir yetkiniz yok ve bugün burada yaptığınız her hareket kolayca askeri mahkemeye sonuçlanabilir... ve kışınız parmaklıklar ardında olabilir." "Bunu nereden duydun bilmiyorum," dedi sinirli bir şekilde, bir adım atarak

Geriye doğru.

"Bağlantıları olan tek kişi sen değilsin, Ajan Westwood," diye homurdanıyor Ethan, sesi korkunç derecede alçak. "Ama sana söz veriyorum, oğluma bir daha elini sürersen seni Virginia'ya o kadar çok parça halinde geri gönderirim ki bir daha asla bir araya getiremezler. Yeterince açık konuştum mu?"

Ajan tekrar geri çekilir ama bu kez arkasındaki tahta sandalyeye takılır ve yere düşer. Ayağa kalkmadan önce Ethan'a gözlerini dikerek bakar.

Ethan, Jaxon ve bana dönerek, "Biz gidiyoruz," dedi. "Size de aynısını yapmanızı öneririm Ajan. Aptalca bir şey söyleyip adamlarımızın tetikte beklemesine yol açmadan önce."

Kollarını kavuşturmuş sessizce duran ve hâlâ Adam'a şaşkınlıkla bakan Rachel'a bakıyorum.

"Gidelim," diye Jaxon'ı çeğiştiriyorum, yüzünü kanlar içinde görünce kalbim sızlıyor. "Bu akşam fazlasıyla olaylı geçti."

Jaxon yüzünü buruşturarak, "Dikkatli ol," diyor.

Yaralanmış. Bu pislik ona gerçekten bir numara yapmış olmalı.

Jaxon'ı yavaşça kapıya doğru çekmeden önce ajana ters ters bakıyorum.

"Etrafında insanlar ölüyor, Jaxon Pace," Ajan Westwood aniden arkamızdan seslenerek Jaxon'un durmasına neden oldu.

"Jax, onu görmezden gel," diye yalvardım. "Hadi gidelim."

Ama Jaxon yerinde sabit duruyor.

"Ve elbette, devam edin ve beni tehdit edin ya da hakkımda istediğinizi söyleyin, ama bunun olmaya devam etmesine izin veremem."

Yüzümüzü ona dönüyoruz.

"Eğer bu işin peşini bırakacağımı ve şehrinizde gördüklerimi unutacağımı düşünüyorsanız, aptalsınız demektir."

Jaxon ajana ters ters bakıyor.

"Durmayacağım. Her hareketini izliyor olacağım. Şimdi elimde olmayabilir ama bir gün Michael Valentine ile çalıştığını ya da onu koruduğunu kanıtlayacak yeterli delilim olacak," diyor Adam, kocamla göz göze gelerek.

"Benden tam olarak ne istiyorsunuz Ajan?" Jaxon sinirli bir şekilde soruyor. "Yani beni buraya getirmek için onca zahmete katlandınız ve küçük şok cihazınızla beni sorgulamak için saatler harcadınız ama yine de burada neyin peşinde olduğunuzu bana söyleyemediniz."

"Bunu açıklamıştım," diyor Adam. "Yardıma ihtiyacım var."

"Neyle?!" Jaxon tersler. "Dalga geçmeyi bırak ve bana ne istediğini söyle!"

"Chicago'da faaliyet gösteren bir seks ticareti şebekesi var."

"Bu çok saçma," diye alay ediyor Jaxon.

"Bu doğru."

"Olamaz, çünkü bu konuda hiçbir şey duymadım." "Belki de duymak istemediğin içindir!"

Ajanın sesi duvarlarda yankılanıyor.

"Michael ve onu destekleyenler tarafından kolaylaştırılıyor.

Tanıdığınız biri." "Bunu

kanıtlayabilir misiniz?"

"Son bir yıl içinde bu şehirde üç düzineden fazla kadının kaybolduğunu kanıtlayabilirim" diyor ajan sessizce.

"Bu kanıt değil."

"Doğrudan Black'in kulüplerinde ya da şu anda hepsi Michael tarafından kontrol edilen pezevenkleri için çalışan kadınlar."

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum Ajan Westwood," diye iç geçirdi Jaxon, "Ama fahişeler gelir ve gider. Bazıları da gecenin bir yarısı çekip gider ve giderken de adres bırakmazlar."

Rachel'a sivri bir bakış fırlatıyor.

"Öylece gitmediler, Bay Pace. Tamamen *ortadan kayboldular*. Onlardan hiçbir iz yok. Ve son birkaç haftadır nehirde çıkardıklarına değinmiyorum bile."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Jaxon'ın nefes verdiğini hissediyorum ve çok rahatsız edici bir düşüncenin farkına vardığımda tüylerim diken diken oluyor.

Jaxon bunu zaten biliyordu.

"Birileri bu kızları kaçırıp gönderiyor ve ben de sizin içeriden istihbaratınız ya da bilginiz, hatta yardımcı olabilecek bazı kaynaklarınız olabileceğini düşündüm. Belki benim gidemeyeceğim yerlerde bile."

"Ajan Westwood, bu şehre giren ve çıkan malların büyük çoğunluğunu ben kontrol ediyorum ve şahsen sizi temin ederim ki bunların hiçbirisi insan ürünü değil."

"Bunun *yasal* olduğu konusunda beni şahsen temin edebilir misiniz?" Jaxon duraklar ve Ajan Westwood ile göz göze gelir. "Ben öyle düşünmüyorum."

Jaxon, "Ve bu suçlamayı mahkemede kabul ettirmenin kolay olacağını sanmıyorum," diye karşılık veriyor. "Burada işimiz bitti."

Dönüyor ve kapıya doğru uzanıyor.

"Yine de denerim," diye arkamızdan sesleniyor Ajan Westwood. "Çünkü ben böyle bir adamım. Ama sanırım sen de böyle bir adamsın. Masum insanlar acı çekerken kayıtsızca görmezden gelebilecek biri."

Kocamın nasıl bir adam olduğunu ve başkalarının güvenliği için sürekli hayatını riske attığını bildiğimden, bu yorumu beni anında çileden çıkarıyor. Kötü adamların gücü ele geçirmesini ve şehrin tam bir kaosa sürüklenmesini engelliyor.

Jaxon'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onun iç mücadelesini görüyorum. Son otuz yıldır olduğu adam, ona bu işe bulaşmamasını söylüyor, gölgelerdeki savunmasızları savunan adamla yumruk yumruğa savaşıyor, şimdi sessiz kalmak için mücadele ediyor.

"Ne tür bir bilgi arıyorsunuz?" Jaxon gözlerini benden ayırmadan söylüyor.

Bekle... Ne? Jaxon gerçekten ona yardım etmeyi düşünüyor mu?

"Michael bu kadar büyük bir operasyonu tek başına yürütecek kaynaklara sahip değil. Çok daha fazla imkânı ve gücü olan biri bu kızları kaçırıyor," diyor ajan. "*Sizin* türünüzden biri olmalı."

"Benim türümden biri. Nefret ettiğiniz o iğrenç şişman kedilerden biri demek istiyorsunuz," diye alay ediyor Jaxon. "Söyle bana ajan, bizden bu kadar üstünsen neden bizden korkuyorsun?"

"Kimseden korkmuyorum," diye savunmaya geçiyor. "Sadece benimle doğrudan konuşmayacaklarını biliyorum."

"Hiç durup düşündünüz mü, belki de bunun nedeni hepimizi sahtekar ve kötü adam olarak resmetmeye bu kadar kararlı görünmenizdir."

Ajan Westwood iç çekerek bize doğru bir adım attı.

"Bay Pace," diye fısıldar. "Ellerinizin temiz olmadığını çok iyi bilsem de, bu işle bir ilginiz olduğuna gerçekten inanmıyorum. Ancak, gerçek suçluyu yakalamama yardım etmeniz için sizi kötü adam olarak resmetmem gerekiyorsa, bunu yapmaya hazırım diyelim."

"Öyle mi?" Jaxon homurdanıyor. "Peki ya benim kötü adam olmakla bir sorunum yoksa?"

Ajan Jaxon'a dik dik bakıyor ve sonunda başını sallıyor, bu onun acımasız cephesindeki ilk kırılma.

"Bakın, ben sadece bu çetenin yayılmasını engellemek istiyorum. Ama daha spesifik olarak, ortağımın yeğenin kaçırılan kızlardan biri olup olmadığını öğrenmem gerekiyor," diyor başını eğerek. "O aileye bir söz verdim. Ve bunu tutmak niyetindeyim. Belki *bu* sizin anlayabileceğiniz bir şeydir."

Jaxon sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce ajana bakıyor, sonra iç çektiğini hissediyorum.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyor Jaxon. "Ama şunu anlamalısın ki, çevremdeki insanlardan herhangi biri beni bir hükümet ajanıyla ilişki içinde görürse, bana bir şey söylemeleri pek olası değil. İkimizi de gömmek için her türlü fırsatı değerlendirmek isteyen örgütler var."

"Yani?"

"Yani, sizinle paylaşacak bir bilgin olduğunda adamlarım *sizinle* irtibata geçecek. O zamana kadar işlerimden, mülklerimden ve ailemden uzak duracaksın, anlaşıldı mı?"

Ajan başını sallar.

"Şimdi izninizle," diyor bana dönerek. "Çok uzun bir gece oldu."

Rachel'a bakıyorum, hâlâ Ajan Westwood'a şüpheyile bakıyor.

Jaxon omzunun üzerinden ona "Kalabilirsin," diyor. "Eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır zaten."

Beni çıkışa doğru çekiyor, Ethan ve Charlie bizi arkadan koruyor.

"Hayır," diye sesleniyor Rachel. "*Seninle* gelmek istiyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 30

JAXON

"Bekle... Gerçekten Malikâneye dönmek mi *istiyorsun*?" Natalie soruyor, sesi benim kafa karışıklığımı yansıtıyor.

Rachel zorlukla yutkunarak başını sallıyor.

"Neden?" Sırtımdaki zonklayan ağrıyı gizlemeye çalışarak soruyorum. "Az önce sana özgürlüğünü verdim."

"Bunu biliyorum," diyor derin bir nefes alarak. "Ama görünüşe göre psikopat kardeşim bu akşam operaya bir bomba yerleştirmiş."

"Yani?"

"Yani? Yani, onunla bir stüdyo daireyi paylaşmaya geri dönmek istemiyorum," diyor gözlerini devirerek. "Ve neden bir aydır kayıp olduğumu açıklamaya çalışıyorum."

"Yeni adamından ne haber?" Ajan Dickhead'in bizi pencereden izlediği depoya doğru el sallayarak alaycı bir şekilde soruyorum. "Gidip onunla kalamaz mısın? Eminim ikinizin şu anda konuşacak çok şeyi vardır."

"Hadi ama Jaxon. Birbirimizi çok az tanıyoruz ve bu gecedен sonra nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok," diye iç geçirerek depoya doğru baktı.

Lanet olsun, sırtım zonkluyor, buradan çıkmam lazım.

"Bak, her ne kadar sinir bozucu olsa da, senin evin-

" "Şehirdeki en güvenli yer." Natalie sözünü bitirdi.

"Bilmiyorum eğer-"

"Lütfen," diye yalvarıyor, bana doğru adım atarak. "Sana engel olmayacağım ve istersen sığınağa geri dönebilirim, yeter ki seninle gelmeme izin ver. Ama benim... gidecek başka yerim yok."

Natalie'ye dönüyorum, o da tereddütle başını sallıyor.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Sığınak o zaman. Ama sana hâlâ güvenmiyorum. Ve eğer bir şey yapmaya kalkarsan, seni yerin dibine sokmakta tereddüt etmem, anladın mı?"

"Daha azını beklemezdim, Yüce Don."

"Sen Charlie ve Ethan'la geri dön," diyorum kendimi sabitlemek için kolumu Natalie'ye dolayarak.

"Bizimle dönmeyecek misiniz efendim?" Charlie soruyor.

"Pek sayılmaz. Önce ilgilenmem gereken bazı işler var. Josiah, arabayı getir." "Peki, efendim."

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Natalie'ye dönüyorum.

"Nat, yardımına ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, Ajan Dickhead'in hâlâ pencerede olduğunu fark ediyorum.

O pisliğe, bana bunu yaptığını bilmenin tatminini yaşatamam.

"Elbette, ne oldu?" Elini göğsüme koyuyor.

"Sırtımda ciddi bir sorun var," diye irkildim. "Ben... Siktir... Çok acı çekiyorum."

Josiah arabayı yukarı çekerek beni ajanların görüş alanından engelliyor. Hemen arabaya yaslandım ve ağırlığımı desteklemesi için onu kullandım.

"Tanrım, Jaxon," diye fısıldıyor Nat kapıyı açıp içeri girmeme yardım ederken. "Neden bir şey söylemedin? Ne yapabilirim ki?"

"Dr. Franklyn'i ara," diye nefes alıyorum.

Josiah kapıyı kapatıp ön koltuğa atlarken telefonunu çıkararak, "Bizimle evde buluşmasını söylerim," diyor.

"Hanımefendi, kusura bakmayın ama bu iyi bir fikir olmayabilir," diye araya giriyor Josiah. "Az önce üstten haber aldım, Malikânenin önü paparazzi kaynıyor."

"Bu kötü bir fikir. Beni böyle görmelerine izin veremem," diye nefes alıyorum, sırtımdaki ağrıdan neredeyse nefesim kesiliyor

"Yani seni hastaneye mi götüreceğiz?"

"Hayır, bu tam bir reklam kabusu."

"Jaxon, eğer sırtına bir şey yaptıysan, MR çektirmen, tedavi olman, hatta belki ameliyat olman gerekecek-"

"Sadece doktoru bul," diyorum kararlı bir şekilde. "Bizimle marinada buluşsun."

Dr. Matthias Franklyn'in hikayesini çok fazla kişi bilmez.

Bu adam sadece farklı bir tür. İmkansız standartlara sahip bekar bir baba tarafından yetiştirildi, dokunduğu her şeyde mükemmeldi. Entelektüel olarak parlaktı ve sınıfının en iyisi olarak mezun oldu ve tıp camiasının onun neşter konusundaki becerisini fark etmesi uzun sürmedi. Yaklaşık on yıl boyunca etkili bir travma cerrahı olduğunu kanıtladı.

Ta ki ortağı Javier bir marketin otoparkında, tamponundaki 'Onur' çıkartmasını onaylamayan bir grup serseri tarafından dövülerek öldürülene kadar.

Bu korkunç kayıp Matthias'ı depresyon ve alkolle dolu bir ölüm sarmalına sürükledi. Ve birden fazla vardiyaya akşamdan kalma bir şekilde gelmesinin ardından, hastane onu bir sorumluluk olarak etiketledi ve görevinden kovdu. Zamanla dünya, kendini de unutmak isteyen bu yeni yetişen tıp dehasını unuttu. Yavaş yavaş unutulmaya başladı, sevgili Javier'iyile yeniden bir araya gelmek için kendini erken bir mezara gömmeye niyetliydi.

Ama sonra Ethan White ile tanıştı ve her şey değişti.

İki büyük adam, iki büyük aşk... ve her ikisini de dize getiren iki astronomik kayıp. Ancak, empati kurabilen ve acısını gerçekten anlayabilen bir arkadaşına sahip olmak, Matthias'ın ayakta kalmak için ihtiyaç duyduğu cankurtaran sandalı oldu. Ayıldı, kendi muayenehanesini kurdu ve sonunda evlat edinip baba oldu.

Duruşmalar sırasında ailesini idam ettiğim istismara uğramış genç kıza.

Ethan, Matthias'ı aynı kontrolden çıkmış, bekar baba, ayıltıcı bir gerçeklik kontrolüne ihtiyaç duyan Mafya Don'una yardım etmeye ikna eden kişiydi. O zamandan beri, hatırlayabildiğimden daha fazla kez kıcımlı kurtardı ve o zamandan beri ekibimin iyi maaşlı ve paha biçilmez bir üyesi oldu.

Doğal olarak, eşim durumu açıklamak için aradığında, İsmena'ya adım atması bir saatten az sürdü.

"Gözünüzdeki morluk ve bazı ciddi ezikler dışında, burnunuzda kırık ve L4 ile L5 arasında disk şişkinliği olduğunu söyleyebilirim-"

"Kes şu saçmalığı," diye bağıryorum, her nefes bir bıçak gibi içimi kesiyor. "Sırtımdaki bu yakıcı ağrıya ne sebep oluyor?!"

"Ben de bunu açıklıyordum Bay Pace," diyor dudaklarını büzerek. "Görünüşe göre omurganızın hizası bozulmuş ve tüm sinirleriniz bundan çok mutsuz."

"O kısmı anlıyorum," diye homurdandım. "Ne yapacağız?"

"Omurganızı ve burnunuzu sıfırlayacağım ve size şişlik ve ağrı için bir şeyler vereceğim."

"Harika," diyorum sinirli bir şekilde. "Hadi o zaman devam edelim."

"Jaxon," diye uyarıyor Natalie, bir şırıngaya berrak bir sıvı çekerken bana bakıyor. "Unutma saat sabahın ikisi ve Dr. Franklyn sana bir iyilik yapıyor. Pislik gibi davranmayı bırak."

"Sorun değil Bayan Pace," diyor Dr. Franklyn kibarca ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bay Pace'i uzun zamandır tanıyorum. Buna alışkınım."

"Evet," diyor elinde bir tabak içinde şırıngalarla bana doğru yürürken. "Pace Malikanesi'nin görkemli salonlarında yetişmiş bir beyefendinin daha görgülü olmasını beklerdim."

"Bağışlayın beni," diyorum, tamamen bıkkın bir halde, "ama ikinizin de şu anda çektiğim acıyı anladığınızı sanmıyorum."

Tepsiyi yanıma koyarken, "Sana bu konuda yardımcı olmaya çalışıyoruz," diyor.

"Bunlar ne?" Tepsisinde iki iğne olduğunu fark ederek soruyorum.

"Bunlar burnunuzun etrafındaki sinirleri uyuşturmak için," diyor kaşlarını kaldırarak. "Tabii Dr. Franklyn'in bu olmadan burnunuzu sıfırlamasını istemiyorsanız."

"Elbette," diye göz kırpiyorum ona. "Acımasız işkence hiç bu kadar iyi görünmemiştii." İlk şırıngayı çıkarıp parmağıyla hafifçe vurmada önce gözlerini deviriyor. Elini yüzüme koyuyor ve şırıngayı acımasızca yüzüme enjekte ediyor.

Yanağıma iğne batırdı.

"Ow!"

"Oh, sus," diye iç geçiriyor Natalie. "Seni koca bebek."

"Doktor, tüm yüzümün uyuşması ihtimaline karşı, Anka Operasyonu için hazırlıklara da başlamamız gerekiyor."

"Oh?" Odanın diğer ucundan bakarak soruyor. "Artık resmen başladı mı?"

"Ah! Tanrım, Nat!" Diğer iğneyi diğer yanağıma batırırken "Tanrım!" diyorum. "Emin değilim. Ama bu gece olanlardan sonra hazırlıklı olmamız gerekiyor."

"Anlaşıldı, sabah başlayacağım," dedi bana doğru yürürken. "Şimdi derin bir nefes al."

"Neden?"

Birden burnumu iki yerden kavırıyor ve keskin bir acının hemen ardından yüksek bir çatırtı duyuyorum.

"Siktir!" Bağırıyorum.

Burnum kanamaya başladığında bana bir havlu uzatarak, "Bunu isteyeceksin," dedi. "Neyse ki o kadar kötü değildi, bu yüzden şimdilik sadece bantlayabilirim. Sadece önümüzdeki birkaç hafta boyunca yüzüne yumruk yemekten kaçınmaya çalış."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diyor Natalie nefesinin altından, kollarını vücudunda kavuşturarak.

"Yakında kendini daha iyi hissetmeye başlarsın."

"Biliyor musun," diyorum başımı arkaya eğerek. "Aslında öyle. Sadece uyuşturma solüsyonuyla bunu hissetmeyeceğimi düşünmüştüm."

"Hmm, belki de biraz daha beklemeliydim," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Gülümsemesini zar zor gizlemeye çalışan karıma göz kırpışını yakalıyorum.

"Biliyor musunuz, işte bu yüzden bugünlerde kimse doktorlara güvenmiyor."

"Elbette Bay Pace," diyor akupunktur iğnelerini çıkararak. "Yani bu sırtınızı düzeltmemi istemediğiniz anlamına mı geliyor?"

"Sadece devam et."

Sonraki birkaç gün malikânede hızla geçer.

Basın hala bir kabus gibiydi, ama neyse ki Ethan'ın rehberliği ve Josiah ile ekibinin birkaç yerinde *ziyaretiyle* işler daha makul ve biraz daha yönetilebilir bir hacimde sakinleşmiş görünüyor.

Doktor Franklyn'in tavsiyesi üzerine sırtım iyileşene kadar evde dinlenmeyi tercih ettim. Evimdeki çoğu sandalyeyi uzun süre dayanılmaz bulduğumdan, eşim beni bulduğunda yatağımızın başlığına yaslanmış oturuyordum.

Natalie yatak odasına girerken gülümseyerek, "Merhaba," der.

"Merhaba, sen."

Yatağın üzerine serpiştirdiğim birkaç kâğıda uzanıyorum ama onlara gerçekten ulaşmakta zorlanıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Her zaman," diyorum, onları bana uzatırken, gözlüklerimin üstünden ona bakıyorum.

Bugün bir elbise giymiş, arkasında ince çizgili siyah bir tayt var.

Kendime not: Evde daha fazla elbise giymesini talep ediyorum. Ve kesinlikle daha fazla tayt.

"Jess nasıl?"

"O iyi, sana bir geçmiş olsun kartı hazırlıyor," diyor topuklarını tekmeleyerek. "Neden... sanki biri seni tekmelemiş gibi görüldüğünü nazikçe açıklamak zorunda kaldım."

"Şey," diyorum, onları köşeye koymak için eğilirken kıcının kıvrımlarına bakarak. "Birisi yaptı. Ama ben de birkaç iyi atış yaptım."

Kahretsin, çok seksi görünüyor.

"Ağrın nasıl?" "Gelip gidiyor."

"Doktoru aramamı ister misin?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Zaten yarım saat kadar önce gelip bana bir steroid iğnesi daha yaptı. Şu sözleşmeleri gözden geçirmeyi bitirecektim, sonra da duş almaya çalışacaktım." Sıcak buz torbasını arkamdan çekip çıkarıyorum.

"Oh, anlıyorum," diyor yatağın kenarına oturarak. "Anladığım kadarıyla kendini biraz daha iyi hissediyorsun?"

"Artık acı çekmiyorum, yani evet," diyorum göz kırparak.

Gülümsüyor ama sonra hızla başka tarafa bakıyor.

Yanlış bir şeyler var.

"Tatlım?" Endişeyle sordum. "Ne oldu?"

"Oh... Önemli değil," diye fısıldıyor ama alt dudağının titrediğini fark ediyorum.

"Saçmalık," diyorum, gözlüklerimi çıkarıp evraklarımı bir kenara bırakarak. "Bütün gün sana bir şeyler oluyor. Nedir bu?"

Başını sallayarak dudağını ısırtıyor.

"Konuş benimle, Αγαπημένη."

Dönüp bana bakarken gözleri benimkileri buluyor, yüzüne acı yazılmış.

"Ben... bu sabah kanamaya başladım," diye fısıldıyor, yanağından tek bir damla gözyaşı süzülürken. "Görünüşe göre döngüm geri döndü."

Oh...işte sorun bu.

"Buraya gel," dedim onu kendime doğru sallayarak.

Yanıma kıvrılıyor, ben onu kollarımla sıkıca sararken başını göğsüme koyuyor. Bana karşı sessizce ağladığını, vücudunun titrediğini hissediyorum.

"Nat, her şey yolunda," diyorum sırtını sıvazlayarak. "Bunun olacağını biliyorduk.

Doktor Townsend bunun biraz zaman alabileceğini söylemişti, hatırladınız mı?"

"Biliyorum, Jax. Ben de buna hazırlıklıydım," diyor gözlerini silerek. "Ama sonra geç kaldım ve bir anda oldu sandım."

Başının üstünü nazikçe öperim.

"Ve ilk seferinde bu kadar çabuk gerçekleşince, şansımızın yaver gittiğini düşünmüştüm. Yine."

"Yapacağız," diye onu rahatlatıyorum, elimi gömleğinin altından geçirip parmaklarımı sırtının küçük kısmında gezdiriyorum.

"Ve sen çok mutluydun," diyor beni daha da sıkarak. "Ben sadece... bunu bizim için gerçekten istedim. Mutlu olmamızı istedim."

Yavaşça yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Mutluyum Natalie. Mutluyuz," diyorum usulca ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Hayal kırıklığını anlıyorum ama sizinle mutlu olmak için bir bebeğe ihtiyacım olmadığını sana zaten söyledim."

Burnunu çekiyor, gözlerini siliyor.

"Biliyorum ama bu konu hakkında çok konuştuk. Evander için ve ailemizi büyütmek için çok heyecanlıydık ve ben sadece korkuyorum-"

Yüzünü ellerimin arasına alarak ona bakmak için geri çekiliyorum.

"Siz benim ailemsiniz," diyorum kararlılıkla. "Benim dünyam sen ve Jessica ile başlar ve biter. Ve belki Ethan'la da." Gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek, umutsuzca gülümsemesini sağlamaya çalışıyorum.

"Biliyorum, Jaxon."

Onu kendime doğru çekiyorum ve eli göğsüme yerleşiyor. Yavaşça nefes alışının sakinleştiğini hissediyorum.

"Bu konuda saçmaladığının farkındayım." Başımı sallıyorum.

"Sadece bir şekilde hamile kalmak için stres yapıyorsan çünkü istediğimin bu olduğunu düşünüyorsan."

"Ben... Ben..." sözcükleri arasında bocalıyor. "Bilmiyorum."

Derin bir nefes alıyorum.

"Nat, sana ne istediğimi bilmediğimi ve bu yüzden istemeyi bıraktığımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, kaşları çatılmış.

"Evet, bana yatında söylemiştin. İlk randevumuzda."

"O zamanlar ben de böyle hissediyordum. Ama gerçek şu ki, senden önce istemenin ne olduğunu bile bilmiyordum."

Elimi yanağında gezdirerek ne kadar güzel olduğunu takdir ediyorum.

"Sen, Αγαπημένη, benim dünyamsın. Sadece güzel, cesur ya da akıllı olduğunuz için değil, sizinle tanıştığımda bir şeyi gerçekten *istemenin* ne demek olduğunu nihayet anladığım için."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ama gözlerine ışık geri dönmüş.

"Doğduğum andan itibaren tüm hayatım benim için seçildi. Ve ben Her şeyi olduğu gibi kabul ettim ve sahip olabileceğim tek şeyin bu olduğunu düşündüm. Olabileceğim en iyi şey. Ama sonra sen geldin," diyorum saçlarını kulağının arkasına iterek, "Ve şimdi biliyorum ki, hayatım, hayatımı daha iyi hale getirebilecek tek kişi sendin."

Bakışlarım onunkilerden ayrılıyor ve onun elinin üzerinde hafifçe okşadığım elime bakıyorum.

"Beni daha iyi yapabilecek tek kişi."

Tek kelime etmeden elini yüzüme koyuyor ve ona bakmamı istiyor.

"Sen olduğun gibi mükemmelsin, Jaxon."

"Natalie, eğer mükemmel ya da hatta iyi olan bir yanımla varsa, hepsi senin sayende."

Elini dudaklarıma götürüyorum.

"Senden daha fazla çocuk isterim, ama sadece *senden* daha fazla olacakları için. Ve eğer gerçekten istediğin buysa, hala birçok seçenek ve bolca zaman var. Ve bize yardım etmeye fazlasıyla istekli olacak pek çok doktor var. Bir yolunu bulacağımıza söz veriyorum."

Tek kelime etmeden yüzüme dönüyor ve beni sertçe öpüyor.

"Ama seninle şu anda sahip olduğum hayattan daha fazlasını isteyemeyeceğimi söylediğimde bana inanmanı istiyorum," diyorum dudaklarını nazikçe öperek. "Çünkü gerçekten istediğim tek şey bu."

"Seni seviyorum Jaxon," diye fısıldıyor, parmaklarını saçlarımdan geçirerek.

Beni tekrar öpüyor, ama bu sefer dudakları dudaklarımda kalıyor ve vücudum içgüdüsel olarak ona tepki veriyor. Yüzünü kavıyorum, onu sertçe öpüyorum ve dilimi ağzına sokuyorum. İnliyor, devrelerimin geri kalanını ateşe veriyor ve aniden ona olan arzum baskın geliyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, bir elimle buklelerini, diğer elimle de kışını kavıyorum. "Ve seni *şimdi* istiyorum."

"Hayır. Yapamazsın bebeğim. Yaralısın," diyor, boğucu sesi beni çıldırtıyor.

"Sizi temin ederim, sikim gayet iyi," diye sırtıyorum.

"Üstüme çık." "Jax, *kanamam* var, unuttun mu?" diyor kızarak.

Usluca kıkırdıyorum, dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum.

"Natalie," diye kulağına hırlıyorum. "Ben lanet olası mafyanın içindeyim. Sana söz veriyorum, biraz kandan korkmuyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 31

NATALIE

Bunu gerçekten söyledi mi?!

Jaxon hemen çenemi tutmasaydı, çenem hâlâ açık duruyor olabilirdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve dilini ağzıma sokarak beni sertçe öpüyor.

"Üste çık," diye emrediyor, belimi kendine doğru çekerek.

"Dinleniyor olman gerekiyordu."

"Dinlendim."

"Jax!" Kızarıyorum, tereddüt ediyorum. "Çarşafları kirleteceğiz."

"O zaman yeni çarşaflar alırım."

Sinsice sırtlıyor, beni sertçe öpüyor ve dilini ağzımın içine sokuyor.

"Ama..."

"Natalie, istediğin kadar karşı çık, ama sana sahip olacağım," diye fısıldıyor dudaklarıma, beni zonklayan ereksiyonuna sabitleyerek.

"Sadece o değil. Sadece, şey, biliyorsun, kendime o kadar *güvenmiyorum*... üstte," diyorum utangaç bir şekilde yanaklarımdan ısındığını hissederek.

Beni tekrar öpmeden önce usulca gülümsüyor.

"Biliyorum ve bunu düzelterek. Hemen şimdi."

Aman Tanrım.

Hareket etmek istiyorum ama olduğum yerde donup kalmışım, bir bahane bulmaya çalışıyorum. Ama ben yapamadan, kalçalarımın arkasına uzanıyor ve taytımı kasıklarından yırtarak açıyor.

"Jaxon!" şaşkınlıkla bağırdım.

"Ben de sana evin içinde bu boktan şeyleri daha çok giymen gerektiğini söyleyecektim." Hırılıyor. "Ama bunu daha sonra konuşabiliriz."

Öne eğildi ve beni tekrar öptü.

"şimdi, canım, senin de çok iyi bildiğin gibi, üçüncü kez *sormayacağım*," diyor yüzünde hınzır bir sırıtışla. "Sadece *benim* olanı alacağım."

Pes ediyorum.

Yavaşça bacaklarımı yukarı çekip üzerine oturuyorum. Elbisemin fermuarını yavaşça açıyor ve bu sırada ellerini omurgamda gezdiriyor. Elbisemi başımın üzerinden çekiyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. Elleri saçlarımı kavrayana kadar vücudumda geziniyor, beni kendisine doğru çekiyor ve sikini bana doğru bastırıyor. Ateşli bir şekilde sütyenimi yırtarak açıyor, göğüslerimi ellerinin arasına alıyor, yavaşça yoğuruyor ve başparmağını meme uçlarıma sürtüyor.

"Seni her zaman istiyorum," diye hırılıyor, nefesi derinleşiyor. "Ama yaptığın her şeyde kendine güvenmeni istiyorum, özellikle de *bana* yaptıklarında."

Giyinik ereksiyonunu bana doğru sürtüyor.

"Bunu hissediyor musun, Nat?"

Bu çok seksi.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Jaxon ağızını meme ucuma sarıp sertçe emmeden önce kıyafetlerimi odanın diğer ucuna fırlatıyor ve kendini bana doğru sürtmeye devam ediyor. "Bu sik sana sahip olmak için sabırsızlanıyor." Boynumu öperek fısıldıyor, Kulak mememi emiyor. "ünkü sen *benimsin*."

Daha fazla direnemeyerek uzanıp onu gri eşofmanından kurtarıyorum ve elimle sıkıca kavırıyorum.

"Bunu mu kastediyorsun?" Anında erimesini izleyerek soruyorum. "*Bu* beni istiyor mu?" "Evet," diye nefes alıyor.

Bu kadar güce sahip olmanın harika bir his olduğunu itiraf etmeliyim. Oturuyor, kendini yatak başlığına yaslıyor, ama hareket ederken onu yüzünü buruştururken yakalıyorum.

"Jax, emin misin?" Ben sorarım. "Eğer acı ekiyorsan o zaman-"

Ama beni sertçe öperek, alt dudağımı emerek susturuyor.

"Ben iyiyim," diye hırlıyor dudaklarıma karşı.

Ve hiçbir uyarıda bulunmadan külotumu kenara itiyor ve kendini içime sokarak beni nefessiz bırakıyor. Amım onun etrafında kenetleniyor, oturur pozisyonda olması sikini her zamankinden daha büyük hissettiriyor.

"Tanrım, Nat," diye titriyor. "Çok sıkısın. Hissettiklerine bayılıyorum."

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirirken elini kalçalarımın koyuyor.

"Derse girmeye hazır mısın bebeğim?"

"Evet," diye nefes alıyorum, zaten titrediğim gerçeğini gizlemeye çalışarak.

"Sadece yavaşça başla, ileri geri hareket et. Seni tam istediğim yerde tutacağım."

Bir elimi göğsüne koyuyorum, vücudumu yavaşça onunkine doğru kaldırıp indiriyorum, aletin beni tamamen doldurduğunu hissediyorum.

"İşte bu, aynen böyle," diyor dudağını ısırarak. "Güzel ve kolay. Ritmini bul ve hepsini bana ver."

Ben kalçalarımı onun sikinde aşağı yukarı hareket ettirirken o inliyor. Gülümsüyorum, bundan iyice zevk almasını izliyorum.

"Bunu doğru yapıyor muyum?" "Oh, evet."

Homurdanıyor.

Elimi yatak başlığına bastırıp kendimi sabitliyorum. Bir eliyle çıplak sırtımı nazikçe okşarken, diğer eliyle yüzümü kavlıyor ve beni derinden öpüyor.

"Tanrım, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok Natalie."

Sözleri kemiklerimde elektrik gibi hissediyorum, ama adımı söyleme şekli beni gerçekten ürpertiyor.

"Şimdi, bu ritmi koru, ama biraz geri it." "Ne kadar?"

Kendimi dikkatlice sabitleyerek soruyorum.

Ona sürtünmeye devam ederken yavaşça geriye yaslanıyorum.

"İyi hissedene kadar," diye sırtarak talimat veriyor. "İnan bana, Αγάπημένη, anlayacaksın."

Birden ne demek istediğini *tam olarak* anlıyorum. Leğen kemiğimin ön tarafına doğru baskı uyguladığını hissediyorum, kalçalarımın onun üzerinde her dönüşünde daha da yoğunlaşıyor. Ellerini aşağı kaydırıyor ve kıcımlı kavlıyor, sertçe sıkıyor ve beni yerimde tutuyor. İçime doğru ittiğini hissediyorum, kalçalarını da aynı şekilde çalıştırıyor.

"Jax," diye ürperiyorum, "bu... çok... iyi hissettiriyor."

"Harika gidiyorsun," diye teşvik ediyor. "Şimdi sırtınızı eğin ve kalçalarınızı öne doğru getirin."

İtaat ediyorum, sanki kalçalarımın onun sikine her vuruşunda bir şekilde içimde daha derine itiyormuş gibi hissediyorum. Çok iyi hissettiriyor ve uyarılmam arttıkça kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum.

"Jax..."

"Biliyorum bebeğim, biliyorum," diyor, ben yavaşça hızımı artırırken gözlerini kapatıyor. "Sadece teslim ol."

"Bu... çok mu hızlı?"

"Hayır, bu mükemmel," diye inliyor, beni daha sıkı kavlıyor ve başparmağını klitorisime sürtmek için serbest elini önden aşağı kaydırıyor.

"Sen ne kadar iyi hissedersen, ben de o kadar iyi hissederim. Bunu unutmayın." "Aman Tanrım..."

"İşte bu, o kalçaları çalıştır. Aferin kızıma. Bu siki kullan," diye nefes alıyor, boynumu ısırp derin derin içine çekerken. "Her santimi senin Natalie."

Kahretsin... Az önce öyle dedi.

Elimi göğsüne bastırarak acımasızca devam ediyorum, kendimi doruk noktama gittikçe yaklaştığımı hissediyorum.

"Jaxon... Ben... Ben... Çok yaklaştım," diye inliyorum.

Benimle birlikte çalışıyor, şimdi içime giriyor.

"Öyle mi?" Hırlıyor, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip başımı geriye çekiyor ve boynumu ortaya çıkarıyor. "Devam et, Nat. Durma."

"Siktir..."

"Arkana yaslan," diye inliyor, ben onu daha sert çalıştırırken kalçalarımı sıkıca kavriyor.

Boynumdan aşağı öpüyor ve göğüs ucumu sertçe emiyor, tam orgazm olduğumda beni a ğ l a t ı y o r .

"Kahretsin, evet, Natalie, üstüme gel."

Ama tam zevkin doruğuna ulaştığımı düşündüğüm anda beni kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor, bir yandan da kocaman sikini sertçe içime sokup klitorisimi okşuyor.

"Jaxon... Tekrar boşalacağım!"

"Siktir!" diye homurdanıyor ve bu sefer o da benimle birlikte doruğa ulaşıyor.

Bir saat sonra başımı göğsüne yaslamıştım, sıcak duş suyu vücudumuzdan aşağı akıyordu.

Kolunu bana doluyor, parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve kendimi sessizce kolunu kaplayan karmaşık dövmeleeri incelerken buluyorum.

Olimpos'un Yunan Tanrılarını temsil eden sembolik ve gerçekçi sanatın bir karışımı birlikte dokunmuştur. Ancak hepsi de gaga kasındaki dövmenin yanında sönük kalıyor. Kalbinin üstündeki tüm dövmeleer alçıdan yapılmış bir kadın heykelinin etrafında birleşiyor.

"Truvalı Helen," diye fısıldıyor Jaxon, gözleri kapalı, parmaklarımın onun arkasında yayılan incelikle detaylandırılmış kanatların üzerinde gezindiğini hissederek.

"Dünyanın en güzel kadını," diye fısıldıyorum.

Başını sallayarak çenemi hafifçe kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Hayır," diye sırtıyor. "O gerçek. Ve o *benim*."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve parmak uçlarımda durup onu usulca öpüyorum, kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum.

"Gerçekten de," diyorum, dövmesinin koluna bütünüyle bakmak için geri çekilerek. "İnanılmaz derecede güzel."

Jaxon homurdanıyor.

"Annem seninle aynı fikirde olmazdı."

Ellerimi göğsünde gezdirerek kıkırdıyorum ve "Onu savunmak gerekirse, bence bu adil," diyorum. "Her annenin güzel oğlunun mükemmel tenini bozduğunu görmekten nefret edeceğini hissediyorum."

"Bu ironik, çünkü dövmenin kendisi aslında bir örtüydü. Bir yara izini gizlemek için."

"Ne?"

Kolunu çevirerek dirseğinin hemen üzerindeki bir noktayı işaret ediyor ve ilk kez mürekkebin altında zekice gizlenmiş, gerçekten de sol kolunun yarısına kadar uzanan uzun bir kesik olduğunu fark ediyorum.

"Ben... ben... bunu hiç fark etmemiştim." Fısıldıyorum.

"Şey," diye kıkırdıyor Jaxon. "Zaten amaç da buydu."

"Bu çok büyük bir yara izi, Jax," diyorum, hâlâ ona bakarak. "Nasıl oldu bu?"

Jaxon sertçe yutkunuyor ve sonra alnımın üst kısmını öperek beni kendine çekiyor.

"Bu uzun bir hikaye," diyor. "Ve hoş bir hikâye değil."

Ona sempatiyle bakıyorum.

"Eğer bu hayatının bir parçasıysa, o zaman duymak istiyorum."

Gülümseyip başını sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Başka zaman," diyor, yüzümü kaldırıyor ve beni usulca öpüyor. "Doğru şimdi, sadece burada seninle olmak istiyorum."

Jaxon duştan çıkıp beline bir havlu sararken, bilinçaltımda kendimi onun vücuduna yeni bir gözle bakarken buluyorum. Yakın zamanda Ajan Westwood'dan aldığı yaralar ve morlukların yanı sıra, yakından baktığımda mükemmel vücudunun yara izleriyle kaplı olduğunu fark ediyorum.

Bu banyoda diktiğim yaralar. Ethan'ı kurtardığı geceden kalma yara izleri. Hatta tüneldeki kurşun yarısından kalan korkunç yara izi... Neredeyse onu öldürüyordu.

Hayal edebileceğimden çok daha fazla kez ölümle yüz yüze gelmiş bir adamı tasvir eden yürek parçalayıcı bir kolaj.

Birdenbire tünelde kan kaybından öldüğü ve ambulansa kalbinin durduğu görüntüler gözümün önüne geldi. Tüm o kan. Tüm o tüpler. Komada geçirdiği onca zaman.

Jaxon neredeyse ölüyordu.

Oda dönmeye ve ellerim titremeye başlıyor. Birden kendimi nefes alamaz ve ayakta zor dururken buluyorum.

"Nat?" Bana bakarak soruyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Ama tek yapabildiğim ona bakmak, gözlerimin ardındaki korkunç görüntüleri ve onu kaybetmenin boğucu korkusunu kelimelere dökemiyorum. Bana doğru yürüdü ve ben de kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak ona doğru yığıldım.

"Bebeğim," diye fısıldıyor bana sıkıca sarılarak. "Her şey yolunda.

Ben buradayım." Ama her şey yolunda *değil*.

Kaç kez bir kurşun onu neredeyse öldürüyordu? Bu hayat için kaç kez acı çekmişti? Başkalarının rahatı için kaç yaraya katlanmış ve bunları gizlemişti? Ve kolundaki yara izinin ardındaki gibi daha kaç tane korkunç hikâyeyi bilmiyordum?

"Jaxon... Ben... Çok üzgünüm," diye nefes alıyorum titreyerek. "Neden üzgünsün?"

"Çok fazla fedakârlık yaptın," diye boğuluyorum. "Ve başına gelen her şeyi hak etmediğini düşünüp duruyorum."

Jaxon iç geçiriyor, bana sıkıca sarılıyor. "Natalie."

"Hayır, ciddiylim," diye feryat ediyorum. "Bana bu hayatın zor olduğunu söylediğini biliyorum ama anlamamıştım. Ama haklıydın. Demek istediğim, sadece ne olduğumuza bak

altı aydan kısa bir süre içinde. Kaçırılmalar, dayaklar, kurşunlar ve kan dökülmesi. Oğlumuzu kaybetmek..."

"Bebeğim..." diye devam ediyor, saçlarımı okşuyor.

"Bana bu hayat için yetiştirildiğini söylemiştin," diye hıçkırıyorum. "Ama söyle bana, kim bir çocuğun omuzlarına böyle bir sorumluluk yükler?"

"Bu hayat böyle işliyor."

"Ama bu adil değil! Kimse sana ne istediğini sormadı ya da umursamadı. Seni tüm bu denemelerin ve testlerin içine attılar ve sadece hayatta kalmanı umdular!" Sesim çatlayarak söylüyorum. "Sanki senden sadece soğuk, acımasız, kana susamış bir canavar olmanı bekliyorlardı."

"Mesele de bu zaten," diyor usulca, yüzü acı içinde. "Bir canavar olmak zorundasın-"

"Ama sen bir canavar değilsin Jaxon. Sen çok iyi bir adamsın ve-"

"Değilim Natalie," diye fısıldar Jaxon.

"Saçmalık!" Öfkeyle ondan uzaklaşıyorum. "Bunu kabul etmiyorum!"

Jaxon bana bakıyor, yüzü donmuş.

"Peki ya adamlarınız?"

"Adamlar mı? Ne olmuş onlara?"

"Seni *seviyorlar*, Jaxon!"

"Natalie, bu sevgi değil. Bu itaat. Adamlarım bana itaat eder çünkü Don Supreme olarak bana bağlılık yemini etmişlerdir. Bu da sınavlarla kazanılan bir şeydir," diyor. "Ve onlara iyi para ödediğimden bahsetmiyorum bile."

"Belki itaat satın alınabilir Jaxon, ama *sadakat* değil," diyorum başımı sallayarak. "Ama Charlie? Josiah? Levi? Wesley bile mi? İhtiyacın olduğunda hepsi senin için geri geldi. Senin için savaşmayı seçtiler çünkü sana saygı duyuyorlar Jaxon. Korkunç ya da kalpsiz bir adam olsaydın bunu yapmazlardı."

"Nat, ne söylememi istiyorsun?" Jaxon yüzünü kaplayan şaşkınlıkla soruyor. "Kim olduğumu ve yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyorsun."

"Ama neden sen olmak zorundasın? Neden tüm sorumluluk *senin* üzerinde? omuzlar?"

"Çünkü gücün bedeli budur," diye iç geçiriyor Jaxon. "Bizim dünyamızda güç söz konusu olduğunda, bu çarpık bir para birimidir. Yaratılamaz ya da yok edilemez, Nat. Sadece *transfer edilebilir*. Ve eğer biz iktidarda değilsek, o zaman başkasına geçecek ve bu süreçte kim bilir kimler zarar görecek."

"Ama *sen* yaralanacaksın Jaxon!" Kollarını tutarak söylüyorum. "Tekrar tekrar. Tek yaptığı senden almak ve senden almak ve senin tek yaptığın hayatını riske atmak ve bu kurşunları ve bu dayakları yemek."

Tüm vücudum titriyor, onu kaybetme düşüncesinin yarattığı panik beni boğuyor.

"Neden sen, Jaxon?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Neden sen olmak zorundasın ve tüm bunlar ne için?"

"Sevdiğim insanlar için."

Jaxon'ın yüzü yürek parçalayıcı, buz mavisi gözleri beni olduğum yerde felç ediyor. Yerden geçip yanıma geliyor, beni kollarının arasına alıyor ve ben de göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Hepsi," diye fısıldıyor. "Her zaman fedakârlığa değecek." "Seni kaybedemem," diye hıçkırıyorum. "Bu beni mahveder."

Derin bir iç çekip alnımdan öpüyor ve sırtımı okşuyor. "Beni kaybetmeyeceksin Natalie, söz veriyorum."

Kalp atış hızım sabitlenirken bana küçük bir sonsuzluk boyunca sarılıyor. Sessizce dev küvetin kenarına oturuyor ama beni de yanına çekiyor.

"Eamon'u hatırlıyor musun?" "Tabii ki hatırlıyorum."

"Ya da Bayan Donahue? Anna'yla birlikte sahte makaleyi yazan kadın mı?" "Elbette," diye homurdandım.

"Onlar da kötü insanlardı ve bizim dünyamızın bir parçası bile *değiller*. Michael gibi insanlar bariz düşmanlardır. Eamon ya da Bayan Donahue gibi insanlar da en az onlar kadar kötüdür ama daha az barizdirler. Dövmeleri olmayabilir ya da makineli tüfek taşımayabilirler ama sırf eğlenmek için size sataşır ve işkence ederler."

Tiksintimi yutuyorum.

"Sorumluluktan bahsediyorsun. Ailemin zenginliği ve bu şehirdeki itibarı bana Chicago aristokrasisinin kimsenin ziyaret edemediği arka odalarına erişim sağladı. Bu şehirde düzeni sağlamak için savaşacağım."

"Bu çok tehlikeli bir risk," diye mırıldanıyorum. "Ve dışarıda dayak yiyen *kişinin sen* olmasından nefret ediyorum."

İç geçiriyor ve uzanıp yanağımı hafifçe okşuyor.

"Bak, sana gerçeği söyleyeceğime söz verdim ve bunu her zaman yapacağım. Bu hayat kolaymış gibi davranmayacağım. Kolay değil. Hiçbir zaman da olmayacak. İnan bana seni bu işe bulaştırdığım için nefret ediyorum."

"Hayır, Jaxon, ben öyle yapmıyorum-"

"Ama," diyerek sözümü kesti. "Burada olduğun için sana minnettar olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Benimle olduğun için."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Sen olmasaydın hayatta olamazdım, Αγάπημένη. Bana savaşmak için bencilce olmayan bir neden verdin ve bunun için sana asla teşekkür edemeyeceğim." Gülümsüyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Sadece seninle birlikte olmak bile bana birini sevmenin ne demek olduğunu öğretti."

"Jax..." Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken söylüyorum. "Sen de bana çok şey öğrettin. Bütün bu evlilik işleri böyle yürüyor, biliyor musun?"

Kıkırdıyor ve ellerime bakarak başını sallıyor.

"Bu sorumluluğun ve gücün içine doğmuş olabilirim ama sen beni bunu gerçekten omuzlayabilecek kadar güçlü kıldın. Yanımda olduğun sürece, yaşamaya değer bir hayat oldu ve olmaya da devam edecek."

Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim parçalanıyor ama sonunda anlamaya başlıyorum. Bir parçamın burada onunla birlikte olması gerekiyordu. Onu öpmek için eğildim, elimle yüzünü kavradım.

"Tamam, Αγάπη μου," diye başımı salladım. "Birlikte."

"Emin misin?" Jaxon fısıldıyor. "Bunun senin için çok fazla olmayacağından?" Gülümsüyorum.

"Kesinlikle öyle olacak," diye kıkırdıyorum ve onu öpüyorum. "Ama biz bir paket anlaşıyoruz ve sen haklısın. Benim yerim senin yanın. Sonsuza kadar. Ve eğer benim işim her gece eve döndüğünde seni mutlu edecek bir şey olmasını sağlamaksa, ben de bunu yapacağım. Çünkü emin ol sevgili kocacığım, senin yerin burası. Benim yanımda."

"Cennette ve dünyada daha fazla olmak isteyeceğim bir yer yok."

Belki o andaki güçten, belki de endorfin salgısından, ama yüzünü ellerimin arasına alıp onu sertçe öpüyorum. Beni inanılmaz derecede seven bu inanılmaz adam için ölçülemeyecek kadar minnettarım.

"Seni seviyorum Jaxon Pace," diye fısıldıyorum usulca. "Her şeyimle ve sahip olduğum her şeyle. Doğru, yanlış ya da delice."

O da beni öpüyor ve ellerinin tehlikeli bir niyetle kıcımdan aşağı kaydığını hissediyorum, bu yüzden hızla ayrılıyorum.

"Hayır, yapamazsın, hizmetçilerin *tekrar* çarşafı değiştirilmesine, sorular sormasına ya da bizim hakkımızda konuşmasına ihtiyacım yok."

Jaxon sinsice gülümser.

"Buna cesaret edemezler."

"Belli ki kadınları tanımıyorsun," diye homurdanarak tezgahdan losyonumu aldım. "Onlar her şey hakkında konuşurlar."

Jaxon omuz silkiyor ve şaşkın bir ifadeyle kestane rengi saçlarını tarıyor.

"Ama bu konuda," diye iç geçirdim. "Muhtemelen bizim de konuşmamız gereken bir şey var."

"Oh?"

"Rachel."

"Oh..."

"Sığınağın onun için en iyi yer olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Hayır," diyor alaycı bir şekilde. "Ama benim önerim biraz daha... kalıcı oldu."

"Jaxon."

"Ne?"

"Ciddiyim." "Ben de öyle, tatlım."

Gözlerimi devirip yatak odasına yöneliyorum, gazlı şöminenin sıcaklığı titreyerek uzaklaşıyor ve devasa odanın etrafında gölgeler dans ediyor.

"Belki de yakınlarda, burada olmayan bir yer bulabiliriz," diyorum ve geceliğimi yataktan alıp üzerime geçiriyorum. "Güvenli bir ev gibi bir şey."

"Biliyor musun, şimdi sen söyleyince Ethan'ın aklına bugün sen Marta'dayken yanımdan geçip gittiği fikri geldi."

Bize iki bardak su dolduruyorum ve birini Dr. Franklyn'in yazdığı ağrı kesici ilaçla birlikte ona veriyorum.

"Ve?"

"Hâlâ düşünüyorum," diyor Jaxon, yorganı geri çekip içeri girerken. "Ama itiraf etmeliyim ki evimizde yeniden yalnız hissetmek güzel olurdu."

Gülümsüyorum, yanına kayıyorum.

"Evimiz," diyorum, kollarını bana doladığını hissederek. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Öyle," diyor alnımı nazikçe öperek. "Burayı bir yuva yaptın. Ben de bizi burada güvende tutacağım."

Ona sokuluyorum, göğsünü öpüyorum ve gülümseyerek ona bakıyorum.

"Yani, büyük kötü kurdun beni almaya gelmesinden endişelenmeme gerek olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Güzel yüzüne sinsi bir gülümseme yayılır.

"Ben öyle demedim," diye homurdanıyor, bacağını benimkinin üzerine geçirip beni altına sıkıştırıyor. "Ne de olsa oldukça baştan çıkarıcısın."

Ben daha tek kelime edemeden dudakları benimkilere yapışıyor ve ereksiyonunu bana doğru bastırıyor.

"Jaxon, sen ne-"

"Şimdi Bayan Pace," diye fısıldıyor kulağıma, dudakları boynumda geziniyor. "Hadi başka bir çarşaf setini mahvedelim."

"Beni şimdi nereye götürüyorsun?" Rachel Range Rover'ın arka koltuğundan sesleniyor.

Jaxon hiçbir şey söylemiyor. Onunla birlikte arka koltukta oturan Ethan da bir şey söylemiyor, Charlie ve Josiah da diğer arabada arkamızdan geliyor.

Haftalardır bizim çatımız altında yaşıyor ve Jaxon hala onunla normal bir konuşma yapamıyor gibi görünüyor.

Neyse ki bugünkü yolculuğumuz garip bir sessizlik içinde uzun süre oturmamızı gerektirecek kadar uzak değil. Birkaç ay önce ilk kez gördüğüm uzun araba yoluna giriyoruz... Jessica'yı güvenli evden alırken.

"Bir dakika..." diyor, pencereden dışarı bakarak. "Burayı hatırlıyorum."

Ne?

Sonunda araba durdu ve biz de araçtan indik.

Jaxon hâlâ bir şey söylemiyor ama elimi tutup beni sarmaşıklarla kaplı devasa beyaz evin ön kapısına doğru çekiyor. Arka kapıdaki güvenlik paneline bir kod giriyor ve devasa çelik kapı açılıyor. Evin içi belli ki bir süredir terk edilmiş durumda. Havada bakımsızlık kokusu var ve plastik kaplı mobilyalarla dolu odaların önünden geçerken ahşap zemin gıcırıyor.

Yürürken Jaxon, "Mutfak dolduruldu ve ana yatak odası sizin için hazırlandı," diyor. "İhtiyacınız olan her şey

günde üç kez ziyaret edecek personel. Tabii ki *gözetim* altında."

Birkaç hizmetçinin aktif bir şekilde mobilyaları süpürdüğü ve plastik örtüleri çektiği ana oturma odasına adım atıyoruz.

"Ben... anlamıyorum," diyor Rachel.

"Temizlik personeli yavaş yavaş burayı eski haline getirecektir." "Ama... Neden?"

Ama yine de hiçbir şey söylemiyor, Pace Malikanesi'ninkinden oldukça küçük ama yine de kendi başına devasa olan fuayeye adım attığımızda onu görmezden geliyor.

"Neden buradayız, Jaxon?" Rachel tekrar sorar, "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü burası *senin*," diyor Ethan. "Burası senin evindi."

"Çok uzun süre değil," diye fısıldıyor Rachel etrafına bakarak. "Burası babamın eviydi. Ta ki bizi kapı dışarı edene kadar."

"Bay Pace burayı sizin... ölümünüzden sonra satın aldı," diye devam ediyor Ethan. "Jessica'nın mülkünü birleştirmenin bir yolu olarak."

"Peki neden bana veriyorsun?" Rachel soruyor. "Böyle bir ev muhtemelen en az bir milyon eder, sadece arazinin kendisi için."

Ethan, "Bu bir hediyeden çok bir borç," diye devam ediyor.

"Borç mu?" Rachel homurdanıyor.

"Bir *uzlaşma*. Mevcut durumun aksine..."

Rachel gülümsemeden önce hâlâ onunla göz göze gelmeyi reddeden Jaxon'a ve sonra da bana bakıyor.

"Ah, anlıyorum. Sanırım Don için aynı evde becerdiği iki kadının olması garip olurdu."

Pardon?!

Yüzümün ısındığını ve Jaxon'ın elimi sıkıca kavradığını hissediyorum.

Sonunda doğrudan Rachel'a bakıp gülümsüyor ama Rachel onun gözleriyle buluşmuyor. "Hain bir kaltağı evimde hiç istememiştim zaten."

Jaxon zehirli bir şekilde fısıldar. "*Benim* için yalvaran sendin koruma, hatırladın mı? Ve bu da o."

Kadın öfkeyle adama bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bu alanla sınırlısınız. İhtiyaç duyduğunuzda size yiyecek ve malzeme getirilecek ve buradan benim talimatımla gelip gideceksiniz. Ve sadece benim emrettiğim şekilde."

"Yani hâlâ bir mahkûmum," diye tersliyor Rachel. "Ev hapsi. Buna geri mi döndük?"

"Tatlım, biz hiç ayrılmadık. Ama misafirperverliğimi istemiyorsan şimdi gidebilirsin. Aksi takdirde, iznim olmadan şu kapıdan dışarı adımını atarsan, seni de sarhoş zampara baban gibi arka bahçeye gömerim."

Rachel'ın yüzünün öfkeden kıpkırmızı kesilmesini izliyorum ama akıllıca davranarak sessiz kalıyor. Michael'ın muhtemelen başına ödül koyduğunu ve bunun hayatta kalmak için en iyi şansı olduğunu biliyor.

Jaxon elimi tutuyor, beni nazikçe kapıya doğru çekiyor ve onu geride bırakıyor.

"Evine hoş geldin," diye bağıyor. "Rahatına bakmanı öneririm."

OceanofPDF.com

Bölüm 32

JAXON

Karıma yalan söyledim.

Ona yapacak işlerim olduğunu ama gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

Neyse ki Natalie beni ne zaman rahat bırakacağını biliyor.

Ofisimde durmuş bir bardak burbon içiyorum, elim şöminenin şöminesine dokunuyor. Pace Malikânesi'nde kalan son iki odun şöminesinden biri.

Rachel'ı sikeyim. Nankör zehirli kaltak.

Kapı açılıp Ethan içeri girince düşüncelerim yarıda kesiliyor.

"Sen," diye çıkıştım, onu göstererek. "Neden beni buna ikna etmene izin verdim?"

Neden hep beni bu saçmalığa ikna etmene izin veriyorum?!" "Çünkü yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu biliyorsun."

"Fırsatım varken o sürtüğü vurmak akıllıca olurdu," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Boktan bir nişancılığım olduğu için bu benim hatam."

Masama doğru bir adım atıyorum, ama belki de çok hızlı, çünkü sırtımdan gelen ağrı bana tamamen iyileşmediğini hatırlatıyor. Hayal kırıklığı içinde kendimi sandalyeye daha dikkatli bırakıyorum.

Muhtemelen o lanet ajanı da vurmalıydım.

Ethan iç çekiyor.

"Dürüst olmak gerekirse duruma hiç yardımcı olmuyorsun, Jaxon."

"Yardım etmiyor muyum?! Ona lanet olası bir malikane verdim Ethan!" Kendimi daha fazla tutamayarak kükredim. "Bunun neresi yardım değil?! En azından minnettar olabilirdi!"

"Sen de yapabilirsin."

Ciddi mi lan bu?!

"Yararlı ve yardımcı olduğunu defalarca kanıtladı ve siz hala bir bıçak kavgasına dönüşmeden kadınla konuşamıyorsunuz!"

Öfkem göğsümün içinde kaynıyor.

"O kaltağa söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Ethan bacak bacak üstüne atarak, "Bakın, Rachel güvende ve gözetim altında," dedi. "Ve bizim daha büyük sorunlarımız var."

"Bugünlerde elimizdeki tek şey bu."

Ethan aniden, "Özür dilerim," diye tersledi. "Bu senin hızın değil mi? Don yetiştirebilirsin diye daha yavaş mı gitmem gerekiyor?"

"Affedersiniz?"

"Beni duydun."

"Oh, yaptım," diye homurdandım. "Sadece benimle konuşurken ses tonunu değiştirmen için sana fırsat veriyordum."

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye homurdanıyor Ethan. "Ben emekliyim, unuttun mu? Bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda değilim, ama oğlum olarak sana nezaketen yardım etmek için buradayım. Ve sana şunu söylemek için buradayım: Kendini toparlaman ve kafanı o lanet olası kışından çıkarman gerekiyor!"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Hatırlatmak isterim ki, o kendini beğenmiş belediye başkan yardımcısı göreve başladı ve henüz bizim tarafımıza geçip yaşam tarzımıza dahil olmadı. Dolayısıyla, belediye meclisi ile aranızdaki tüm bağlar koptu ve en azından yeniden güçlendirilmeniz gerekecek. *Hem* de çabucak. Çünkü şu andan itibaren avukatınıza opera binası fiyaskosuyla ilgili resmi bir soruşturma başlatıldığını bildirdi. Bu soruşturma devam ederken önümüzdeki üç ay boyunca belediye başkanının cenazesinden ya da kamuya açık herhangi bir etkinlikten kaçınmanızın en iyisi olacağını düşünüyor."

"Ne?"

"Ve opera binasını üçüncü gün üst üste manşetten uzak tutan tek şey, bu sabah iki kasaplık işçi kızı nehirden çıkarmış olmaları. Bu karmaşada geriye kalan tek müttefikiniz olan Bayan Bourdeaux'un tüm öğleden sonra beni arayıp sizinle konuşması gerektiğini söylemesinin nedeninin de bu olduğunu varsayıyorum."

Hay sikeyim. Bu hiç iyi değil.

"St. Stephens şantiyesinde projeye devam etmekten tedirgin olan müteahhitleriniz var ve Jefferson'dan Sally, Bay Reynolds'ın da oradaki ofisiniz aracılığıyla size ulaşmaya çalıştığını söyledi. Görünüşe göre defalarca."

"Kim?"

"Colton Reynolds? Karınızın eski nişanlısı mı? Ve altı aylığına rehabilitasyona gönderdiğin adam?"

"Rehabilitasyona gönderdiğin adamı *kastediyorsun*," diye homurdandım.

"Ben olsam onu mezara gönderirdim."

"Sizden bir yanıt bekliyor."

"...Ve buna devam edecek. Zerre kadar akli olsa ortadan kaybolur ya da hangi kayanın altında yaşıyorsa oraya sürünüp ölürdü." "Ya da onu hızlandırmaya yardım edebilirim."

"Peki bunun karına ne yapacağını düşünüyorsun? Yukarıda seni seven ve senin için hayatından ve kariyerinden vazgeçen kadını biliyor musun? Cehennemi yaşadı. Ve üst kattaki kızınız sizi neredeyse hiç görmedi ve yanında sadece Yaşlı Nan var. Oynayacak ya da sosyalleşecek çocuğu yok."

"Dikkat et Ethan..."

"Ve daha Michael meselesine ya da iki gece önce seni eşek sudan gelinceye kadar döven ve şimdi Levi'in senin için çalıştığını bilen FBI ajanına değinmedim bile," diye bağıyor Ethan bana. "Langley'e geri dönüp hakkımızda tam bir soruşturma başlatırsa ne yapacaksın?"

"Onu elime alıyorum."

"Çoktan elimizde olmalıydı! Ama şimdi sırtımızda hedefler ve her hareketimizin üzerinde bir spot ışığı var ve senin odaklandığın tek şey Rachel'la yaptığın en sert yumrukları kimin atabileceğine dair bu aptal sidik yarışına tutunmak! Büyü artık!"

Az önce...

"Karımı vurdu ve oğlumu öldürdü! Bunu unutmamı mı bekliyorsun?!"

"Hayır! Ama Tanrı aşkına, aranızdaki bu önemsiz kavga sizi *daha* önemli konulardan uzaklaştırıyor!"

"Ethan," diye fısıldıyorum ölümcül bir şekilde. "Sana Yüce Don'la konuştuğunu hatırlatırım..."

"O zaman öyle davranmaya başla!" Elini masama vururken Ethan'ın sesi ofisimde kükrüyor. "Sen bundan daha iyisin, Jaxon! Biliyorum."

Öylesin! Sen bu berbat aileden çıkan en iyi Yüce Don'sun. Ama şu anda, egon ve öfken seni kör etmiş. Kafanı oyuna vermeli ve seni eğittiğim Don gibi işlerini halletmeye başlamalısın! Çünkü sana ihtiyacımız var. Hepimizin. Ve sana hemen *şimdi* ihtiyacımız var!"

Ona ters ters bakıyorum, karşılık vermek istiyorum. Ama yapamadım.

Kendime bir içki daha doldurmak için ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sırtımdaki ağrıdan irkiliyorum, masama geri oturuyorum ve burbon şişeme bakıyorum.

Ethan iç çekti. Sonra başka bir şey söylemeden barın üstünden aldı ve bana doğru yürüdü.

Ama onu yere bıraktığı anda ve önümde durduğunu gördüğümde fikrimi değiştiriyorum ve beklemesi gerektiğine karar veriyorum. Çünkü kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Ethan haklı.

Halledilmesi gereken işler var.

"Adamları çağırın."

Travis çenesini ovuşturarak, "Başkan yardımcısı genç," diyor. "Ve hırslı. Belediye başkanının sunduğu her öneriyi geri çevirdiğini unutmamalısınız, bu yüzden bu hıyarın yaşlı adam gittiğine göre artık kendine bir isim yapmak isteyeceğini varsayıyorum. Şu anda geçici olarak bu işi yapıyor ama muhtemelen gelecek yıl tam bir dönem için seçilmek isteyecektir."

"Diğerleri gibi onu da hizaya gelmeye ikna etme olasılığımız ne kadar?"

Travis, Josiah'ya bakarak, "Doğru kaslarla," diye sırtıyor. "Her şey mümkün."

"Hayır, bu sefer değil," diyorum başımı sallayarak. "Şu anda geri plandayız, yaptığımız her şeyin üzerinde bir büyüteç var. Hemen güç kullanamayız. Çok dikkatli davranmalıyız."

Levi'ye bakıyorum.

"İstihbarata ihtiyacım var. Elde edebileceğiniz her şeye. Ekibin gözlem yapsın ve rapor versin. Nasıl bir adam olduğunu bilmemiz gerekiyor. Alışkanlıkları neler, ve

zayıflıklarını tespit etmeliyiz. Baskı uygulamak için elimizde ne tür bir koz olduğunu belirlememiz gerekiyor."

"Evet, efendim."

"Travis, müteahhitlerin programa uyduklarından emin olmanı istiyorum. Pazar günkü cenaze töreninden önce kilisedeki tadilatın tamamlanması şart. Cumartesi sabahı için de kilisede bir basın toplantısı ayarla."

"Efendim?"

"Son zamanlarda yeterince kötü basınla karşılaştık, teraziye dengelemek için köpeklere bir kemik atmamız gerekiyor. Yeni rehabilitasyon merkezi basına çiğneyecek bir şeyler verecektir."

"Luca'nın hikâyesi nedir?" Ethan'a soruyorum. "Yeniden ortaya çıkıp çıkmadığını biliyor muyuz?"

Ethan sandalyesinde bacak bacak üstüne atarak, "Kasabaya yeni döndü," diyor. "Ve görünüşe göre şimdiden bir ziyaretçi bekliyor. Sicilya'dan. İki hafta içinde."

"Kişisel mi?"

"O da öyle diyor."

"Ama ona inanmıyorsun?"

"Orada birkaç hafta geçirdikten sonra döndükten bir hafta sonra sizi ziyarete gelmeleri tuhaf görünüyor. Hiçbir aile bu kadar yakın değildir. Özellikle de Sicilya Mafyası."

"Sebepsiz yere asla hareket etmezler." Ethan başını sallar.

"Luca tam bir aptal değil ve kesinlikle tek başına karşınıza çıkacak kadar da aptal değil. Özellikle de burada, sizin bölgenizde. Ama... eğer bir şekilde *desteği* olsaydı. Biraz daha cesur olabilir. Hazır olmalıyız."

"Asıl soru şu: Luca bu anlaşmadan ne istiyor? Michael ile de çalışıyor mu?"

"Sanırım bu sorunun cevabının evet olduğunu varsaymamız gerekiyor. Ama yine de dikkatli olmalıyız. Luca işe yaramaz olabilir ama ailesinin bağlantıları *var*. Ve ihtiyacımız olan son şey Sicilyalılarla bir savaş."

"Ama Michael'la konseyin izni dışında görüşerek kuralları çiğniyorsa... o zaman ona karşı harekete geçebilir miyim?"

Ethan, "Eğer *kanıtımız* varsa," diyor. "Ama o zamana kadar ona dokunamazsınız. Kan banyosu istemiyorsanız tabii."

Nefesimin altında küfrediyorum.

Neden sigarayı bıraktım ki?

"Wesley, bu Colton Reynolds denen herifin ne istediğini anlamamı istiyorum," diyorum sinirli bir şekilde. "Eğer onu görürsem, taşaklarını koparıp boğazına tıkacağım. Sally ile konuş ve ne bildiğini öğrenip bana geri dön."

Wesley başını sallar.

"Şimdilik bu kadar, gidebilirsiniz. Beni bilgilendirmeye devam edin," diyorum adamlara. "Josiah, Charlie, bir dakika bekleyin."

"Evet efendim."

Adamlar odadan çıkarken kollarımı göğsümde kavuşturarak masama yaslanıyorum. Josiah'ya dönmeden önce kapının Wesley'nin arkasından kapanmasını bekliyorum.

"Bana kızlardan bahset. Bu sabah nehirde çıkardıkları kızlardan. Bayan Boudeaux ile konuştunuz mu?"

"Evet. Onlar onun kızları değildi," diyor Josiah. "Ama onları tanıyordu. Ve şu anda kendilerinden haber alınamayan dört kişiyi daha tanıyor."

"Lanet olsun..."

"Kızlarına güvenlikleri için müşteriler için yeni protokoller verdi bile, ama onlara göz kulak olmak zor. Şimdilik sadece özel müşterileri kabul ediyorlar ve kulüpteki odaları kullanıyorlar. Motel ya da otel yok ve kızlarının erkekleri tesise geri getirmesine izin vermiyor."

"Akıllıca," diyorum başımı sallayarak. "Ama kompleks ve kulüp üzerindeki güvenlik gözetimini iki katına çıkarın. Güvendiğimiz adamlar. Ve Glow'a onu ziyaret edeceğimi söyle. Yakında."

"Evet, efendim."

Charlie'ye "Ajan Westwood Chicago'da faaliyet gösteren bir tür seks ticareti şebekesi olduğuna gerçekten ikna olmuş görünüyor" diyorum. "Sen ne duydun?"

"Resmi bir şey yok," diyor Charlie başını sallayarak. "Ama evsiz gözetleme kulelerimizi kontrol ediyordum. Ellerinde bazı bilgiler vardı, ben de bunları Ajan Westwood'un geçen gece kayıp kızlarla ilgili verdiği rakamlarla karşılaştırdım. Tam olarak doğru değiller."

"Düşündüğü kadar kötü değil mi?"

"Hayır, efendim," diyor Charlie, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Bu daha kötü." Tüylerim diken diken oldu.

"Ne kadar kötü?"

"Benim hesabıma göre, geçen yıl hesaba katmadığımız gerçek sayının sadece *yarısından* haberdar."

"Yüce İsa."

Charlie gözlerini benimkilere dikerek, "Bunların bazıları kaçak ya da sıradan kayıp kişiler olabilir," diyor. "Ama normalden çok daha fazla. Ve Ajan'ın bildiğinden iki kat daha fazla."

Başımı sallayıp bardağımın kalanını bitiriyorum. "Ve bu şekilde devam etmeliyiz."

"Katılıyorum, efendim."

"Hadi kendi başımıza biraz araştırma yapalım," diyorum pencereye doğru yürürken. "Ama gözünüz Ajanımızın üzerinde olsun. Gerekirse onu sakinleştirmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Onu teknede tutalım... ama biz bakmazken delik açmadığından emin olalım."

OceanofPDF.com

Bölüm 33

NATALIE

"Yarının iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Ellerimi kucağımda sıkarak kararsızca soruyorum. "Başkan'ın cenazesine mi gideceğiz? Yani, eğer yeni başkan yardımcısı cenazeye katılmamız gerektiğini düşünmüyorsa, o zaman-"

"Sikilebilir."

"Jaxon!"

Jaxon trafiğe karışırken, "Bu kararı o veremez Natalie," diyor. "O sadece yeni rolüne alışmaya çalışıyor. Ona yardımcı olmak niyetindeyim."

Kocamın ses tonu yumuşak olsa da, içimi ürperten bir karanlığa sahip.

"Güven bana, orada olmamız gerekiyor."

Bizi Chicago şehir merkezinin kalabalık caddelerinden geçirirken yüzünün kıvrımlarını inceleyerek ona bakıyorum.

Gözleri yola odaklanmış, tipik siyah üzerine siyah takım elbisesi içinde her zamanki gibi şık görünüyor. Ajan Westwood'dan yediği dayanın morlukları iyileşmiş olsa da gözlerinin altındaki yumuşak koyu halkalar son birkaç gündür pek uyumamış bir adamın hikâyesini anlatıyor. Alfa Ekibi'yle birlikte çalıştığı ofisinde her gece geç saatlere kadar ayakta kalıyor, bazen güneş doğmadan sadece saatler önce yatağa giriyor.

"Endişelenmeme gerek var mı?" Elini tutarak sessizce soruyorum. "Senin için mi?"

Ya da sırada ne olduğu hakkında?" Jaxon gülümser.

"Bir şeyler mi planlıyorsun, Αγαπημένη?"

Parmaklarımı elinin üzerinde gezdirerek, "Hayır, ama sanki öyle hissediyorsun," diyorum. "Belki yanılıyorum ama bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum. Büyük bir şey."

Araba ışıklarda durduğunda elini bacağıma koyuyor. "Her şey kontrol altında," diyor sessizce ve dizimi sıkıyor.

"Bunu biliyorum. Sadece bazen bana bir şeyler söylememeyi tercih ettiğini de biliyorum çünkü sürekli olarak beni korumaya çalışıyorsun."

"Bu benim işim."

"Sadece bu sırları benim iyiliğim için taşımak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Her ne ise, üstesinden gelebilirim."

Gülümsüyor, eğiliyor ve beni usulca öpüyor.

"Yapabileceğini biliyorum. Bu asla bir soru değildi," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Sadece bazı şeyler var ki şimdilik radarının dışında kalması en iyisi."

Onu konuşturmaya kararlı olmama rağmen, gözleri buz gibi bir akıntı gibi beni içine çekiyor, ne söylemek istediğimi unutturuyor ve beni alıp götürmekle tehdit ediyor. Neyse ki benim için ışık yeşile dönüyor ve yola geri çekiliyorlar.

"Sadece planı bilmek istiyorum. *Bütün* planı."

"Sana söyleyeceğim," diyor yumuşak bir sesle, dikiz aynasından arkamızdan gelen Alfa Ekibi'ne bakarak. "Doğru zaman geldiğinde. Şimdilik bana güvenmeni istiyorum. Sonuna kadar."

"Biliyor musun Jax, bunu her söylediğinde korkunç bir şey olması beni endişelendiriyor."

"Bakın, şimdilik tüm bunları arka planda bırakalım ve bugünkü açılışa odaklanalım, tamam mı?"

Isıtmalı koltuğa geri gömülüyorum, derin bir iç çekiyorum. Kendi kendine kıkırdıyor, kalçamın iç kısmını ovuşturuyor ve hafifçe sıkıyor.

"Hey, bu büyük bir gün. Surat asmak yok." "Surat asmıyorum."

"Kesinlikle surat asıyorsun," diyor bana göz kırparak.

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Şimdi surat asıyorum.

İç geçiriyor, tekrar elime uzanıyor ve parmaklarını elime geçiriyor. "Nat, endişelenecek bir şey yok, söz veriyorum," diyor güven verici bir şekilde. "Ama bugün sizin için büyük bir gün. Ne de olsa St. Stephen's Shelter'a eklenen bu yeni klinik senin fikrindi."

Kendi kendime gülümseyerek biraz kızardım.

"Bu tam olarak doğru değil, Jax. Bunun gerçekleşmesinde pek çok insanın parmağı var."

"Doğru, ama bu topluma fayda sağlayacak olan *sizin* fikrinizdi. Ve ben kendi adıma tüm Chicago'nun karımın ne kadar belalı biri olduğunu görmesi için sabırsızlanıyorum."

"Görünüşe göre kocasının planından hâlâ haberdar olmayan bir baş belası," diye alaycı bir şekilde takılıyorum.

"Tatlım," diye kıkırdıyor. "Sen benim ana planımsın. İnan bana, yaptığım her şeyi senin için ve ailemiz için yapıyorum."

"Ughhhh! Kazanamıyorum," diye homurdanıyorum. "Bazen taşınmaz bir nesne oluyorsunuz Bay Pace."

Ona karşı duyduğum hayal kırıklığına rağmen beni her zaman kendine çeken o çileden çıkarıcı ve bulaşıcı şekilde gülüyor.

"Hey, kliniğe senin adını vermekten vazgeçtim," diye yanıtlıyor Jaxon. "Yani bu raundu sen kazandın."

"Hatırladığım kadarıyla, pazarlık yapmak için cinsel ikna gücümü kullanmak zorunda kaldığım zorlu bir savaştı," diye gülüyorum. "Bu yaklaşımı ikinci kez denemeli miyim?"

Jaxon kıkırdarak, "Bu sefer seyirci istemiyorsan hayır," diyor ve arabayı şimdiden paparazziler, muhabirler ve TV kameralarıyla dolup taşan Aziz Stephen'in inşaat alanının önünde durduruyor.

"Oh kahretsin..." Basın toplantısı için kurulan podyumunu görünce midem bir anda bulandı. "Bu kadar çok insanın burada olmasını beklemiyordum."

Jaxon, "İşte basın toplantısı böyle bir şey Nat," diye kıkırdıyor.

Kameralar bize doğru yanıp sönmeye başladığında kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum ve hemen ellerimin titremeye başladığını hissediyorum.

"Jaxon, bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diyorum, endişem boğazımdaki havayı boğuyor. "Belki de yapmalısın-"

Kolçağın üzerinden eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Sen, benim güzel karım, Chicago şehrinin en güçlü mafyasının Regina Vestra'sısın," diye kulağıma fısıldıyor. "Biriyle başa çıkabilirsin"

küçük bir basın toplantısı. Söz veriyorum."

Endişeli paparazzilerden biri aniden flaşlı kamerasını cama vurarak beni zıplattı. Hemen Josiah tarafından agresif bir şekilde yakalanıyor ve hepsi Alpha Squad tarafından yavaşça kaldırıma geri sürülen kalabalığın içine doğru itiliyor.

"Emin misin?" Fısıldıyorum, Jaxon'ın yanağıma hafifçe dokunduğunu hissetmeden önce bir an kameralara bakıyorum ve yüzümü ona çeviriyorum.

"Elbette öyleyim," diyor iki elimi de avuçlarının içine alarak. "Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum, zor yutkunuyorum.

"Çünkü sen, Natalie Pace, benim küçük baş belamsın."

Sonunda Jaxon haklı çıktı. Konuşmamı yaptım ve çok fazla şatafat ve gösteriş olmadan, St. Stephen's Barınağı'ndaki yeni Ismena Eliza Rehabilitasyon Minute Kliniği'nin temel atma töreni resmen başlatıldı.

Podyumdan indiğimde kimin daha gururlu görüldüğünden emin olamadım, Jaxon'un mu yoksa *Ethan*'ın mı?

Ethan'ın yirmi yıllık eşi Eliza White'ın, vefatından önce annesine yaptığı fedakârlıklar ve sarsılmaz desteği için Ismena'nın yanında anılması konusunda ısrar eden Jaxon'dı.

Benim kocam. Büyük yumuşak.

Basın toplantısından sonra Jaxon ve ben tesisleri gezdik.

Jaxon, ek binanın mümkün olan en kısa sürede tamamlanmasını sağlamak için normal inşaat ekibinin üç katını işe almıştı. Ekstra yataklar, yeni duşlar, bir detoks kanadı ve küçük tıbbi kontroller ve prosedürler için küçük bir tesis vardı. Tüm bu hizmetler Jaxon'un özel vakfı tarafından finanse edilecek ve başka bir yerde bakım alamayanlar için tamamen ücretsiz olacaktı.

Kesinleşmiş bir şey olmamasına rağmen, buradaki personel bana birçok kez tıbbi bölümdeki bazı idari işlerde yardımcı olup olamayacağımı sormuştu. Ethan'ın da beni nazikçe teşvik ettiği bir girişimdi bu.

"Neden birdenbire seni evde daha az görecekmişim gibi bir izlenime kapıldım?" Jaxon kulağıma fısıldıyor.

Yüzüm kızardı.

Beni gerçekten tanıyor.

"Yani, başvurmuş falan değilim," diyorum dudağımı ısırarak. "Ama haftada bir ya da iki günümü yeteneklerimi ve eğitimimi kullanarak Mafya tetikçilerine dikiş atmaktan *başka* bir şey yapmak için harcasam çok mu kötü olur?"

Jaxon kıkırdar.

"Tabii ki hayır. Ben destekliyorum." "Gerçekten mi?"

Omuz silkerek, "Başta yapmadım," diyor. "Ama sonra Ethan bana bağırdı ve kafamı kışkımdan çıkarmamı söyledi."

Kıkırđıyorum.

"Bu konuşmayı duymak için canımı verirdim. Yüce Don, azarlanıyor."

"Aslında düşündüğünüzden çok daha fazla oluyor."

"Gerçekten mi?" diye iç geçiriyorum, koridorda bizi durduruyor ve ona dönüyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

Jaxon gülümsüyor.

"Affedersiniz Peder," diyor, heyecanla turumuzu yöneten rahibi işaret ederek. "Hemen döneceğiz. Karıma bir şey göstermek istiyorum."

Elimi tutup beni uzun bir koridordan geçiriyor ve soldaki ikinci kapıda duruyor. Devasa bir gülümsemeyle kapıyı açmamı işaret ediyor.

Düğmeyi çeviriyorum, ama kapı açıldığı anda nefesim kesiliyor.

Küçük odada hâlâ taze boya kokusu var ama oda çoktan en sevdiğim boho tarzında dekore edilmiş. Sol tarafta yumuşak gri bir koltuk, iki yanında iki küçük incir ağacı ve Edison ampullü lambalar var. Duvarda asılı resimlerden biri Grönland'daki yerli sanatçının özellikle beğendiğimi hatırladığım Baykuş mozağı. Köşede yükseltilmiş bir köpek hamağı bile var.

Ancak tüm bunların arasında dikkatimi çeken koyu renkli sedir masa oluyor. Masanın kendisinden çok, üzerinde ne oturduğu.

Bir isim plaketi... *Natalie Pace, R.N.* kazanmış.

"Evet," diye fısıldıyor Jaxon sessizce arkamdan. "Bu konuda gerçekten iyiyim." Yüzümü ona dönüyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Benim bir parçam olurken hayatının büyük bir kısmından vazgeçtiğini biliyorum. Ama sen bir hemşiresin, hem de çok iyi bir hemşire. Ve bence bu şehirdeki pek çok insan haftada bir ya da iki gününü burada geçirmenden fayda sağlayacaktır."

Bu jest bana bir ofis vermesinden çok daha fazlasıydı. Bu, eşi ve Regina olarak kaybetmekten korktuğum bir parçama sahip olmama izin vermesiyle ilgiliydi.

"Teşekkür ederim Jaxon," diye boğuluyorum, kollarımı ona dolayarak. "Beni, her şeyimi, tamamen sevdiğin için."

Onu derinden öpüyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Bana karşı nefes alıyor ve etrafımdaki kavrayışının sıkılaştığını hissediyorum.

"Nat, beni böyle öpmeye devam edersen, seni tam burada yakalayacağım."

"Al beni," diye nefes alıyorum, alt dudağını usulca ısırıyorum. "Vaftiz etmeme yardım et yeni ofis."

"Yeni ofisin... teknik olarak bir kilisenin içinde," diye homurdanıyor boynumu öperken. "Bunun Yüce Don için bile yeni bir şey olduğunu kabul ediyorum."

"Bir ilk ha?" Ona göz kırpıyorum, gömleğinin düğmelerini açıyorum ve köprücük kemiğine bir öpücük konduruyorum. "Güzel."

Jaxon yüzüne hınzır bir gülümseme yayılırken inliyor. Elleriyle kıcımlı kavrayıp beni geriye doğru odaya itiyor ve arkasındaki kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapatıyor.

"Her zaman ne derim bilirsin," diyor kapıyı arkasından kapatırken. "Hanımefendi ne isterse."

"Dolambaçlı yol için özür dilerim, Peder," diyor Jaxon, onu rektörlük binasında bulduğumuzda boğazını temizleyerek. "Karıma yeni ofisini göstermek istedim."

"Elbette," diyor yakışıklı rahip gülümseyerek. "Bu, belki de tamamen faaliyete geçtikten sonra burada bizimle biraz zaman geçirmeyi kabul ettiği anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım.

"Harika! Kutsamalar gelmeye devam ediyor! Ve tabii ki ikinizi de ayinde görmeyi çok isteriz, biliyorsunuz."

Jaxon sertleşiyor.

"Hı hı," diyor elimi tutarak. "Tur için teşekkür ederim ama gerçekten yola çıkmamız gerekiyor. Bir randevumuz var."

"Tabii ki! Tabii ki! Ama önce, işte," diyor çekmecesine uzanarak. "Fazla bir şey değil ama buradaki tüm personelimiz bizim adımıza gösterdiğiniz tüm çabalar için size teşekkür ediyor. Ve sürümüz adına."

Rahip bir kart ve oyuncak bir ayı çıkarır.

"Ayı rahibelerden birinin hediyesiydi," diyor rahip gülümseyerek. "Kızınız için."

"Ne kadar düşüncelisin!" Sırtarak onları alıyorum. "Eminim buna bayılacaktır, Peder Tomas."

Vedalaşıp arabalara geri dönüyoruz.

"Anladığım kadarıyla St. Petersburg'un düzenli bir cemaati olmakla ilgilenmiyorsunuz.

Stephen'ın mı?" Şakayla karışık söyledim. "Senin için Pazar günü yok mu?"

"Kesinlikle değil. Eşikten her adım attığımda tüm binanın alev almamasına şaşıyorum."

"Bu kesinlikle inşaat çalışmalarını geciktirirdi," diye kıkırdıyorum. "Orası benim için fazla havasız ve saygın bir yer."

Ana Cadde'nin hemen dışındaki bir ara sokağa saptı, "Şimdi nereye gidiyoruz?" İç çekerek sordum. "*Daha az* saygıdeğer bir yere."

Jaxon sırtıyor. Siyah tuğlalı, renkli camlı bir binanın önüne park ediyor. Silahını çıkardı ve şarjörü kontrol etti.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. "Buna neden ihtiyacın var? Jaxon, neler oluyor?"

Ancak Wesley kapımda belirdiğinde kocam çoktan arabadan inmişti. Jaxon bana elini uzatarak beni yanına çekti.

"Jax, neredeyiz?" Şimdiye kadar gördüğüm en iri adamlardan ikisi tarafından korunan kapılara doğru ilerlerken sessizce soruyorum.

"Aparat Odası."

İçlerinden biri bize kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz.

"*Merhaba Şekerim.*"

Döndüğümde bir kadının kocamın kafasına silah dayadığını gördüm.

Bölüm 34

JAXON

"Ne oluyor lan?!"

"Nat, sorun yok," diyorum, silahın şakağıma dayandığını hissederek.

"Josiah, onu buradan çıkar."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sorun değil, senin küçük tatlı kuşun da kalabilir," diye mırıldanıyor Glow, sesi soğuk.

"Az önce bana ne dedin sen?" Natalie homurdanıyor. "Ooh, bu seferki çok alıngan," diye kıkırdıyor. "Bunu sevdim."

"Glow, silahını indir."

"Bana emir veremezsin Jaxon," diyor Glow gözlerini bana dikerek ve silahını şakağıma daha sert bastırarak. "Fark etmediysen söyleyeyim, şu anda silahımın ucundasın ve kız arkadaşın kafanın duvara dağıldığını görmek istemiyorsa, dediğimi yapacaksın." "Silahını indir!" Charlie bağırır, tabancasını Glow'a doğru kaldırırken

birkaç çalışanı çılglık atarak arka odaya gitti. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

"Onu yere bırak ve benimle konuş."

"Lanet olası bir muhbirle konuşmaya hiç niyetim yok."

"İspiyoncu mu? O bir muhbir değil." Natalie alay eder, kafası karışmıştır.

"Hanımefendi! Silahınızı indirin! Hemen!" Charlie tersledi.

"Çılgınca şeyler gördüm, ama sana ne diyeceğim, lanet olası Don Supreme'in lanet olası federaller için çalışmaya başladığı günü göreceğimi hayal bile edemezdim!"

"Glow, sana söz veriyorum federaller için çalışmıyorum."

"Bırak şu lanet silahı!" Charlie havlıyor.

"Herkesin sakinleşmesi gerekiyor," diyor Levi.

"Bizim ortak olmamız gerekiyordu, Jaxon!"

"Biz ortağız, Glow." "Ortaklar

mı?" Natalie soruyor.

"Sen *onlarla* çalışırken biz nasıl olabiliriz ki?!"

"Ben değilim. Bu yüzden buraya geldim, tüm bunları sana açıklamak için," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Birinin canı yanmadan ve her şey kontrolden çıkmadan önce onu yere bırak."

"Kız arkadaşım kayıp!" Glow beni tersledi. "Bu iş çoktan çığırından çıktı, Jaxon!"

"Yemin ederim, bu konuda hiçbir şey

bilmiyorum." "Saçmalık!"

"Silahını indir!" Charlie tekrar bağırıyor. "Şimdi!"

"Bebeğim... lütfen sadece söyleyeceklerini dinle."

Josiah'nın yalvarışı Glow'un öfkeli bakışlarını bir anlığına da olsa dağıtınca dikkatim hemen başka yöne kayıyor.

Um... Ne?

"Bebeğim?" Diye soruyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor. "*Bebeğim* kim?"

"Kapa çeneni, Jaxon!"

Beynim buna henüz alışamadı ama hâlâ kafama silah dayamış çok öfkeli bir kadın var.

"Hayır! Bu herif federaller için çalışıyor! Bunu biliyorum!"

"Federaller için çalışmıyor!" Natalie sinirli bir şekilde, "Neden sürekli böyle söylüyorsun?" diyor. "Neden bunu söyleyip *duruyorsun*?"

"Glow, beni dinle, her ne duyduysan yanlış." "Çok şey duydum ve sana güvenmiyorum!"

"Ama *bana* güveniyorsun," diyor Josiah temkinli bir şekilde ona yaklaşarak. "Ve söz veriyorum, Bay Pace'in Ayaka'nın kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yok."

"Sen... bunu bilmiyorsun," diyor Glow, sesi çatlayarak. "*Onu* o Ajan'la gördüğünü söyledi. Ve o zamandan beri ondan haber almadım!"

"Onu bulacağız," diyor Josiah güven verici bir şekilde, elini şimdi onun elinde titreyen silahın üzerine koyarak. "Ama bunu yapmanın yolu bu değil. Bunu biliyorsun Babe."

Bebeğim?

Josiah silahı Glow'dan alıp Charlie'ye verirken Glow onun kollarında yıkılır.

"Özür dilerim, ben sadece... Onsuz çok kaybolmuş durumdayım J." Ama bunu söylerken *benimle* konuşmuyor.

"J?" Alfa Ekibimin yüzünde yazılı olan şaşkınlığı yankılayarak soruyorum. Glow dilini şaklatarak, "Cidden Jaxon," diye tersledi. "Hadi ama, bundan daha hızlı olduğunu sanıyordum."

"Oh, yani..." Sonunda anladığımı söyledim. "Siz ikiniz... bir şey misiniz?"

"Evet, bunun çok açık olduğunu sanıyordum," diye burnunu çekerken Glow bir adım uzaklaşıyor.

gözlerini siler.

"Tam olarak değil."

"Bu yüzden o sapık sıska yerine hep onu gönderiyorsun sanıyordum." Levi'ye doğru hareket ediyor.

"Bekle... *sapık* mı?" Levi soruyor, neredeyse benim kadar şaşkın. "Ben ne yaptım ki?"

"Buraya neden geldin, Jaxon?" Glow kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

"Şey, ben istedim-"

Natalie aniden, "Üzgünüm, hayır," diye tersliyor. "Birinin burada ne haltlar döndüğünü açıklaması gerekiyor? Siz de kimsiniz hanımefendi? Ve kocama silah çekebileceğinizi de nereden çıkardınız?"

"Ben Glow Bordeaux, madam ve bu işletmenin sahibiyim. Kocanız ve ben *iş* ortağıyız."

Natalie bana bir bakış atıyor, nihayet birkaç hafta önceki kavgamızın parçalarını bir araya getiriyor.

"Peki iş ortaklarınızın çoğu genellikle kendilerini bir fiçinin ucunda mı buluyor?"

"Bazıları."

"Bu iş yapmak için çok tehlikeli bir yol gibi görünüyor."

"Bu tehlikeli bir iş. Ve ortaklarım beni ya da kızlarımı riske atabilecek insanlarla ilişki kurduğunda daha da tehlikeli hale geliyor." Natalie savunmaya geçerek, "Seni riske atmadı," diye homurdanıyor. "Sen her zaman onu yapmadığı şeylerle suçluyorsun!"

"Öyle mi? O zaman kız arkadaşım neden kayıp? Bana kocanı o kaypak FBI Ajanı ile oynasırken gördüğünü söyledikten *sonra* ortadan kaybolduğunu mu söylüyorsun?" Glow öfkeyle söylüyor. "Benim için biraz fazla uygun görünüyor."

Natalie gözlerini Glow'a diker.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neden kendi şeridinde kalmıyorsun?"

Regina."

"Haklısın, ben lanet olası Regina'yım" diye karşılık verir Natalie, fısıltılı sesi alçak ve ölümcüldür. "Ve Jaxon sana zaten kayıp kız arkadaşınla hiçbir ilgisi olmadığını ve federallerle çalışmadığını söyledi. Bu senin için yeterli olmalı."

"İnsanlar aksini söylüyor."

"Peki bu insanlar senin Don Supreme'in mi?" Natalie karşılık veriyor. "Sadakat ve itaat yemini ettiğin kişiler mi?"

"Hanımlar, gidebiliriz-" diye söze başladım.

"Sus," diye tersledi Glow, beni durdurmak için elini kaldırdı, gözleri karıma yapışmıştı. "*Kadınlar* konuşuyor."

Ne oluyor be?

Glow gözlerini Natalie'ye diker ve kollarını kavuşturur.

"Haklısın," diyor Natalie'ye o kadar yaklaşıyor ki neredeyse burunları birbirine değecek. "Kocana, Yüce Don'a itaat edeceğime yemin ettim. Çünkü bunu yapmam *gerekiyordu*. Her zaman kocanıza rapor vermedim, Bayan Pace. Ben ve selefim Xiang ailesine borçluyduk ve onların zalim ve bencil olduğunu söylediğimde bana inanın. Ama seçme şansım yoktu. Ben bir kadını ve bu hayatta nadiren seçim şansımız olur. Bizler sendikada en çok dışlanan ve ihmal edilen ast grubuyuz ve Dons'un ellerinde muazzam acılar ve kayıplar yaşadık. Yani evet, kocanıza bağlılık yemini ettim. Aidatımı ödüyorum, kurallara göre oynuyorum.

."

"Açıkça." Natalie tersler.

"...Ama *herhangi bir* erkeğin oynayabileceği başka bir piyon olmayacağım," diye karşılık veriyor Glow. "Ve hiç kimse benim körü körüne itaatime sahip olamayacak. Don ya da değil. Sadakatime gelince? O da söz verdiğim kadınlara.

Koruyun. Bunlardan biri de kız arkadaşım Ayaka. Kaybolduğu gece onunla konuştum ve Opera'daki saldırının olduğu gece Jaxon ve arkadaşı Ajan Westwood'u gördüğünü söyledi. Ve bana yalan söylemek için hiçbir nedeni yok."

Natalie Glow'a bakarken odadaki sessizlik kulakları sağır eder.

"Kayıp kız arkadaşınız için üzgünüm. Sana söyledikleri doğrudu ama o ajan bizim dostumuz değil," diye fısıldıyor Natalie. "Ajan Westwood kocamı Opera binasında, odamızda bir bomba patladıktan sonra kaçırdı ve neredeyse ikimizi de öldürüyordu. Ajan onu bir depoya götürdü ve burada Jaxon'un şehirdeki sözde seks ticareti çetesi hakkında bir şeyler bildiğini varsayarak saatlerce işkence yaptı ve sorguladı."

"Öyle mi?"

"Tabii ki hayır."

"Hayatın üzerine bahse girer misin?" "Evet, bahse girerdim."

"O kadar emin misin?"

"Evet, o kadar eminim!" Natalie tersler. "İnsan ticareti *köleliktir*. Katılımcıların seçimlerini ellerinden alır ki bu da bu organizasyonun savunduğu her şeye aykırıdır. Bir madamın rıza ile cinsel kölelik arasındaki farkı anlayacağını ve yaşam tarzımızı sürdüreceksen neden hiçbir koşulda bunun devam etmesine izin verilemeyeceğini anlayacağını varsayıyorum."

"Yaşam tarzımız mı?" Glow mırıldanıyor. "Şimdiden bize bu kadar yatırım yaptınız mı Bayan Pace?"

"Ben Yüce Don'la evlendim," diyor Natalie kararlılıkla. "Ve bu ailenin bir parçası olarak geçirdiğim kısa sürede ben de çok büyük kayıplar ve kalp ağrıları yaşadım. Ama ben hâlâ buradayım. O yüzden inanın bana, bu işe *benden* daha fazla gönül vermiş kimse yok."

Glow gülümser, bir adım geri çekilir, sanki Natalie'ye yeni bir ışıkla bakıyormuş gibi... Ben de öyle.

"Size inanıyorum," diyor Glow savunmacı bir tavırla, "ama anlamalısınız ki benim yürüttüğüm iş türü...şey-"

"Anladığım kadarıyla Bayan Bordeaux," diye araya giriyor Natalie. "Kocam size güveniyor. O kadar ki işinizi büyüttü ve kızlarınızın güvenliğini artırdı, bu doğru değil mi?"

"Evet, öyle."

"Ve evinizde yangın çıktığı gece, masrafları kendisine ait olmak üzere ve hayatını riske atarak sizi ve kızlarınızı güvenli bir yere götürmeye bizzat yardımcı oldu."

Söyleyin bana, Bayan Bordeaux, bu size zalim ve bencil bir Don'un davranışları gibi mi geliyor?"

"Şey, hayır..."

"Bana öyle geliyor ki o da size aynı şekilde yatırım yaptığını defalarca kanıtladı. Hem kişisel başarınıza hem de sizin ve çalışanlarınızın güvenliğine. Öyleyse söyleyin bana, neden tüm bunları sırf dönüp size ihanet etmek için yapsın?"

Vay anasını!

Glow hiçbir şey söylemiyor, bana kısa bir süre bakıyor.

"Bu nedenle, belki de size karşı adil ve destekleyici bir Don ve iş ortağı olan kocam hakkında hemen en kötüsünü düşünmek yerine, lanet kafasına dokuz milimetreyi dayamadan önce durup söyleyeceklerini dinleyebilirsiniz."

Glow başını sallayıp bana bakmadan önce uzun bir süre Natalie'ye bakıyor.

"Bu konuda iyi bir seçim, Jaxon."

"Biliyorum," diyorum usulca, kravatımı hafifçe gevşeterek. "O bir fişek."

"Gel. Ofisimde konuşalım," diyor Glow ve topuklarının üzerinde dönüyor.

"Anlat

Adamların benimle içki içebilirler. Ya da kucak dansı, hangisini tercih ederlerse."

"Pekâlâ!" Wesley heyecanla öne doğru bir adım atar, ancak Josiah tarafından gömleğinden yakalanır.

"Otur oturduğün yerde," diye homurdanıyor ona. "Sikini kendi zamanında ıslatabilirsin."

Wesley yutkunur ve başını sallar, Josiah onu serbest bıraktıktan sonra Glow'un peşinden hızla Levi ve Travis'i koridorda takip eder.

Natalie de onu takip etmek için hamle yapıyor ama ben onu belinden yakalayıp kendime çekiyorum ve sertçe öpüyorum.

"Bu ne içindi?" Sonunda kalkmasına izin verdiğimde nefes nefese sordu. Hava.

"Sana sonra anlatırım. Ama dediğim gibi," diye fısıldıyorum kulağına.

"Biraz

belalı."

Glow başını sallayarak ve koltuğuna yaslanarak "Çok fazla," diyor. "Bu yaşam tarzının tehlikeleri de var, bunu hepimiz kabul ediyoruz. Ama bu işte geçirdiğim onca yıl boyunca bu sayının hiç bu kadar yüksek olduğunu görmemiştim..."

"Olaylar tırmanıyor," diyorum. "Ancak hızlı hareket etmezsek, Michael'ın tam da umduğu gibi, bu durumu engelleyemeyebiliriz."

"İhtiyacımız olan son şey medyanın ilgisi," diyor Glow içkisini yudumlarken. "Müşterilerimiz kötü şöhretten nefret eder. Bu bizi mahveder."

"Ne demek istiyorsun?" Natalie sorar.

"Benim kızlarım uzman" diye açıklıyor Glow. "Bazıları profesyonel kink eğitimcileri ve üst sınıfın fetişlerine hitap eden Dominatrix'ler. Müşterilerimizden bazıları kızlarımın sunduğu hizmetler için ülkenin dört bir yanından seyahat ediyor."

"Anladığım kadarıyla önlem alıyorsunuz?"

"Her zaman, şekerim," diyor Glow gülümseyerek. "Yapmak zorundayız. Ama endişelendiğim kızlarım değil."

Başımı salladım.

"Hayır, Michael deli ama aptal değil," diyorum. "Senin kızlarını seçmenin daha zor olacağını biliyor."

"Risk altında olanlar diğerleri," diye devam ediyor Glow. "Onlara rehberlik edecek kimsesi olmayanlar. Arkalarını kollayacak kimse yok. Sorun şu ki, hepimiz için bir sorumluluk olabilirler."

Derin bir nefes alıyor ve sonra masaya doğru eğiliyor.

"Peki, benden ne istiyorsun?"

"Sanırım dünya üzerinde hissedarlarınız var."

Glow gülümser.

"Hisler benim uzmanlık alanımdır, şekerim."

"Michael'la ilgili olabilecek herhangi bir bilgi duyup duymadığınızı bilmem gerekiyor," diyorum bacak bacak üstüne atarak. "Alakalı olup olmadığından emin olmasanız bile. Bana getirin."

"Bunu yapabilirim," diye başını sallıyor. "Gerçi kızların günlük yönetimini çoğunlukla Ayaka üstleniyordu."

Sağ elinin orta parmağındaki siyah yüzüğü çevirirken gözleri eline bakıyor.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptı mı?"

"Bir kez," diyor Glow ağır bir iç çekişle. "Ama o farklıydı. O zaman gideceğini biliyordum. Japonya'da halletmesi gereken aile işleri vardı."

Alt dudağını ısıyor ve bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığını söyleyebilirim.

Gözleri benimkileri bulduğunda, "Onun Glow'unu bulmak için ayırabileceğim herkesi görevlendireceğim," diyorum. "Dediğin gibi o deneyimli biri. Bariz tuzakların ve kapanların çok iyi farkında ve bunlardan herhangi birine düşmüş olması pek olası değil."

"Hayır, ama beni endişelendiren sinsi, küçük, belirsiz olanlar. Özellikle de dünyada Valentine gibi canavarlar varken."

"Onu bulacağım," diyorum masanın üzerinden uzanarak ve elimi onun elinin üzerine koyarak. "Sana söz veriyorum."

"Eğer başlamak için bir yer arıyorsanız," diyor Glow, masasına geri oturarak. "Polislerin İki Başlı Ejderha'dan birini tutukladığını bilmelisin. Ya da en azından o şatafatlı dövmeleri olan adamlardan birini."

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

Glow gülümsüyor.

"Dediğim gibi, Jaxon, her yerde hissediyorum. Yerinde olsam, her şeyi polise anlatmadan önce onu ele geçirmeye çalışırdım. Ya da daha kötüsü... Michael onun yaptığını düşünmeden önce."

Bölüm 35

NATALIE

Kocamın aksine, ben spot ışıklarından hoşlanmam.

Ancak, eksantrik otel kralı Jaxon Pace'in eşi Bayan Natalie Pace olarak yaşadığım hayatın bana gölgede kalma seçeneği sunmadığını fark ettim.

Kocamın *işi* orada olsa bile.

Paparazziler gittiğimiz her yerde bizi takip ediyor, yabancılar sokakta bizi işaret ediyor ve şehrin neresinde olursak olalım, Jaxon birini tanıyor gibi görünüyor. Ancak Chicago'nun en çok arzu edilen milyarderiyle evli olmanın getirdiği şöhrete ne kadar aşına olursam olayım, bir odaya girmenin ve odadaki her bir çift gözün üzerinize çevrildiğini hissetmenin hala korkutucu bir yanı var.

Bunu ilk kez Ryan'ın düğününde, Jaxon ışıkları kararttığında ve ilk dansımızı paylaşırken gelinliğimdeki kristaller parladığında fark ettim. Ve evlenme teklif ettiği gece, erkeklerimiz diz çöküp bana bağlılık yemini etmeden önce merdivenlerden inişimi izlerken damarlarımda hissettiğim elektrik akımını çok net hatırlıyorum. Ve *bu* iki deneyim de şimdi kalbime yakın tuttuğum anılar olsa da, belediye başkanının cenazesine yürüyüşümüz bunun tam tersiydi.

İronik bir şekilde St Stephen's'da bulunan kilisedeki atmosfer, ön tarafta bulunan iki kapalı tabuttan daha soğuk ve rahatsız edici. Zamanında gelmiş olmamıza rağmen, Jaxon en son bizim girmemiz konusunda ısrar etti ve adamlarına gelenleri saydırarak koltuklarımızın boş kalmasını sağladı.

Kapıdan girdiğimiz anda gitmek istiyorum. Yüzlerce yargılayıcı ve endişeli sosyete bakışının ağırlığı o kadar ağır geliyor ki neredeyse olduğum yerde donup kalıyorum.

Ama Jaxon, her zamanki gibi, bana gülümsüyor ve beni nazikçe ileri doğru çekiyor.

O buna alışık.

"Onları görmezden gel," diyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

"Onlar sadece buharlaşan bir grup lemming."

"Yine de *hepsi* bakıyor, Jax."

"Tabii ki öyleler," diye sessizce homurdandı. "Bu hıyarların yarısı belediye başkanının ölümüyle bir ilgim olduğunu düşünüyor, diğer yarısı da seni kıskanıyor."

"Ne?"

"Odadaki en güzel kadın sensin," diye kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Bu konuda herhangi bir oda."

"Devlet cenazesinde benimle flört mü ediyorsun?" Ben de fısıldıyorum. Jaxon sırtıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Başımı sallıyorum ama dördüncü sıradaki koltuklarımıza doğru yürürken dudaklarımı çeken hafif gülümsemeye engel olamıyorum. Konuşma yavaş yavaş katedralin avlusunda tekrar yankılanmaya başlıyor ama bu sefer sessiz ve derinden.

Tabii şimdi de bizim hakkımızda konuşuyorlar.

Jaxon'ın tavsiyesine uyup görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama önümüzde sıradaki bir kızın hızla başka tarafa bakmadan önce dik dik bakan gözlerini yakalayınca kaskatı kesiliyorum. Jaxon elini kalçama koyuyor ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor

"Onlara aldırma, *Αγαπημένη*," diye fısıldıyor kulağıma. "Bu yakında sona erecek."

Ve o haklı.

Çok geçmeden Peder Thomas kürsüye çıkıyor ve belediye başkanı ile eşine içten bir methiye sunuyor. Güvenliğin ve bu 'akıl almaz trajedinin' yaralarını sarmak için toplum olarak bir araya gelmenin önemini vurgularken gözlerim doluyor.

Ancak genç ve yakışıklı rahibin yaptığı konuşmanın beni duygulandırmasını bekleyerek başımı kaldırıp kocama baktığımda, onun meşgul olduğunu görüyorum... tek eliyle telefonuyla mesajlaşıyor.

"Jaxon Pace," diye sessizce uyarıyorum. "Hiç utanman yok mu senin? Bu lanet olası bir cenaze töreni. Bu çok çirkin."

"Söz veriyorum, ölüler gücenmeyecek, Nat."

"Hayır ama yaşayanlar olacak!" Endişeyle etrafa bakarak söylüyorum.

"Şu anki *haliyle*, yaşayanlar daha büyük endişe kaynağı. Özellikle de benim aramalarımından kaçanlar."

Başını kaldırıyor ve ben de onun bakışlarını koridor boyunca takip ederek kısa gri saçlı, esmer tenli, yaşlı bir adama bakıyorum. Adamın üzerinde süslü bir polis üniforması vardı. Yanında oturan, güzel ve kusursuz giyimli yaşlı kadın kıpırdamadan oturuyor, gözlerini öne dikmiş.

Adamın kıpırdanışını ve cebinden telefonunu çıkarışını izliyorum. Endişeyle Jaxon'a bakıyor, sonra yanındaki kadın tarafından onaylamaz bir şekilde dürtülünce isteksizce telefonunu yerine koyuyor.

"Sırf seni görmek istemeyen birini görmek için mi buraya gelmemiz konusunda ısrar ettin?!"

"Onu başka bir yerde bulmaya çalışmaktan çok daha etkili oldu."

Polis Şefleri çok meşgul, kaypak küçük şeylerdir."

Hayal kırıklığıyla iç çektim.

"Sonuna kadar saygısız, Bay Pace."

"Bu da zaman zaman işe yarıyor," diye homurdanıyor ve kalçamı sıkıyor.

"Dün olduğu gibi. Yeni ofisinde. *Şikayet* ettiğini duymadım."

Yüzüm hemen ısınıyor ve elimi onun elinin üstüne koyuyorum. Ona uslu durması için sessizce yalvarmayı henüz bitirmiştim ki, mesajlaştığı adamın tekrar bize baktığını fark ediyorum.

Rahip komüniona başlarken, Jaxon kolunu arkamdaki sıranın arkasına dayıyor.

"Şef biraz tedirgin görünüyor," diye fısıldıyor kendi kendine, ilk birkaç sıra ayın için çağrılırken. "Kaçmaya çalışabilir."

"Ha?"

Jaxon, Polis Şefinin eşiyle birlikte tören alayında ilerleyişini izler.

"Gidelim," diyor aniden, ayağa kalkarak. "Gidelim mi?"

Nereye?"

"Yukarıda. Komünyon için."

"*Komünyon* mu?" Alay ettim. "Sen komünyon almazsın."

"Bilmenizi isterim ki, gençliğimde birkaç yıl papaz yardımcılığı yaptım."

Alaycı bir tavırla, "Şimdi sen miydin," diye cevap veriyorum.

"Ve vaftiz edildim," diye devam ederek beni sırada ilerletti, gözleri birkaç kişi önümüzde duran üniformalı adama sabitlenmişti. "Annem ısrar etti."

"Bu yüzden mi bugün bu kadar dindarsınız?"

"Bu sadece iş."

"Bu bir cenaze töreni! Ve insanlar izliyor!"

"Genel olarak *insanlar* hakkındaki fikirlerimi biliyorsun." "Evet... Biliyorum," diyorum gözlerimi devirerek. "Siktir et onları."

Askeri üniformalı adam rahibe ulaştığında, karısına bir şeyler fısıldamadan önce Jaxon'a bakar. Aniden kutsamayı atlar ve yolunu değiştirerek kilisenin arka tarafındaki küçük yan kapılardan birine yönelir.

"Şimdi," diye fısıldıyor Jaxon kulağına dokunarak.

O zaman daha önce kendi kendine konuşmadığını fark ediyorum... *kulaklığını* takıyor.

Birden katedralin arka tarafından bir çarpma sesi geliyor. Tam zamanında döndüğümde azizlerden birinin büyük bir heykelinin ikinci kattan aşağı yuvarlandığını, boyalı sıvaların ve tozun etrafa saçıldığını görüyorum.

Tüm dikkatler yıkılan heykele çevrilmişken Jaxon beni sıranın dışına, soldaki küçük kapıya doğru çekti.

"Jaxon, lütfen bana az önce yenilenmesine yardım ettiğimiz kiliseye zarar vermediğini söyleme."

Beni koridor boyunca çekiştirerek, "Eminim sadece biraz alçı dökülmüştür canım," diyor. "Josiah, onu yakaladın mı?"

"Ve bana bir kulaklık taktığını söyleyebilirdin."

"Bunu samimiyetsiz bulabileceğini düşünmüştüm," diyor Jaxon dışarıdaki otoparka açılan kapıyı açarken. "Sonuçta bu bir cenaze töreni."

"Ah, sen-" diyorum sinirle, onu azarlamaya hazırlanırken adamların Şef'le birlikte orada durduğunu fark ediyorum.

"Jaxon, seninle konuşmamam gerekiyor." "Kim demiş?" Jaxon sırtıyor.

"Hiç kimse, ama fark etmediysen söyleyeyim, şu anda biraz dışlanmış durumdasın."

"Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin," diyor Jaxon, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle.

"Kimse seninle bir şey yapmak istemiyor."

"Oh, eminim benimle bir şeyler yapmak istiyorlardır, kaç tanesinin *benim* maaşımla çalıştığını düşünürsek. Siz de dahilsiniz komiser."

Polis Şefi rahatsız bir şekilde yer değiştirir.

"Artık desteğimizi istemediğinizi mi varsaymalıyım?"

"Hayır, hayır," diyor Şef derin bir iç çekerek. "Sadece dikkatli olmak zorundayım. Demek istediğim, belli bir yaşam tarzınız var. Bu tehlikeli bir şey. Yani, Belediye Başkanı öldürüldü."

"Farkındayım, oradaydım."

"Ve o senin lanet kutundaydı, adamım. Karısı da öyle."

"Biliyorum, oradaydım," diye tekrarlıyor Jaxon. "O lanet kutunun içindeydin. Tıpkı karım."

"Ben-" demek istemedim.

"Ne ima ettiğinizden ve bunu böylesine tehlikeli biriyle yapmak isteyip istemediğinizden emin değilim."

"İnsanlar konuşur, Jaxon," diyor savunmaya geçerek. "Hiçbir şey ima etmiyorum." "Görünüşe göre *tam da* bunu yapıyorsun Winston," diye yanıtlıyor,

Polis Şefi'ne yaklaşıyor.

"Jaxon..." Elimi sakın bir şekilde koluna koyarak uyarıyorum.

"Eğer ortaklığımızdan soğuyorsanız... Şöyle diyelim, bu kesinlikle işleri değiştirir."

"Hiçbir şeyi üşütmeyeceğim," diye fısıldar Winston zorla. "O yüzden beni tehdit etme!"

"Tehdit etmiyorum," diye homurdanan Jaxon, Winston'a yaklaşıp onu geri adım atmaya zorladı. "İnan bana, aradaki farkı anlayacaksın."

"Jaxon," diyor Şef iç çekerek. "Biraz sakınleşelim. Neden bana tam olarak ne istediğini söylemiyorsun?"

"Ne bildiğini bilmek istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Bana söylemek istemediğin her şeyi," diye soğuk bir şekilde gülümsüyor Jaxon. "Ama polislerinizin Old Town'da tutukladığı İki Başlı Ejderha dövmeli adamla başlayalım. Ya da belki adamlarınızın nehirden çıkarıp durduğu parçalara ayrılmış kayıp kızlarla."

Şefin karısı nefes nefese kalır.

"Mary," der Şef, gözleri hâlâ Jaxon'a odaklanmıştır. "Git arabada bekle."

"Hayır, Winston ben kalıyorum-"

"Dedim ya," diye gürlüyor, ona bakmadan önce. "Gir. İçeri. Arabaya. Arabaya."

Ona dik dik bakıyor, gözlerinde tanıdık bir öfke var. Öfke ve endişe, her mafya adamının, özellikle de Yüce Don'un karısına musallat olan aynı sapkın kardeşler.

Şef yalvarırcasına "Mary-" diye söze başlar ama karısı topuklarının üzerinde dönerek onları bekleyen arabaya doğru fırlar.

Jaxon bana bakıp başını sallayarak sessizce aynısını yapmamı istiyor, ben de elini sıkıca tutup Wesley ve Josiah ile birlikte yavaşça arabaya doğru yürüyorum.

"Isıtmalı koltukları açtım, Bayan Pace," diyor Travis ön koltuktan ben binerken. "Yakında ısınır. Hâlâ üşüyorsanız koltuğun arka cebinde elektrikli bir battaniye var."

"Teşekkür ederim," diyorum onu bacaklarımın arasına çekerek. "Sana söyleyeyim Travis, bahar için sabırsızlanıyorum."

Travis kıkırdar.

"Bayan Pace, bahar geldi."

"Sik beni," diyorum ve hemen ağzımı kapatıyorum. "Oops. Özür dilerim."

Arabadaki adamlar kıkırdıyor ve ben de katılıyorum, çok gergin bir sabahta bir anlık mola için minnettarım.

"Orta Batı'da büyüdüm, sadece birkaç yıl içinde kanımın inceldiğine inanamıyorum."

"İnanın bana, Boston'dan taşındığımda ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diyor Travis, çevreyi tarayarak. "Chicago sadece farklı bir soğuk türü."

Jaxon'ın arabaya doğru hızla yürüdüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

"Malikâne," diye tersledi, arabaya tırmanırken. "Ve Ethan'ı ara."

"Peki, efendim."

Travis, Ethan'ı ararken Şef'in arabasının önümüze çıkmasına izin veriyor.

"Ne oldu?" diye kıkırdar Ethan. "Kilise gerçekten alev aldı mı?" "Hayır, biz sadece-"

Birden lastik gıcırtiları duyulur ve bir araba park yerinden çıkarak koridorda şefin arabasının önünü keser.

"Bu ne lan..."

Şoför kapısı uçarak açılıyor ve Şef'in şoförü arabadan fırlıyor, tam o sırada arabanın etrafında daha fazla adam beliriyor. Gözlerim taşıdıkları şeye takıldı... otomatik tüfeklere.

"Aman Tanrım!"

Ateş açıyorlar, küçük sedanı kurşun yağmuruna tutuyorlar ve kalbim durup Şef ve karısının öldüğünü anlıyorum.

Sonra bize ateş açtılar.

"Levi geri çekil! Geri çekil!" Kurşunlar ön camdan sekmeye başlarken Josiah kulaklığına bağıyor.

"Yere yat!" Jaxon vücudumu kendi vücuduyla kaplayarak bağıyor.

"Ne haltlar dönüyor?!" Travis arabayı geri vitesle takıp gaz pedalına basarken Ethan'ın sesi dahili telefondan duyuluyor.

"İki Başlı Ejderha az önce şefin arabasını havaya uçurdu! Her yerdeler."

Camlara daha fazla mermi isabet ederken araba aniden gıcırdayarak durur.

"Neden hareket etmiyoruz?!"

"Levi ve Charlie'nin arkasında ikinci bir araba var! Bizi sıkıştırdılar!"

"Jaxon, çık oradan!" Ethan bağıyor. "Eğer iki araba varsa muhtemelen daha fazla!"

"Evet, aslında o kadarını kendim için topladım, teşekkürler!" Jaxon silahını çekerek tersledi.

"Jaxon!"

"Yerde kal!" Bana bağıyor.

"Efendim, bu ön cam daha uzun süre dayanacak!" Travis bağıyor. "Kurşun geçirmez!"

"Birkaç serseri kurşuna karşı, efendim, cephanelik değil!"

Kurşunların geçemediği ön cam çatlaklarla kaplı. Ve şefin arabasına ateş eden suikastçılar

bizim için doğru.

"Lanet olsun! Sıkıştık!" "Peki ya

ağır toplar?" "Ağır toplar mı?"

"Vay anasını, adam haklı!" Josiah diyor ki.

Kolunu cesurca pencereden dışarı uzatır ve silahını ateşleyerek adamlardan birini bacağından vurur.

"Hey çocuk," diye bağılıyor arabamızın bagajındaki Wesley'e. "Sana dokunmamanı söylediğim şeyi hatırlıyor musun?!"

"Teknik olarak bunu pek çok kişi için söyledin-"

"Bagajdaki şey!" Josiah bir kurşunu daha savuşturarak tersledi. "Hâlâ orada mı?"

"Uhhh..." Wesley hızla bagajdaki eşyaları karıştırırken, "Lanet olsun," dedi. "Oh, kahretsin! Evet, işte burada!"

"Bugün senin şanslı günün!" Josiah bir klip daha yüklemekten önce sunroof'u işaret ederek bağılıyor.

Wesley elindeki devasa silaha bir göz atar ve yüzü anında sinsice aydınlanır.

"Oh, evet!" Kıkırdıyor ve hemen yükleme mekanizmasını kurcalıyor.

Ön cama daha fazla mermi isabet ediyor ve küçük parçalar gösterge panelinin tozunu almaya başladığında camın çınlamasını duyuyorum.

"Zamanımız tükeniyor!" Travis bağılıyor. "Her an patlayabilir!" "Hey Josiah," diyor Wesley, direksiyonun üzerindeki bir başka kapağı geri çekerek

iyi. "Bunu isteyeceksin!"

"Nat buraya gel," diyor Jaxon, Wesley Josiah'a bir AK-47 vermek için üzerine uzanırken beni kendine çekiyor.

Josiah sırtarak devasa silahı eline alır ve açılır tavanı açmak için düğmeye basar. Ancak Wesley arka koltuktaki bankın üzerine adımını atar atmaz, Josiah aniden Wesley'i gömleğinden yakalar.

"Sakin ıskalama!" Wesley sırtıyor.

"Josie, ben asla ıskalamam!"

"Neler oluyor?!" Tüm vücudum titreyerek soruyorum.

"Yerde kal!" Jaxon beni kucağına çekerek, sunroof açılırken vücuduyla beni koruduğunu söylüyor.

Sunroof'u neden açıyoruz ki?!

"Çocuk haymaker'ı aldı! Koruyun onu!" Josiah kulaklığına bağıyor.

"Kulaklarınızı kapatın!" Jaxon bağıyor.

"N'aber, orospu çocukları!!" Wesley bağıyor.

BOOM!

Silahın ateşlenme sesini, tüm arabanın sarsılmasına neden olan büyük bir patlama izliyor. Jaxon beni bırakıyor ve sağımızdaki park halindeki arabalardan biri gökyüzüne fırlarken büyük bir ateş topunun gökyüzüne yükseldiğini görmek için tam zamanında fırlıyorum.

"Yol temiz!" Wesley elini arabanın tepesine vurarak bağıyor, "Yürü! Yürü! Yürü!"

"Aman Tanrım! Bu lanet bir roketatar mı?!" Jaxon ona bagajdan bir fişek daha uzatırken ben silaha bakarak bağıyorum.

Travis gaza basıyor ve şefin arabasının yanından geçip Wesley'in yarattığı boş alana doğru ilerliyoruz.

"Levi, bizden ayrılma!" Josiah yolcu tarafındaki camdan dışarı ateş ederken kulaklığına bağıyor.

"Wes! Onları koru!"

"Memnuniyetle!"

"Nat! Yere yat!"

"Buyurun beyler! Yala beni-"

BOOM!

"İşte bu!" Biz uzaklaşırken Wesley bağıyor. "Biraz daha mı istiyorsunuz, sizi lanet parçalar-"

Josiah Wesley'in karnına sert bir yumruk indiriyor ve Wesley üstümüze yuvarlanıyor. Sunroof kapanırken Jaxon onu arka koltuktan bagaja atıyor ve caddede hızla ilerliyoruz.

"Otur lan yerine!" Tersledi.

"Kahretsin," diyor Wesley, bana bakıp ağzını kapatarak. "Özür dilerim, Bayan Pace. Bilirsiniz, onlara beni emmelerini söylediğim için-"

"Ve kapa çeneni," diye azarlıyor Jaxon.

"Peki efendim." Wesley çabucak söyler.

"Yine de iyi atıştı," diyor Jaxon omzunun üzerinden nefes nefese.

"Oh! Teşekkür ederim, efendim! Sizce bir tane alabilir miyim-"

"Ama yine de kapa çeneni."

"Evet efendim."

Uzaktan siren sesleri geliyor.

Jaxon bana sıkıca sarılarak, "Travis bizi ana caddeden uzaklaştır," diyor. "Josiah, Levi ve Charlie iyi mi?"

"Yaralı yok efendim." Josiah elini kulağına götürerek söylüyor. Ama elinin koluna doğru kanadığını fark ediyorum.

"Wesley bana şu ilk yardım çantasını versin," diye çıkıştım. "Ve Josiah elini görmeme izin ver."

"Önemli bir şey değil Bayan Pace," diye yanıtlıyor. "Sadece kendimi vurdum." "Evet, bir *kurşunla*. Ve bu bir istek değildi."

Jaxon telefonunu çıkararak, "Tersane buradan çok uzakta değil," der. "Wes, merkezi ara ve depoya iki araba, bir temizlik ekibi ve bir destek birimi göndermelerini söyle. Bu şehir Şef yüzünden galeyana gelmiş polislerle kaynamak üzere ve ihtiyacımız olan son şey böyle görünmek." Josiah tekrar kulağına dokunarak, "Çok geç," diye mırıldanıyor. "Patron elimizde şirket."

Ve sanki bir işaretmiş gibi, havada bir siren sesi yankılanıyor. Arkamızda ışıkları yanıp sönen tek bir devriye aracını görmek için dönüyoruz. Jaxon nefesinin altından küfrediyor ve Travis'e ana caddenin dışındaki bir ara sokağa çekmesini söylüyor.

Jaxon çenemi usulca kavrayarak, "Ne olursa olsun bu arabada kal," diyor. "Anladın mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Tanrı yardımcım olsun, Jaxon Pace eğer beni bir daha arabaya kilitleersen seni uykunda boğarım."

"Bu... garip bir şekilde açıklayıcı," diye kısaca kıkırdıyor. "Ama tamam. Lütfen bunu benim halletmeme izin verin."

Gözleri bana yalvarıyor ve ben de başımı sallayarak ona karşılık veriyorum. Silahını koltuğa bırakıyor ve kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce ceketinin düğmelerini çözüyor.

"Oh kahretsin! Bay Pace!" Genç memurun yüzündeki şok belirgindir. "Ben... ben... siz olduğunuzu fark etmedim, efendim."

"Zararı yok," diye gülümsüyor Jaxon.

"Ben... Özür dilerim efendim," diyor memur sessizce, eli tabancasının üzerinde. "Ama tam olarak bu tarife uyan bir araç için arama emri çıkarıldı. Polis Şefi'nin arabasına ateş ettiğini söylüyorlar."

"Yanlış bilgilendirilmişsiniz."

"Ağır hasarlı iki siyah Range Rover olduğunu söylediler... şey..." diye tartışıyor memur, tahrip olmuş araçlarımıza endişeyle bakarak. "...*Bunun* gibi. Bütün telsizlerde bu var."

"Anlıyorum ama olanlar hakkında yanlış bilgilendirildiğinizi kastetmiştim." Jaxon sakın bir şekilde. "Biz Şef'in arabasına ateş etmedik, o başka bir araçtı."

"Nerede bu araç?"

"Bir moloz yığını," diyor Jaxon, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Otoparkta silahlı adamlar tarafından saldırıya uğradı. Biz de oradaydık ama kaçmayı başardık."

Hemen silahını çekip kocama doğrultan memura doğru bir adım atıyor.

"Kımıldama! Daha fazla yaklaşma!" Subay bağırıyor.

Aman Tanrım... Jaxon dur!

Jaxon ellerini havaya kaldırarak sakince, "Yapmayacağım," diyor. "Silahsızım ve adamlarımın sana dokunmayacağına söz veriyorum."

"Kıpırdama dedim!"

Jaxon durduğunda kalbim güm güm atıyor. Koltuğun arkasını sıkıca kavradım.

"Heyecanlanmak için bir neden yok. Sadece konuşmak istiyorum."

Memur yavaşça yaklaşıyor, silahını kaldırmış, rahatsız edici bir şekilde kocama doğrultmuş.

"Sen Ronnie Chambers'sın," diye cesaretlendiriyor Jaxon. "Bill'in oğlu, değil mi?"

Sen bizden birisin."

"Onlar... Şef'in öldüğünü söylediler," diye kekeliyor memur. "Ve karısı. İkisi de öldü."

Jaxon, "Beni dinle evlat," diye söze başlar.

"Neden, Bay Pace?" Memur sorar. "Bunu neden yaptınız?"

"Ben yapmadım. Öyle bir şey olmadı. Burada aynı taraftayız, tamam mı? O yüzden silahını indir ve konuşalım. Hepsi bu kadar. Sen de bizden birisin, değil mi?" Memur sertleşir.

"Ben önce polisim efendim," diyor meydan okurcasına, göğsü hafifçe kabarıyor. "Ve onlar aramayı çoktan yaptılar, sizi içeri almak zorundayım. Sizden bunu zorlaştırmamanızı rica edeceğim. Sorun çıksın istemiyorum."

"Ben de öyle," diye gülümsüyor Jaxon. "Ama az önce olanları göz önüne alırsak, korkarım bunu yapamam."

"Efendim, ben-"

Jaxon bir anda memurun elindeki silaha sert bir hamle yaparak yere düşürür. Genç adam daha tepki veremeden kollarını arkasına sıkıştırmıştır bile.

"Oh lanet olsun! Lütfen beni öldürme!"

"Seni öldürmeyeceğim evlat," diyor Jaxon, memuru arabaya çarparak.

Charlie'nin Levi ile birlikte arabadan atlayıp polis arabasının sürücü koltuğuna geçmesini ve ışıkları kapatmasını arabadan izliyorum.

"Sadece kafama silah doğrultulmadan sohbet etmeyi tercih ederim," diyor Jaxon, memuru kapıya doğru çekerek. "Şimdi bin şu lanet arabaya."

Kapıyı açtı ve içgüdüsel olarak koltuktaki silahı alıp memura doğrulttum. Jaxon sırtıyor.

"Ronnie, bu benim karım," diyor ve polis memurunu içeri itiyor. "Merhaba, benim küçük belalım."

"Merhaba, *yasalara saygılı* kocacığım," diyorum ona bir bakış atarak.

"Burada tam olarak ne yapıyoruz?"

"Küçük bir gezintiye çıkıyoruz, tatlım."

Sonraki bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçer.

Mucizevi bir şekilde daha fazla müdahale olmadan depoya ulaştık ve hemen hasar kontrolüne başladık. Jaxon endişeli genç polis memuruna kilisede neler olduğunu anlatırken Levi da kamera kayıtlarını sildi ve bir mazeret uydurmasına yardımcı oldu. Ethan, daha fazla güvence olarak, polis memurunun babası Bill Chambers'ı buldu; kendisi neyse ki kuruluşumuzda uzun süredir sadık bir astımızdı. Bill oğlunu çenesini kapalı tutması konusunda ikna edebildi.

Ancak, elimizde çok daha büyük bir sorun olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Jaxon'ın bir zamanlar şehrin polis gücü üzerindeki sıkı hakimiyetinin, hem Belediye Başkanı'nın hem de Şef'in kaybıyla büyük bir darbe aldığı artık çok açık.

Polis maaş bordromuzdaki adamlar Şef'e olanlar konusunda anlaşılabilir bir şekilde şüpheleniyorlar ve sadakatleri artık garanti edilemez. Ronnie konusunda şanslıydık ama bir dahaki sefere bu kadar kolay olmayabilir.

Dağınık. Sonuçta, Jaxon'un Emniyet Müdürüne suikast düzenlediğini düşünüyorsa, bize nasıl güvenilebilirler?

Jaxon her zaman suç örgütleri ile yerel hükümet arasındaki ilişkinin hassas bir şekilde yönetilmesi gereken bir ekosistem olduğunu söylerdi. Ve son haftalarda ikimizin üzerinde yoğunlaşan ilgi nedeniyle, şimdi bu ilişki hızla kontrolden çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Konuş benimle," diyor Jaxon, bayisinden getirdiği iki siyah Audiden biriyle depodan çıkarken Ethan'dan gelen bir çağrıya cevap verirken.

"Şimdilik alevleri söndürmeyi başardık," diye yanıtlıyor Ethan. "Ama bu acı vericiydi. Birkaç iyilik istemek zorunda kaldım ve iyilik."

"Teşekkür ederim, Ethan."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ama bu iş dehşet verici bir noktaya varmadan önce, bence bir süre ortalıkta görünmemelisin. En azından ortalık sakinleşene kadar."

"Anlaştık."

"Ayrıca siz ve hanımefendinin de hedef tahtasında olmamanız için bir gece izin almanız gerektiğini düşünüyorum."

Bunu tekrar söyleyebilirsiniz.

Jaxon bana bakıyor ve elimi tutup bacağıma koymadan önce dudaklarına götürüyor.

"Bu kötü bir fikir değil."

"İyi bir tatil tavsiye ederim." "Bu arada topçular için iyi bir karar."

"Evet, şey, hatırladığım kadarıyla mevcuttu ve benim için belli belirsiz bir araçtı.

kendi kurtarışım."

"Rachel konusunda da haklıydın," diye devam etti Jaxon. "Birkaç adam onu alıp eve getirsin. Ona ihtiyacım var."

Jaxon'ın kalçamdaki elinden başımı kaldırıyorum ve karnım yere çarparken gözlerini yakalıyorum.

Ne oluyor be?

"Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?"

"Yaptım ama bu daha önemli," diyor Jaxon. "Bir saat içinde hazır olsun."

Telefon görüşmesini aniden sonlandırdı ve çekincemi hissederek bana döndü. "Jaxon, sen neden bahsediyorsun?"

"Şef bana birkaç gün önce İki Başlı Ejderha'dan birini sorguladıklarını söyledi. Kolay olmadığını söyledi ama Michael'ın körfezde küçük bir deliği olduğundan bahsettirmeyi başarmışlar. Bir balıkçı kulübesi ya da kulübe. Ama adam yerini söylemeyi reddetti."

"Tamam, ama bunun-" ile ne ilgisi var?

"O adam," diye devam ediyor Jaxon, "Michael'ın en iyi haydutlarından biriydi ve bir anlaşma yapmak için buranın Michael'ın gizli 'korku evi' olduğunu iddia etti. Kendisini tutuklayan polislere, Michael'ın orada korkunç şeyler yaptığını gördüğünü söylemiş... Buna kendi *kız kardeşini* duvara çarpmak da dahil."

"Yani?"

"Demek ki Rachel *nerede* olduğunu biliyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 36

JAXON

"Kesinlikle olmaz."

"Natalie."

"Söz konusu bile olamaz, Jaxon." "Beni dinle-"

"Rachel'ın ne kadar tehlikeli olduğu konusunda bana kaç kez ders verdin?! Sanki saldırmak için fırsat kollayan bir yırtıcı hayvanmış gibi kaç kere ondan bahsettin?" Natalie, yatak odamızın kapısını açarak tersledi.

"Biliyorum-"

"Ve şimdi onu, sadece onu, Michael'ın saklandığı bir yere bir göreve götürmeyi öneriyorsun. Aslanın inine doğru yürümek. Senin deyimimle, *saatli bombayla!*"

"Nat, tek yol bu. Nerede olduğunu ve Michael'ın tuzaklarını harekete geçirmeden oraya nasıl ulaşacağını bilen tek kişi o."

"Neden sana sadece nerede olduğunu söylemiyor?"

"Yapabilse bile, onun orada olmasıyla aynı şey değil. Bedenen benim için daha faydalı."

Natalie bana ters ters bakıyor.

"Seçtiğin kelimeler gerçekten hoşuma gitmedi."

"Kastettiğim bu değildi," diye iç geçirdim. "Sadece onun orada olmasının faydalı olduğunu kastettim."

"Onu *yem* olarak mı kullanıyorsun?"

"Daha çok bir sigorta poliçesi. Michael'ı hizada tutmak için."

"Ne satırı?" Alay ediyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, Michael pek kurallara göre oynamıyor, Jaxon. Herhangi bir kurala. Bir ana planı yok, hayattaki tek amacı mutlak kaos ve bu ailenin yok edilmesi."

"Bunu biliyorum."

"Peki seni de ortadan kaldıracak olsa kendi kız kardeşini öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum."

"O zaman tekrar ediyorum," diye tersler Natalie. "Hayır. Gidemezsin."

"Natalie, buna mecburum," diyorum sempatik bir şekilde. "Her ne kadar seni bu şekilde bırakmak istemesem de, bu güçlü olmana ihtiyaç duyduğum anlardan biri."

"Güçlü olmaktan yoruldum Jaxon!" Derin nefes alarak söylüyor.

Oda ürkütücü bir sessizliğe bürünür. Nefesi kesiliyor ve aniden yatağa yığılıp gözyaşlarına boğuluyor. Önümdeki kırıklık göğsüme bir hançer gibi saplanıyor. Derin bir nefes alıp yatağa oturuyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

"Ben oturup beklerken, bu gecenin o gece olup olmadığını merak ederek koridorlarda volta atarken sevdiğim adamın tehlikeye koşmasından çok yoruldum."

"Hangi gece?"

"O kapıdan çıkıp bir daha eve dönmemeni izlediğim gece," diye hıçkırarak ağlıyor. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Jaxon!"

"Natalie, her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum, başının üstünü öperek. "Sana geri döneceğim. Her zaman sana geri döneceğim."

"Bundan nefret ediyorum," diye burnunu çekiyor. "Bu tehlikeli görevlere gitmek zorunda olanın hep sen olmandan nefret ediyorum."

"Rachel'ı adamlarımdan herhangi biriyle gönderemeyeceğimi sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye iç geçirdim. "Onları bir daha görmek istiyorsam olmaz."

Natalie yine bana ters ters bakıyor.

Kahretsin... Bu muhtemelen söylenecek en iyi şey değildi.

"Evet," diyorum temkinli bir şekilde, onun söze dökülmemiş imasını anlayarak. "Tehlikeli biri ama onunla nasıl başa çıkacağını bilen tek kişi benim. Gerçekten korktuğu tek kişi."

"Bu doğru değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Natalie gözlerini silip bana bakarak, "Kardeşinden korkuyor," diyor. "Senin sürekli yapamadığın bir şey."

Ona bakıyorum.

"O bir canavar, Jaxon."

"Ben de öyle," diye sırtarak yüzündeki gözyaşlarını siliyorum.

"Hayır, değilsin. Aynı şekilde değilsin," diye başını sallıyor Natalie. "Acımasız olabilirsin, elbette. Ama Michael acımasızdır. Bu onun varoluş hali. O bir şeytan ve senin aksine onun hiçbir ilkesi ya da ahlakı yok ve yapacaklarının sınırı yok. Çok kötü ya da çok aşağılık bir şey yok. Zavallı Walter'a ya da Marta'ya yaptıklarına ya da kamyon durağında bana yapmaları için o adamları gönderdiklerine bir bakın."

Midem bulanıyor.

"Natalie. Sana zarar vermesine asla ama asla izin vermeyeceğim. Bu yapacağım son şey olsa bile."

"Demek istediğim de bu, Jaxon! Anlamadığın şey bu. Sırf onu durdurmak için *seni* kaybetmek istemiyorum."

"Eğer gereken buysa-"

"Hayır! Buna izin vermeyeceğim!" Histerik bir şekilde bağırıyor, kendini benden uzaklaştırıyor ve ayağa kalkıyor. "Seninle evlendim çünkü seninle bir hayat istiyorum, sensiz değil!"

Onu sakinleştirmeliyim.

"Ve o hayatı inşa etmek için sana burada, yanımda ihtiyacım var!"

"Biliyorum, biliyorum," diyorum, elini tutup onu kendime doğru çekerek.

"Ben de bunu istiyorum. Sahip olacağımız şey bu. Söz veriyorum."

Bana karşı hıçkırıyor, küçük bedeni kollarımda titriyor.

"Haklısın," diye fısıldıyorum, onu kendime yakın tutarak. "Belki de Michael'ı ve sırf beni bitirmek için düşebileceği ahlaksızlığı hafife alıyorum."

Natalie gözlerini kapatır, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür. "Ama o da öyle."

"Ne?"

"Michael seni, Jessica'yı ve hayatımızı bir sorumluluk olarak görüyor. Bir zayıflık olarak.

Ama tam tersi. Bu benim gücüm."

Bir süre ona bakıyorum, elimle yüzünü okşuyorum ve güzelliğini takdir ediyorum. Onu sertçe öpüyorum, boynunun arkasını kavıyorum ve gözlerini gözlerime dikmeye zorluyorum.

"Dinle beni, sevgili karım. Bu canavarı bitireceğim. Ve bunu yaptığımda, intikamımın sınırı, ahlaksızlığımdan kaçabileceğim bir sığınak ya da *onu* ortadan kaldırmak için batmayacağım bir cehennem çukuru kalmayacak." Hırlıyorum. "Onun kara kalbini göğsünden söküp hain ve yalancı boğazına tıkacağım. Ve bu aile güvende olana kadar durmayacağım. Sonsuza dek."

Natalie ve ben merdivenlerden inerken Rachel fuayeden, "Vay, vay, vay, bu kesinlikle bir gelişme," diye alay ediyor. "Söylesene, planladığın intihar görevine yardım etmem ev hapsinden erken çıkmamı sağlayacak mı?"

"Hayır."

"Pfft." Gözlerini deviriyor. "Anlaşıldı."

"Efendim," diyor Charlie, bana yaklaşıyor. "Sizinle gelmeme izin verin. O kadınla yalnız kalmanız fikri hoşuma gitmiyor."

"Eminim bir tek sen değilsindir," diye alay ediyor Rachel.

Göz ucuyla Rachel'ın Natalie'ye attığı hain gülümsemeyi yakalıyorum.

Charlie'nin omzuna vurarak, "Ben hallederim," diye cevap veriyorum. "Sen burada kal, her şeye göz kulak ol."

Charlie yüzündeki çekinceye rağmen başını sallıyor. Rachel ise karıma doğru ilerliyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Rachel dilini şaklatarak, "Eminim bu senin için zordur," dedi. "Onu başka bir kadınla göndermek..."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum.

"Hem de yüzüksüz."

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Rachel, Natalie'yi kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ve artık canıma tak etti. Hemen Rachel'ı kolundan tuttum ve silahımı çekip boğazına dayadım.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye tıslıyorum. "Sen diğer kadın değilsin. Sen benim için bir hiçsin. Hayatta olmanın tek sebebi-"

"Çünkü bana ihtiyacın var," diye meydan okurcasına karşılık veriyor. "Yine. Eski alışkanlıklar zor ölüyor, değil mi Jaxon?"

"Kendini övme, *Rach*," diye fısıldıyorum zehirli bir şekilde. "Birlikteyken bile sana ihtiyacım yoktu, unuttun mu?"

Gülümsemesi kayboluyor.

"Acı ve sefaletten ibaret çorak bir arazi olmadığını kanıtlamak için buradasın. Bu yüzden, seni yanımda getirme fikrimi değiştirmeden önce, o lanet çeneni kapat ve lanet arabaya bin."

Onu kapıya doğru iterek serbest bırakıyorum. Arkamdan dik dik bakıyor ama akıllıca bir şey söylemiyor, Levi ve Josiah'ın onu dışarıya, Range Rover'a götürmesine izin veriyor.

Rachel'ın ardından sessizce izleyen Natalie'ye dönüyorum.

"Haklı olabilirsin," diye iç geçirdim. "Belki de bu bir hatadır."

"Değil," diyor bana dönerek. "Sadece... onu öldürmemeye çalış."

"Söylemesi yapmaktan kolay," diye homurdanıyorum. "O sadece çok..."

Natalie yüzümü ellerinin arasına alırken, "Biliyorum," diye iç geçiriyor. "Ve bana dikkatli olacağına ve bu gece eve geleceğine söz ver."

"Her zaman, *Αγάπημένη* diye fısıldıyorum, yanağını okşayarak. "Bu gece, yarın gece ve ondan sonraki her gece. Sen benim evimsin, Natalie."

Rachel'ın talimatları bizi şehrin yaklaşık bir saat dışındaki Fort Sheridan Ormanı'na kadar götürdü.

"İlerideki patikanın girişini görüyor musun? Park etmemiz gereken yer orası."

Yolun geri kalanını yürüyerek gideceğiz."

"Yürüyerek mi? Dışarı 25 derece. Neden yürüyerek?"

"Çünkü bir mil uzakta."

"Tekrar ediyorum," diyorum alaycı bir tavırla, arabayı durdurarak. "Neden yürüyerek?" "Çünkü kulübeye girip çıkan tek bir yol var ve bütün her şey tavşandan büyük her şeyi yakalayacak harekete duyarlı kameralarla kaplı," diyor Rachel ceketinin fermuarını çekerken. "Ve sen kesinlikle bir tavşandan daha büyüksün."

Hay sikeyim.

"İçeri girmenin tek yolu kıyı şeridinde yürümek. Ağaç hattının kumla bulunduğu yerde küçük bir boşluk var. Michael'a bunu tamir ettirmesi gerektiğini söyledim."

"Peki tamir etmediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona söylediğimde bana saldırdı ve bunu kendim düzeltmemi söyledi," diyor acı bir şekilde. "Düzeltilmedim."

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Bu soğuk bir yürüyüş olacak." "Evet, öyle."

Kazağının kollarını ceketinin altından çıkan çıplak ellerini geçecek şekilde aşağı çekişini izliyorum. Özellikle denizdeki hava için fazla ince olan bir deri ceket.

"Eldiveniniz yok mu?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü adamlarınız beni evden aldıklarında planınızın ne olduğunu ya da nereye gideceğimizi tam olarak söylemediler. Ayrıca havaya uygun giyinecek zamanım da olmadı."

"Al bunları," diyorum, benimkileri ona uzatarak. "Seni sıcak tutarlar."

"Sorun değil."

"Hayır, al onları."

"Onları istemiyorum."

"Sadece al onları."

"Onlara ihtiyacım yok."

"Tanrım, Rachel!" Elini tutup eldivenleri avucunun içinde parçaladım. "Al şu lanet eldivenleri."

Kapımı açıp arabadan inerken içimden küfrediyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve kendime ikimizin de araca canlı dönmesinin bir mucize olacağını söylüyorum.

Rachel arabanın arkasına geldiğinde bagajdan eşyalarımı yüklüyordum.

"Özür dilerim."

"Sorun değil," diye homurdanıyorum. "Şimdiye kadar daha iyi bilmem gerekirdi. Bu hep böyleydi."

"Her zaman inatla beni korumaya çalışıyorsun-" diyor eldivenli ellerini vücudunda çaprazlayarak.

"Ve sen her zaman inatla bana ihtiyacın olmadığında ısrar ediyorsun," diye araya girip silahıma tam bir şarjör yerleştiriyorum. "Tüm ilişkimiz bir savaştı."

"Hayır, Jaxon," diyor sessizce. "Tüm ilişkimiz bir *savaş alanıydı*." "Ben de öyle dedim."

Gözlerini yere indirmeden önce bana bakıyor.

"Asla anlayamadığınız şey," diye devam ediyor. "Size bir dakika koruma sağlayan birine güvenmek zordur... ve bir sonraki adımda acı verir."

Ne dediğini duyuyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Aslında ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Bunun yerine, orman koruma patikalarında sessizce yola koyuluyoruz.

"Bak, bana güvenmediğini biliyorum Rachel," diyorum sonunda sessizce. "Ben de sana güvenmiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, ayakkabısıyla yerdeki bir taşı tekmeliyor ve bakışlarımı kaçırıyor.

"Ama şu anda birbirimize güvenmek zorundayız."

"Doğru," diye hafifçe alay etti Rachel. "Birlikteyken bunu bile başaramadık. Aşık olduğumuzda."

"Hayır, yapmadık," diyorum, yürürken derin bir iç çekiyorum. "Ama belki... Belki

beni sevmemek daha kolay olacak." "Ne demek istiyorsun?"

"Aramızdaki onlarca yıllık geçmişi şu anda açıp çözecek değiliz. Sizin kendinize göre sebepleriniz var, benim de kendime göre."

Önümdeki kıyı şeridini görerek derin bir nefes alıyorum. "Ama birlikte bir kızımız var."

"Ne öneriyorsun?" Rachel soruyor.

"Ateşkes."

"Eğer ateşkes istiyorsan karşılığında bir şey istediğimi anlamalısın. Ve sen bunun ne olduğunu zaten biliyorsun."

"Jessica'nın güvenliği benim bir numaralı önceliğim," diyorum, durup yüzümü ona dönerek. "Eğer onun hayatının bir parçası olmak istediğin konusunda gerçekten ciddiysen-"

"Öyleyim," diye araya giriyor Rachel, kahverengi gözleri şimdi benimkilere yapışmış.

"O zaman sana güvenebileceğimi göster bana," diyorum ona dolu bir silah uzatarak. "Onu indirmeme yardım et."

Bölüm 37

NATALIE

O iyi olacak.

Bunu Range Rover'ın arka koltuğunda kendi kendime defalarca tekrarlıyor, Chicago şehir merkezinin rüzgarlı sokaklarında ilerlerken bilinçaltımda alt dudağımı kemiriyorum.

Jaxon malikanede kalmamı istemesine rağmen, bir saat geçmeden duvarlara tırmanmaya başladım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve endişeli enerjimi istemeden de olsa ihmal ettiğim Yardım Galası planlamasına harcamaya karar verdim.

Ne yazık ki, son zamanlarda yaşanan tüm olaylar nedeniyle bu konu çok az dikkatimi çekmişti. Bu yüzden, birkaç hızlı aramadan sonra, yarım kalan işleri halletmek için kendim ve etkinlik komitesi için bir toplantı ayarlamayı başardım. Şehirde özel sektör tarafından finanse edilen en büyük yardım balolarından biri olan ve her yıl Jefferson'da düzenlenen bu etkinliğe kim olursa olsun herkes katılacak ve şehrin zor durumdaki insanları yararına önemli miktarda para bırakacaktı.

Ethan beni gitmekten vazgeçirmeye çalıştı ama sonunda pes etti. Sanırım bir seviyede bu görevin nasıl sonuçlanacağını merak edip bekleyemeyeceğimi anlamıştı. Charlie ve Wesley bana şehre kadar eşlik ederken o da nazik bir şekilde Jessica ile birlikte evde kalmaya gönüllü oldu.

Jefferson'a giden yol, düşüncelerimin aksine sessizdi.

Jaxon'ın tehlikede olması fikrinden nefret ediyorum ve Rachel'la birlikte olması duruma yeni bir endişe katıyor.

Rachel ve Jaxon arasındaki gerilimi biraz olsun azaltmak için gösterdiğim çabalara rağmen, hiçbiri gerçekten *etkili* olmadı. İkisi de asabi ve inatçıydı, aşırı tepki verme eğilimleri vardı. Rachel tehlikeli olsa da, Jaxon da bir o kadar tehlikeliydi. Ve ölümcül.

O iyi olacak. İkisi de iyi olacak.

"İyi günler Bayan Pace," diyor Sally sıcak bir ifadeyle, lobideki bankoya doğru ilerlerken. "Sadece komite üyeleriyle bağlantı kurabildiğimi ve biz konuşurken şehir merkezine doğru yola çıktıklarını bilmenizi istedim."

"Teşekkür ederim, Sally."

"Giuseppe hariç herkes, Hanımefendi,"

"Hayır," diye iç geçirdim hayal kırıklığıyla. "Başında o olduğuna göre, aslında konuşmam gereken en önemli kişilerden biri o."

"Biliyorum ve çok özür dilerim hanımefendi, birkaç kez denedim ama ona telefonla ulaşamadım. Kendisine birkaç e-posta ve mesaj gönderdim ama hala kendisine ulaşamıyoruz. Yine de denemeye devam edebilirim."

"Hayır, hayır, bunun için kendini strese sokma," diyorum başımı sallayarak. "Bunu son dakikada insanların üzerine yıkmak benim hatam. Herkesin her şeyi bırakıp bana uyum sağlamasını bekleyemem."

"Elbette yapabilirsin," diye gülümseyerek yanıtlıyor Sally. "Canım, bu kasabada bir Pace bir şey istediğinde, çoğu insan bunu yerine getirmeye heveslidir. En azından kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa."

Sally'nin neyi kastettiğini çok iyi bildiğim için kıkırdıyorum.

"Bunun benden çok kocam için geçerli olduğunu

söyleyebilirim." Sally sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Sen bir Pace'sin canım," diyor Sally, elini benimkinin üzerine koyarak. "Ve emin ol, eğer biri *sana* saygısızlık edecek kadar aptalsa... o zaman kocanla uğraşmak zorunda kalacaklar, değil mi?"

"Bu konuda haklı olabilirsin."

"Şimdi, siz yerleşin. Herkesin Kristal Balo Salonu'na gitmesini isteyeceğim ve Roman'a içecek bir şeyler hazırlattım bile. İnsanların aç olmadıklarında daha az *rahatsızlık* hissettiklerini gördüm."

"Sen harikasin, sensiz ne yapardık?" "Ne..."

Sally aniden arkamdaki bir şeyle dikkati dağılıyor ve masanın altındaki kırmızı paniğe basarak güvenliğe sinyal veriyor.

"Bu adamın binaya girmesine kim izin verdi?" Charlie yanımda beliriyor, aceleyle yanımdan geçip kulağına dokunuyor. "Bir güvenlik ihlali var! Ön tarafa destek istiyorum. Hemen!"

"Charlie? Ne var-" demeye başlıyorum ama dikkatimi lobide duran bir adam çekiyor.

Hemen tanıdığım bir adam. "*Colton?*"

İsmi dudaklarımdan ancak bir fısıltının üzerinde kaçıyor. "Lanet olsun... Natalie!"

Colton'ın yüzündeki gerçek şaşkınlık ifadesi, sadece birkaç ay içinde ne kadar değiştiğinin altını çiziyor. Çok daha rahatlamış görünüyor, gözlerine ışık ve yanaklarına renk geri dönmüş. Bir zamanlar kesilmiş ve düzgün olan güzel sarı saçları şimdi omuz hizasında.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni gördüğüm için çok heyecanlıyım!"

Bana sarılmak için hamle yapıyor ama Colton'ın göğsüne sert bir el koyan Charlie tarafından anında durduruluyor.

"Bu yeterince yakın, dostum."

"Üzgünüm, benim hatam," diyor özür dileyerek. "Seni görmeyi beklemiyordum ama buna sevinmedim desem yalan olur. Sanırım bu bir tesadüf."

"Hı hı," diyorum kollarımı kavuşturup ona ters ters bakarak. "Ne yapıyorsun burada *ne yapıyorsun*, Colton?"

Wesley de yanımda beliriyor ve daha fazla adamımız gizlice lobiye giriyor. Sessizce durup açıklamasını bekliyorum ama tek yaptığı sanki bir hayalete bakıyormuş gibi bana dik dik bakmak oluyor.

"Şey, ben," diye başladı. "Kahretsin, çok... *farklı* görünüyorsun."

"Farklı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ne demek istiyorsun? Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum, sadece farklı. Belki daha uzun? Ya da daha özgüvenli?" Colton başını gergin bir şekilde kaşıyarak şöyle diyor. "Aslında biraz göz korkutucu."

Güzel.

"Neden buradasın Colton? Aslında burada, Jefferson'da kalmayı düşünmediğini biliyorum."

"Hayır, hiç de değil," diyor Charlie'ye ve arkamdaki Wesley'e bakarak. "İnanın bana, Chicago'da ne kadar hoş karşılanmayacağım belliydi."

"Yine de," diye iç geçiriyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"İşte buradasın." "Sadece geçiyordum."

"Sadece geçiyor muydun?"

"Evet. Birkaç hafta önce rehabilitasyondan çıktım ve eski işimin beni geri almaya pek hevesli olmadığını söyleyebilirim. Ama Denver'da bir iş teklifi aldım ve biraz manzara değişikliğinin bana iyi geleceğini düşündüm. Ben de kabul ettim."

"Vay canına, yeni işin için tebrikler," diyorum. "Ama hala anlamıyorum, neden burada durdun?"

"Otelden biri benimle iletişime geçti ve aniden..." diye devam etti. "Rehabilitasyona gitmeyi *seçtim*."

"Bu garip," diyorum, kafam karışmış bir halde. "Her şeyi size kolayca gönderebileceklerini düşünmüştüm."

Colton omuz silkiyor, biraz yaralı görünüyor."

"Yani," diyorum savunmaya geçerek. "Sadece buraya kadar gelmene gerek kalmasın diye."

"Evet, bu daha kolay olurdu ama en azından bunu bırakmama izin verdi."

Mektubu bana uzattı, ben de açtım ve yirmi bin dolarlık bir çek gördüm.

"Bu ne için?"

"Geri ödeme. Rehabilitasyon için."

"Colton," diyorum temkinli bir şekilde, ses tonum biraz daha yumuşak. "Bu gerekli değil."

Jaxon'ın buna ihtiyacı yok ve bunu istemeyeceğini garanti ederim."

"İnanın bana, bir parçam tüm bunları düşündü ve kendimi yirmi bin dolardan kurtarmayı çok düşündü. Ama bu... şey... gururumdan geriye kalanları onarma planımın bir parçası."

Sertçe

yutkunuyorum.

"Oh."

"Ama bu bile tam olarak doğru değil," diyor çenesini ovuşturarak. "Ben de seni görmeyi umuyordum."

İşte burada.

"Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim," diyerek kıkırdıyor ve Charlie'ye bakıyor. "Ama son birkaç aydır düşünmekten başka zamanım olmadı. Ve biliyorum ki

sana bir özür borçluyum. Aslında birkaç tane." "Geçmişte kaldı," diyorum başımı sallayarak.

"Benim için değil," diyor Colton yarım bir gülümsemeyle. "Ama öyle olmasına ihtiyacım var." "Colton,"

"Bak Nat, ben... Ben senden beni affetmeni istemiyorum. Çünkü sana bok gibi davrandığımı biliyorum."

Evet, öyle yaptın.

"Ve Ryan'ın düğününde olan her şey," Colton'ın bakışları benimkilerden ayrılıyor. "Evet, sanırım bunu tekrar gözden geçirmemize gerek yok. Hayatımın en dip noktalarından biriydi diyelim."

"Benimki de pek yüksek bir nokta sayılmaz..."

"Ama sonra ne oldu?" diyor, bakışlarımla buluşmıyor. "Sana ihanet etmek ve seni tehlikeye atmak. Bu... bu dibe vurmaktı."

Bana bakıyor ve ilk kez gözlerindeki samimiyeti görebiliyorum. Pişmanlığı. Suçluluğu.

"Sana yaşattığım onca acı için kendimi gerçekten affedebilecek miyim bilmiyorum. Seni incitmek istememiştim, sadece kendimi kaybetmiştim sanırım. Yıllar boyunca çok bencilce şeyler yaptım. Hep sonuçlarından kaçarak bir şekilde kurtulduğumu düşündüm. Ama bu süreçte bunun genellikle böyle olmadığını öğrendim."

"Hayır, genellikle öyle olmaz," diyorum usulca. Colton başını sallıyor.

"Görünüşe göre, tüm bu suçluluk, sefalet ve kendinden nefret etme duygusu birikiyor ve sonunda öyle ya da böyle bunun bedelini ödüyorsun. Ya da daha kötüsü... *sevdiğiniz* biri ödüyor."

Gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve sonra utangaç bir ifadeyle ayaklarına bakıyor.

"Ve seni sevdim, Nat."

"Colton..." Rahatsız bir şekilde söyledim.

"İhtiyacın olduğu ya da hak ettiğin şekilde değil," diye sözümü kesti Colton. "Seni sevdiği şekilde değil."

Vay be.

"Yeni erkek arkadaşından hoşlanmıyor olabilirim ama-" "Kocasını" dedim, onu düzelterek. "*Kocasını* mı?"

"Koca."

Colton başını sallamadan önce halüsinasyon görmüş gibi uzun bir süre bana bakıyor.

"Vay canına. Tamam," diyor, yüzündeki şaşkınlık belli oluyor. "Belli ki çok şey kaçırmışım. Ben de tam onun bu işte benden çok daha iyi olduğunu söyleyecektim. Senin için çok daha iyi. O seni hak ediyor."

"Biliyorum," diyorum sessizce.

Colton boğazını temizler ve derin bir nefes alır.

"Şey... bu çok garip," diyor gergin bir şekilde kıkırdayarak. "Ama buraya bunu söylemek için gelmiştim. Ve şimdi söyledim, bu yüzden muhtemelen şimdi otele dönüp kendimi bir şişe tekilada boğacağım."

Bir şey söylemek istiyorum ama hiçbir şey doğru gelmiyor.

"Doğru. O yüzden ben gidiyorum," diyor Colton dudağını ısırarak. "Ama sana her şeyin en iyisini diliyorum ve lütfen bunu senin... uh... Jaxon'a ver."

Gitmek için dönüyor ve hayatımın son birkaç yılında, özellikle de son aylarda bu adamdan ne kadar nefret etsem de, ona acımdan kendimi alamıyorum.

Önce onu biraz onarmadan gitmesine izin veremem.

"Colton... bekle," diyorum arkasından adım atarak.

"Evet?" Çok heyecanlı bir şekilde geri döndüğünü söylüyor.

"Bak, haklısın, bu çok garip," diyorum doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Ve sen beni gerçekten incittin. Hem de çok."

Başını sallıyor, gözlerini yere indiriyor.

"Ama sen geldin. Nasıl karşılanacağını bilmene rağmen buraya geldin ve doğru olanı yapmaya çalıştın. Garip olsa bile," diyorum kibarca gülümseyerek. "Bu cesaret ister. Çok fazla cesaret."

Gözleri benimkileri buluyor ve kısa bir saniyeliğine bir ömür boyu süren anılar gözlerimin önünden geçiyor, eskiden olduğu masum ve saf çocuğun yerini aldığı adam.

"...Ancak?" Yumuşakça söylüyor.

"Sanırım bunun seni son görüşüm olduğunu anlıyorsundur," diyorum sinirlerime hâkim olarak. "Jaxon o tünellerde olanlar yüzünden neredeyse ölüyordu ve o affedilecek biri değil."

"Anlıyorum."

"Lütfen buraya geri dönme riskini alma ya da bana ulaşmaya çalışma. Yollarımızı ayırmamız gerekiyor. Temelli olarak."

Başını sallıyor.

"Bunu unutmanı istiyorum. Bana olanlarla ilgili suçluluk duygusu da dahil."

"Keşke yapabilsem..."

"Mutluyum Colton," gözlerim yine onunkileri buldu. "Benim için endişelenmene gerek yok. Bunu bilmeni istiyorum. Ve seni affettiğimi de bilmeni istiyorum. Böylece iyileşmeye devam edebilir ve sonunda kendini affedebilirsin."

Colton bana bakıyor, tamamen hareketsiz, sanki hareket etmekten korkuyormuş gibi.

Bana sarılmak istediğini biliyorum ama bunu yapmaya kalkışırsa Charlie'nin kollarını vücudundan ayıracağını da biliyorum. Bu yüzden onun yerine elimi uzatıyorum.

"Güzel zamanlar için," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Ve sadece iyi zamanlar için."

Gülümsüyor.

"Ve henüz gelmemiş olanlar için," diyor elimi nazikçe sıkarak. "Hepsi için. İkimiz için de."

Ve böylece Colton Reynolds dönüp lobiden ve benim hayatımdan çıkıp gitti.

Bölüm 38

JAXON

"Buradayız."

Ormanın kenarında, kayalıktaki ağaçların arasına ustalıkla gizlenmiş küçük bir kulübe var.

Rachel, "Bu ana ev," diye işaret ediyor.

"Nedir o?" Kıyıdan yaklaşık elli metre açıktaki buzun üzerindeki küçük bir yapıyı işaret ederek sordum.

"Eski buz balıkçılığı kulübesi. İnsansız."

Dikkatle yaklaşıyoruz, sırtımızı kumlu kayalığa dayayıp kameraların menziline uzak duruyoruz. Rachel, yine kameraların gözetimi altında olan merdiveni kullanmak yerine, korkuluğun en yüksek yerinden bir ip sarkıtıyor ve bunu kaygan, yirmi metrelik kayalığa tırmanmak için kullanıyor.

"Kötü şans, Jaxon," diyor kulaklığıma. "Burada kimse yok, lastik izleri bile yok. Günlerdir buraya kimse gelmemiş gibi görünüyor."

"Belki de şehre inmişlerdir," diye homurdanarak arkasından ipe tırmanıyorum. "En azından onlar buraya gelmeden önce etrafı biraz kolaçan edebiliriz."

Ben tepeye ulaştığımda Rachel çoktan çatıya tırmanmış ve arka kapıyı gösteren kamerayı devre dışı bırakmıştı.

"O zaman işe burnumuzu sokalım. Michael'ın adamları seninkiler kadar zeki değiller, ama eninde sonunda biri o kameranın yayınının kesildiğini fark edecek ve

kontrol etmek için gönderildi. Ve onlar geldiğinde burada olmak istemiyorum."

Karanlık ahşap iskeletli ev bir ev gibi hissettirmiyor. Ancak sadece yalıtım veya mobilya eksikliği değil, neredeyse her yüzeyi boyayan kurumuş kan, buranın asla bir ev olarak tasarlanmadığını doğruluyor.

Bu Valentine's Dolor Domus olmalı.

"*Dolor domus*" Latince'de 'işkence evi' anlamına geliyordu ve geçmişin geleneksel yöntemlerinin bir kalıntısıydı.

Sendikamızdaki çoğu suç ailesinin böyle en az bir yeri vardır ve benimki gibi bazı eski suç ailelerinin birkaç tane vardır. Eski Mafya sendikalarının çoğu, evlerinden ve ailelerinden uzakta dolor domus konumlarını seçerek, daha dağınık işlerini daha göze çarpmayan bir yerde yürütmelerini sağladı.

...ve çılgınlıkları gizleyecek kadar uzak.

Michael Valentine bir keresinde ailesinin elinde bir tane olduğunu söyleyerek şaka yapmıştı ama kimse varlığını doğrulamamıştı. Rachel'in ölümünden sonra da Valentine'ların tüm mal varlığını birleştirip Jessica'nın mirasına eklemeyi planladım.

Ancak bu kabin tesadüfen dahil *edilmemiştir*.

Dikkatlice odanın içinde dolaşıyorum. Bıçaklar, aletler, silahlar ve hatta elektrikli aletler, kabuk bağlamış kurumuş kanla kaplı olarak her tezgâhı, masayı ve rafı dolduruyor. Havanın kendisi bayat ve ekşi.

"Tam olarak ne bulmak istiyorsunuz?"

"Tam olarak emin değilim," diyorum odayı tarayarak. "İçimden bir ses onu gördüğümde tanıyacağımı söylüyor."

Ve bu sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez gözüme bir şey takılıyor. Odun sobasında yanan bir sürü kâğıdın arasında renkli bir şey göze çarpıyor. Canlı kırmızı, yeşil ve beyaz kabartmalı arması, etrafındaki kömürleşmiş kağıtlarla tezat oluşturuyor.

"Burada ne varmış?" Kağıdı çıkararak söylüyorum.

"Nedir bu?"

"Luca ailesinin arması," diyorum, atılmış kâğıdı çıkararak. "On bin dolarlık bir makbuzun üzerinde."

Rachel yanıma gelip elimdeki kâğıdı aldı. "Antonio Luca buraya hiç geldi mi Rachel?"

"Ben... Ben öyle düşünmüyorum."

"Bana yalan söyleme."

"Antonio'yu burada gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Ama buranın nerede olduğunu biliyor. Ve ne olduğunu." "Evet, herkes biliyor."

Ben yapmadım.

"Herkes kim?"

"Jaxon'ı tanımıyorum, sadece... *herkesi*. Kulak misafiri olduğum kadarıyla tüm eski aileler babamın buranın sahibi olduğunu ve burada neler olduğunu biliyorlardı. Yani, Black bizi buraya getirdiğinde Michael'a böyle söylemiş."

"Bilmediğini söyleyen biri için oldukça fazla şey biliyor gibi görünüyorsunuz."

"Bilmiyorum, tamam mı? Ne düşünürseniz düşünün, Black'in Michael'la yaptığı her konuşmaya vakıf değildim ve Michael da pek açık sözlü biri sayılmaz. O ikisi buraya çok sık gelirdi. Elimden geldiğince ziyaret etmekten kaçındım."

"Yani Luca'yı burada hiç görmedin mi?"

"Hayır, elbette gelmez. Buraya gelmesi aptallık olur." Haklı.

Burası bir Don'un kendini bulabileceği en kötü yer. Başka bir güçlü ailenin sahip olduğu bir mezbahaya adım atmakla eşdeğerdir. Buna bol miktarda içki, uyuşturucu ve kavga da eklendiğinde, bu gibi yerlerin neden tehlikeli olduğu anlaşılır.

Ve Michael Valentine ile kendi dolor domas'ında karşılaşacak kadar aptal olan herhangi bir Don, muhtemelen bundan tek parça halinde kurtulamayacaktır.

"Ama... Luca'nın adamlarını burada gördüğümü biliyorum."

"Kardeşi Stefano ve Antonio'nun sağ kolu olan kişi. Sanırım adı Angelo ama herkes ona Angel diyor."

"Burada ne yapıyorlardı?"

"Bilmiyorum."

"Rachel, benimle oyun oynamayı bırak!"

"Ben değilim!" Tersledi. "Sana bildiğim her şeyi anlatıyorum, Jaxon. Buraya sadece birkaç kez geldim ve o birkaç seferde de birkaç adamını burada gördüğümü hatırlıyorum. Ama ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok çünkü onlar geldikten hemen sonra ayrıldım."

"Neden?"

"Çünkü herkesin kafası iyiyken ve ahlaksızlıkla sarhoşken böyle bir yerde takılmak kötü bir fikir," diyor sertçe yutkunarak. "Özellikle de bir kadın için."

Mutfaktaki masaya rahatsız edici bir şekilde baktığını fark ediyorum ve deri kayışları fark ettiğim anda nedenini hemen anlıyorum.

Bu onu hala tetikliyor.

"Rachel-" diye söze başlıyorum ama tezgâhın üzerinde bir dizüstü bilgisayar gördüğüm anda birden dikkatim dağılıyor. "Bekle... Bu onun mu?"

Kağıdı masanın üzerine bırakıp bilgisayara doğru yürüdüm. Açıyorum, açılıyor ve benden şifre istiyor.

"Bir fikrin var mı?"

Rachel yarı kullanılmış bir viski şişesini eline almadan önce odaya göz gezdiriyor.

"Zekice, ama Michael'ın *şifresini* kastetmiştim."

"Ne demek istediğini biliyorum Jaxon," diyor alaycı bir tavırla. "Pek de kurnaz sayılmazsın."

Şişeyi ışığa doğru tutuyor ve tezgâhın üzerine koymadan önce parmaklarının arasında döndürüyor. Kulpu hâlâ takılı olan tek mutfak çekmecesini çekip açıyor ve bir rulo bant çıkararak etrafı karıştırmaya başlıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Parmak izi kaldırılıyor. Sağ tarafta bir parmak izi tarayıcısı var."

"O parmak izinin ona ait olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu onun," diyor bandın arkasını dikkatlice kendi başparmağına dayayarak. "Viski, Güney Yakası'nda sevdiği aptal küçük bir içki fabrikasından. Homurdananlar için çok pahalı ve kimse onun şişesine dokunmaya cesaret edemez."

Şaşırtıcı bir şekilde bilgisayar açıldı. Ancak açılır açılmaz pişman oluyorum.

Son video hala açık ve ben videoyu kapattıktan sonra bile çılgınlıkları soğuk odada yankılanan bir adamın tüyler ürpertici işkencesini ve sakatlanmasını hemen oynatmaya başlıyor. Ve bu tek video da değil. Michael Valentine'dan başkasından beklemeyeceğim korkunç barbarlığı detaylandıran bu dizüstü bilgisayardaki her video dosyası aynı içeriği sunuyor, sonuncusu maskeli bir kadının başının kesilmesi.

"Tanrım," diye fısıldıyor Rachel, öğürüyor ve midesini tutuyor. "Bu iğrenç."

"Bu," diyorum, sessiz ekranı işaret ederek. "Sen ve Black yüzünden Chicago'da salgın olan veba. Seni uyarmıştım Rachel. Onca yıl önce."

Güve yeniği kanepede kendini sabitliyor.

"Onun neye dönüşebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, Jaxon."

"Yaptım," diye homurdanıyorum, e-posta tarayıcısını açıyorum. "Bu yüzden ona bir kurşun sıkmama izin vermen için sana yalvardım, hatırladın mı? Onu tımarhaneye göndermek yerine. Bana izin vermedin."

"O, sahip olduğum tek aileydi," diyor Rachel sessizce, "bu kadar yalnız kalmaya hazır değildim."

"Evet, ben de öyle. Bazen seçme şansınız olmuyor."

"Oh, lütfen. Aynı şey değil. Senin her zaman adamların vardı," diye yanıtlıyor Rachel. "Ve Ethan vardı. O senin için her zaman Dimitris'in olduğundan daha fazla bir baba oldu."

"Dikkatli ol," diye homurdandım. "Dimitris'i tanımıyordun." "Benden hiç hoşlanmadığını biliyorum," diye alay ediyor.

"Aslında pek çok insan bu düşünceyi paylaşıyor..."

Ama onu pencereden dışarı bakarken izlediğimde, bu yorumun belki de biraz sert olduğunu fark ettim.

"Ben... Ben özür dilerim," diyorum başımı kaldırmadan, hâlâ bilgisayardaki dosyalar arasında gezinirken. "Bu gereksizdi."

"Sadece acele et," diyor kollarını ovuşturarak. "Buradan nefret ediyorum."

İnternet tarayıcısını açıp üzerine tıklıyorum ve şifrenin kaydedilmiş olduğunu görüyorum. Ne yazık ki her şey silinmiş, ancak çöp klasöründe en son iki e-postayı buluyorum.

Kimden:

Antonio'ya:

MV

Durumu bilmem gerek. Kaltağının teminatımızı güvence altına alması gerekiyordu ama başaramadı. Ya polise giderse? Ya da Pace'e? Ve Beadrouroux'nun sürtüğü de etrafı gözetliyor. Şimdi Giovi ensemde soluyor ve denetlemesi için birini gönderiyor. Beni siktin.

Ve cevap...

Antonio'ya:

Antonio'dan

: MV

İlk sevkiyat Cuma gece yarısı hazır olacak. Ödemeyi transfer sırasında bekliyorum. Giovi senin problemin, ama onu temin edebilirsin

kalite. Küçük casusu hallettim ve Britta'yı buza koydum diyelim. Benimle bir daha böyle konuşma.

"Jaxon," dedi Rachel temkinli bir şekilde. "Britta'yı buza koydum da ne demek?"

Hiçbir şey söylemiyorum, aynı anda iki şeyin farkına varıyorum:

Ayaka muhtemelen öldü... Britta da öyle.

"Ne sevkıyatı?" diye sordum. "Bilmiyorum."

"Ne duydun?" Talep ediyorum. "Bilmem gerek."

"Jaxon'ı gerçekten tanımıyorum!" Bana bağıyor.

"Ne duydun?"

"Black'le birlikte üzerinde çalıştığı bir uyuşturucu operasyonu var."

"Hadi ama Rachel, o bir ameliyat değildi. Sadece öyle görünmesi gerekiyordu. Onun daha büyük bir oyunu var."

"Jaxon-"

"Düşün Rachel! Ne gördüğünü hatırlıyorsun?"

"Gördüğüm her şey bizim hayatımız için normaldi," diyor ellerini havaya kaldırarak. Odanın içinde yürüyor. "Kumar, uyuşturucu, kadınlar."

"İşte bu

kadar..." "Ne?"

"Lanet olası erkek arkadaşın haklıydı."

"Kim haklıymış?"

"Ajan Westwood."

"O benim erkek arkadaşım değil," diyor gözlerini devirerek. "Peki sen neden bahsediyorsun?"

Plastik kaplı pencereye doğru yürüyorum, dışarıdaki buzdan balıkçı kulübesine bakıyorum.

Cuma günü. Cumaya kadar vaktimiz var.

"Sanırım burada işimiz bitti," diyorum kapıya doğru ilerlerken. "Ama önce kulübeye bir göz atmak istiyorum."

"Bunun neden gerekli olduğunu tekrar söyler misin?" Biz dikkatlice buzun üzerine çıkarken Rachel sızlanıyor.

"Sadece bir önsezi. Orada kalabilirsin."

Kapı donmuş bir şekilde kapalı, ancak iyi bir itme ile küçük kulübenin kapısı açılıyor ve yerdeki dev bir deliğin etrafında birkaç eski palto, kutu ve birkaç sandalye ortaya çıkıyor.

"Tatmin oldun mu?" Rachel yanımda soruyor.

Bununla birlikte, bir ipin gergin olduğunu fark ediyorum, gözlerim odanın içinde onu takip ediyor ve deliğe doğru iniyor. İpi çekiyorum ve diğer ucunda ağır bir şey buluyorum. Yavaşça yukarı çekmeye başlıyorum, Rachel'ın arkasındaki köşeye yığılmış kutulara bakıyorum.

Sonra gördüm.

Lanet olsun.

"Rachel," diyorum yavaşça. "Yavaşça bana doğru yürü, arkanı dönme."

"Ne? Neden?"

"Sadece dediğimi yap."

Ama her zamanki gibi beni dinlemiyor ve bakmak için döndüğünde hemen çığlık atmaya başlıyor.

Çünkü orada, kutu yığınının tepesinde Britta'nın kafası kesilmiş

Kafa.

"Lanet olsun!" diye bağılıyor ve geriye doğru tökezleyerek paltoların içine giriyor.

Elimdeki ip aniden gevşiyor ve koluma bir şey çarpıyor. İçgüdüsel olarak aşağıya bakıyorum ve sonra kendimi geri çekerek buzun üzerinde geriye doğru kayıyorum.

Koyu renk saçlı bir kadının solgun cesedi şimdi çukurun içinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Yüzünün tamamı kayıp olan bir kadın. Yeşim taşından kolyesi boynundaki çürüyen etin etrafında gevşekçe sallanıyor.

Ayaka.

"Lanet olsun..." Ayaka'nın parçalanmış bedenine bakarak fısıldıyorum.

Göz çukuruna kırmızı yanıp sönen ışığı olan küçük siyah bir kutu sıkıştırılmış.

"Bu neredeyse çok kolaydı."

Küçük odanın bir yerlerinden gelen Michael'ın sesi silahımı çekmeme neden oldu.

"Aptal olma Pace, ben orada değilim," diye gülüyor. "Teknoloji gerçekten çok güzel bir şey."

Sesi Ayaka'nın göz çukurundaki kara kutudan geliyor.

Tereddüt etmeme rağmen, kolyeyle birlikte onu da cesetten çekip alıyorum. Kutuyu elimde ters çevirdiğimde bunun bir kamera değil, sadece küçük bir Bluetooth hoparlör olduğunu fark ettim. Ayaka'nın cesedini yerinden oynattığımda aktif hale gelen bir tetikleyici olmalı.

"Hellllooo?" Michael sinirlenir. "Birkaç ölü fahişe Yüce Don'u korkutup kaçırdı mı?"

Palto yığınının içinde donmuş, dehşet içinde bana bakan Rachel'a bakıyorum.

Ancak sorusu bizi göremediğini doğruluyor.

Tanrı aşkına Rachel, sessizlikten uzak dur.

Odayı bir kamera için taramaya devam ediyorum, bir başka kutu yığınının üzerindeki cam feneri kasıtlı olarak devirip buzun üzerinde gürültüyle parçalanmasına neden oluyorum.

"Oh iyi, hala oradasın," diye gülüyor. "Söyle bakalım Jaxon, küçük kayıp koyununu buldun mu... yani aşağı yukarı, her neyse?"

"Kesinlikle daha az," diye cevap veriyorum. "Bu çok fazla, Michael.

Senin için bile." Rachel pencereye doğru ilerliyor, gözcülük yapıyor.

"Benim için bile mi?" Michael küçümseyerek alay eder. "Bilmelisin ki, Don Supreme, eğer senden korkmazlarsa, senden faydalanırlar. Benim aptal sürtüğüm kız kardeşimin fark edemediği bir şey. Sanırım bu yüzden sana yardım etmeye devam ediyor."

Rachel benimle göz göze geldiğinde damarlarımdaki kan donuyor.

Siketim.

"Doğru Jaxon," diyor Michael zehirli bir sesle, "biliyorum."

Onun kimliğini açığa çıkaramam. Şimdi olmaz.

"Kız kardeşin yardım isteyeceğim son kişi," diye yalan söylerken Rachel'ın yüzüne yayılan gözle görülür paniği izliyorum. "Senin sorumsuz küçük ekmek kırıntılarını takip etmek benim için o kadar da zor olmadı."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Michael alay eder. "Bir şekilde Robert'ın cinayetinin güvenlik kaydını ele geçirmeyi, Ethan babayı güvenli depomdan kurtarmayı ve dolor dumas'ıma girmeyi... tek başına başardığına mı?"

"Ne diyebilirim ki, ben çok yetenekli bir adamım. Ve oldukça iyi bir ekibim var."

"Personeliniz hakkında her şeyi biliyorum," diye homurdanıyor. "Max'i hatırlıyor musun?"

Max'in iğrenç ihanetini ve neredeyse Marta'yı ve kızımı öldürecek olan güvenlik ihlalini hatırlayarak çenem sıkıştı.

"Çok etkiliydi. Neredeyse sana sahip oluyordum."

"Ama yine de yapmadın," diye homurdanıyorum. "Son kontrol ettiğimde hâlâ nefes alıyordum. Yani, tüm çabalarına rağmen başarısız olan sensin, Michael."

"Öyle mi?" Gülüyor. "Yani, sen sevgili Maxwell'e bir kurşun sıkmadan önce bile, o bize bolca bilgi verdi."

"Polis tarafından yakalanan adamınız gibi. Duyduğuma göre şehir merkezinde senin, buranın ve buradaki tüm faaliyetlerin hakkında bülbül gibi şakıyormuş."

"O zaten halledildi."

"Sanırım bu senin için zor olmuştur," diye takılıyorum. "Hapishanedeki ölümünü intihar gibi göstermek zorunda kalmak. Onu buraya getirip diğerleri gibi parçalara ayıramamak. *Britta*'ya yaptığın gibi."

"Britta, Britta, Britta. Cazip olduğunu kabul ediyorum. Kaltağın parası vardı tabii. Ve güzel göğüsleri vardı," diyor Michael iç çekerek. "Ama beni hayal kırıklığına uğrattı. İki kez. Bu iki kez çok fazla."

Gitmemiz gerek.

"Babasının senin kim olduğunu bildiğinin farkındasın, değil mi?" Rachel'a kapıyı işaret ederek söylüyorum. "Ve teknik olarak yüklü olan *o*, Britta değil. Adam şimdiden Chicago polisinin yarısını onu aramaya gönderdi."

"Aslında teknik olarak onu çoktan buldular. En azından bir *kısmını*," diye gülüyor. "Babasının da bir sorun olacağını sanmıyorum. Eğlenceli biriydi. Çılgılık atanları parçalamaya bayılırım. Ama inatçı ve cehennem gibi sıkıcıydı. Onu da kimse özlemeyecek."

Rachel kapıyı menteşelerinden kaldırıp geri çekerek gıcırdamasını önledi.

"Ama Britta," diye gülüyor Michael, manyakça. "Britta *bombaydı*. Bu da bana şunu hatırlatıyor..."

Britta'nın kafasına bir kez bakınca birdenbire *süs* için burada olmadığını anlıyorum.

Bu lanet bir bomba.

"Güle güle, Jaxon."

Michael'ın son sözleri kulaklarımda yankılanırken Rachel'ı yakalıyorum ve Britta'nın kafası patlarken onu neredeyse kapıdan dışarı atıyorum.

Patlama küçük kulübeyi parçaladı ve altımızdaki buzı kırdı. Rachel ve ben aşağıdaki buzlu sulara düştük.

Bölüm 39

NATALIE

"Bayan Pace, kusura bakmayın ama bence bir kez daha düşünmelisiniz," diyor alışılmadık derecede zor bağış toplayan sayman Amaryllis Moore. "Yıllık balodan elde edilen gelirin tamamı genellikle Çocuk Hastanesi'ne gidiyor. Hastane bu yıl da benzer büyüklükte bir bağış *bekliyor* olacak."

"Yine de geçen yıllla aynı miktarı, yüzde onluk bir artışla alacaklarını garanti ediyoruz," diyorum kararlı bir şekilde. "Ancak bu yıl konuk listesini neredeyse iki katına çıkardık ve sessiz müzayedenin yanı sıra daha fazla etkinlik ekledik. Sanırım geçen yıl topladığımızdan çok daha fazlasını toplayacağımızı rahatlıkla varsayabiliriz."

"Doğru, ama Jaxon her zaman-"

"Jaxon?"

Kocama sadece en yakınlarına mahsus olan ilk ismiyle hitap etmesinin şaşkınlığıyla sesimin tonuna ya da yüzümdeki ifadeye engel olamıyorum.

"Özür dilerim," diyor rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "*Bay Pace* her zaman Çocuk Hastanesi'nin tüm geliri almasını sağlamıştır."

Derin bir nefes alıyorum, artan hayal kırıklığımı kontrol etmeye çalışıyorum.

Kocam beni onun hakkında uyarmıştı; saldırgan, züppe ve her zaman istediğini elde etmeye alışmış biri olduğunu söylemişti.

...Ama bugün böyle bir şey olmuyor.

"Buradaki kopukluğumuzun nerede olduğundan emin değilim, Amaryllis," diyorum gülümseyerek. "Ya da endişenin ne olduğunu. Çocuk hastanesi beklenen bağışı almaya devam edecek."

"Hastane yöneticileriyle iyi bağlantılarım var," diyor dudaklarını büzerek. "Sizi temin ederim ki hastane-"

"...Daha önce de belirttiğim gibi icabına bakıldı." Sözünü kesiyorum, ses tonum artık soğuk.

Bu kadın gerçekten sinirlerimi bozuyor.

"Uzun süredir devam eden taahhüdümüz uyarınca fonların uygun kısmı, yüzde onluk ek bir artışla kendilerine verilecektir. Bununla birlikte, bağışlarda bu miktarın ötesinde bir fazlalık görürsek, *bu* fonlar diğer bazı önemli amaçlar arasında paylaştırılacaktır."

Bir an için sonunda onu susturduğumu düşündüm. Ama sonra ağzını bir kez daha açtı.

"Belki de beklemeli ve bunu Bay Pace ile gözden geçirmeliyiz-" Gülümsüyorum, ellerimi kavuşturup masaya yaslanıyorum.

"Bayan Moore, açık konuşayım. *Kocam* ve ben bu konuda tamamen hemfikiriz. Bu yıl yıllık hediyeleşmeyi çeşitlendirmemizin en iyisi olacağını düşünüyoruz. Durum tespiti yaptık ve etkinliğin maliyetini düşürürken aynı zamanda hediye verme seçeneklerini ve erişilebilirliğini arttırmak için birkaç alternatif yol belirledik. Bu değişiklikler bize önemli bir artış sağlayacak ve bu da bu yıl birden fazla hayır kurumuna önemli ölçüde *yardım* etmemize ve böylece şehrin en savunmasız sakinlerinin daha büyük bir kısmı üzerinde daha büyük bir etkiye sahip olmamıza olanak tanıyacak."

Doğrudan ona bakıyorum, bu konuda geri adım atmayacağımı bildiğinden emin oluyorum.

"Bu gerçekten tartışmaya açık bir konu değil. Sadece sizin ve bu masadaki üyelerin bunu kolaylaştırmasına ihtiyacım var."

Oda iğne atsan yere düşmeyecek kadar sessiz ve Amaryllis az önce azarlanmış bir çocuk gibi görünüyor.

"Bayan Pace'e katılıyorum. Ek gelirleri çeşitlendirmemek için hiçbir neden göremiyorum," diyor Komite Başkanı Bay Gordon. "Sadece Çocuk Hastanesi'ni yeni bağış ayrıcalığımızdan haberdar etmemiz gerekecek. Belki siz onları bilgilendirebilirsiniz, Bayan Moore?"

"Şey, ben-"

"Ne harika bir fikir!" Dedim, samimiyeysizce. "Ne de olsa çok iyi bağlantılarınız var."

Bayan Moore kırmızının parlak bir tonuna döndü.

Birden telefonum masanın üzerinde çalışıyor ve ekranda kocamın adı beliriyor.

"Sanırım hepinizi bir gün için yeterince rahatsız ettim," diyerek hızla ayağa kalktım. "Gelecek hafta herkes dinlendiğinde yeniden toplanalım."

İzninizi isteyip koridora çıkıyorum.

"Şu anda neredesin?" Jaxon'ın sesi diğer hatta çnlıyor.

"Otel, neden?"

"Bekle... *Otel* mi? Sana Malikânede kalmanı söylediğimi sanıyordum?" "Söyledin," diyorum meydan okurcasına. "Peki ne demek istiyorsun?"

"Lanet olsun Nat," diye iç geçiriyor Jaxon, hayal kırıklığı sesinden belli oluyor.

Neden sesi titriyormuş gibi geliyor?

"Ne oldu, Jaxon? İyi misin?"

"Evet, öyleyim" diyor. "Çoğunlukla. Sadece içimdeki rüzgarı dışarı attım, hepsi bu."

"Tanrıya şükür, ben-"

"Bir ya da iki kaburgası da kırılmış olabilir."

"Tanrım, Jaxon! Bu hiç iyi değil!" Yüksek sesle fısıldıyorum, koridora doğru kayıyorum. "Ne oldu böyle? Ne kadar kötü yaralandın?"

"Nat, ben iyiyim. Ama yanında kim var?"

"Charlie ve Wesley," diyorum lobiye girerken başımla onları selamlayarak. "Ethan evde Jessica'yla birlikte."

"Seni malikâneye geri götürmelerini istiyorum. Derhal."

"Tamam," diyorum, kendimi biraz suçlu hissederek. "Doktor Franklyn'i aramamı ister misiniz?"

"Hayır, ben-"

"Evet," Rachel'ın sesi çnlıyor. "Sadece bunu kabul edemeyecek kadar inatçı."

"Rachel, kapa çenenı," diye tersliyor Jaxon. "Senin fikrini istersem, sorarım!"

"Jaxon, ne kadar kötü yaralandın? Neye ihtiyacın var?"

"İhtiyacım olan şey, hayatımdaki kadınların emirlerimi sorgulamamaları ve sadece istediğimi yapmaları!"

Hayır, yapmadı.

Kan basıncım bir anda tavan yaptı. "Sen oraya vardığında biz de malikâneye dönmüş olacağız."

"Teşekkür ederim."

"Doktor Franklyn de sizi muayene edecek."

Charlie başıyla onaylıyor ve zavallı doktoru tekrar çağırmak için uzaklaşıyor. "Nat..."

"Eve sağ salim dön Jaxon," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sonra konuşuruz." Telefonu kapattım.

Kahretsin... Muhtemelen seni seviyorum demeliydim...

Ama benimle böyle konuştuğu için çok kızgınım. Özellikle de Rachel'ın önünde. Ve şimdi endişeliyim çünkü eğer Rachel onun bir doktora görünmesi gerektiğini söylüyorsa, durum gerçekten ne kadar kötü? Zihnim kontrolden çıkıyor ve aynı anda hem kızgın, hem sinirli, hem de endişeliyim.

...ve biraz suçlu hissediyorum.

Sally'ye veda etmek için ön masanın etrafına bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Wesley kibarca, "Bayan Pace, araba hazır," dedi.

"Teşekkür ederim. Paltomu almam gerekiyor. Hemen geliyorum."

Sally'nin ceketimi astığı Jaxon'ın ofisine doğru ilerliyorum. Ancak kapıyı açtığım anda kalbim duracak gibi oluyor.

Sally kocamın masasında oturuyor. Ve küçük çerçeveli sarışın bir kadın onun arkasında duruyor... boğazına bir bıçak dayamış.

"Bayan Pace-" diye söze başladı Sally.

"Kapa çeneni!" Arkasındaki kadın, uzun gümüş saçlarını sertçe çekerek tersledi.

"Kimsin lan sen?" Dikkatli bir şekilde odanın etrafına bakarak söylüyorum. "Ve neden Sally'ye saldırdın?"

"Oh, bu mu?" Kadın hırlıyor, hâlâ Sally'nin saçlarını sıkıca kavırıyor. "Otoriter kaltak. Ondan hiç hoşlanmadım. Yine de beni kovarken iyi vakit geçirdi, değil mi?"

Sally'nin kafasını geriye doğru çekerek yüzüne tükürdü, "yapmadın mı?!"

Bekle... Bu Anna.

Bu, resepsiyonda çalışan ve kocamı becermeye çalıştığı için işten çıkarılan kız.

"Bırak onu," diyorum, çantamı hafifçe diğer kalçama kaydırarak içindeki silahı daha erişilebilir bir konuma getiriyorum. "Ve her türlü şikâyetinizi müzakere edebiliriz."

"Pazarlık mı?" Anna homurdanıyor! "Buraya pazarlık yapmaya gelmedim. Buraya kocanızın ofisindeki video kayıtları için geldim. Bana karşı kullanmakla tehdit ettiği kasetler. Ve bana vermeyi reddetmesine rağmen, buradan onunla ayrılacağım."

"Ona doğru bir adım atarak, "Kapının dışında bir düzine güvenlik görevlisi ve iyi eğitilmiş iki koruma var.

Gülümsüyor.

"Yapacağımı garantileyen bir acil durum planım var," diyor Anna hınzırca sırıtarak. "Duymak ister misin?"

Ama bu kadarı yeter.

"Hayır," diye çıkıştım. "Kovulduğunuz için üzgünüm Bayan Thompson, ama kendinizi kocama atarak bunu kendiniz yaptınız. Ve bugün oyun oynayacak vaktim yok, gitmem gereken bir yer var. Adamlarım lobiye neden dönmediğini kontrol etmeye gelmeden ve sizi olduğunuz yerde vurmadan önce, neden bıçağı indirmiyorsunuz? Kimsenin canı yanmadan mantıklı ol."

"İnsanlar çoktan yaralandı!" Tersledi. "Jaxon Pace ile temasa geçen herkes yaralanıyor. Ya da kayboluyor. Britta Demoiner gibi."

"Britta Demoiner'i tanıyor musun?"

"O benim en iyi arkadaşımdı!" Anna histerik bir şekilde şöyle diyor. "Opera'dan beri onu kimse görmedi ve son konuştuğu kişi de senin lanet olası kocandı!"

"Kocamın Britta'nın başına gelen ya da gelmeyen hiçbir şeyle ilgisi yok," diye homurdanıyorum. "Bunu Michael Valentine ile konuşmalısın."

"Michael Valentine'i zaten tanıyorum," diye gülümsüyor. "Oldukça yakınız." "Yazık," diye karşılık veriyorum. "Kayıp olmasının sebebinin o olduğunu düşünürsek. Jaxon

onu uyarmaya çalıştı. Ona Michael'ın onu öldüreceğini söyledi. Ama o dinlemedi."

"Tam da senin söyleyeceğini söylediği şey..." Anna sözünü kesiyor.

"Çünkü gerçek bu! İstedğin kişi o, Anna. Jaxon değil."

"Michael... bir dahi," diye fısıldıyor ölümcül bir şekilde. "Mafya kocan ve gittiği her yere nasıl yıkım getirdiği konusunda gözlerimi açan kişi o. Ve neden onu ortadan kaldırmamız gerektiğini."

Anna bıçağı Sally'nin boğazına daha sert bastırıyor ve korkmuş gözleri benimkilere takılıyor.

Anna bıçağı Sally'nin boğazına saplarken, "Ya bana istediğimi verirsin ya da kocanın sadık yandaşlarından birinin yerde kan kaybından ölmesini izlersin," diye tısladı. "Ne olacak Bayan Pace?"

"Tamam," diye fısıldadım. "Kasetleri sana vereceğim." Ona doğru bir adım atıyorum.

"Hayır!" Sally'yi daha sıkı kavrayarak bağırır. "O kadar hızlı değil, kaltak. Söyle

nasıl erişebileceğimi."

"Bilgisayar masanın içinde. Önce klavye çekmecesini açmanız gerekecek. Kod 122421."

"Bayan Pace, lütfen," diye yalvarıyor Sally. "Bunu ona vermeyin!"

"Kapa çeneni! Pekâlâ, sırada ne var?" Anna tersledi. "Monitör nerede?"

"Masanın içinde," diyorum, aklıma hemen bir fikir geliyor. "Önce kapağı açıp kaldırman gerekecek. Aşağıdaki ikinci çekmecedeki. Sol tarafta."

Anna bana hınzırca sırıtıyor.

"İyi deneme," diye alay ediyor. "Ama gözlerimi senden ayıracak kadar aptal değilim."

"Videoları istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sally," diye emrediyor Anna, gözlerini benden ayırmadan. "Bir sevgili ol ve düğmeye bas."

"Ama, Bayan Pace-"

"Sally," diyorum onunla göz göze gelerek. "Çekmeceyi aç ve düğmeye bas."

Sally de o çekmecedeki düğme olmadığını benim kadar iyi biliyor. Ama o sadece net bir atışa ihtiyacım olduğunu anlıyor. Zaman durur.

Yavaşça eğiliyor ama hemen ardından masa sandalyesini Anna'ya doğru iterek onu kitaplığa çarpıyor ve masanın altından bana doğru atlıyor.

BANG! BANG!

Çantamdan silahımı çekip göğsüne iki el ateş ettim ve yere yığılışını izledim.

Ateş edildiği anda Wesley, Charlie'nin peşinden odaya dalar.

"Lanet olsun," Charlie bana baktı. "Ne oldu?"

"Sally'ye saldırdı," diyorum nefesim kesilerek. "Ben de... hallettim."

"Bayan Pace, bu kim?" Wesley, Anna Thompson'ın cansız bedenini kontrol ederek sorar. "Aslında, siktir et bu kaltağı. İyi misiniz?"

"Sanırım... Sanırım öyleyim, Wes." Sesimde sakın bir kabulleniş vardı. "Her şey düşünüldüğünde."

Charlie gerçekten iyi olduğumu anlayınca dikkatini hemen Sally'ye çeviriyor.

Kulaklığına "Tıbbi yardıma ihtiyacım var, Sally saldırıya uğradı," diyor.

Sally onu başından savıyor ama durduğum yerden bile boynundan aşağı kan damladığını görebiliyorum, belli ki jilet gibi keskin hançeri kendine saplamış. Jaxon'ın dolabından bir havlu alıyorum ve hemen boynundaki kesiğe bastırıyorum.

"Teşekkür ederim Bayan Pace," diye fısıldıyor Sally gözyaşları içinde.

"Sen benim hayatımı kurtardın." "Benim için yapamayacağın bir şey değil," diye cevap veriyorum.
titreyen el. "Şimdi seni iyileştirelim."

Jaxon, ambulansın yolda olduğunu teyit ettikten sonra yaptığım ilk telefon görüşmesiydi.

"İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim," diyorum. "Ben

iyiyim." "İyiyim."

Sesindeki kısıklık bana itiraf etmek istediğinden çok daha fazla kızgın olduğunu söylüyor. Ya da en azından şu anda, yaşadığım onca şeyden sonra kabul etmek istediğinden.

Ancak bugün ölüme ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde, daha fazla zamanımı dar kafalılıkla ya da sinirlilikle harcamak istemediğime karar verdim ve sadece havayı temizledim

"Jaxon, sen haklıydın. Seni dinlemeli ve istediğin gibi malikanede kalmalıydım. Özür dilerim."

Telefon sessiz ve sonra iç çektiğini duyuyorum.

"Ben de," diyor, sonsuzluk gibi görünen bir süreden

sonra. "Ben sadece... orada oturamadım ve-"

"Biliyorum, biliyorum," diye nefes alıyor, sesi bir an öncesine göre çok daha silahsızlanmış geliyor. "Bak Nat, yöntemlerime her zaman katılmadığını biliyorum."

Ama söz veriyorum, yaptığım her şeyi senin güvenliğin için yapıyorum. Ve senin güvende olmana *ihtiyacım* var."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum utangaç bir sesle.

"Hiç dinlemiyorum." "Hayır," diye kıkırdıyor.

"Dinlemiyorsun."

"Ben... hoparlörde miyim?"

"Evet, ama arabada yalnızım."

"İyi misin?" diye sordum. "*Gerçekten* iyi misin? Rachel iyi mi?"

"İkimiz de iyiyiz," diyor. "Sadece kaburgalarımı z e d e l e m i ş olabilirim, kırmamış olabilirim."

"Yine de daha iyi değil Jax," diyorum gözlerimi devirerek.

"Josiah ve Levi sana eve kadar eşlik etmek için geldiler mi?"

"Bir dakika içinde buradan ayrılmaya hazırlanıyoruz," diyorum ceketimi giyerken. "Levi ve Josiah, Anna'nın arabasını çektirmeden önce kontrol ediyorlardı. Levi seni arayacağını söyledi."

"Gidip onları getir ve acele etmelerini söyle," diye homurdanıyor Jaxon. "Beş dakika içinde bir arabaya binip eve dönmenizi istiyorum, yoksa taşaklarını keserim."

"Jaxon, sakın ol," diyorum iç çekerek. "Bence bugün genital parçalanma tehdidi olmadan da yeterince olaylı geçti, sence de öyle değil mi?"

"Hayır."

"Neredesin sen?" Kıkırdıyorum. "Eve dönmek üzere misin?"

"Pek sayılmaz," diye iç geçirdi, sesi sinirli geliyordu. "Kısa bir... pit stop yapmak zorunda kaldık."

"Pit stop?"

Jaxon sessiz ve bir araba kapısının açıldığını ve sonra kapandığını duyuyorum.

Rachel şimdi arabaya dönmüş olmalı.

Jaxon, "Önümüzdeki yarım saat içinde bilgi almak için geri döneceğiz," diyor. "Sana daha erken ihtiyacım var."

"Ben gidip çocukları bulayım, sonra da yolumuza devam ederiz."

"Nereye gidersen git," dedi kararlı bir şekilde. "Wesley ve Charlie de seninle gelecek."

Anlaşıldı mı?"

"Elbette," diyorum ona güven vererek. "Ve bana tüm bilgilendirmeyi de anlatacaksın, değil mi?"

Homurdanıyor.

or. "Tabii

ki."

"Güzel, o zaman beni yolda kabul edin. Dikkatli sür, *Αγάπη μου*." "Seni seviyorum, *Αγαπημένο*."

Vedalaşıyoruz ve Jaxon'ın ofisinin kapısını açıyorum, arkamı dönüp odaya bakıyorum, kan lekeli halı bugün burada yaşananları acımasızca hatırlatıyor.

Bugün birini öldürdüm. Tekrar.

Ancak, Ivan'ı tünellerde öldürmenin ya da Xiang'ın arabayla ezdiğim tetikçilerinin aksine, bu seferki farklıydı. Ya da en azından bir şekilde farklı hissettirdi. Önceki her iki durumda da eylemlerim tamamen nefsi müdafaaydı. Başka seçeneğim yoktu... Ya da en azından kendime böyle söyledim.

Ama bu bile gerçeğin sadece *yarısıydı*.

Daha doğrusu tetiği Anna bana saldırdığı için değil, Sally'ye saldırdığı için çektiğimi söyleyebilirim. Sally Halston, Jaxon'ın otel müdüründen çok daha fazlasıydı. Jaxon'ın öteki dünyasının her zaman tetikte olan bekçisiydi. Jaxon zaman zaman ne kadar değişken ya da korkutucu olursa olsun, Sally asla geri adım atmazdı. Gerçek annesi öldükten sonra onu elinden geldiğince hizada tutan gayri resmi annesiydi. Ve nihayetinde, hem benim hem de kocamın derinden değer verdiği biriydi.

Gerçek şu ki, bugün Anna'yı vurarak sadece *ailemi* korudum.

...Her iyi Regina Vestra'nın yapacağı gibi.

OceanofPDF.com

Bölüm 40

JAXON

Eğer kulübeye yürüyüşün soğuk olduğunu düşündüysem, Chicago'nun kavurucu rüzgârında geri dönüşle kıyaslanamaz bile... sıırılsıklam. Titreyen ellerim arabayı zar zor çalıştırabiliyor, çabucak canlandığında şükrediyorum.

İlk birkaç dakika Rachel ve ben sessizlik içinde oturduk, tek ses vücutlarımız yaklaşan hipotermiyi savuştururken dişlerimizin takırdamasıydı.

Patlamadan kurtulmuş olmamız bir mucizeydi.

Teknik olarak bu bir mucize değildi. Çünkü patlamanın kendisi, alevler yükselirken ikimizi de çarparak içeri gönderdi. Çarpma yeterince acı vericiydi ama Michigan Gölü'nün Ocak ayındaki soğuk suları ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltmaya yetti.

Rachel bayılmıştı ama onu sudan çıkarmayı ve tekrar nefes almasını sağlamayı başardım. Sanırım en azından bu şekilde hayatımı kurtardığı gerçeğini benim üzerimde tutmaya devam edemez.

Şimdi ödeşmiştik.

Sürünerek arabalara döndük ve Natalie'yi aradım. Ve bana lanet otele gittiğini söyledi.

Buna inanamadım. Aklından ne geçiyordu? Bu sabah olanlardan sonra ve ona bir şey olsaydı zamanında geri dönemeyecek kadar şehir dışında olduğumu bildiğimden... Birden kendimi kaybettim.

Dürüst olmak gerekirse, Rachel çenesini kapalı tutsaydı ve araya girmeseydi, Natalie'yi terslemem muhtemelen bu kadar kötü karşılanmazdı. Ama Nat'in telefonu kapatma şeklinden kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

Kahretsin, ona onu sevdiğimi söylemeliydim.

Ayağımın pedala bastığını hissedecek kadar çözüldükten sonra otoparktan çıkıp kuru giysiler satan en yakın dükkânı buldum. Yolun kenarındaki küçük bir dükkân. Bugünün Pazar olması ve teknik olarak kapalı olması benim için pek önemli değil.

Ne de olsa ben de mafyadayım.

Arka kapıdan girip birkaç parça eşya aldım ve Rachel'ı dükkânın soyunma odasında üstünü değiştirmesi için bıraktım, ben de arabaya dönüp üstümü değiştirdim ve karımı arayıp özür diledim.

Ama önce o beni aradı ve birden tüm korkularım gerçek oldu.

Malikanede kalmasını istediğim için bir pislik değildim. Haklıydım. Gerçi o da haklıydı. Natalie bulunduğu yerde olmasaydı ve bu kadar çabuk harekete geçmeseydi Sally Halston muhtemelen ölmüş olacaktı. Ama yine de, bu benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın bir olaydı.

Birini duvara yapıştırmak istiyorum.

Anna o kasetleri ele geçirerek ne elde etmeyi umuyordu ki?

Ama Natalie'yle konuştuktan ve Levi'yi arayıp karımı neden hâlâ lanet olası bir arabaya bindirmediğini sorduktan sonra cevabımı aldım.

"Efendim," diyor Levi. "Bayan Thompson'ın telefonunun kilidini açmayı başardım ve o-"

"...Michael'la konuşuyorum," diye bitiriyorum onun yerine. "Natalie bana söyledi."

"Evet, ama aynı zamanda Bayan Donahue ile de konuşuyor. Donahue hanım Anna'ya hikayenin yeniden yayınlanmasına yardımcı olacağını, ancak kendisine karşı *ikinci* kez yasal işlem başlatamayacağınızdan emin olmak için kasetlere ihtiyaçları olduğunu söyledi."

"Bekle, Celeste?" Rachel yanımda fısıldıyor. "Lanet olası kaltak."

"O halde Celeste ve Michael'ın da birbirlerini bulduklarını varsaymak mantıklı olur."

"O izi henüz bulamadım," diye yanıtlıyor Levi. "Ama evet efendim, sanırım bu makul bir varsayım."

"O lanet kaltağı mahvedeceğim."

"Birine sahip olmamı ister misin..." Levi susuyor ve arka planda Natalie'nin sesini duyabiliyorum.

"Hayır, henüz değil," diye homurdandım. "Sadece, karımı eve götür. Eğer oraya varırsam ve o kelleler uçacak." "Anlaşıldı, efendim."

Aramayı sonlandırıp derin bir nefes alıyorum. Rachel arka koltuktan çantasını alıp bir paket sigara çıkarıyor ve bir tane yakıp bana uzatıyor. Ne kadar cazip gelse de başımı sallıyorum.

Bugün Natalie ile sınırları zorladım bile.

Ancak kararlılığım, arabayı dolduran dumanla birlikte sınanıyor. "Bir soru sorabilir miyim?" diye soruyor sessizce.

İç çekiyorum.

"Her halükarda yapacaksın."

"Neden onu seçtin, Jaxon?"

"Ve işte orada," diye alay ediyorum, dilimi şaklatarak. "Hayır, bir daha düşündüm de soru soramazsın."

"Ciddiyim." "Ben de ciddiğim."

"En azından sormaya iznim var." "Gerçekten değilsin."

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor," diye homurdanıyor Rachel. "Yani, o bizim dünyamızdan değil, açıkça bir hedef ve açıkça kendini savunamıyor. Yüce Don neden bizim hayatımız için bu kadar uygun olmayan ve sadece... bir yük olan birini seçsin ki?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye öfkelenirim. "Bu konuşma bitmiştir." "Gerçekten sadece bilmek istiyorum."

"Ne istediğin umurumda değil, bunu seninle yapmayacağım Rachel." "Bu adil bir soru-"

"Bunu yapmayacağımı söyledim!" Elimi direksiyona vurarak bağıriyorum.

"Evet, belki de ne dediğin umurumda değil!" Rachel bağıriarak karşılık veriyor. "Son baktığımda ben senin karın ya da Alfa Takımından biri değildim, bu yüzden bana ne sormam gerektiğini söyleyemezsin!"

Başımı sallayarak direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

Onu yanımda getirirken ne düşünüyordum ki? Mazoşist olmalıyım.

Bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz, motor karlı kaldırımında uğuldarken arabanın içinde hissedilir bir hayal kırıklığı var. Sonunda Rachel iç çekti.

"Jaxon, bak," diye fısıldıyor. "Kavga çıkarmaya çalıştığımı düşündüğünüzü biliyorum ama yemin ederim öyle değil. Gerçekten bilmek istiyorum ve..."

Ona bakıyorum ve pencereden dışarı baktığını görüyorum.

"Ben sadece... anlamaya çalışıyorum, hepsi bu."

Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Rachel'in kendisiyle konuşacak kadar aptal olan herkesle zihin jimnastiği yapma alışkanlığı var. Yine de bir şekilde bu farklı hissettiriyor.

Derin bir nefes alıp başımı tekrar koltuk başlığına yaslıyorum.

"Tam olarak neyi anlamaya çalışıyorsun Rachel?"

"Neden *onu* seçtin?"

"Ben seçmedim," diyorum sessizce. "Daha çok o beni seçti gibi. Yani... işte böyle."

"Hayır," diyor başımı sallayarak. "Öyle değil."

"Bir cevap istedim, ben de sana bir cevap verdim," diye sinirleniyorum. "Beğenmediysen siktir git."

"Hepsi bu kadar değil."

"Tamam, Rachel. Ne istersen-"

"Onunlayken farklısın," diyerek sözümü kesti. "Yani, hayır, bu sadece onun seni seçmesiyle ilgili değil, çünkü birçok kadın seni seçti ve bunun için daha iyi olmadı. Yani ben de seni seçtim Jaxon. Ve bu karardan elde ettiğim tek şey sefalet oldu."

Ellerine bakıyor.

"Bana asla ona davrandığın gibi davranmadın."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ona karşı garip bir şekilde korumacısın."

"Kusura bakma ama sen ve psikopat kardeşin onu kaçırıp terör estirdikten ve vurduktan sonra, bunu yapmak için iyi bir nedenim oldu," diyorum sinirli bir şekilde. "Ve ben her zaman korumacı oldum. Ben buyum işte."

"Tamam, öncelikle bu olaydaki payımı telafi ettiğimi düşünüyorum. Defalarca," diye karşılık verdi Rachel. "Ama hayır, sadece senin onun için kurşun yemeye razı olman gibi korumacı bir tavırdan bahsetmiyorum-"

"...Ki bende var."

Rachel kollarını kavuşturarak, "Yani onun duygularını koruyorsun, Jaxon," diyor. "Tanrım, fahişeliği bıraktın. Sigarayı bıraktın. Lanet olsun, aynı dövmeleleri yaptırdın! Onu bir kaideye koydun ve bunu herkes biliyor. Herkes."

"Bunların senin için ne önemi var?"

"Hiçbir şey," diye iç geçiriyor. "Ama bir yerlerde, bana duyduğun haklı ya da haksız tüm nefretin içinde, hiç durup bunun ne kadar zor olduğunu düşündün mü?"

Benim için mi? Kızımı bir başkasının büyütmesini ve istediğim her şeyi seninle elde etmesini izlemek için mi?"

Cevap verecek bir şey düşünemediğim için hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu arada, senin için başkası için asla yapmayacağım şeyleri yaptığım ve Natalie'ye gösterdiğin saygı ve nezaketin zerresini bile görmediğim gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Bir saniye dur ve bunun benim için ne kadar zor olduğunu düşün. Sanki o senden en iyi şekilde yararlanırken, ben seninle uğraşıyorum."

Bu konuşmayı yapmaya hazır olup olmadığımı merak ederek iç geçiriyorum.

Hayır, muhtemelen değil.

Sessizce iç geçiriyor.

"Ve sinir bozucu olan şey, çekiciliğini anlamasam da, aslında ondan nefret etmek istemiyorum. O... bilmiyorum... hoş biri, sanırım."

"Pardon, ne dedin? *Güzel* mi?"

"Siktir git," diye tersliyor. "Yani o tatlı, masum ve yeni doğmuş bir bebek kadar kırılgan. Ama evet, iyi biri ve bu yüzden ondan nefret ediyorum."

"O kadar da kırılgan değil," diyorum nefesimin altında. "İnan bana. Onu bir de kızgınken görmelisin."

Rachel alaycı bir tavırla, "Evet," diyor. "Ve nasıl oluyorsa hâlâ kızgın olmayı ve sınıf atlamayı başarıyor. Bu çok sinir bozucu."

"Bunu sadece sen rahatsız edici bulabilirsin."

"Öyle! Mide bulandırıcı. Sonunda kiminle olursan ol daha iyi olacağını düşünmüştüm-"

"...Ne, daha çok *senin* gibi mi?"

"Hayır," diyor Rachel başını sallayarak. "Daha çok *senin* gibi."

Bu cevabı beklemiyordum.

"Ya da, bilmiyorum, en azından daha lezzetli. Belki de ilişkilendirilebilir."

"Yani üstünlük kompleksi olan ve stresli durumlarda içgüdüsel tepkisi hoşlanmadığı herkesi vurmakla tehdit etmek olan mantıksız, kıskanç bir öfkeli kafayı seçeceğimi mi bekliyordun?"

Rachel hiçbir şey söylemiyor. Ama sonra, söylemesine gerek kalmadı çünkü ikimiz de aynı şeyi aynı anda fark ettik.

"Evethhh," diyor Rachel, inanamayarak başını sallayarak. "Yok artık."

"Bu kadar mı?" Diye soruyor. "Biz çok mu *benzeriz*? Bu yüzden mi lanetlendik?"

"Tanrım, bilmiyorum," diye iç geçirdim. "Belki de. Ya da belki de zamanlamaydı."

"Zamanlama?"

"Gençtik Rachel. Saatte milyonlarca mil hızla gidiyorduk ve hata yapmamız kaçınılmazdı," diyorum dudağımı ısırarak. "Bazen başarılarınızdan çok başarısızlıklarınızdan bir şeyler öğrendiğinizi fark ettim."

"O zaman bu mantıkla, ikimiz de uzmanız." Homurdanıyorum.

"Evet, muhtemelen."

Rachel aramızdaki sessizliği bozmadan önce ikimiz de bir iki dakika sessiz kaldık.

"Çok farklısın," diye fısıldıyor. "Bazen sen olduğundan bile emin olamıyorum."

Direksiyona dokunuyorum, derin bir nefes alıyorum ve onun haklı olduğunu fark ediyorum. Ben farklıyım. Ve bunun sebebi de Natalie.

"İnsanlar değişir," diyorum nazikçe. "Yaşarız ve öğreniriz. Birkaç yara alırız ve devam ederiz. Bir an gençsin, ateş ve öfke dolusun, sonra... aradan on yıl geçmiş ve sen çok daha yaşlı ve biraz daha akıllısın."

Derin bir nefes alıyorum, direksiyonu kavıyorum ve önümdeki yola bakıyorum.

"Her şey değişir. Değişmek zorundalar. Ve *biz* de değişmek *zorundayız*."

"Bana söylediğin bu değildi," diyor alaycı bir kıkırdamayla. "Bana partilerin, uyuşturucuların, fahişelerin... Tüm bunların senin kim olduğun olduğunu ve asla değişmeyeceğini söyledin. Eğer seninle birlikte olmak istiyorsam, tüm bunları kabul etmem gerektiğini söylemiştin, hatırladın mı?"

Hatırlıyorum.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum.

"Ama... o zaman değiştin," diyor tırnağını ısırarak. "Onun için. Sanırım o senin için yeterliyken ben değildim."

"Rachel," diye iç geçirdim ve başımı koltuğa yasladım. "Bunların hiçbirini planlamamıştım. Ben onu aramıyordum, o da beni aramıyordu. Bir anda oluverdi. Birbirimize aşık olduk."

"*Aşk*," diye fısıldıyor. "Biliyor musun Jaxon, birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca bana kaç kez beni gerçekten sevdiğini söylediğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim."

O haklı.

"Ve bunu yaptığında da genellikle bir tartışmayı bitirmek ya da bir striptizciyi becerdiğin için özür dilemek için yapıyordun," diyor Rachel. "Bu kesinlikle benimle telefonda konuşurken rastgele söyleyeceğin bir şey değildi."

"Yanılıyorsun. Bunun senin yeterli olmamanla hiçbir ilgisi yoktu. Yeterli olmayan bendim... senin için.

Hiçbir şey söylemiyor, koltuğa yaslanıyor.

"Uzun zaman önceydi, bencil ve kibirliydim, sen daha iyisini hak ediyordun," diyorum sessizce. "İnan bana pişmanlıklarım var."

"Ben de öyle," diyor sessizce gözlerini silerek. "Keşke bunu çok geç olmadan anlayabilseydik."

Direksiyonu sıkıca kavrayarak iç geçiriyorum.

"Benim ihtiyacım olan şey ile senin ihtiyacın olan şey farklıydı ve ikimiz de bunu kabul edemeyecek kadar genç ve inatçıydık. O zehirli rutinin içine düştük. Ben seni kızdırırdım, sen de beni kışkandırırırdın."

"...Ve dönüp durdu," diye homurdandı Rachel. "Başta heyecan vericiydi ama sonra..."

Bu cümleyi bitirmesine bile gerek olmadığını bilerek başımı sallıyorum.

"Ama seninleyken değişebileceğimi sanmıyorum," diyorum hassas olmaya çalışarak. "Bana neler yapmama izin vereceğini biliyordum ve seni nasıl geri kazanacağımı hep biliyordum," diyorum derin bir nefes alarak. "Seni incitmek istemedim, sadece incitip incitmediğimi umursamayacak kadar bencildim. Gitmek zorundaydın."

Arabadaki sessizlik sağır edici.

"Kolay değildi," diyor Rachel sonunda. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyor musun," diye gülüyor aniden, ellerine bakarak. "Bu biraz ironik. Ben sadece senin iyi bir eş ve baba olmanı istemiştim. Ve şimdi öylesin... Ama onunla birlikte."

"Gidişin beni değiştirdi," diyorum zorlukla yutkunarak. "Ve şimdi ölümünün gerçek olmadığını bilsem de, bir parçası hala öyleymiş gibi geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir parçamı senin boş tabutuna gömdüm," diyorum iç çekerek. "Senin 'ölümünden' sonra hâlâ fahişelik yapıyor ve bir iki ahlaksızlıkla uğraşıyor olabilirim ama bencilliğimin bir kısmının ölmesine izin verdim ve Jessica'yı ilk sıraya koydum. Ve bu beni değiştirdi."

Duraklıyorum, bu konuşmanın ağırlığı beni bir yük treni gibi çarpıyor.

"Natalie ile tanıştıgımda nerede ve ne isem o olmamı sağladı. Yani bir bakıma... Bilmiyorum, şu anda her ne haltsam ona katkıda bulundun."

Rachel uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, evler yanımızdan geçerken pencereden dışarı bakıyor.

"Çökmüş erkekler için bir rehabilitasyon merkezi," diye kendi kendine alay ediyor. "Ben de öyleydim."

"Hayır, ben öyle demedim-"

"Hayır, ama *ben* de öyle dedim," diyerek sözümü kesti. "İyi bir baba olmana sevindim. Senden istediğim ve bencilce olmayan tek şey buydu sanırım."

"Özür dilerim Rachel," diye fısıldadım. "Daha fazlasını hak ediyordun."

"Verdim," diye yanıtlıyor. "Ama sadece verebileceğin kadarını verebilirsin."

"Ne yaptığım ya da nasıl olmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bunu bulmaya çalışırken kayboldum. Ve sen... şey, sen sadece bunun istenmeyen bir kazasıydın."

Rachel hiçbir şey söylemiyor ama gözlerini tekrar siliyor.

İç çekerek, "Yıllarımı bunu incelemekle geçirdim," diyorum. Aslında sorun *bendeydi*, sende değil."

Bu onu kıkırdatıyor.

"Öyleydin ama ben de bir problemdim," diyor yumuşak bir sesle. "Dürüst olmak gerekirse, seninle tanıştığında zaten kırılmıştım. Çok cesur ve karizmatiktin, herkes seni seviyordu ve ben de bir pervanenin aleve kapılması gibi sana kapılmıştım. Beni koruyabileceğini ve düzeltebileceğini düşündüm. Kendime, eğer biraz daha dayanırsam, büyük Jaxon Pace'in uyanacağını ve aniden... şu anda olduğun şey olacağını söyleyip durdum."

"Bu benden daha iyi birinin yapması gereken bir görevdi. Gerçekten iyi bir adam olan birinin."

Bir an sessiz kalır.

"Sen iyi bir adamsın, Jaxon Pace," diyor, fısıltıyı zorlukla aşarak. "Ve senin o parçan her zaman oradaydı ve olması gerekenden çok daha uzun süre dayanmamın nedeni de buydu. O parçanın verdiği savaşı kazanacağına inanmaya devam ettim."

Aklıma hemen Natalie'nin hangi tarafın kazanacağı konusunda kavga eden iki kurtla ilgili hikayesi geldi.

"...Hangisini beslersen..."

"Benim de pek çok pişmanlığım var."

Derin bir nefes alır ve derin bir iç çeker

"Oğluna yaptıklarım da dahil."

Oğlumdan söz edildiğinde, onun kaybının ve annesinin yakın kaybının anısı, kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Onu kaybetmenin acısı hala kavranamayacak kadar taze.

"Hayır," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "*Bunu tartışmayacağım.*"

"Tamam," diyor sessizce. "Ama özür dilerim. Bunu hiç istememiştim-"

"Rachel," dedim karanlık bir sesle, "yapma"

Bugün bununla başa çıkmaya hazır değilim ve eğer ondan tekrar bahsetmeye kalkarsa onun acil güvenliğinden endişe ediyorum. Ama bahsetmiyor. Sadece başını sallıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, direksiyon simidindeki deri ellerimde patlıyor. Duygularımın kontrolden çıktığını hissediyorum, Evander'ı kaybetmenin acısını hatırlıyorum. Ve başucunda otururken sevdiğim kadının yaşam mücadelesini izlerken yaşadığım felç edici ve sakatlayıcı korku... çaresiz ve kırılmış.

Aramızdaki bu kısacık nezaket anını korumak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Sanki Rachel'ın *bana* verdiği acıya duyduğum öfke ve nefretin, benim *ona* verdiğim acıya duyduğum kabullenme ve suçluluk duygusuyla savaştığını hissedebiliyorum.

Ama sonra... Rachel olmasaydı Natalie ile birlikte olmazdım.

Rahatsız edici gerçek şu ki, ikimiz de birbirimize bazı feci darbeler indirdik ve bu darbeler geride bazı çirkin yaralar bıraktı. Yine de belki de yara izleri hayatın bir parçasıdır. Belki de yol boyunca birkaç darbe ve çürük almadan aşkı ya da acıyı, hayal kırıklığını ya da neşeyi asla *gerçekten* tadamayız.

Ve belki de ancak en kötümüzü kabul ederek daha iyi olabiliriz. "Takım elbise ne olacak?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Konuştunuz mu?"

"Bizi depoda bulmaya geldiğin o geceyi hatırlıyor musun?" Ellerine bakarak gülümsüyor.

"Yaptık."

"Ve?"

"Sadece suyu test ediyoruz," diyor pencereden dışarı bakarak. "Yeni şartlarda."

"*Dürüst* şartlar, anladığım kadarıyla." "Onun gibi bir şey."

"Peki, neden onu seçtin?" diye sordum. "Yani, ben de onu *senin* tipin olarak görmezdim."

"Belki de o da benim gibi kırık dökük olduğu içindir," diyor sessizce. "Onunlayken kendimi gösteri yapan kağıttan bir bebek gibi hissetmiyorum. O beni gerçekten görüyor, *gerçek* beni ve bundan korkmuyor ya da gözünü korkutmuyor. Beni olduğum gibi kabul ediyor."

Ben sokağımıza girerken o değişiyor. "Bu mantıklı mı bilmiyorum."

"Biliyor musun Rachel," diye sırtıyorum. "Aslında öyle."

OceanofPDF.com

Bölüm 41

NATALIE

"Teşekkür ederim Marta," diyorum ona ceketimi uzatırken. "Seni tekrar burada görmek çok güzel."

"Geri dönmek güzel," diye gülümsüyor.

Steph komuta merkezinin kapısından, "Burayı kesinlikle aydınlatıyor," diyor.

"Senin bir yerlerde bir şeylerle tartışıyor olman gerekmiyor mu?" Marta göz kırparak karşılık veriyor. "Personeli taciz etmek yerine."

Steph vahşi bir sırıtışla, "Unutma, ben de artık bir personelim, seksi şey," diyor. "Gerçi bu işi kabul ederek yasal işleri bırakacağımı ve daha eğlenceli şeyler yapabileceğimi düşünmüştüm. Ama bunun yerine, yeni kayınpederim beni saçma sapan küçük görevlere gönderip duruyor."

"Görevler mi?" Gülüyorum. "Kimsin sen, James Bond mu?" "Belki."

Steph'in yüzündeki bulaşıcı sırıtma beni güldürüyor.

"Onlar hakkında her şeyi duymam gerek," diyerek merdivenlere yöneldim.

"Ama bir gün oldu ve sanırım bir duşa ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var-"

Birdenbire arkamdaki kapı açıldı ve kocamın yüksek gövdesi içeride belirdi.

"Jaxon!"

Doğruca bana doğru yürüyor, yüzümü avuçlarının içine alıyor ve beni sertçe öpüyor. Dilini ağzıma sokup bedenimi kendine doğru çekerken kalbim küt küt atıyor.

"Αγαπημένη," diye yanan bir adam gibi dudaklarıma fısıldıyor.

Beni tekrar öpüyor ve ben de kollarımı ona dolayarak onu öpüyorum. "İyi olmaya çok sevindim," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine bastırarak.

"Orada ne oldu?"

"Sana söyleyecek çok şeyim var ama bunu yapmak için fazla zamanım yok." Jaxon benden uzaklaşırken şöyle diyor. "Adamları bilgilendirmeliyim ve muhtemelen bir döngü içine girmem gerekiyor-"

"Baba! Dönmüşsün!!" Merdivenlerin tepesinden Jessica'nın sesi geliyor ve bizi karşılamak için koşarak aşağı iniyor, neredeyse kendini babamın kollarına atıyor. "Seni çok özledim! Seni de anne! Benimle film izlemeye gelir misin?"

"Ben de seni çok özledim..."

Cümlem yarısına gelmişim ki Rachel'ın kapıda durup bize baktığını fark ediyorum. Yüzündeki karmaşık ifade midemi yere indiriyor.

Kahretsin.

Bunu duymamış olmasına imkan yok.

"Jess," diyor Jaxon o n u yere yatırıp yanına diz çökerek. "Babanın biraz işi var. Ama şu sevdiğin filmi hatırlıyor musun? Hani şu Karlar Kraliçesi'nin olduğu ve *şarkı söylediği filmi*?"

"Yesssssssss!"

Jaxon

gülümsüyor.

"Şuradaki Steph Teyze bana o filmi ne kadar çok sevdiğini ve seninle birlikte izlemek istediğini söyledi."

"Bekle... Ne?" Steph sorar.

"Gerçekten mi?!" Jessica çok heyecanlı bir şekilde diyor ki. "İzleyebilir miyiz Steph Teyze? Lütfen?!"

Jaxon ayağa kalkarak, "Kesinlikle yapabilirsin," diyor. "Öyle değil mi Steph Teyze?"

Jaxon'a ters ters

bakıyor. "Neden seni

çürümüş-"

"Steph," diye uyarıyorum, neredeyse zıp zıp zıplayan heyecanlı küçük kızı başımla işaret ederek.

Jessica'ya bakıyor ve Jaxon'a ters ters baktıktan sonra iç çekerek gözlerini deviriyor.

"Hadi, bücür," diyor elini uzatarak. "Ama emin ol Pace, bunun için seni geri alacağım."

"Ya da belki sadece... b o ş verebilirsin." Jaxon kendi kendine kıkırdarak alay ediyor.

"Jaxon," diye iç geçiriyorum ve karnına vuruyorum. Ama hemen yüzünü buruşturduğunda, kaburgalarının zedelendiğinden bahsettiğini hatırlayarak pişman oluyorum.

"Gömleğini çıkar," diyorum kollarımı kavuşturarak.

"Şimdi." "Nat, ben iyiyim," diye itiraz ediyor.

Ama vazgeçirmek istemeyerek ona bakıyorum. Gömleğini çekip çıkarıyor, fuayenin tam ortasında muhteşem vücudunu ve göğüs kafesindeki büyük çürüğü ortaya çıkarıyor.

"Sanırım kırık olsaydı daha çok acı çekerdin," diyorum dikkatle bakarak. "Ama Doktor Franklyn bir saat içinde burada olur ve bir bakmasını istiyorum."

Ama ona gömleğini geri verirken, bugün yukarıda dolapta ona verdiğim gömleğin aynısı olmadığını fark ediyorum. Pantolon da öyle.

"Kıyafetlerini mi değiştirdin?" Başının üzerinden geri çekerken sordum.

"Sana söylemedi mi?" Rachel dudak büktü, yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Bu çok garip."

Kalbim çarpmaya başlarken Jaxon'a bakıyorum. Görüldüğü gibi olmadığını bilmeme rağmen, gururum açıklanamaz bir şekilde kırılmış hissediyor.

"Dediğim gibi," diyor Jaxon, rahatsız görünüyor. "Açıklanacak çok şey var."

"Evet, öyle diyebilirim," diye fısıldıyorum. "Bir dakikalığına yukarı çıkalım-"

"Git adamlarına haber ver," diyorum, Rachel'ın beni etkilemesine izin vermeyeceğime karar vererek. "Bekleyebilirim."

Jaxon tereddütle bana baktı.

"Emin misin?"

Hayır, ama bu kaltağın sadece derimin altına girmek istediğini biliyorum ve ona bu zevki tattırmayacağım.

Uzanıp onu derinden öpüyorum.

"Elbette aşkım," diyerek ondan uzaklaşıyorum ve şaşkın kocamın bu cüretkârlığına verdiği tepkiyi izliyorum.

Jaxon başının arkasını kaşıyarak, "Nerede?" diye soruyor. "Olacak mısın?"

"Duş alacaktım," diyorum topuklarımın üzerinde dönerek. "Ama sanırım biraz spor salonuna gideceğim. Biraz stres atarım."

Dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyorum ve antrede son derece şaşkın görünen bir Don Supreme bırakıyorum.

"Ugh!" Kum torbasına vurarak homurdanıyorum. "Rachel neden hep böyle baş belası? Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi. Her zaman beni kızdırmaya çalışıyor ve bu çok sinir bozucu."

"Sence hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor mudur?" Steph ben tekrar vururken soruyor.

Jessica, aşırı hevesli küçük benliğine sadık kalarak, kanepede uyuyakalmadan önce filmin yarısını tamamlayamadığında Steph kendini kancadan kurtulmuş buldu. Marta onu uyuması için yukarı taşımaya geldiğinde Steph'i beni spor salonunda bulması için gönderdi.

"Bilmiyorum, belki," diyorum çantayı sertçe tekmeleyerek. "Her ne kadar aksinde ısrar etse de."

Steph, "Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor.

"Shakespeare mi? Spor salonunda mı?"

"Bu doğru."

"Daha iyi hissetmeme yardım etmek için burada değil misin? Daha kötü değil?"

"Hayır," diye homurdandı Steph. "En kötü gününde bile Rachel'ın etrafında daireler çizebilecek belalı bir sürtük olduğunu hatırlatmak için buradayım. Kafanda kiraladığı alanı hak etmiyor. Nat, burada tüm kartlar sende."

"Biliyorum," diye iç geçirdim ve uzaklaştım. "Ama bu da sorunun bir parçası." "Ne demek istiyorsun?"

"Beni çok sinirlendiriyor ama ona acımadan da edemiyorum," diyorum su şişemden bir yudum alarak. "Sanki onun yerinde olsaydım ben de kendimden nefret ederdim, anlıyor musun?"

Steph havluyla karnıma sertçe vuruyor ve beni işaret ediyor.

"Hayır, yapmazsın."

"Sadece bunun onun için zor olduğunu anladığımı söylüyorum."

"Herkes için zor!" Steph alaycı bir şekilde gülüyor. "Ortak ebeveynlik durumundaki çok az insan bu durumdan hoşlanıyor, ama herkes büyümek zorunda"

ve Jessica için en iyi olanı yap. Tek yaptığınız, ona yardım etmek ya da kızıyla arasını düzeltmek için harcadığınız onca çabaya rağmen en ufak bir minnettarlık duymayan bu kadın için her şeyin ötesine geçmek oldu."

"Doğru, ama-"

"Hayır," diye kestirip atıyor Steph. "Şunu yapmayı bırak. Rachel'ın boktan davranışları için bahaneler üretmeyi bırak. Her zaman bir seçeneğin vardır ve o düşmanlığı sürdürmeyi seçiyor."

"Yine de yaralı."

"Ne olmuş yani?! İncinmiş olman başkalarını incitebileceğin anlamına gelmez. Özellikle de çocuğuna."

Hay sikeyim. Kız haklı.

Platformun kenarına kadar yürüyüp oturuyorum ve aslında iyi bir antrenman olduğu ortaya çıkan şeyin ardından ağır bir nefes alıyorum.

"Haklısın," diye iç geçirdim. "Biraz sabır ve anlayışla belki bu işi bir şekilde yürütebiliriz diye düşünmüştüm. Jessica'nın iyiliği için."

"Yine," diye başını sallıyor Steph. "Bu takdire şayan bir şey ama bu durumdaki yetişkinlerin gerçekten yetişkin gibi davranmasını gerektiriyor. Ve burada üvey ebeveyn olarak bunu zorlayamazsınız, bu *onların* içinden gelmeli."

Platformdan iniyorum.

"Keşke bu ikisiyle her zaman bir savaş olmasaydı," diye iç geçiriyorum, saçımı topuz yapmak için eğilerek. "Jaxon'ın inatçı olduğunu düşünüyordum ama Rachel'la kıyaslanamaz bile."

"Adımı mı duydum?"

Rachel spor salonuna giriyor, tatmin edici bir şekilde kendini beğenmiş görünüyor. Ancak o girer girmez etrafımızdaki tüm hareketlilik durur gibi oluyor. Erkekler dikkat kesiliyor ve yaptıkları işi bırakıp bize doğru geliyorlar. Belli ki olanlardan sonra Rachel'a bir tehditmiş gibi davranılıyor.

"Oh... Hala burada mısın?"

"Eve dönmek için bir araç bekliyorum ama kocanız şu anda kimseyi bırakacak gibi görünmüyor."

"Hiç taksi diye bir şey duydun mu?" Steph

sindirli bir şekilde sorar. Rachel homurdanır.

"Ayrıca," diyor kollarını vücudunda kavuşturarak. "Bugün ona yardım edersem kızımızla biraz vakit geçirebileceğime söz verdi. Ve sanırım benim... *performansından* memnun kaldı."

Ses tonu ve kelime seçimi açıkça kasıtlı ve açıkça beni kızdırmak için.

"Eğer istediğin gerçekten buysa, o zaman neden en başta onu terk ettin?" Gözlerimi devirerek soruyorum.

Rachel bana ters ters bakıyor.

"Bağışlayın ama size bir açıklama borçlu değilim," diyor buz gibi. "Zaman, kocanızla yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı ve bunun benim koşullarımda olmasını istiyorum."

"Tamam o zaman," diyorum gözlerimi devirerek. "Altı yaşında olduğunu ve kocamla yaptığınız pazarlığın bir parçası olduğunu bilmediğini unutmayalım."

"Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?" Alay ediyor. "Jaxon ve benim onu her zaman paylaşmak zorunda olmamız."

"Gerçekten öyle değil," diyorum başımı sallayarak. "Jaxon'la evlenmeye karar verdiğimde neye imza attığımı biliyordum."

Onu geçip kapıya doğru yürüyorum.

"Ya Anna Thompson?" Rachel arkamdan sesleniyor. "Ya da Britta Demoines?"

Bunlar senin de katıldığını bildiğin şeyler miydi?" Donup kalıyorum, yavaşça dönüp ona bakıyorum.

"Aralarında her ne olduysa-"

"Hayır, hayır, hayır, bunu yapma," diyor Rachel. "Sen akıllı bir kızsın Natalie."

Aptal numarası yapma. Aralarında ne olduğunu çok iyi biliyorsun." "Onu görmezden gel, Nat," diyor Steph zorla. "Oksijen almaya değmez."

"Tatlım, istesen de beni görmezden gelemezsin," diye göz kırpmıyor Rachel Steph'e.

"Ne Anna ne de Britta benim için önemli Rachel," diye karşılık veriyorum. "Çünkü bunlar onu tanımadan önce oldu."

"Duyduğuma göre sadece birkaç *saat* önceymiş!" Rachel gülüyor. "Hem de ikisi birden! Yani bu, *en iyi arkadaş* terimine yeni bir anlam kazandırıyor, öyle değil mi?"

"Bunu seninle yapmayacağım," diyorum ve Rachel alay ederken kapıya doğru geri dönüyorum.

"Ne yani, Regina Vestra şaka kaldıramıyor mu?"

"Bu bir şaka değildi," diye tersliyorum onu. "Ve sen de bunu biliyorsun."

"Hey, tanıştığımız ilk gece sana kocanın bir ünü olduğunu söylemiştim," diye gülüyor. "O artık senin sorunun."

"Hayır, benim sorunum senin ağzın," diye çıkışıyorum ona doğru bir adım atarak. "Ve çenesini hiç kapatmıyor gibi görünmesi."

"Sanki o bir sadakat ve centilmenlik örneğiymiş gibi davranmanız ve yine de sizinle tanıştığı sabah, sikinin etrafında başka bir kızın ağzı olması komik."

"Pekâlâ kaltak," diye tersliyor Steph, elindekileri yere fırlatarak. "Hadi gidelim!"

"Tatlım, kendini utandırmadan önce otur," diye gülüyor Rachel. "İkimiz de benimle kavga etmeyeceğini biliyoruz."

"Hayır," diyorum Steph'in önüne geçerek. "Ama ben öyleyim."

OceanofPDF.com

Bölüm 42

JAXON

Masama otururken yüzümü buruşturarak, "Luca Sicilyalılar tarafından zorla silahlandırılıyor," diyorum. "Neden?"

Ethan bana bir buz torbası uzatırken, "Benim tahminim," dedi. "Boyundan büyük işlere kalkıştı."

İçimi çekiyorum, midemdeki korku çukurunun derinleştiğini hissediyorum. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Fazla söz verir."

"Ve yetersiz teslimat yapıyor," diye iç geçiriyorum. "Ama Sicilyalılar acımasızdır, onlardan ne isteyebilir ki?"

"Muhtemelen tam tersi," diye iç geçiriyor Ethan. "Muhtemelen doğru insanlara aptalca şeyler söyledi ve onlar da onu istediklerini elde edebilecekleri bir konuma getirdiklerini anladıklarında, sıkıştırmaya başladılar."

"Ama ne istiyorlar?"

"Asıl soru bu," diye iç geçirdi Ethan. "Tekne evinde başka ne buldun?"

O buz cebinde yüzen yüz­süz cesetlerin görüntüleri aniden gözlerimin önünden geçiyor. Ürperiyorum, bilinçaltımda cebimdeki yeşim kolyeye dokunuyorum.

"İyi bir şey yok," diyorum kısık sesle, çenemi ovuşturarak. "Britta Demoinen'in artık kayıp bir kişi olmadığını doğrulayabilirim diyelim."

Ethan bir an bana bakıyor ve sonra nefesinin altından küfrediyor. "Ayaka da öyle."

Oda sessizliğe gömülür. "Emin misin?"

Cebimden kolyesini çıkarıp masanın üzerine koyuyorum ve Josiah'ya bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama bir adım öne çıkıp kolyeyi alıyor.

"Ona yüz yüze söyleyeceğim," diyorum sessizce. "Bunu ona borçluyum." Josiah başını sallıyor.

"Saygılarımla efendim," diyor sessizce. "Ben yaparsam daha kolay olabilir. Özel olarak."

Yüzündeki ifade zaten bildiğim şeyi doğruluyor,
Glow harap olacak.

"Ne yapacağız şimdi?" Charlie homurdanıyor. "Daha fazla kadın kaybolmadan önce onu indirmeliyiz."

"Var," diye kabul ediyorum. "Ama gördüğüm e-postalara göre Michael, Cuma gecesi Southside Wharf'ta Sicilyalılara bir sevkiyat sözü vermiş."

"Ne tür bir sevkiyat?"

"Tam olarak belirtmemiştii," diye iç geçirdim. "Ama bahse girerim ki bu *insan* türden."

"Bunun olmasına izin veremeyiz," diyor Charlie kararlılıkla. "Hayır, izin veremeyiz," diyorum temkinli bir şekilde.

"Peki, polislere haber verecek miyiz?" Wesley sorar. Herkes ona bakar.

"Az önce ne dedin sen?" Travis soruyor. "Ne dedin?" Endişeyle soruyor.

Charlie gözlerini ovuşturarak, "Bir gün onu gerçekten tokatlayacağım, yemin ederim," diye iç geçiriyor.

"Polislere bildiklerimizi anlatırsak yardım edebilirler-" Wesley söylemeye başlar.

Levi homurdanıyor

"İyi misin, Wes?" Charlie soruyor. "Yoksa kafanı falan mı çarptın?"

"Polisler bizim tarafımızda, değil mi? Onlara para ödöyoruz. Ne zararı var?" "Evlat, kapa şu lanet çeneni." Josiah homurdanıyor.

"Ne?" Wesley ellerini havaya kaldırarak sorar.

Levi gözlerini devirerek, "Bu senin ağzından çıkan en aptalca şey olabilir," diyor. "Ve bu aslında bir şey söylüyor."

"Nasıl?!"

Charlie yüzünü hayal kırıklığı kaplamış bir halde, "Polisi işe dahil etmek istiyorsun," diyor. "Bugün olanlardan sonra mı?"

"Sadece bize destek olabileceklerini düşünüyorum! Onlar bizim tarafımızda!" "Bu sabah polisler bizim tarafımızdaymış gibi hissettiniz mi? bizi şehrin içinde kovalıyor?"

"Belki de bu, şehre kim olduğumuzu hatırlatmamız gerektiği anlamına geliyordur."

"Şehrin çoğu varlığımızdan haberdar değil. Bu işler böyle yürür," diye bağılıyor Charlie parmağını sallayarak. "Ve şu anda, bilenler de bize güvenmiyor."

"Biraz daha büyük bir sorunumuz var," diye araya giriyor Levi. "Ne sorunu?"

"Efendim," diyor boğazını temizleyerek. "Bayan Thompson'ın telefonuna ve arabasında bulduğumuz dizüstü bilgisayara girdim. Celeste Donahue'dan talimatlar alıyormuş. Bazıları endişe verici."

"Evet, saçma hikâyesini yeniden başlatabilmek için kasetleri alması için ona baskı yapıyordu," diyerek onun sözünü kesiyorum. "Bunu zaten biliyoruz."

"Dahası da var efendim," diyor Levi derin bir iç çekerek. "Bayan Thompson ile Bayan Demoiner ve Bayan Donahue arasında çok sayıda mesaj kaydı ve e-posta var, hatta Bayan Donahue ile Michael arasında iletilmiş bazı yazışmalar da var."

"Onlar... bağlantılı mı?"

"Aylardır iletişim halindeydiler. Bayan Donahue, Bayan Demoiner ve Bayan Thompson'ı tanıştırdı. Başından beri onu finanse ettiğini destekleyen kanıtlar var, hatta onu psikiyatri hastanesinden çıkaran kişi. Teyzesi gibi davranıyor."

"Yüce İsa..." Ethan fısıldıyor.

"İlçe kayıtlarından bazılarını çıkardım," diye söze girdi Travis, önüne bir dosya koydu. "Şehir merkezindeki süit için depozitoyu yatıran kişi onun gazetesi."

"Hangi süit?" Masanın üzerinden alıp açıyorum.

"Jefferson'ın karşısındaki binada olan. Michael'ın adamlarının camlara o mesajı yazdıkları ve Bayan Pace'i incelemek için kameraları yerleştirdikleri yer."

"Lanet olası kaltak," diye homurdanıyorum, dosyayı ellerimde buruşturarak. "Onun kellesini alacağım."

"Eğer Michael'la çalışıyorsa," diyor Ethan. "Kim bilir başka kimlerle ilişkisi var. Yayılmadan önce bunu durdurmalıyız. Paran var."

ve kaynaklara sahip olsanız da Chicago'nun tüm aristokrasisiyle tek başınıza savaşılamazsınız."

"En azından yalnız değil," diyorum çenemi ovuşturarak. "Luca, anlaşmayı yapan İtalyanlar arasında gidip gelen kişi. Kendisinden ödün verilmiş olabilir ama Dakari ve Xiang hizaya gelecektir, özellikle de Engerek artık masada bir koltuk sahibi olduğuna göre."

Josiah'a bakıyorum.

"Ve Glow da bizimle. Bir psikopatın şehirde serbestçe dolaşıp kadınları kaçırmasına izin verme ihtimali yok."

Josiah başını sallayarak, "Hayır, efendim," diyor.

"Potansiyel bir müttefik daha var," diye iç geçirip elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sadece... bu fikirden nefret ediyorum. Yani, *gerçekten* nefret ediyorum."

"Kim?" Ethan sorar.

"İşbirliğimizi hissetmek isteyen belirli bir FBI ajansı."

Yüzünde yavaşça bir farkındalık ifadesi belirliyor... ardından anında çekince geliyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır, ama zamanımız kalmadı. Ve daha fazla adamımızı riske atmak istemiyorum. Öte yandan onun için gözyaşı dökmem."

Ethan, "Onun... uysal olduğundan emin olmalıyız," diye yanıtlıyor. "Belki önce tanışırız."

"Kesinlikle," diye başımı salladım ve Levi'ye baktım. "Ve Phoenix Projesi hazır."

Her ihtimale karşı."

"Hazır, efendim."

Ethan omuz silkerek, "Yani bir planımız var gibi," dedi. "Tek soru şu ki-"

Ama o daha cümlesini tamamlayamadan ofisimin kapısı kırıılarak açıldı ve Deylan, paldır küldür ofisime girdi.

"Efendim, üzgünüm ama hemen spor salonuna gelmeniz gerekiyor."

"Ne oluyor lan?"

"Evlat, yeni olduğunu biliyorum ama acil bir durum olmadıkça o kapıyı açamazsın."

"İnan bana, öyle," diyor nefes nefese. "Kavga ediyorlar."

"Kim? Kim kavga ediyor?"

"Rachel Valentine... ve senin *karın*."

Don Supreme olarak geçirdiğim yıllar boyunca pek çok çılgınca şey gördüm.

Ama eğer bana bir gün içeri girdiğimde, daha önce "Natalie Pure-as-the-driven-snow Tyler'ı Rachel Valentine'dan başkasıyla kapışırken göreceğimi söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

Yine de buradayım, kapıda durmuş tam da bunu izliyorum.

"Buna kim izin verdi?!" Charlie, Deylan'ı gömleğinden yakalayarak talepte bulunur. "O kaltak söz konusu olduğunda hepinizin açık talimatları vardı! Bayan Pace'in yanına bile yaklaşmayacaktı!"

"Bayan Pace'ti, efendim! O ısrar etti!" Deylan cevaplıyor. "Bayan Valentine içeri girdi ve onu kışkırtmaya başladı. Anna adında bir kız hakkında bir şeyler söyledi ve..." Bana bakarken sesi kesiliyor.

"Ve?"

"...Ve onun yumuşak olması hakkında."

Lanet olsun, Rachel.

"Tabii ki öyle," diye iç geçirdim ve onun yanından geçip odaya girdim.

Betalarımın birkaçı ringin etrafında toplanmış, Regina'ları için tezahürat yapıyor ve bağırıyorlar. Steph de şaşırtıcı bir şekilde orada.

Rachel Natalie'ye tekme atıyor ama Natalie tam zamanında hamle yaparak kendi tekmesiyle karşılık veriyor. Rachel tekrar savuruyor ama Nat kolunu yakalayıp onu itiyor.

"Akıllı davranıyor," diye fısıldıyor Ethan yanımda. "Ne?"

"Sabırlı ve hesaplı davranıyor. Rachel böyle devam ederse kendini yıpratacak."

Gözüne çarpmamaya dikkat ederek duvar boyunca ilerliyorum, adamlarım da arkamdan geliyor.

"O... kendi başına idare ediyor," diye fısıldıyorum, tamamen şaşırmış bir halde. "Şey, aslında."

"Antrenman yapıyor," diyor Ethan, yüzünde gururlu bir sırıtışla. "Bildiğini sanıyordum."

"Yani bazı dersler aldığını biliyordum ama böylesini görmemiştim."

"Efendim! Bir şey yapmamız gerekiyor mu?!" Charlie soruyor,

Natalie'nin

Kaburgalara bir darbe.

Ringe doğru hamle yaptı ama onu durdurmak için kolumu uzattım.

"Eğer şimdi sözünü kesersen," diyorum Natalie'nin Rachel'a bir yumruk atmasını ve ardından Rachel'ın karşı atağını savuşturmasını izlerken. "Ona cevap vermek zorunda kalacak olan sensin."

Rachel Natalie'ye körlemesine saldırmaya devam eder.

Rachel'ın sohbetimizden sonra yaptığı ilk şeyin buraya gelip ayıyı dürtmeye çalışmak olmasına hiç şaşırmadım. Samimi olsun ya da olmasın, arabada yaşadığımız an onun her zamanki *davranış biçimi* değildi.

İşte bu.

"Regina Vestra'nın küçük insanlar için ne anlama geldiğini biliyor musun?" Rachel alay ediyor. "Hiçbir şey. Yüceltilmiş bir ödül eşinden başka bir şey değil."

"Sustur şu kaltağı Nat!" Steph bağılıyor.

Natalie hiçbir şey söylemiyor, onun yerine Rachel'ın çenesine güçlü bir darbe indiriyor.

Dönüyor ve yüzündeki ifade beni ürpertiyor.

Karımın ne kadar sert olabileceğini biliyorum, belki de herkesten daha iyi. Ama bu... farklı. Şu anda Natalie her gece yatağımı paylaşan o nazik yaratığa hiç benzemiyor, daha çok avını köşeye sıkıştırmış aç bir dişi aslana benziyor.

...ve çok ateşli.

"Sorun ne, dilini kedi mi yuttu?" Rachel alay ediyor.

"Seninle tartışarak nefesimi boşa harcamayacağım," diye karşılık veriyor Natalie. "Ben zaten kazandım, unuttun mu?"

"Arrrrrgh!"

Öfkeli Rachel aniden Natalie'ye saldırarak onu iplere sıkıştırır.

"Gerçekten buraya ait olduğunu mu düşünüyorsun?" Natalie kurtulmak için çabalarken Rachel alay eder. "Söyleyin bana Bayan Pace, neden sizin önünüzde diz çökeyim ki?"

Natalie aniden Rachel'a kafa atarak onu geriye doğru tökezletir. Rachel tekrar savurur ama bu kez Natalie onları önceden sezmiştir ve Rachel'ın çenesine ve göğüs kafesine arka arkaya darbeler indirdikten sonra karnına sert bir tekme atarak onu iplere savurur... Ve yere yığılır.

"Çünkü," diyor Natalie nefes nefese. "Ben lanet olası *Regina*'yım." Etrafımızdaki oda patladı.

"Kahrolası evet!" Wesley bağıırır.

Kenarda kalmaya daha fazla dayanamayarak Alfa Takımı'ndan ayrılıyor ve beni geçerek ateşli Betalara katılıyor. Ama onu suçlayamam.

Onu. İçimi kaplayan gurur açıklanamaz.

Bitti... Natalie kazandı.

Natalie ona yaklaşırken Rachel ağır ağır pantolonunu indiriyor ve sırt üstü dönüyor.

"Olan oldu Rachel," diyor Natalie, Rachel'la göz göze gelerek. "Geçmiş burada, bu lanet yerde bırak. Bırak ölsün."

Rachel nefes nefese Natalie'ye bakıyor.

Natalie elini uzatarak, "Yeni bir şey inşa et," diyor. "Bunu Jessica için yap."

Birkaç dakika önce adamlarımın tezahüratları ve bağırıışlarıyla yankılanan oda şimdi bir mezar gibi sessizleşiyor. Rachel Natalie'nin eline bakıyor ve ne olduğunu anlıyor: Bir barış teklifi.

O da *kabul* etti.

Natalie'ye uzanıp elini tutuyor. Natalie onu ayağa kaldırıyor ve Natalie beni çevresinde yakalayıp bana kilitlenene kadar birbirlerine bakıyorlar. Bu da tüm Betaların dönüp bakmasına neden oluyor. Rachel ringden kayarak çıkıyor ve doğruca bana yöneliyor.

"Beni eve bırakacak birine ihtiyacım var," diyor yanımda durarak. "Levi seni götürecekt."

Bir kez daha Natalie'ye bakar.

"Ve evet," diyor gülümseyerek. "Anladım."

Rachel tek kelime etmeden yanımdan geçip salondan çıkıyor. Ringin ortasında donmuş halde duran Natalie ile göz göze geliyorum. "Herkes dışarı."

Emrim anında yerine getiriliyor ve saniyeler içinde iplerin altından sıyrılıp bana doğru yürüyen ve attığı her adımda kalçalarını sallayan karımla odada yalnız kalıyorum.

"Bunun ne kadarını gördün?"

"Her şey," diye fısıldıyorum, dağınık topuzundan bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken.

Natalie alnını havluyla silerek, "Muhtemelen bir fikrin olduğunu biliyorum," diyor. "Ama ben duş alana kadar bekleyebilir mi?"

Benim arsız küçük kızım... Şimdi başın belada.

Yüzünü kavrayıp onu sertçe öpmeden önce gülümsüyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum, onu tekrar öperek. "Duş almak için on dakikan var." "Neden sadece on dakika?" Dudaklarıma karşı şakacı bir şekilde soruyor. "Neden on bir değil?"

"Çünkü sevgili karıcığım, on bir dakika içinde kışın arabada olacak," diye homurdanıyorum, boğazını sıkarak. "Çıplak ya da değil."

"Siktir," diye nefes nefese kalıyor ve kalbinin parmaklarımın altında hızla çarpmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Çatı katına gidiyoruz," diye fısıldıyorum boynunu öperek. "Orada seni kuzeninin hediyesiyle tanıştıracayım... ve bütün akşamı o amcığa saygısızlık ederek geçireceğim, ta ki yerlerimi ıslatana kadar."

OceanofPDF.com

Bölüm 43

NATALIE

"Sanırım orada olanlar için üzgün olduğumu söylemeliyim..." Jaxon sırtıyor.

"Yine de üzgün müsün?"

"Hayır, pek sayılmaz."

Kıkırdıyor, arabayı ana caddeye doğru çeviriyor.

"Ama," diye iç geçirdim. "Gerçekten bundan daha güçlü olduğumu sanıyordum. Beni etkilemesine izin vermek istemedim."

"Aylar önce bana söylediğin şey neydi?" Jaxon sırtarak bana bakıyor. "İmkansızı istemek hakkında mı?"

"O sadece öyle olabilir..."

"Biliyorum," diyor elimi tutup dudaklarına götürerek. "Ama artık suçluluk duygunu üzerinden attığına göre, bunun ne kadar *ateşli* olduğunu bilmelisin."

"Bu yüzden mi beni çatı katına götürüyorsun?"

Bileğimi tutup usulca öpüyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu hak ettin."

"Neden? Eski kız arkadaşının kışına tekme bastığım için mi?" Jaxon başını sallıyor.

"O öyle değildi Natalie."

"Aynen öyleydi," diye kıkırdıyorum. "Hepsi buydu."

"Hayır, yaptığın şey gerekliydi. Sadece kışına tekmeyi basmakla kalmadın, onu tekrar hizaya soktun. Bir Alfa gibi."

"Jaxon..."

"Hayır, özür dilerim," diyor sırtarak. "*Regina* gibi."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Beni pohpohluyorsun ama bu iki aptal kızın kedi kavgasından başka bir şey değildi. Aptalca bir ego gezisi."

"Hayır," diyor Jaxon kararlılıkla. "Bundan çok daha fazlasıydı." Elini kalçama koyup hafifçe ovuşturuyor.

"Pek çok insan liderlik edebileceğini düşünür, ancak arzu tek başına kişiyi iyi bir lider yapmaz. Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir. Gerçek bir lider, örnek olarak liderlik edebilen kişidir."

"Bunun bir kış tekmeleme olduğu kadar kurşun olup olmadığını da bilmiyorum ama..." "Rachel'da işe yarayan şey bu. Tek şey bu," diyerek bana baktı.

"Liderliğini kabul edecekse sana saygı duymak zorunda." "Bana saygı duymuyor, Jaxon."

"İnan bana, artık anlıyor," diye sırtıyor Jaxon. "Anladığı bir şey varsa o da budur."

Kıkırdıyorum.

"Birinin benim hakkımda böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim." "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, hepinizle kıyaslandığında kendimi... sıradan hissetmek çok kolay."

Arabayı garaja çekip park ettikten sonra bana döndü ve çenemi hafifçe kavradı.

"Sana söz veriyorum, *Αγαπημένη*, seninle ilgili hiçbir şey sıradan değil."

Beni derinden öpüyor, dudaklarını boynumda gezdirirken kemiklerimi ateşliyor.

"Şimdi arabadan in ve o güzel kışını asansöre sok," diye hırlıyor kulağıma karşı şehvetli bir şekilde. "Çünkü onca yolu seni Range Rover'ımın ön koltuğunda becermek için gelmedim... ama yapacağım."

Vay canına. Kahretsin.

Yanağımdan öptü ve arabasının kapısını açtı.

Kalbim hızla çarpıyor ve Jaxon kapıma doğru yürüyüp kapıyı açarak bana elini uzatırken kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Sessizce asansöre doğru yürüyoruz ve kapılar kapandığında Jaxon'ın beni duvara yaslayıp dilini boğazıma sokmasını bekliyorum.

Ama yapmıyor. Bu da bir şekilde küçük alandaki gerilimi çok daha hissedilir kılıyor, aramızdaki enerji kapılar açılana kadar sessizlikte çatırıyor.

"Şimdi, Bayan Pace," diye sırtıyor Jaxon, gözlerinin ardında ölümcül bir kötülük var. "Sanırım sizin için hazırladığım şey hoşunuza gidecek."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Siz buraya son geldiğinizden beri çatı katında birkaç değişiklik yaptım. Elbette hepsi senin ve benim zevkim için."

"Bu hala-" "Aç mısın?"

"Um...hayır?"

"Yorgun musun?"

"Pek sayılmaz."

"Güzel, bunu da hallettiğimize göre." Hiç uyarmadan beni kollarının arasına aldı. "Jax!"

Kıkırdıyorum.

Beni gazlı şöminenin köşede sıcacık parladığı ana yatak odasına götürüyor.

Beni yatağa yatırdığında ilk fark ettiğim şey tavana monte edilmiş siyah çelik kiriş oluyor. Karyolanın hemen üstünden devasa yerden tavana pencerelere kadar odanın tüm uzunluğu boyunca uzanıyor.

"O da ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Oraya varacağız," diye sırtıyor. "Ama önce, temel kuralları tekrar gözden geçirelim."

Gözlerimi deviriyorum.

"Yine mi? Güvenli kelimemi biliyorum, Jaxon."

"Bu güvenli kelimelerden daha fazlası Nat," diyor yanıma oturarak. Yüzü birden ciddileşti ve kaşları çatıldı. Kravatını çekiştiriyor, rahatsız bir şekilde kayıyor.

"Dövme salonundaki sergi salonunu gördün, yani yapabilirsin," diye boğazını temizliyor. "Peki, neyle uğraştığım hakkında bazı çıkarımlarda bulunabilirsin."

"Doğal olarak."

"Tam teşekkürlü bir BDSM dinamiğine bağlılıkla ilgilenmiyorum.

Ben hiç

yapmadım."

"Ben de öyle."

"Ama yine de seninle bir şeyler keşfetmek istiyorum." "Ve ben de seninle."

"Seni seviyorum. Ve seni sikmeyi seviyorum."

"İnan bana Jax, bu his karşılıklı."

Aniden eğilip beni öpüyor ve nefesimi kesiyor.

"Ve inan bana kadın," diye dudaklarıma karşı hırlıyor. "Buradaki zamanım dolmadan seni şeytanı bile utandıracak şekillerde becermeyi planlıyorum."

Ayağa kalkıyor ve şifonyere doğru yürüyor.

"Ama tavandaki şu kiriş ya da bunun gibi şeyler," diyerek bir çekmece açtı ve kutuyu çıkardı. Steph'in kutusu. Dört noktalı yayıcı olan. Yavaşça bana doğru ilerliyor ve tekrar yatağa oturuyor.

"Bu tür şeyler *güven* gerektirir." Sesi boğuk ve derin, kelimelerine işlenmiş ham bir arzu o kadar açık ki gözleri benimkilerle buluştuğu anda boğazım kuruyor. "Sadece ikimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyorum."

Gülümsüyorum, kendimi onun kucağına çekiyorum.

"Jaxon, sana güvendiğimi biliyorsun. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum." Yanaklarımın ısındığını hissederek sonunda boğulmayı başardım.

"En azından benim hoşlanmayacağım bir şekilde."

"Oh, hoşuna *gidecek*."

Aman Tanrım.

"Ama o seviyeleri, Nat, o... *sınırları* bulmak keşif gerektirir. Bazen deneme yanılma yöntemiyle."

"Tüm bunları dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle. Ama şunu bilmeni istiyorum," diyor, aleti yatağın üzerine koyup elini kalçama yerleştirerek. "Güvenliğin ve zevkin benim için her şey demek. Ve eğer durmak istersen, herhangi bir noktada, o güvenli kelimeyi kullanmanı istiyorum. Hayır, "istiyorum" değil. Senden güvenli kelimeni kullanmanı *bekliyorum*."

"Jax, neden sen-"

"Çünkü Nat, kısıtlandığında ya da itaatkâr bir pozisyondayken kendini güçsüz hissetmek kolaydır. Ve bazı durumlarda, bazen amaç da budur. Gücün nihai teslimiyetiyle gelen özgürlüğü bulmak ve keşfetmek."

"Tekrar söylüyorum, tüm bunları dört gözle bekliyorum."

Başparmağını dudağımda gezdirerek, "*Senin* bildiğini bilmem gerekiyor," diyor. "Hâlâ güce sahip olduğunu. Aslında *hepsine* sahiptin."

Kalbim patlıyor. Bu gerçek hayat mı? Bu güzel, inanılmaz, inanılmaz adam gerçekten benim mi ve tüm bunları bana gerçekten söylüyor mu?

Evet, evet, öyle.

Eğilip onu öpmeden önce uzanıp elimi hafifçe yanağına bastırıyorum.

"Unutuyorsun, *Αγάπη μου*," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sana karşı her zaman dürüst olacağıma söz verdim. Sen de bana aynı sözü verdin. Bu da farklı değil."

Gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine bastırıyor.

"Biz buyuz, Jaxon. Birlikte ne kadar sapıkça eğlenirsek eğlenelim, yine de biziz. Biz böyle seviyoruz."

Gözlerindeki bakış kıyaslanamaz. "Ve işte böyle *sevişiyoruz*."

İtiraf etmeliyim ki, kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Özellikle de gözleri gözlerimi yakaladığında ve içlerindeki öfkeli ateşi gördüğümde.

"Yani Bay Pace, cevabım *evet*."

Yüzünde sinsi bir sırıtiş beliriyor.

"Hanımefendi ne istiyor..."

Jaxon elimi tutuyor, beni kendisiyle birlikte yukarı çekiyor ve vücuduna yaslayarak beni derinden öpüyor.

"Sana etrafı göstereyim."

Elimi tutarak duvardaki bir panele doğru yürüdü ve üzerine bastı. Açılıyor ve koyu siyah kadife bir fonda sergilenen mahrem eşyaların gereksiz bir koleksiyonunu ortaya çıkarıyor. Kırbaçlar, kırbaçlar ve bastonların yanı sıra birkaç vibratör ve değneğin yanı sıra her boyutta ve şekilde tıkaçlar ve oyuncaklar var. Ve hatta daha önce hiç görmediğim bazı eşyalar.

"Lanet olsun, Jaxon."

"Hayır, aşkım," diye kulağıma sinsice homurdanıyor. "Bu *kutsal olmayan* sikiş için. Güzel karımla yapmak istediğim tüm o pis ve kötü şeyler için."

"Anlıyorum, çatı katındaki oyun odanız," diyorum yanaklarımın ısındığını hissederek. "*Babam* oynamak istediğinde kullanmak için."

"Ya da yaptığın zaman için."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor.

Bu çok seksi.

"Peki bu ne için?" Tavandaki çelik kırıışı göstererek konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Dediğim gibi," diyor yanağımdan öperek. "O konuya geleceğiz ama önce şuna bir bak."

Beni banyoya doğru çekiyor.

"Görüyor musun?" Diye soruyor.

"Neyi gördün?"

Ama sonra anladım. Devasa küvetin yanında Jaxon'ın çatı katındaki duş koyu gri arduvaz karolarla yeniden yapılmış... ve artık doğrudan duvara gömülü iki kelepçe var.

"Aman Tanrım," diye zor yutkunuyorum. "*Bunlar* ne için?"

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsunuz," diyor hınzırca. "Ve sanırım siz de benim gerçekte olduğumdan daha cesur olduğumu düşünöyorsunuz, efendim."

"Hayır, bence sandığından çok daha cesursun canım," diyerek arkama geçti, yüzünü boynuma gömdü ve kokumu içine çekti. "Sadece bir çıkışa ihtiyacın var. Benim düşünceim, belki burada, bu alanda, her türlü lezzetli ahlaksızlığı birlikte keşfedebiliriz."

"Kulağa harika geliyor," diye inliyorum, bacağıma bastıran uyarılmışlığını hissediyorum. "Sanki bir süreliğine başka biri olacaktımım gibi. Takma isimli bir çift e ajan gibi."

Sırıtıyor.

"Kocanız olarak, dünyanın geri kalanının bilmediği bir yönünüzü görme onuruna sahibim. Burada bir eş, anne, hemşire ya da hatta Regina Vestra olmak zorunda değilsin. Burada sadece *olabilirsiniz*. Arzu ettiğiniz her şeyi keşfetmekte özgürsünüz. Oynamanız gereken maskeler ya da roller yok."

"Ben öyle hissetmiyorum, Jax."

Gölömsüyor, ellerine bakıyor.

"Belki de bu benim çok daha aşına olduğum bir şeydir," diyor sessizce. "Yüce Don olarak."

Oh...

Yüzüne dokunuyorum, yontulmuş çenesindeki hafif kirli sakalı hissediyorum.

"Jaxon, öyle demek istemedim. Elbette hepimizin bazen maskeleri olur. Ve elbette, sevdiklerinizi korumak için yapmanız gerekeni yaparsınız," diyorum, gözleri benimkileri bulurken. "Ama unutma, ben senin kim olduğunu biliyorum aşkım. Her şeyini. Ve her parçanı aynı şekilde seviyorum."

Bakışlarımı tutuyor, nefes alış verişi hızlanıyor.

"Benim için durum biraz farklı çünkü ben sadece küçük bir parçamı dünyadan saklamak zorundayım. Senin sahip olduğun kadar uzun bir önemli sorumluluklar listem yok Jaxon ya da senin gibi bana güvenen çok sayıda insan yok. Ve haklısın, senin yaşadığın cinsel keşifleri ben kesinlikle yaşamadım."

Gözleri tekrar benimkilerden ayrılıyor.

"Ama" diyorum, dudaklarımı onunkilere bastırarak. "Ben *istiyorum*." "Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Tabii ki. Seninle sahip olduğum şeye sahip olmak için hayatım boyunca bekledim. Beni seven ve beni bu şekilde isteyen bir adamı. Ve bunu seninle istediğimi bilmeni istiyorum Jax. Tüm bunları."

Beni nazıkçe öpüyor. Dönüp duvardaki kancalara bakıyorum. "Duşta böyle bir şey yapmayı hiç düşünmemiştim."

"Şey, bilirsin, ilk seferimizin duşta olduğunu düşünürsek," diyor boğazını temizleyerek. "Ben sadece bunun biraz duygusal olduğunu düşündüm."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Awwwww, Jaxon!"

"*Aslında bu* tepkiyi vermek istememişim..." diyor, biraz kafası karışmış bir şekilde. "Ama bu-"

"Yemin ederim, eğer şirin dersen, Natalie," diye sinirleniyor Jaxon. "Bu gece müteahhitleri çağırır ve o lanet kancaları duvardan söktürürüm."

Kıkırdıyorum.

"Tamam, belki *sevimli* değil," diyorum kollarımı boynuna dolayarak. "Ama az önce kimsenin görmediği bir yanıma görmekten bahsediyordun ve ben de aynı şeyi takdir ediyorum."

"Yeterince adil," diyor. "Ama bu yeniden tasarım seçiminden pişmanlık duymadan önce, sizin için başka bir şeyim var."

Beni dolaba doğru yönlendiriyor ve orada birinin alışveriş yaptığını görüyorum. Orada güzel Fransız iç çamaşırları ve uzun, dökümlü ipek bornozlardan oluşan yepyeni bir seçki asılı... hepsi benim için.

"Aman Tanrım!" Parmaklarımı renkli dantellerin üzerinde gezdirerek söylüyorum. "Muhteşemler."

"İtiraf etmeliyim ki seçim konusunda biraz yardım aldım. Steph senin tarzını ve bedenini biliyordu ve yardım ettiği için garip bir şekilde heyecanlıydı. Bunların çoğunu o seçti."

"Bu tehlikeli bir ittifak," diye kıkırdıyorum. "İkiniz."

Jaxon'ın elleri cebinde gülümsediğini görmek için dönüyorum, gözlerinde tüm çatı katını ateşe vermekle tehdit eden bir parıltı var.

"Peki ben *bunlarla* tam olarak ne yapacağım?" Parmaklarımı kalın siyah deri kayışlardan yapılmış bir mayoya benzeyen şeyin üzerinde gezdirirken soruyorum.

"Sen takıyorsun," diye fısıldıyor Jaxon karanlık bir sesle. "Benim için."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor ve ona doğru yürüyorum, elimi sert göğsüne koyuyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Peki *babam* ilk olarak neyi görmek ister?"

Parmaklarımın altında kalbinin hızlanmaya başladığını hissediyorum. Bana doğru yaklaşıyor ve dudaklarımı öpüyor, dilini ağzıma sokmak için biraz oyalanıyor. Parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve başımı geriye çekerek boynumu ona gösteriyor. Yavaşça, çok yavaşça boynumu ve köprücük kemiğimi öpüyor.

"Bir şey seç," diye fısıldıyor tenime karşı. "Herhangi bir şey. Ya da hiçbir şey. Size ne hitap ediyorsa, Bayan Pace. Çünkü görmek istediğim tek şey, benim için boşaldığınızda yüzünüzde beliren o ifade."

Vay anasını...

Bu adama olan arzum tavan yaptı.

"Peki o zaman Bay Pace," diyorum onu derinden öperek. "Gidip kendinize bir içki hazırlamaya ne dersiniz, siz dönene kadar ben de sizin *zevkiniz* için üzerimi değiştirmiş olurum."

"Dört gözle bekliyorum."

O gittikten sonra, muhteşem iç çamaşırı koleksiyonunu hızla inceliyorum ve jartiyerli siyah bir korseye ve bir çift burnu açık topuklu ayakkabıya karar veriyorum.

Siyah her zaman Jaxon'da işe yarıyor gibi görünüyor.

Yatak odasına geri döndüğümde onu yatağın ucunda oturmuş, kravatını çıkarırken buluyorum. Mavi gözleri benimkileri yakaladığında, sanki tenim alev almış gibi hissediyorum. Sadece Jaxon bana aynı anda hem beni yiyip bitirmek hem de bana tapmak istemiş gibi bakabilirdi.

Adam benim için yanıyor. Benim onun için olduğum gibi.

"Bu olur mu?" Ona doğru şakacı bir şekilde yürüyerek soruyorum.

Ulaşabildiğim anda elleri kalçalarımda, beni kendisine doğru çekiyor. Yüzünü göğüslerime gömüyor ve onları nazıkçe öpüyor.

"Oh, Bayan Pace," diye inliyor, ellerini kısa dantel elbisemin arkasına doğru kaydırarak. "Bu gayet iyi olacak."

"O şeyin ne için olduğunu bana söyleyecek misin?" Tavanı işaret ederek soruyorum.

Jaxon kendi kendine kıkırdıyor ve ayağa kalkıyor. Duvar paneline doğru yürür ve onu açarak bir iple bağlı bir dizi deri kelepçe çıkarır. Ardından küçük bir kumanda alır ve ona basar, kancalı kablo girişin içinden aşağı iner.

"Sana göstermek benim için daha kolay," diyor sinsice ve bana doğru geri yürüyor. "Ama," diye soruyorum, kabloyu almasını izlerken. "Neymiş o?"

"Bu küçük donanım parçası," diyor, halatlı kelepçeleri kancaya takarak, "Seni odanın içinde hareket ettirmeme izin verirken, yine de bağlı kalmanı sağlıyor."

Yavaşça ellerimden birini tutuyor ve kelepçeliyor.

"Tüm ağırlığınızı da taşıyabilir," diyor sessizce, gözleri benimkilere takılıyor. "*Koşumların* ne işe yaradığını merak ediyorsan diye söylüyorum."

Aman Tanrım... Dolaptaki deri şey buydu demek!

"Belki de seni burada, yatakta becermek istiyorum."

Aniden elini bacaklarımın arasına uzatıp amımı sıkıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Makaranın beni öne doğru çekmesini sağlayan bir düğmeye basmadan önce bir süre benimle oynuyor.

"Ya da belki arka kanepeyi becermek."

Ama makara beni karanlık geceye karşı aydınlatılmış, şehre bakan, yerden tavana kadar uzanan devasa pencerelere doğru çekmeye devam ediyor.

"Ya da belki size bir manzara bile verebilirim."

"Aman Tanrım, bu çok eğlenceli," diye kıkırdıyorum. "Bunun korkutucu bir şey olacağını düşünmüştüm."

Jaxon şeytanca gülümsüyor ve tek kelime etmeden başka bir düğmeye basıyor ve birden ellerimin başımın üzerine kaldırıldığını görüyorum.

"Aman Tanrım!"

"Ne diyordun?" Arkama geçip ellerini kalçalarımın ve karnımda gezdirirken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. "Korkutucu olmamasıyla ilgili bir şey mi?"

Yüzünü boynuma gömüp göğüslerime doğru ilerlerken inliyorum.

"Jaxon..."

"Evet, aşkım?"

"Ne... ne planlıyorsun?"

"Oh, Bayan Pace," diye hırılıyor boynuma doğru. "Çok fazla şey var. Ama önce, sanırım seni burada istiyorum."

Jaxon hiçbir uyarıda bulunmadan dantel elbisemi aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve onları devasa pencerelere doğru bastırıyor; buz gibi camlar dikleşmiş meme uçlarıma bastırırken nefes nefese kalıyorum.

Jaxon pantolonunun fermuarını açıp kendini içime iterken başımın üstündeki ipi çekiyorum.

"Oh Tanrım!" Bağırıyorum, kocaman sikinin içime doğru bastırdığını hissediyorum.

"Bana bunu yapıyorsun Natalie," diye homurdanıyor Jaxon, içime girerken kıcımlı sıkıyor. "Beni aklımdan çıkarıyorsun."

"Jaxon..." Yüzümü soğuk cama dayayarak nefes alıyorum. "Çok iyi hissettiriyor."

"Söyle bana Natalie," diyor beni daha sert sikerken. "Şehre tepeden bakarken götürülmek hoşuna gidiyor mu?"

"Burası senin şehrin," diye inliyorum, amımın onun etrafında kenetlendiğini hissederek. "Sen Don'sun, Jaxon."

Aniden durdu ve içimden çıktı. Beni döndürüyor, çenemi kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bacaklarımı kollarının arasına aldı ve beni tekrar sikinin üzerine kaydırды.

"Bu *senin* de şehrin olduğu anlamına geliyor," diye homurdanıyor, kıcımlı sertçe kavıyor ve sikini içime sokuyor. "Sana daha önce de söyledim, benim olan her şey *senindir*."

Her kelimeyi vurguluyor, daha sert itiyor.

"Ama burada, bu çatı katında," diye homurdanıyor, sırtımı cama bastırıyor ve beni inletiyor. "Sen benim küçük, pis *oyuncağım* olacaksın."

"Aman Tanrım!" İnliyorum.

"Ve seninle oynamak için sabırsızlanıyorum."

"Bacaklarını aç, Natalie."

"Hayır, artık yok! Lütfen! Zaten üç kez boşaldım, bir daha yapamam!"

"Evet, kesinlikle yapabilirsin," diyor asayı bana doğru tutarak, beni bağırtırdı.

"Argh! Jaxon, lütfen! Ben...yapamam!" Sızlanıyorum, ondan uzaklaşıyorum ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum. "Artık dayanamıyorum!"

"H a d i , çok iyi gidiyorsun," diyor kalçama vurarak. "Şimdi aç şu lanet bacaklarını."

"Jaxon, yapamam! Yapamam... Hiçbir şeyim kalmadı!"

"Evet biliyorsun. Ve bunu sana kanıtlayacağım," diye hırlıyor. "Ama biliyorsun, üçüncü kez *sormayacağım*."

"Ben... Ben... Aman Tanrım!"

Ondan uzaklaşıyorum.

"Anlıyorum. Madem öyle olacak," diyor sakince. Asayı masaya koyarken çıkardığı sesi duyuyorum. *Tanrı'ya şükür...*

İşimiz bitti.

Nefesimi tutmak için bir an duruyorum, diğer odaya doğru yürüdüğünü duyuyorum ama gözlerimi sardığı için onu göremiyorum. Saniyeler sonra geri dönüyor ve aniden bileğimle oynadığını hissediyorum.

"Bekle ne... ne yapıyorsun?" "Bir saat önce yapmam gereken şeyi." "Hangisi?"

Ama diğer bileğimi tuttuğunu ve kayışı onun etrafına doladığını hissettiğimde hemen anlıyorum.

"Aman Tanrım, Jaxon! Bu... Bu *bar* mı?! Dört nokta ayırıcı mı?!"

"Teknik olarak şu an için sadece iki puan kullanıyoruz ve evet, öyle. Sana üçüncü kez sormayacağımı söylemiştim Nat," diye fısıldıyor, elini kalçamda gezdiriyor ve beni titretiyor. "Lanet bacaklarını açık tutmanı."

"Oh kahretsin..." Fısıldıyorum, asayı açtığını duyduğumda nefes nefese kalıyorum, uyarı yapmadan doğrudan amıma bastırıyor.

"Hayır!"

Bacaklarım tutmuyor ve yere yığılıyorum, kollarım başımın üzerinde asılı kalıyor.

"Jaxon, lütfen, zaten birçok kez boşaldım, ben... Artık yapabileceğimi sanmıyorum."

"Biliyorum," diyor, kollarını arkamdan sararak göğüslerimi okşuyor. "Ama diyorum ki, yapabilirsin. Bu, en iyisini benim bildiğime güvenmen gereken zamanlardan biri."

Değneği bana karşı tutuyor, beni bir kez daha kızdırıyor. Ama söylediği gibi beni tekrar boşaltmak yerine, orgazmım yaklaştığı anda onu benden çekiyor.

"Jaxon, lütfen," diye yalvarıyorum, ellerinin karnımda gezindiğini ve amımı okşadığını hissediyorum. "Neden durdun?"

"Oh, şimdi yine boşalmak mı *istiyorsun*?" Kıkırdıyor. "Affet beni, sesin biraz karışık geliyor, tatlım."

Asayı tekrar çalıştırıyor ve beni tekrar uçurumun kenarına doğru savuruyor.

"Aman Tanrım! Evet!"

Ama sonra kapatıyor.

"Hayır! Hayır! Hayır! Lütfen, boşalmama izin ver!"

"Vay, vay, vay, kafan çok karışık. Bayan Pace," diye dalga geçerek tekrar açıyor. "Kararınızı verin. Boşalmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet!"

"Evet ne?"

"Evet, boşalmak

istiyorum!" Onu

kapatıyor.

"Arrgghhh! Beni deli ediyorsun!"

"Öyle mi?" diye soruyor, tekrar açarak.

"Aman Tanrım, Jaxon!"

"Bu gerçekten kulağa çok hoş geliyor." Bana bunu ilk söylediği zamanı hatırlatarak homurdanıyor.

"Yesssss!"

"O zaman belki de bacaklarını açman söylendiğinde dinlemelisin, ha?"

Tekrar kapatıyor.

"Oh lanet olsun! Dinleyeceğim! Dinleyeceğim! Lütfen

boşalmama izin ver!" "İstedığinin bu olduğuna emin

misin?"

"Evet!"

"Tamam o zaman," diyor ve tekrar açıyor, ancak anında tekrar kapatıyor.

"Jaxonnnn!"

"Şşşşt," diye fısıldıyor, ellerini vücudumda gezdiriyor ve yarığımı okşuyor.

"Rahatla, boşalmana izin vereceğim."

"Bu... çok hassas." Titriyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Sadece teslim ol Nat." Boynuma doğru nefes alıyor ve parmaklarını içime s o k u y o r .

"Oh Tanrım..."

"Söz veriyorum, boşalmana izin vereceğim." "Teşekkür ederim!"

"Ama sadece boşalmanı istediğimde."

Titriyorum, bedenim ellerinin altında sarsılıyor.

Parmakları zonklayan klitorisimi okşarken "Evet, Jaxon," diye inliyorum. Bacaklarımı kapatamadığım için, parmakları içime girip çıkarken titremeye başladıklarını hissedebiliyorum.

"Sen benimsin," diye kulağıma hırlıyor. "Söyle."

"Ben seninim."

"Bu amcık benim."

"Evet!"

"İstediyimi yapmak için."

"Tanrım, evet, Jax. O senin!"

"Yani, benim için boşalacak," diyor parmaklarını içimde daha sert çalıştırarak. "Tıpkı daha önce olduğu gibi."

"Evet! Evet! Evet! Evet!"

"Ve bu zeminin her yerine boşalacaksın." "Ne?!"

Beni parmaklamayı bırakıp sadece göz bağımlı yapıyor ve pencerenin cam yansımasında bağı ve yayılmış halimi görmemi sağlıyor.

"Jaxon, ne dedin sen?" "Beni duydun, gayet iyi."

Sözleri anında ateşimi yükseltiyor, yanaklarım kırmızının parlak bir tonuna dönüşüyor.

"Sen... sen ciddi değilsin."

"Ben her zaman ciddiyim bebeğim," diyor parmaklarını içimde gezdirirken. "Özellikle de seni *fışkırtmak* konusunda."

"Hayır... Tanrım, lütfen... bana bunu yaptırma," diye yalvarıyorum, o beni sertçe parmaklarken tüm vücudum kasılıyor. "Bu çok utanç verici!"

"Biliyorum," diye nefes alıyor. "Benim yaramaz kızım, her yeri kirletiyor."

"Oh Tanrım... hayır!" Kıvranıyorum.

"Ama o *benim*, değil mi?" İçimin derinliklerine bastırarak G Noktamı okşadığını söylüyor. "Az önce kendin söyledin."

"Evet, ama..."

Baskının arttığını hissediyorum ve uyarılmamın amımdan damladığını hissedebiliyorum.

"Dedim ya," diye homurdanıyor, parmaklarını içime daha hızlı sokup çıkarıyor. "O benim, değil mi?"

"Siktir! Evet, Jax, o senin!"

"Bu da onunla ne istersem yapabileceğim anlamına geliyor, değil mi?" "Evet, her şeyi!" Yalvarıyorum, vücudum bağların içinde titriyor.

Jaxon boynumu ısırarak, "Söyle bakalım yaramaz kız," diye fısıldıyor. "Bu amcık benim için ne yapacak? Tam burada, yerde mi?"

"Lütfen bana *bunu* söyletme," diye yalvarıyorum, yanaklarım yanıyor.

"Söyleyemem." "Söyleyeceksin," diye ikna ediyor Jaxon. "Eğer boşalmak istiyorsan tabii."

"Argh! Fuckkk!"

"Hadi, anlat bana."

Pes ediyorum, daha fazla mücadele edemiyorum.

"Yapacağım..." Hafifçe ürpererek fısıldıyorum. "Bütün yere boşalacağım."

"Oh?" Gözlerini bana dikerek sırtıyor. "Yani, *fışkırtacaksın* Baban için mi?"

"Tanrım," diye sızlanıyorum, onun içimde giderek daha derine bastırdığını hissediyorum. "Öyle söyleme."

"Oh, söyleyeceksin," diye kulağıma hırlıyor. "Bana tam olarak ne yapacağını söylemeni istiyorum, tam burada, hemen şimdi, benim için."

"Babam için fışkırtacağım."

"Daha yüksek sesle."

"Jax... lütfen," diye yalvarıyorum, damlayan amımla olan savaşı kaybediyorum, ama yine de bu kadar kirli bir şey söylemenin utancıyla mücadele ediyorum.

"Bunu sahiplendiğini duymak istiyorum bebeğim," diyor, iki parmağını içime bastırarak, "Gururunu teslim ettiğini ve seni tanıdığım küçük cumslut gibi söylediğini duymak istiyorum."

"Oh lanet olsun!"

"Söyle!" Beni sertçe parmaklayarak bağırıyor ve beni kenara doğru itiyor.

"Ben... Ben babam için fışkırtacağım!"

Bağırıyorum. "Peki neden?"

"Çünkü bu amcık ona ait!"

Jaxon boynumu öperek, "Evet, öyle," diye nefes alıyor.

"Şimdi boşalabilir miyim?!" Bağırıyorum, daha fazla savaşıyorum.

"Lütfen?!"

"Şimdi boşalabilirsin," diyor, beni o kadar sert çalıştırıyor ki kendimi duyabiliyorum. "Ve bunu yapsan iyi edersin, olduğun yaramaz kız gibi lanet yerimin her yerine... Yoksa bunu tekrar yapacağız."

Ve olan da tam olarak budur.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

JAXON

"Siktir!!"

Natalie parmaklarımdan o kadar sert boşalıyor ki ellerinden ve bacaklarından aşağı fışkırdığını hissediyorum... ve tüm zemine.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, yanağından öperek. "Çok, çok iyi kız."

Çubuk hâlâ titreyen bacaklarını ayırırken onu yatağa çekiyorum ve vücudu zevkin artçı şoklarıyla sarsılırken yanına kıvrılıyorum.

"Aman Tanrım, Jax," diye nefes alıyor. "Ben... Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Harikaydın," diye gülümsüyorum, yüzünü kavriyorum ve onu usulca öpüyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika hissediyorum."

"Öyle mi? Harcadın mı, benim doymak bilmez küçük sürtüğüm?"

"Hayır," diye meydan okurcasına gülümsüyor bana. "Sana asla doyamam."

Tam olarak söylemesini umduğum şey.

Sessizce ayağa kalkıyorum ve duvardaki panele doğru yürüyorum, yatağa geri dönmeden önce gizlice tutucusundan bir eşya alıyorum.

"Ne... Bu da ne?"

"Hoşuna gideceğini bildiğim bir şey," diye sırtıtıyorum. "Ama önce, yorgunsan ve devam edemeyeceksen bana dürüstçe söyle."

"Ben iyiyim," diye kıkırdıyor.

"İyi."

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu belinden kavıyorum ve yüzüstü çeviriyorum.

"Çünkü size bu yayma çubuğundaki diğer iki noktanın ne işe yaradığını göstermek istiyorum."

"Aman Tanrım..."

Güzel, çıplak kıkına şakacı bir şaplak attım. "Kıçını kaldır, yaramaz kız."

"Jax!"

Kıçına tekrar şaplak attım. "Kalk!"

İtaat ediyor, kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyor. "Ellerini bana ver."

Ellerini teker teker çubuğun iki yanında kalan kelepçelere geçiriyorum.

"Lanet olsun Jaxon, bu çok savunmasız."

"Ve ne manzara ama," diye kıkırdıyorum, kıkını ve titreyen kalçalarını okşayarak. "Kıçın yukarıda ve ellerin ayak bileklerindeyken... bu tatlı küçük amcığa yapabileceğim her şeyi bir düşün."

"Kahretsin," diye inliyor, parmaklarımın damlayan amını okşadığını hissediyor. "Bu çok hassas."

"Çünkü benim için çok zor oldu," diyorum, içine bastırıyorum ve nefesini kesiyorum. "Ama henüz bitmedi."

"Sik beni..."

"Sana umutsuzca istediğini bildiğim bir şey vereceğim." "Neymiş o?"

"Benim *tohumum*."

Natalie'nin nefesi kesildi.

"Hayatımın her gününü seninle ve Jessica'yla geçirebilir ve mutlu bir adam olarak ölebilirim. Ama bebeğimi taşımak istediğini biliyorum. Bu yüzden bu gece sana bir tane vereceğim."

"Vay anasını," diye inliyor. "Bu çok ateşli."

"Biliyorum ve bu pozisyonda onu almaya hazırsın."

Natalie başparmaklarımı alıp onu daha fazla açtığımda inliyor, dilimi şişmiş klitorisine doğru kaydırıyor.

"Tadın çok güzel. Ama bu sefer buraya gelmene izin yok." "Ama..."

"Bu küçük amcığın her santimini doldurmadan önce senin boşalmanı sikimde hissetmek istiyorum." Sırtına doğru eğildim, boynunu öptüm ve kulağına fısıldadım. "...Bebeğimi içine koyarken."

"Oh fuckkkkkkkkk!" Yüzümü amına gömdüğümde inliyor.

Sikimi çıkarıp girişiyle alay etmeden önce titremesini bekliyorum.

"Jaxon... Ona ihtiyacım var!"

"Öyle mi? Bu sıkık alete ihtiyacın var mı? İhtiyacın var mı?" Diyorum, kalçalarını kavırıyorum ve içine giriyorum.

"Evet!" Zonklayan sikimi içine sokarken bağılıyor. "Evet, ne?!" Tekrar kıkına şaplak atarak soruyorum.

"Evet *baba!*"

"Tanrım Nat, çok *sıkısın*," diye ürperiyorum, daha sert itiyorum. "Bu gece seni birkaç kez sikmek zorunda kalabilirim, yaramaz kız,"

Sırtına yaslanıp kulağına fısıldıyorum.

"Böylece seni dölleriyle o kadar doldurabilirim ki, önümüzdeki birkaç gün boyunca içinden damladığımı hissedersin."

"Siktir! Gelebilir miyim?! Şimdi mi? Lütfen?" Yalvarıyor.

"Evet, yapabilirsin," diye homurdanıyorum, kalçalarını sıkıyor ve kendimi daha derine sokuyorum. "Ne de olsa, hemen gidip o tatlı küçük *rahmi* babam için ısıtmaya ihtiyacım var."

"Aman Tanrım!"

Orgazm olduğu anda bunu hissediyorum. Daracık amcığı kasılıyor ve sikimi sıkıyor, neredeyse beni boşaltıyor.

Hayır... Henüz değil...

"Aferin kızıma," diyorum kıkını okşayarak, hâlâ sikimi içinde çalıştırarak. "Boşaldığında sesin çok seksi çıkıyor Natalie."

Ondan çekiliyorum, anında yüzümü amına gömüyorum, dilimle klitorisinin etrafında dönerken onun ve benim sularımı dilimde birbirine karıştırıyorum.

"Kukun," diye fısıldıyorum tatlı küçük yarığına doğru. "Çok lezzetli."

Sikimi tekrar içine bastırıyorum.

"Jax..."

"Oh, burada işimiz bitmedi, güzelim," diye sırtıyorum, daha sert itiyorum, horozumun onun içinde şiştiğini hissediyorum. "Hayır hanımefendi. Uzun bir atışla değil."

Onu sert ve derin bir şekilde beceriyorum, sıkı küçük amcığı umutsuzca tutma ve boşalmayı bekleme kararlılığımı test ediyor.

"Tanrım, çok seksisin," diye inliyorum, tekrar içinden çıkıyorum ama onu sertçe parmaklıyor ve sürtükçe inlemelerini dinliyorum. "Ama *hepinizin* tadına bakmak istiyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarımı amının içine soktum ve dilimi göt deliğine bastırarak zıplamasına ve çarşaflara doğru çılglık atmasına neden oldum.

"Tanrım, Jaxon, hayır!" İnliyor, bar yüzünden hareket edemiyor, deliklerine saldırmamı kabul etmek zorunda kalıyor.

"Bundan hoşlanmadın mı, yaramaz kız?" Kıçını dilleyerek soruyorum. Çarşafın içinde inliyor.

"Burada o kadar çok sinir ucu var ki, seni çıldırtıyor olmalı. Bu yüzden mi bu kadar ıslaksın?"

Diğer başparmağımı klitorisini fırçalamak için kullanırken, diğer çok ıslak elimi yavaşça kıçının içine bastırmak için kullanıyorum.

"Oh Tanrımddddddd!" Bir fahişe gibi inliyor.

"Yine de iyi hissettiriyor," diyorum, daha derine itiyorum.

"Evet... evet..." Parmağımı göt deliğine sokup çıkarırken dilimi de etrafında döndürmeye başlayınca inliyor.

"Bazen, yanlış hissettirdiğinde daha iyidir, değil mi?"

"Fuccccckkkk yessssssss!"

"Sanırım artık hazırsın," diyorum ve ondan tamamen çekiliyorum.

"Ne..Ne?" Sinirli bir şekilde sorar. "Jaxon? Ne yapıyorsun?"

"Çok ıslaksın. Bunun boşa gitmesine izin veremeyiz, değil mi?" Yataktan kalkıp dolaba doğru yürüdüm. "Senin gibi yaramaz küçük kızlar için bir şeyim var."

"Ne oldu?"

Gülümsüyorum, raftan bir oyuncak seçmeden önce parmaklarımı silmek için bir bebek mendili kullanıyorum.

Ona doğru geri yürüyorum, bir kez daha arkasına geçerken soğuk metalik oyuncakçı sırtından aşağı doğru izliyorum. Amının içine bastırdığımda titriyor.

"Hazırlamam lazım," diye homurdandım. "Ve tatlım, *damlatıyorsun*. Bu yüzden, tüm bu lezzetli dölleri yağlamak için kullanacağım, böylece baban o küçük kıçla oynayabilir."

"Ne?!" Natalie sıçradı.

Ama onu kalçalarından tutup geri çekiyorum ve titreyen kıkına sert bir tokat atıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun s e n ?" Sinsice kıs kıs gülüyorum. "Daha fişi bile *takmadım*."

"Hayır! Fiş olmasın lütfen!" İtiraz ediyor.

"Güvenli kelimenizi hatırlıyor musunuz, Bayan Pace?" Parmağımı göt deliğine sürterek söylüyorum.

"Evet," diye kekeliyor.

"Kullanmak ister misin?"

"Hayır," diye nefes alıyor. "Ben sadece... gerginim."

"Gergin olmak iyidir," diyorum kıkının yanağını tokatlayarak. "Sadece seni iyi hissettirmek istediğime inanıyor musun Natalie?"

"Evet."

"Peki seni iyi hissettirecek şeyler bilebileceğime inanıyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"O zaman bana ne vereceksin?"

"Her şey," diye nefes alıyor, sertçe inliyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum, diğer elimle amını ovarken bir yandan da tıpayı bir kez daha yerleştiriyorum. "Çünkü bu *benim*, uygun gördüğüm gibi kullanacağım. Ve eğer içine bir tıkaç koymak istersem, bu tatlı küçük amcıktan damlayan tüm bu dölleri kullanacağım ve sonra içine lanet olası bir tıkaç koyacağım."

"Ama..." Onu belinden sıkıca tutup kıkını havaya kaldırırken ve tıkaçı biraz daha derine bastırırken sızlanıyor.

"Aman Tanrım!" İnliyor.

"Çok iyi gidiyorsun," diyorum güven verici bir şekilde. "Şimdi, önce bir kez daha güzelce yağla," diyorum, tıkaçı amına bastırarak.

"İşte başlıyoruz."

Ucu yavaşça göt deliğine doğru bastırın ve ona doğru bastırın.

"Şimdi benim için rahatla," diyorum, fişi ona bastırarak. "İşte geliyor.

Derin bir nefes al ve rahatla."

Yavaşça bastırıyorum.

Devasa başın onu açmaya zorladığını hissederek inliyor. "Jax, bu... bu acıtıyor!"

"Çünkü rahatlamaman gerekiyor," diyorum, klitorisini alttan hızla okşarken, sonuna kadar itiyorum ve yerine oturduğunu hissediyorum.

"İşte böyle," diye fısıldıyorum, sırtını öpüyorum ve amını parmaklarımla sıkıyorum.

"Jaxon... bu çok rahatsız edici," diye kıvranıyor.

"Çünkü bu senin ilk seferin," diyorum, hâlâ klitorisini ovuşturarak. "Dar kıcını açmaya zorluyor.

"Hoşuma gidip gitmediğini
bilmiyorum." "Ya bunu
yaparsam?"

Küçük bir uzaktan kumanda tutuyorum ve düğmeye basıp fişin içinde titreşmesini sağlıyorum.

"Aman Tanrım, Jaxon!" Yüksek sesle bağırıyor.

"Ve şimdi kıcın dolduğuna ve titreştiğine göre, o daracık küçük amını sikeceğim ve sana istediğini bildiğim şeyi vereceğim, yaramaz kız," diyorum kulağına fısıldayarak. "Benim. Siktiğim. Bebeğim."

Yavaşça sikimi içine bastırmaya başladım. Sıkı, küçük, bereketli amcığını sikimin tüm uzunluğuyla doldururken inliyor, ağlıyor ve battaniyeye doğru çığlık atıyor.

"Titreşimli tıkaçtan gelen ek basınç, horozunuzu daha da büyük hissettiriyor," Nefes nefese inliyor. "Fuccck! Patlayacakmışım gibi hissediyorum!"

"Sorun değil, sadece rahatla ve iyi bir kız gibi sikimi al," diye kulağına homurdanıyorum. "Benim küçük oyuncagım olmaktan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor, ben sonuna kadar sokarken inliyor. Etrafına uzanıyorum ve klitorisini ovuyorum.

"Kullanmak için benimsin. Tapınmak için benimsin.

Üremek için benimsin." "Aman Tanrım! Evet!"

"Kötü olmak iyi hissettiriyor, değil

mi?" "Evet! Evet! Evet!"

Daha fazla dayanamıyorum, sikim patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

"O spermi istiyor musun bebeğim? O güzel küçük amcığına kadar?"

Kalçalarını sıkıca kavrayarak fısıldıyorum.

"Evet. Lütfen. Amımın derinliklerine boşal. Hepsi senin olsun."

"Doğru, bu *benim* amım ve şu haline bak. Damlıyor. Tıkalı. Benim pis küçük *cumslut*'um." Sikimin onun içinde şiştiğini hissettiğimde söylüyorum.

"Evet, Jaxon... öyleyim."

"Bana ne olduğunu
söyle?"

"Ben babamın küçük cumslut'uyum." diye titriyor.

"Ve bu güzel bakire kıcın da dahil olmak üzere tüm bu delikler *bana* ait."

"Evet, o senin."

"Ve hepsini doldurmak ve yaramaz kızıma tam olarak ihtiyacı olanı vermek benim görevim."

"Lanet olsun! Evet! Jaxon! Bütün deliklerimi doldurmanı istiyorum!"

Elimden geldiğince sert bir şekilde içine giriyorum, aletimin tüm zaman boyunca kışının derinliklerindeki tıkaca sürtündüğünü hissediyorum.

"Şimdi içinize bir bebek koyacağım, Bayan Pace." "Evet, Jaxon! Lütfen! Boşalacağım."

"Benim için boşal Natalie," diye inliyorum, ona doğru itiyorum ve dölümün sikimden sızmaya başladığını hissediyorum.

"Yesss! Jaxon! Amını kullan! İçime boşal! Bana bir bebek ver!"

Çözülmem için gereken tek şey bu ve şimdiye kadar tanıdığım en inanılmaz kadının içinde patlıyorum... ve çocuğumun gelecekteki annesinin.

"Natalie?"

"Mmm," diye mırıldanıyor

"Nasıl hissediyorsun?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Yatakta yuvarlanıyor ve bana bakmadan önce geriniyor. "Harika hissediyorum," diye esniyor. "Ama... bekle... *uyuyakaldım* mı?"

Gülümsüyorum.

"Olamaz!" Dedi, eliyle ağzını kapatarak. "Çok özür dilerim." "Neden üzgünsün ki?"

"Uykuya dalmak istememiştim," diyor yatakta doğrulup. "Ne zaman oldu bu?"

"Kendinden geçmişsin," diye kıkırdıyorum. "Biz... bitirdikten hemen sonra."

Yatağa doğru çöküyor ve gözlerini ovuşturuyor. Yanına oturuyorum ve elimi kalçasına koyduğum anda parmaklarını benimkilere geçiriyor.

"Nerede..." diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Dolabın arkasında."

"Dostum, gerçekten kendimden geçmiş olmalıyım," diye homurdanıyor.

"Tüm vücudum sanki..."

Sesi kesiliyor ve gülümsüyor.

"Güzel. İşte böyle hissettirmesi gerekiyor," diyorum yorganı geri çekerek. "Şimdi buraya gel."

Onu yataktan kaldırıp kollarıma aldım.

"Nereye gidiyoruz?" Bana sokularak soruyor.

"Sana banyo yaptırdım," diyorum alnından öperek. "Bunun seni rahatlatacağını düşündüm."

Onu banyoya götürüyorum ve yavaşça küvete indiriyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve ılık suyun içinde eriyor. "Bu inanılmaz, Jaxon."

Elini öpüyorum ama tam bırakacakken beni sıkıca tutuyor. "Bekle, gitme," diyor bana bakarak. "Benimle kal."

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Bir sandalye çekip yanına oturuyorum. Elim tutuyor ve küvete yaslanıyor. Gülümsüyorum ama dürüst olmak gerekirse aklımdan geçenleri gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Evet, seks harikaydı, ama bir şekilde çok sert davrandığımdan ve ilk turda onu çok zorladığımdan endişeliyim.

Yani... sonra bayıldı.

"Bu inanılmazdı, Jaxon," diyor. "Öyle mi?"

"Evet, öyleydi," diyor, yanaklarına hafif bir kızarıklık yerleşiyor. "Farklı."

"Farklı mı?"

"Yani, dediğim gibi, bu bölümde çok fazla deneyimim olmadı," diyor dudaklarını ısırarak. "Deneyimlerimin çoğu Colton'la oldu."

Boğazımı temizliyorum, o pisliğin adını anmak bile beni geriyor.

"Ama yatakta senin eline su dökemez."

"Bu güven verici olurdu," diyorum göz kırparak. "Eğer endişelenseydim." Kıkırdıyor.

"O bencildi ama sen kesinlikle bencil değilsin."

"Kesinlikle bencilce davrandım," diyorum parmaklarımı onun yumuşak teninde gezdirirken. "Ama nedense seninleyken öyle olmak istemiyorum."

Kulağa ne kadar yumuşak geldiğini fark ediyorum ve bunu söylediğim için neredeyse biraz utanarak başımı çeviriyorum. Ama Natalie'ye dönüp baktığımda gözlerinden yaşlar süzüldüğünü fark ediyorum.

"Nat? Neyin var?" Panikledim.

"Hiçbir şey," diye fısıldıyor. "Sadece seni seviyorum, Jaxon. Hem de çok. Ben de senin beni sevme şeklini seviyorum."

Elini tutup dudaklarıma götürüyorum.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyor. "Seninle tanışana kadar gerçek aşka ya da ruh eşlerine hiç inanmamıştım."

Zaman tamamen durur.

"Yani düşününce," diyor gözlerini silerken gülerek. "Seninle tanışma şansım ne kadardı ki? Otelinizde sadece bir misafirdim ve siz her yıl binlerce misafir görüyorsunuz, değil mi? Ben de farklı değildim."

"Evet, öyleydin," diye fısıldadım.

"Çok uzun zamandır donup kalmıştım. Ama sonra sen geldin ve bana hayatımda ilerlemem için gereken gücü verdin." Bana gülümsüyor ve eliyle yüzümü okşuyor. "Sen ihtiyacım olan her şeydin."

"Senin benim için olduğun gibi."

Aşağı bakıyor, elini benimkinin içine sokuyor.

"Aşkın böyle hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama sen her şeyi değiştirdin."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve bana bakmadan önce sertçe yutkunuyor.

"Biliyor musun, Walter bana bir keresinde beni sevmesi gereken kalbin benim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğini söylemişti," diye fısıldıyor, dudağı titreyerek. "Ve ben bunun sen olduğunu biliyorum. Senin her zaman benim için yaratıldığına gerçekten inanıyorum, Jaxon. Ve ben de senin için yaratılmışım."

İlk defa, belki de hiç, ne diyeceğimi bilemiyorum. Kader ya da ruh eşi kavramlarına inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

Tek bildiğim, bu kadının kırıldığını bile bilmeden ruhumu onardığı. O benim zarafetim, ilham perim ve dünyam ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Sen benimsin Natalie Pace," diyorum eğilip onu öperek. "Ve kalbimin duracağı güne kadar ben de seninim."

Banyodan sonra Natalie ve ben akşam yemeği yedik ve bir şişe şarapla oturma odasına yerleştik. Ancak daha kadehinin yarısını bile bitirmeden kucadımda uyuyakaldı.

Bugün onu iyice yormuş olmalıyım.

Parmaklarımı usulca saçlarında gezdiriyor, bu gece bana söylediği her şeyi düşünerek güzel yüzüne bakıyorum. Bu kadını hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum. Ve onunla bir hayatım ve geleceğim olmasını her şeyden çok istiyorum.

Ama yapmam gereken bir şey var.

Başının altına yavaşça bir yastık koyarak balkona çıkıyorum ve şarabımın kalanını yudumlariken telefonumdan bir numara çeviriyorum.

"Tetiği çek," diyorum telefona. "*Bu gece.*"

OceanofPDF.com

Bölüm 45

NATALIE

"Mmmmm," diyorum, asansör kapıları etrafımızda kapanırken ceketimi çekerek. "Bunun haftalık bir şey olması gerekiyor."

"Bu kesinlikle ayarlanabilir."

Ama birlikte geçirdiğimiz muhteşem birkaç saate rağmen, onun gergin görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Çok fazla gergin.

"Jax?" Ben soruyorum. "Ne oldu?"

Asansörün zeminine bakar ve iç çeker. "Nat, sana söylemediğim bir şey var."

"Neden?" Kekeliyorum.

"Çünkü bundan hoşlanmayacaksın," diyor Jaxon. "Bugünle ilgili."

Anında göğsümde yükselen paniği hissediyorum ve midem bulanıyor.

Rachel mı? Aralarında bir şey mi olmuştu?

"Ne?" Bir şekilde boğulmayı başarıyorum, zihnim yarışıyor.

Kapılar garaja açılıyor ve adamlarımız orada duruyor... Ajan Westwood'la birlikte.

"Sen!" Bağırıyorum, hemen ajanın üzerine atılıyorum, ancak Jaxon'ın kolunu belime dolamasıyla duruyorum.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim

Bayan Pace." "Burada ne halt ediyorsun?!"

"Davet edildim."

"Kim tarafından?"

"Ben."

Jaxon arkamdan cevap veriyor ve ben de verdiği cevap karşısında şaşkına dönerek kocama bakıyorum.

"Jaxon? Bu pislikle bir daha aynı odada bulunman için ne gibi bir sebebin olabilir ki?"

"İnanın Bayan Pace, ben de en az sizin kadar şok oldum. Ama sanırım kocanız işbirliği yapmak istiyor," diye böbürleniyor ajan.

"Neden seninle işbirliği yapmak istesin ki?"

"Belki de gerçekten seninle bir hayat yaşamak istiyordur." "Bizim zaten lanet bir hayatımız var!"

"Hapishane dışındakileri kastediyorum. Sanırım kocanız gibi adamlar için en iyi umut bu." Bana gülümsüyor. "Mezarın çok daha kalıcı olduğunu gördüm."

Birdenbire olduğunu hissettim.

İçimden bir şey koptu. Ajanı takım elbisesinden tutup arabaya çarptırdım.

"Whoa whoa whoa!" Charlie bağırıyor.

"Kocam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırlıyorum Ajan Westwood'a. "Ama neredeyse onun belini kırdığımı biliyorum."

"Nat! Silahı var!" Jaxon bağırıyor.

Ajanın silahına uzandığını hissediyorum ama sonra Wesley'nin emniyetinin kapandığını duyuyorum.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım, *babalık*," diye sırttı Wesley, tüfeğini önündeki ajanlara doğrultarak. "Şimdi, hadi, ellerini görebileceğim bir yere koy."

"Natalie," diyor Jaxon, beni ajandan çekerek. "Dur."

"Biliyor musun, bence karın aralarındaki en ilginç karakter olabilir," diyerek bana gülümsüyor, kolları hâlâ havada. "Ama neyse ki bu sefer hepimiz aynı takımdayız."

Ona ters ters bakıyorum, keşke burnunu kafatasına geçirebilseydim.

Jaxon beni uzaklaştırıyor.

"Nat, bana güvenmek zorundasın," diyor yanağımı okşayarak. "Bunu söylemeden *gerçekten* nefret etmeye başlıyorum."

Jaxon sırtlıyor.

Ajan ceketini düzelterek, "Peki Bay Pace, bu gece beni neden buraya kadar çağırdınız?" diye soruyor. "Akşam yemeği planım vardı, biliyorsunuz."

"Elimde bir zamanlar eski bir çalışanıma ait olan bir araç var. Anna Thompson adında bir kadın."

"Peki o nerede?"

"Öldü."

"Anlamıyor muyum?"

"Onun, benim daha varlıklı sosyal çevremde çalışan bir kadınla birlikte, Chicago'da gerçekleşen insan kaçakçılığı planına doğrudan olmasa da yardımcı olduğuna inanıyorum."

"Kim bu kadın?" Jaxon

gülümser.

"Sana anlatacağım ama burada değil. Önce bizimle birlikte Malikâneye geri gelmen gerekiyor."

"Hayır, sen bana söyleyeceksin, ben de gidip onu tutuklayacağım,"

diye öfkeyle çıkışır ajan. "Hayır," diye fısıldar Jaxon.

"Benimle gerçekten oyun oynamak istemezsin, Pace," diye tersliyor ajan.

"Bu seni hiçbir yere götürmez."

Jaxon, "Ve onların oyununu oynamazsan bu insanlarla varacağın yer tam olarak hiçbir yerdir," diye homurdanıyor.

Ajan ona ters ters bakıyor.

"Hayatımı bu insanların etrafında geçirdim ve onların tüm kirli sırlarını yakından biliyorum."

"Eminim bu bilgilerin bazılarını nasıl ulaştığınızı tahmin edebilirim," diyor ajan, Levi'ye sivri bir bakış atarak. "Kimsenin giremediği yerlere girebilen birine sahip olduğunuzda."

Jaxon, ajana yaklaşarak, "Ben bu şehirde her yere gidebilirim, Ajan Westwood, sizin geldiğiniz beyaz pislik arka sokak lağım çukurunun aksine, asalet ve iyi terbiyeye dayanarak," diye karşılık veriyor. "Ve seni temin ederim ki buradaki aristokrasi zaten senin hakkında her şeyi biliyor ve onlardan herhangi birine doğrudan yaklaşırsan, hayal edebileceğinden daha hızlı bir şekilde safları kapatacaklardır."

Jaxon ajana yaklaşır ve sesini alçaltır.

"Ve eğer onların küçük casuslarından biri seni benimle görürse, benim ve sevdiklerimin peşine düşerler ve ben buna izin veremem ve vermeyeceğim, kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

"Benden sana güvenmemi istiyorsun," diye homurdanıyor ajan. "Hem de beni tehdit ederken."

"Bu bir tehdit değil," diye hırılıyor Jaxon ölümcül bir şekilde. "Bu bir söz. Eğer sevdiğim biri seninle olan ilişkim yüzünden zarar görürse, ben de senin için gelirim. İntikam konusunda profesyonel ve oldukça yaratıcıyım, sizi temin ederim."

"Dezavantajlı olursun," diye sırtıyor menajer. "Çünkü benim sevdiğim kimse yok."

"Hadi ama ajan," diye zehirli bir şekilde gülümsüyor Jaxon. "İkimiz de bunun tam olarak doğru olmadığını biliyoruz."

Ajanın gülümsemesi kaybolur ve sertçe yutkunur.

"Ve eğer yapsaydım, beni sizinle birlikte bir minibüse binmeye zorlayacak ne gibi bir söz alabilirdim, hmm?"

"Anna Thompson ofisine zorla girdi ve çalışanlarımdan birine saldırdı. Bu nedenle şu anda polisin elinde olmayan kanıt ve bilgilere sahibim. Bu kanıtlar sayesinde sorumluları yakalayabileceğinizi umuyorum."

Ajan kollarını kavuşturarak yer değiştiriyor. "Ne tür bir kanıt?"

"Kısa mesajlar, e-postalar, buluşma yerleri," diye devam ediyor Jaxon. "Bunların hepsini size seve seve veririm ama sadece kimsenin izlemediğini ya da dinlemediğini garanti edebileceğim bir yerde."

"Burası sizin oteliniz değil mi?"

Jaxon ellerini ceplerine sokarak, "Otellere sızmak çok kolaydır," diyor. "Anna'nın ve hatta sizin bile gösterebildiğiniz gibi."

Ajan önce ona, sonra da bana baktı.

"Biliyorsun ki bana bir şey olursa-"

"Saat 2'den önce tek parça halinde aracınıza geri döneceğinize dair size söz veriyorum."

"Canlı mı?"

Jaxon

sırtıyor.

"Evet, Ajan Westwood," diyor, duvardaki doğrudan bize bakan video kamerayı işaret ederek. "İşte bu yüzden burada, kamera karşısında konuşuyoruz."

Ajan Westwood bir an daha duraklar ve iç çeker. "Peki.

Hangi arabayı alıyoruz?"

"Josiah ve Wes'le gidebilirsiniz," diyor Jaxon Range Rover'a el sallayarak. "Eşim ve ben önden gidiyoruz, Charlie ve Levi de onları takip edecek."

Josiah tereddütle içeri giren ajan için arka koltuğu açar. "Charlie, Rover'ı al ve Levi sen de Anna'nın arabasını sür."

"Bekle," diye fısıldadım Jaxon'a. "Arabası burada mı? Söylediğini sanıyordum-" "Elimde olduğunu söyledim," diye sırtıyor Jaxon. "Nerede olduğunu hiç söylemedim."

Ona ters ters bakıyorum ama kapıma doğru bir adım attığında, yanından hışımla geçip kapıyı açıyorum ve arkamdan çarparak kapatıyorum. Şaşkına dönen Jaxon, Charlie ve Levi'ye başıyla selam vermeden önce iç çekerek çenesini ovuşturuyor.

"Açıklaman gereken çok şey var Jaxon Pace," diyorum arabanın direksiyonuna geçerken. "Ve başlasan iyi olur."

"Ve onu sudan çıkardıktan sonra, soğukta arabaya kadar uzun bir yürüyüş yapmamız gerekiyordu. Bu yüzden-"

"Kıyafetlerini değiştir," diyorum iç çekerek ve elimi alnıma koyarak.

"Kesinlikle."

"Yani, Anna ve Britta'nın Michael'ın kaybolan bu kadınları kaçırmasına yardım ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

Jaxon, "Gerçek kaçırma olayı değil," diye açıklıyor. "Michael'ın adamlarından herhangi biri bunu yapabilirdi. Ama kadınlar ona kadınları incelemekte ya da onları kaçırılacakları yerlere götürmekte yardımcı olurlardı."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

Jaxon başını sallayarak, "Michael'ın onları Black'in kendisine yaptığı gibi yetiştirdiğini ve beyinlerini yıkadığını varsayabilirim," diyor. "Bu bir kez gerçekleştiğinde, onlar gerçekten sadece onun kuklalarıydı."

"Peki ya Celeste Donahue?" diye sordum. "Yani, sonunda kaybolan kadınlarla birlikte görünmek biraz riskli değil mi?"

"O asla böyle aptalca bir şey yapmaz," diyor Jaxon ana caddeye dönerken. "Luca'nın etrafından dolaşmak ve İtalyanların arasına girmek için ihtiyacı olan derin cepti."

"Bütün bunları benden sakladığına inanamıyorum."

"Kendimi savunmam gerekirse, sana söylemek için gerçekten iyi bir zaman olmadı." Koluna bir şaplak attım.

"Her zaman iyi bir zamandır!" Birden aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. "Beni bu gece buraya getirmenin gerçek nedeni bu mu? O... o... *pislikle* buluşmak için mi?"

"Hayır," diyor Jaxon kararlı bir şekilde, elimi avucunun içine alarak. "Bu gece buraya seninle gelmek tamamen gerçektir. Planın bu kısmı sen uyurken aklıma geldi."

Gülümsüyor, yola bakıyor.

"İnan bana Natalie, seninle birlikte olmanın kaosumu susturmak gibi eşsiz bir yeteneği var," diyor bileğini öperek. "Daha net düşünmeme yardımcı oluyor. Özellikle de bu geceki gibi gecelerden sonra."

Yüzüm kızardı.

"Bunları sana daha önce anlatmadığım için özür dilerim," diyor Jaxon. "Ama bu gece harekete geçirdiğim bazı şeylerin pek hoş olmadığını bilmeni istiyorum ve ne kadar az bilersen, o kadar az kimse-"

"Ajan Dickhead gibi," diye araya giriyorum.

Jaxon sessizce, "Sadece seni tehlikeye atılabileceğin bir pozisyona sokmak istemiyorum," diyor. "Ya da benim için yalan söylemek zorunda kalmanı."

"Jaxon, senin için yapamayacağım hiçbir şey yok," diyorum başımı sallayarak. "Bu gece açıkça kanıtlandığı gibi."

Jaxon bir ışıktaki durduğunda kıkırdar.

"Evet, ama bunu yaparken çok ateşli görünüyordun," diyor ve eğilip boynumu öpüyor. "*Dağınık* kız."

Yanaklarım anında ısınıyor ve koltuğumda kıpırdanıyorum.

Bunu gerçekten söyledi mi?

Telefonum çantamda çalmaya başlıyor, ama onu çıkarıp ekranda ismi gördüğüm anda donup kalıyorum.

"Colton'dan bir görüntülü arama."

Jaxon sertleşir ve direksiyonu sıkıca kavrar.

"Sesli mesaja yönlendireyim," diyorum, aramayı duymazdan gelip çantama geri atıyorum. "Benimle bir daha iletişime geçmemesi gerektiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Ama tekrar çalmaya başladı.

"Aman Tanrım, o gerçek mi?"

"Cevap ver," diyor Jaxon karanlık bir sesle. "Jax, bunu mahvetmek istemiyorum"

"Değilsin," diyor elimi öperek. "Cevap ver." Tereddütle telefonu kaydırarak açıyorum.

"Colton."

"Selam Nat," diyor usulca. "Ben... Seni aramamamı söylediğini biliyorum, ama ben... aramak zorundaydım. Son bir kez. Sana her şey için üzgün olduğumu söylemek zorundaydım."

Tekrar."

"Colton," diyor Nat kararlı bir şekilde, sesinde hayal kırıklığı. "Bunu aşmıştık. Özür dilemeye gerek yok. Ama senin-"

"I Biliyorum,I Biliyorum." o diyor, ve ton içinde onun ses yapmak beni rahatsız etti. "Ama tekrar söylemem gerekiyordu. Seni asla incitmek istemedim."

Natalie iç çeker, başını sallar.

"Ben... Ben seni seviyorum. Buna inanmadığını biliyorum ama seviyorum. Ve bu-" Ama aramayı sonlandırdım.

"Ona söyledim," diye iç geçirdim, başımı sallayarak. "Bugün sana paranı geri vermek için otele geldiğinde. Ona her şeyin affedildiğini ama ondan bir daha haber almak istemediğimi söyledim!"

Jaxon kalçamı okşuyor.

"Nat, her şey yolunda."

Ve sonra Colton'dan bir görüntülü arama daha gelir. "Şaka yapıyor olmalısın..."

Jaxon elini uzatarak, "Bırak ben halledeyim," diye homurdanıyor. "Belli ki resmi anlamıyor. İzin verin ona yeni bir tane çizeyim."

"Misafirim ol."

Telefonu Jaxon'a veriyorum ama arama bağlandığında ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor.

Colton orada... Michael arkasında duruyor.

"Şimdi dikkatini çekebildim mi?" Michael alaycı bir tavırla tabancasını Colton'ın şakağına dayadı. "Çünkü bu iyi olacak."

"Aman Tanrım!" Nefesim kesildi, kanım damarlarımda dondu.

"Benden kurtulduğunu mu sandın? Colton kesinlikle öyle düşünüyordu?"

"Michael," diye fısıldar Jaxon. "Yapma bunu..."

Michael dudağını ısırarak, "Bunu çoktan aştık, Jaxon," dedi. "Küçük Colton'ın şehre döndüğünü duydum ve belki bana bir faydası olur diye düşündüm. Bilirsin, kayınpederinin izini sürerken, ama sanırım rehabilitasyonda bir omurga buldu."

Gözleri benimkilerle birleşirken Colton'ın yanağından tek bir damla yaş süzülüyor. O da benim bildiğimi biliyor: Boku yedi.

"Lütfen! Yapma bunu!" Jaxon'dan telefonu alarak ağladım. "Bırak onu gitsin. Sana bir faydası yok!"

"Biliyorsun," diye başını salladı Michael, silahı Colton'ın şakağına dayayarak. "Kesinlikle haklısın."

Tetiği çeker ve Colton'ın kafası ekranın her yerinde patlar.

"Ne oluyor lan?! Ne oluyor lan?!" Jaxon arabayı yolun kenarına çekerken ben hâlâ bağıırıyordum.

Kapıyı açıp arabadan dışarı fırlıyorum, Jaxon atlayıp yanıma koşarken kaldırıma düşüyorum.

"Nat, bana bak," diyor beni kollarının arasına çekerek. "Bana bak bebeğim, her şey yolunda."

"Bu iyi değil!" Kafilemizdeki diğer arabalar durup herkes arabalardan inerken ben feryat ediyorum.

"Bayan Pace?" Charlie koşarak yanıma geldi. "İyi misiniz?"

"Bu da ne böyle, Pace?" Ajan Westwood aceleyle

Bi

z. "Michael Valentine," diye nefes alır Jaxon, hâlâ şoktadır. "Jaxon, eğer bu bir çeşit numaraysa..."

"O manyak az önce karımın eski nişanlısının kafasını uçurdu!" Jaxon bağıırıyor

ayağa fırlayıp yüzüne vurdu. "Lanet olası bir video görüşmesindeyim! Bana bir dakika ver!"

"Bu... Bu benim hatam," diye hıçkırıyorum, sesim boğuklaşıyor. "Hepsi benim suçum." "Bebeğim, bu senin hatan değildi," diyor Jaxon, yanımda diz çökerek. "Öyleydi!"

"Yerinizde kalın!" Charlie kulaklığını takar. "Josiah, Wesley, şu binalara göz kulak olun. Levi arkayı koru!"

"Ben... Ben onun... o..."

"Hayır, değilsin," diyor Jaxon, ben göğsüne yaslanıp hıçkırırken beni kollarının arasına alıyor.

"Ama ona ihtiyacı olmadığını söyledim ve o... o... onu vurdu! Söylediğim şey yüzünden, Jaxon!"

"Nat," diyor Jaxon, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Bu senin suçun değildi, tamam mı? Söz veriyorum. Michael o odaya girdiği anda ne yapacağını çok iyi biliyordu. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Ama..."

"Yine de Bay Pace, bunu burada bir sokak köşesinde konuşmaktansa daha güvenli bir yerde konuşabiliriz," diyor Ajan Westwood endişeyle etrafına bakınarak ve silahını çekerek.

Charlie olabildiğince kibar bir şekilde, "Bunu söylemekten nefret ediyorum, efendim," dedi. "Ama o haklı. Burada kolay hedef durumundayız."

Jaxon bir kez daha önümde diz çöktü.

Jaxon adamlara dönmeden önce, "Nat, çok üzgünüm ama eve gitmemiz gerek, burada güvende değiliz," diyor. "Herkes yüklensin!"

Jaxon ayağa kalkmama ve arabaya geri dönmeme yardım edip beni hızla koltuğa geri bağlarken önümü zar zor görebiliyorum. Zihnim yarışıyor ama konuşamıyorum bile. Sadece arabanın koltuğuna doğru yığılıyorum.

Colton öldü...öldü.

Jaxon sürücü kapısını açarken Charlie'ye, "Ethan'ı telefona bağla," diye bağırır. "Ona hemen birkaç bot hazırlamasını ve Tyler'lara göz kulak olmalarını söyle. Steph onlara bir adres verebilir ve-"

BOOM!

Büyük bir patlama tüm arabayı sarsarak sokağı yırtıyor ve aniden hayatım ağır çekimde ilerliyor. Patlamanın gücü kocamı açık olan sürücü kapısına çarpıyor ve kulaklarım hemen çınlamaya başlıyor. Adını söylemeye çalışıyorum ama yanıt alamıyorum. Arabanın içinden sürünerek ona ulaştım ve onu kollarıma çektim.

Jaxon'ın gözleri açılıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Ta ki yüzündeki dehşeti görene kadar.

Arkamı döndüğümde Anna Thompson'ın arabasının büyük bir cehenneme döndüğünü ve tamamen alevler içinde kaldığını görüyorum, sıcaklık yüzüme vuruyor. Jaxon ayağa fırlıyor ve kömürleşmiş kalıntıların etrafında duran Charlie, Josiah, Wesley ve Ajan Westwood'un yanına koşuyor.

"Levi" diye bağırır Jaxon.

"Efendim, geride durmanız gerekiyor!" O ve Charlie onu tutarken Josiah bağırıyor. "Yapabileceğiniz bir şey yok!"

"Siktir!" Jaxon bağırır, yüzü kıpkırmızıdır ve yumrukları öfkeyle sıkılmıştır.

"Jaxon!" Ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken ona doğru koşuyorum ve onu kolundan tutuyorum.

Arabadan aniden ikinci bir patlama sesi geliyor ve hepimiz yere yığılıyoruz, Jaxon etrafıma düşüyor.

"Ne oluyor lan?!"

Ama Anna'nın arabasından çıkan alevlerin uyuyan Chicago sokağını aydınlatmasını izlerken biliyoruz:

Kimse bundan kurtulamazdı.

Sonsöz

Rachel

*Neden bu mahalledeki tüm hız limitleri bu kadar düşük?
Siktiğimin zenginleri.*

Karanlık bir sokak köşesindeki ışıktaki durdum. Işıktan kaçabilirdim ama yolun diğer tarafında park etmiş bir polis arabası vardı ve 'yasal olarak ölü' biri olarak geçerli bir kimliğim yoktu.

Ve kullandığım araba teknik olarak çalıntı.

Bu yüzden, aniden ışıklarının yaktığında hemen paniğe kapılıyorum. Ama tam gaz pedalına basıp kaçmaya hazırlanırken, kırmızı ışıktaki geçip şehir merkezine doğru hızla uzaklaşıyor.

Bu kadar aceleyle nereye gidiyor?

O gidince daha fazla beklememeye karar verdim ve kırmızı ışıktaki geçtim. Banliyö caddesinde ilerlerken telefonumu çıkarıyorum ve Adam'dan bir mesaj aldığımı görüyorum.

11:00: Hey, o içki için seninle buluşamayacağım ve nedenini asla tahmin edemezsin. Jaxon Pace beni davet etti. Bazı bilgileri olduğunu söyledi. Sonra uğrarım. Olur mu?

Gülümsüyorum.

Ama aynı zamanda panik.

Aman Tanrım. Evcimenlik bu mu? Hay sikeyim.

Cevap vermeden telefonu kapattım.

Umarım nerede olduğunu sürekli bana bildirmeye başlamaz, bundan nefret ediyorum.

Dikkatim dağılmışken hız tümseklerinden birine düşündüğümünden daha sert çarptım. "Mmmpf! Mmpft!"

Bagajdan boğuk çığlıklar geliyor.

Aklıma gelmişken, bunu şimdi halletmeliyim.

Yolun kenarına çekip park ediyorum. Bagajdan daha fazla gümbürtü ve boğuk çığlıklar yankılanırken bir sigara yakıyorum. Kloroform şişesini almadan önce uzun bir nefes çekiyorum.

Bagaja doğru yürürken uzaktan siren sesleri duyuyorum, ama sadece omuz silkiyorum ve bagajı açıyorum.

"Mmmpf! Mmpft! Mmmpf! Mmpft!" Minyon bir esmer çığlık atıyor, beni onun üzerinde görüyor.

"Bu kadar dramatik olma," diyorum ve sigaramdan bir nefes daha çektikten sonra onu çalılarının arasına atıyorum. "Neredeyse geldik."

Ağızındaki bandı çekiyorum.

"Yardım edin!" Hemen çığlık atıyor. "Lütfen, biri yardım etsin! Ben-"

Bezi ağzının üzerine kapatıyorum.

"Şşş, şşş... işte böyle," diyorum, sıkıca tutarak. "Benim için derin bir nefes al... Celeste."

Bir an debelenir ve sonra bilinçsizce açık valizin içine yığılır.

Güzel. Bu onu susturur. Ve onu eve sokmak çok daha kolay olur.

Bavulu kapatıyorum ama bagajı kapatıp direksiyona geçmeden önce nefes alması için üstünü açık bırakıyorum.

Çocukluk evimin önüne geldiğimde, kapıda duran nöbetçiyle göz göze geliyorum. Jaxon bana istediğim gibi girip çıkma özgürlüğü vermiş olabilir, ama yine de sadık köpeklerini 'her şeye göz kulak olmaları' için etrafta tutmakta ısrar etti.

Sinir bozucu olduğu kadar, biraz da rahatlatıcı.

Ancak beni kızdıran şey, Celeste ile resmi olarak ilgilenmeyi teklif ettiğimde Jaxon'un korkak davranıp reddetmesiydi. Ben de meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim. Evet, evine girdiğimi, onu astığımı ve kendi arabasının bagajına tıktığımı öğrendiğinde çok kızacağından eminim ama neyse ki kızması umurumda bile değil.

Neyse ki benim ve Natalie'nin bugün spor salonunda yaptığımız küçük gösteri onun kanını kaydattı ve onu şehir merkezine, çatı katına götürmeye karar verdi. Böylece tek yapmam gereken onun ve küçük ekibinin gitmesini beklemek oldu.

Sonra gidip zehirli küçük amcık torbasını aldım ve onu biraz eğlenmek için buraya getirdim.

Ve bu gece ne kadar eğleneceğiz, seni huysuz yaşlı kaltak.

Arabayı garaj yoluna park ettim.

Neyse ki evi gözetleyen muhafızlar devriye geziyor olmalı ki kargomu hızla indirip içeri sokabiliyorum. Bavulu oturma odasına yuvarlıyorum, fermuarını açıp baygın Celeste'i yere atmadan önce tesadüfen mümkün olduğunca çok duvara çarpıyorum.

"Vay vay vay! Şu haline bak," diye takılıyorum. "Artık o kadar yüksek ve güçlü değilsin, değil mi?"

Botokslu hatunun çenesinden tutarak üzerine çıktım.

"Yıllarca hayatımı cehenneme çevirdin, biliyorsun," diye hiddetleniyorum, gözlerinin kafasının içinde yuvarlanışını izliyorum. "Sadece bana da değil. Çünkü bu seni azdıran iğrenç bir şey. Beni ne azdırır biliyor musun Celeste? *İntikam*. Beni inciten insanlardan öç almak."

Yaklaşp yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Bu gece, canım," diye kulağına hırlıyorum. "Ben senin lanet olası hesabınım." Ona gülümsüyorum.

"Eğlenceli küçük oyunlarımıza başlamadan önce biraz şarap içmek istiyorum!" Ayağa fırlayarak neşeyle söylüyorum.

Karanlık koridordan mutfığa doğru yürüyorum, kilerden bir şişe şarap seçerken radyodan bir şarkı mırıldanıyorum. Ama tam kendime bir bardak doldururken, onu görüyorum.

Ocağın üzerinde duran beyaz bir zarf... üzerinde İki Başlı Ejderha kabartması var.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu...bu olamaz.

Titreyerek aldım ve ellerimde evirip çevirdim.

Ama kanımı donduran şey... arkamdan gelen belli belirsiz ayak sesleri.

"Merhaba... *Abla*."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.